Ponson du Terrail

Junetea regelui HENRIC

9

Partea a cincea

FRUMOSUL GALAOR

Project RIF - 2014

PONSON DU TERRAIL
Junețea regelui HENRIC

Partea a cincea
FRUMOSUL GALAOR
(LE BEAU GALAOR)

Episodul 9
FRUMOSUL GALAOR

Traducerea, editarea şi corectura:
Echipa România Inedit

Proiect Romania Inedit 2013–2014

Versiune electronică: **[V3.0]**

Traducerea în limba română a fost realizată după volumul în limba franceză:

PONSON DU TERRAIL
LA JEUNESSE DU ROI HENRI – Tome III

PARIS, 1884
JULES ROUFF ET Cie, ÉDITEURS
14, CLOITRE SAINT-HONORÉ, 14

PROLOG

CINSTITUL PISTACHE

(LE BONHOMME PISTACHE)

(Anul 1597, sfârşitul lunii septembrie)

Capitolul I

Noaptea era întunecată şi Loara cu apa-i noroioasă curgea lovind zidurile sumbre ale castelului din Amboise.

Trebuia văzut acest castel mândru, cocoțat pe o stâncă la care se ajungea pe un drum pietruit în spirală, cu un turn principal ale cărui picioare se scăldau în râu şi ale cărui turnulețe îndrăznețe se pierdeau în nori, pentru a avea o idee despre secolul plin de cavalerism în care fusese construit.

Micul oraş se aduna şi se punea la adăpost la poalele lui, precum turma se adună timid în jurul păstorului său.

La ora nouă seara, semnalul stingerii suna pe străzi, cornul răsuna pe înălțimea platformelor şi podurile mobile erau ridicate, lanțurile lor se întindeau, grilajele din bare de fier cădeau în locaşurile lor, închizându-se.

Regele Franței însuşi, oricum s-ar fi numit el, nu ar fi putut intra în castel înainte de răsăritul soarelui.

Castelele şi oraşele au destinele lor.

Uneori sunt cufundate în tăcere şi uitare, alteori, pline de viață, zgomotoase şi regăsindu-şi toată splendoarea lor, în funcție

de epocă, în funcție de regulă, în funcție de ghinion sau de o bună şansă şi noroc.

Timp de o jumătate de secol, castelul d'Amboise fusese înconjurat de întuneric şi uitare.

Doamna Catherine de Médicis, care odinioară avusese Curtea acolo, era moartă, iar de peste zece ani, bunii locuitori ai micului oraş Amboise aşteptau în zadar ca regele sau prinții săi să vină să respire aerul curat şi tămăduitor din Touraine[1], pe care răposatul Ludovic al XI-lea îl iubise atât de mult.

Regele, de altfel, avea altceva de făcut, într-adevăr!

Regele nu se mai chema Carol al IX-lea, nici Henric de Polonia; regele se numea Henric al IV-lea.

El cucerise regatul său, pas cu pas, oraş cu oraş, dormind pe pământul gol şi hrănindu-se puțin.

De asemenea, în ziua când regatul era al lui şi numai al lui, în loc să vină în Amboise, el se odihni în marele pat al răposaților Valois, din sălile căptuşite cu lambriuri ale Luvrului.

Dar într-o dimineață, oraşul Amboise se trezi fremătând, cu speranță şi bucurie.

---

[1] Touraine – provincie istorică franceză cu capitala la Tours. [n.t.].

Puteai vedea sosind paji eleganți, îmbrăcați în tunici strâmte pe corp din catifea albastră, dresori de şoimi îmbrăcați în roşu, războinici în armuri strălucitoare, şi, de asemenea, domnişoare de viță nobilă care călăreau cai albi de paradă şi mesageri care sunau din corn.

Şi, atunci când oamenii simpli şi burghezii, care se grăbiră în fața porților lor pentru a vedea defilarea acestui strălucitor alai care urca spre castel în mare pompă, se întrebau ce oaspete ilustru se întorsese la castel în cele din urmă, li se răspundea:

— Aceasta este Doamna Margareta, regina, mult iubita fiică a Doamnei Catherine, care vine la culesul viilor la castelul Amboise şi care ține curtea în dragoste şi galanterie.

Timp de trei zile şi trei nopți, legiuni de muncitori au lucrat pentru a restaura castelul şi pentru a-l repune în funcțiune: timp de trei nopți şi trei zile vestea despre sosirea neaşteptată a reginei s-a răspândit cu iuțeala unui fulger în întreaga frumoasa provincie Touraine.

Şi fiecare a pornit la drum pentru a veni să i se închine, unii cu suite numeroase de *fecior de casă*[2] şi ofițeri inferiori, alții în com-

[2] Fecior de casă, băiat în casă – băieți, de obicei foarte tineri, care slujesc în casa unui nobil

pania soțiilor lor, alții care nu aveau nici feciori de casă, nici soții, dar erau buni gentilomi, soseau singuri, călare, cu ultima lor moşie vândută şi transformată în haine de gală şi pinteni de aur.

Micul şi tristul oraş, liniştit de obicei şi aproape pustiu, a fost populat dintr-o dată, ca prin magie.

Fiecare casă a primit un vizitator, fiecare han era deja plin.

Regina a ajuns chiar în aceeaşi seară, la apus de soare.

Dar oamenii din suita sa au anunțat în oraş că Majestatea Sa se simte obosită după această călătorie şi doreşte să se odihnească, fapt pentru care nu oferă audiențe până a doua zi.

Apoi au fost închise porțile, au fost ridicate podurile mobile şi au fost întinse lanțurile.

---

sau burghez, uneori având rolul similar unui paj regal, alteori al unui valet sau chiar al unui simplu slujbaş. În casele, prăvăliile şi atelierele burghezilor meseriaşi şi comercianți se găseau „băieții de prăvălie", care erau ucenici şi slujbaşi buni la toate, în acelaşi timp. Este important de reținut că pajul şi camerista regală, provin întotdeauna din familii de nobili, timp în care feciorul de casă şi menajera unui nobil sau burghez, provin, de regulă din familii de țărani sau mici meseriaşi. [n.t.].

Aceasta a făcut ca toți cei care crezuseră că în acea seară vor locui şi vor lua cina la castel, să se întoarcă umili în oraş şi mulți au dormit în stradă, din lipsa spațiului de cazare în case şi în hanuri.

Hanul *Calul Bălan*, situat pe malurile Loarei, sub ferestrele castelului, era un han frumos, unde toți gentilomii din Touraine care aveau încă resturi de fân în cizme şi galbeni în punga lor, au fost onorați să fie cazați, astfel încât, la ora zece seara în acea zi, nu s-ar mai fi găsit un pic de loc nici măcar pentru un biet călugăr, şi chiar a fost necesar să se împartă în două jumătăți toate paturile pentru a nu rămâne afară cea mai mare parte a marilor seniori ai provinciei.

Jupânul Pistache, hangiul, a închis uşa cu grijă şi a recomandat bucătarilor săi, menajerelor şi băieților de casă, să nu deschidă pentru nimeni, chiar de-ar fi un arhiepiscop sau un cardinal.

Şi, cum el oferise propriul său pat unuia dintre nobilii săi oaspeți, a decis să-şi petreacă noaptea în fața unui foc bun, într-un scaun mare de piele în sala mare a hanului, dar atât de plină de resturi de la o cină homerică.

Până la ora nouă seara, oraşul a fost plin de zgomot şi rumoare, apoi s-a auzit clopotul din turnul castelului dând semnalul stinge-

rii[3], după care o ploaie măruntă şi deasă a început să curgă din cerul înnorat, finalizând starea de asediu.

Totul a fost cuprins de tăcere.

Şi jupânul Pistache, care nu dormea, mângâind în buzunarele mari ale pantalonilor săi scurți şi bufanți pistolii acumulați pe parcursul zilei, auzi copitele mai multor cai răsunând pe caldarâmul ascuțit de pe malul râului, apoi traversând drumul şi venind pentru a se opri la uşa hanului.

— Hei, cârciumar! strigau poruncitor mai multe voci; vântul este rece, ploaia e ca gheața şi nouă ne e sete şi foame. Grăbeşte-te să deschizi...

Jupân Pistache ridică din umeri şi rămase mut.

Vocile nerăbdătoare se ridicau ca o furtună.

Pistache nu răspunse.

Atunci, loviră în uşă cu mânerele săbiilor.

De data aceasta, Pistache părăsi scaunul lui,

---

[3] În evul mediu, de la ora stingerii şi până dimineața era interzisă circulația pe străzi, iar luminile din locuințe trebuiau stinse – similar situației de stare de asediu. Stingerea era obligatorie, iar semnalul stingerii era dat prin tragerea clopotelor, sunet de corn şi prin strigare de către paznicii de noapte din oraşe. [n.t.].

dar nu deschise decât vizeta din uşă şi spuse:

— Îmi pare foarte rău, seniorii mei, dar nu mai am nici măcar un scaun pentru a vă oferi. Totul este plin la mine.

— Deschide, ticălosule! zise o voce furioasă. Nu ştii cine suntem?

— Chiar de-ați fi prinți de sânge, spuse Pistache, eu nu aş deschide.

Şi închise vizeta.

Loviturile mânerelor de sabie plouau neîncetat, precum grindina, asupra uşii groase.

— Loviți! loviți mult şi bine! murmură Pistache pe un ton batjocoritor, uşa este solidă, iar dacă nu mergeți să aduceți o *culevrină*[4], eu sunt foarte liniştit.

Oamenii de afară țipau şi vociferau.

Pistache râdea, dar râsul lui se opri brusc.

Hangiul distinse deodată, în mijlocul tumultului, aceeaşi voce pe care o auzise deja:

— Dacă nu deschizi, spunea vocea, vom da foc casei tale.

„Oh! oh!" gândi Pistache, care îşi aminti că avea lângă uşă două frumoase rânduri de snopi uscați, înalte de câteva picioare, care s-ar aprinde de îndată dacă li s-ar da foc.

Şi deschise vizeta din nou:

— Îndepărtați-vă, spuse el, n-am niciun pic

---

[4] Culevrină (fr. *couleuvrine*) – tun mic de tip vechi, cu țeavă lungă. [n.t.].

de loc.

Dar prin vizor văzu deodată o lumină roşie.

Unul dintre călăreți – aceştia erau în număr de patru – care mergea târşâindu-şi picioarele, aprinsese o bucată de câlți şi se pregătea s-o arunce în mijlocul snopilor.

Jupânul Pistache scoase un țipăt, deschise în grabă uşa şi ieşi strigând:

— Când eu vă spun că nu mai am niciun loc!...

Şi, cum era puternic, smulse câlții aprinşi din mâinile călărețului.

Dar ceilalți trei, care descălecaseră, se repeziră la el, îl înşfăcară şi unul dintre ei strigă:

— La apă! la apă! să-l aruncăm în Loara.

Jupânul Pistache era pierdut.

El scăpase de foc numai ca să piară înecat.

— Ajutor! la mine! ajutor! striga el cu o voce sugrumată.

Dintr-odată, galopul unui cal se făcu auzit pe drum şi un om căzu ca un trăsnet, mânuind sabia în mijlocul celor patru gentilomi, strigând:

— În numele bunului oraş Nérac, al doicii mele, şi la fel de adevărat că mă numesc Galaor, că sunt bastard şi, prin urmare, gentilom, eu nu vă voi lăsa, caraghioşilor, să vă îndepliniți în pace această sarcină demnă de milă!

Şi se repezi, cu sabia în mână, asupra celui care-l ținea pe nefericitul hangiu de guler.

Fulgerul care trece în zig-zag traversând norii zdrențuiți, vipera care se zvârcolește șuierând, nu ar zugrăvi decât o parte din imaginea oferită de sabia sa care pornea şi venea din nou.

Dintr-o lovitură cu vârful sabiei el trânti la pământ pe călărețul în mâinile căruia se lupta jupânul Pistache.

Cu o lovitură cu lama sabiei, tăie pana pălăriei de fetru a celui de-al doilea şi urechea celui de-al treilea.

S-ar fi spus că era însuşi diavolul.

Cu toate acestea, cei patru călăreți, după un moment de uimire, realizând că nu au decât un singur adversar, se regrupară în bună ordine şi doriră să-şi păstreze capul.

Dar sabia lui şuiera, se răsucea, despica aerul, se multiplica, şi calului său, un mic cal basc[5] nărăvaş, care scotea aburi pe nări, pă-

[5] Basc – din Țara Bascilor. Țara Bascilor sau Navarra spaniolă, este partea sudică a Navarrei feudale şi face parte din regatul Spaniei începând cu anul 1513. În cartea noastră, prin regatul Navarrei se înțelege doar partea nordică a Navarrei feudale, cunoscută şi sub numele de Gasconia sau Navarra franceză. Navarra franceză, independentă pentru o perioadă de timp, va face parte din regatul Franței începând cu anul

rea să-i placă foarte mult lupta, pentru că el îl ajuta pe stăpânul său, năpustindu-se, cabrându-se, ridicându-se pe picioarele din spate şi lovind cu picioarele din faţă.

Salvatorul jupânului Pistache nu primise nici măcar o zgârietură, pe când cei patru adversari ai săi erau într-o stare jalnică şi groaza puse stăpânire pe ai.

— Scapă cine poate! strigă unul dintre ei. Acesta nu este un om... e Scaraoschi însuşi!

Şi o luară la fugă, încălecând şi îndemnând bidivii lor prin lovituri repetate cu pintenii.

Atunci, cavalerul rămase singur în faţa jupânului Pistache.

Acesta din urmă, încă tremurând tot de pericolul prin care trecuse el şi hanul său, îşi împreună mâinile în semn de mulţumire şi spuse:

— Ah! messire, m-aţi salvat!

— Cred că da, răspunse cavalerul zâmbind.

Şi descălecă de pe micuţul său cal.

— Cum v-aş putea dovedi recunoştinţa mea veşnică? murmură jupânul Pistache.

— Nimic mai simplu – răspunse curajosul tânăr, care n-avea încă douăzeci de ani, acest luptător turbat care venise să-i pună pe fugă

1620, pe timpul regelui Ludovic al XIII-lea, fiul personajului nostru principal, regele Henric al IV-lea. [n.t.].

pe cei patru adversari – nimic nu este mai uşor, bunul meu om.

— Ah! vorbiți, messire... monseniore, poate?

— Nu, messire, nimic mai mult.

— Tot ce am... tot ceea ce posed... bâlbâia recunoscător hangiul.

— Păstrați toate acestea, bunul meu om, şi vom bea o cupă, dacă aveți vin.

— Dacă am vin!?... exclamă jupânul Pistache; şi ridicându-şi apoi capul: priviți şi vedeți firma mea ... Sunteți la uşa hanului *Calul Bălan*!

— Este prima dată când vin la Amboise, răspunse tânărul, aşa că mă vei scuza pentru că nu am auzit de acest han.

— Oh! spuse Pistache terfelit în mândria lui, dar este binecunoscut în întreaga provincie Touraine.

— De acord, dar eu vin mult mai de departe: sunt gascon.

— Ah! ah! făcu Pistache căruia scuza i se părea suficientă.

Şi el luă în stăpânire calul care tremura încă din cauza luptei şi spuse:

— Intrați, bunule gentilom şi închideți uşa; eu am să intru pe uşa dinspre curte. Voi duce calul vostru în grajd.

— Ai loc aşadar şi pentru mine? întrebă gasconul, cu un zâmbet oarecum ironic.

— Mi-aş arunca mai degrabă unul dintre oaspeţii mei pe fereastră pentru a vă oferi un pat, răspunse hangiul recunoscător.

Şi se avântă într-o mică alee, care mergea de-a lungul hanului, pornind de la malul râului şi la capătul căreia se aflau grajdurile.

În ceea ce-l priveşte pe messire Galaor, – el avusese grijă să-şi spună numele, – acesta intră în han şi închise uşa cu grijă.

Un foc bun ardea în vatră.

Pe o masă aşezată în mijlocul camerei mari exista o frumoasă grămadă de sticle, unele goale, altele pe jumătate pline.

Galaor luă un pahar, îl umplu cu vin şi-l goli dintr-o singură înghiţitură.

— Pfiu! zise el, a fost ospăţ serios aici.

Apoi, îşi şterse pe pielea cizmelor sabia plină de sânge.

După aceea, îşi scoase haina udă de ploaie şi acoperită de noroi şi se aşeză călare pe un scaun.

Jupânul Pistache se întoarse.

— Messire, spuse el, calul vostru are un aşternut bun de paie proaspete şi ovăz.

— Pentru că ai servit calul, ocupă-te şi de stăpânul lui: mi-e foame…

Pistache se grăbi să deschidă un cufăr, de unde scoase o bucată de carne de vânat, câteva bucăţi de pui, brânză şi pâine, şi le puse pe toate pe o măsuţă în faţa gazdei sale,

aproape de foc.

Apoi coborî în pivniță şi se întoarse cu un coş de sticle cu vin vechi acoperite cu pânze de păianjen.

— Este vin de Vouvray, are peste douăzeci de ani! spuse el.

Gasconul începu să mănânce cu mare poftă.

Dar pofta de mâncare este contagioasă.

Pistache simți foamea şi se aşeză în fața oaspetelui său.

— Să fie într-un ceas bun! spuse Galaor, numi place să beau singur.

Şi ciocni şi bău cu hangiul.

Un maestru flamand care ar fi schițat cu bucurie pe cei doi comeseni din câteva trăsături de creion sau de pensulă, ar fi constatat că erau într-atât de diferiți şi totuşi se înțelegeau de minune!

Pistache era tipul locuitorului din Touraine, cu o figură frumoasă, trecut de cincizeci ani, care a avut norocul de a pierde o femeie arțăgoasă şi morocănoasă şi care a făcut avere fără a-şi refuza un vin bun sau o mâncare bună; reuşise să adune câteva monede de aur fără a fi avar, putea da peste cap sticle de jumătate păstrându-şi capul pe umeri şi paharul în mână ca un bun călugăr, şi privea curgerea vieții sale cu acelaşi aer de satisfacție cu care curge Loara, care merge de la

Amboise la Tours, calmă şi liniştită, printre cele două maluri încărcate cu viță de vie.

Galaor era de înălțime medie, subțire, brunet, nervos, buza batjocoritoare şi senzuală în acelaşi timp, ochi vioi, gest trufaş, zâmbet prietenos, bărbia un pic ascuțită şi nas acvilin, curajos, aşa cum s-a putut vedea, maniere de cavaler paladin, dezinteresat, expansiv, vorbind despre lucrurile sale primului venit.

Pe măsură ce-şi calmă pofta de mâncare şi setea i se stinse, puse coatele pe masă şi spuse:

— Vino, jupâne hangiu, nu am nicio dorință de a dormi şi nu este necesar să deranjăm pe nimeni din casă. Voi încheia noaptea mea aici. Să vorbim un pic.

— Cu plăcere, răspunse Pistache turnându-i să bea.

— Hanul tău este aşadar plin?

— Este plin până la refuz, messire.

— Este, prin urmare, un târg, o sărbătoare, o ceremonie oarecare, aici la Amboise?

— Cum! messire, nu ştiți?

— Nu. Ce să ştiu?

— A sosit regina.

— Doamna Margareta?

— Exact.

— Am văzut-o în copilăria mea, spuse Galaor; dar nu ar trebui să fii surprins de faptul că nu ştiu nimic: era miezul nopții

când am trecut prin Tours.

— Veniți din Gasconia?

— Da, de la Nérac.

— Şi unde mergeți?...

— La Paris... să-mi caut norocul... la fel ca toți gasconii... mai ales de când Franța are un rege din țara noastră!...

— Cred că veți putea găsi cu uşurință, continuați-vă drumul, spuse politicos jupânul Pistache; atunci când un băiat drăguț ca dumneavoastră... sărac cum sunteți dumneavoastră...

— Fără părinți, fără prieteni şi fără nume! spuse Galaor cu o urmă de melancolie.

— V-ați pierdut părinții?

— Nu i-am cunoscut niciodată.

— Doamne, Dumnezeule!

— O bună femeie, care a murit anul trecut, mi-a spus că m-a găsit pe treptele Catedralei din Nérac.

— Oh! zise jupânul Pistache, nu-i nimic, ceva îmi spune că veți avea noroc din prima zi.

— Aşa sper şi eu, răspunse Galaor.

Şi bău un nou pahar cu vin.

În acel moment, un zgomot se auzi pe drum.

Apoi urmă un ciocănit la uşă.

— Ah! pe credința mea, cu atât mai rău! spuse Pistache, eu nu deschid.

Galaor puse mâna pe teaca spadei sale, gata

să-şi apere noul său prieten de aventură.

Dar nu urmară bătăi violente, nici lovituri cu mâner de sabie.

O voce tânără şi plăcută se făcu auzită prin uşă şi spuse:

— Vă rog, domnule hangiu, deschide-mi!

— O voce de femeie!... exclamă Galaor.

— Ce contează? zise Pistache, nu mai am niciun loc.

— Fir-ar să fie! exclamă Galaor, hangiule, prietene, vei deschide... Eu te-am ajutat chiar mai adineauri, dar, deşi e adevărat că ar trebui să fiu un domn pentru că sunt bastard, voi face pentru sabia mea o teacă nouă din pielea ta, dacă vei mai lăsa mult timp o femeie să aştepte la uşa ta!

Şi se duse el însuşi la uşă şi după ce o deschise se trase înapoi uimit, căci o făptură divină trecu pragul hanului, spunând:

— Brrr! ce frig s-a făcut!...

. . . . . .

— La urma urmei, murmură jupânul Pistache, eu nu pot refuza acestui tânăr ceea ce mi-a cerut, pentru că îi datorez o lumânare![6]

---

[6] A datora o lumânare – a-i fi dator pentru că i s-a salvat viața. Joc de cuvinte care se referă la lumânarea ce se ține aprinsă în prezența unui om

Capitolul II

Deşi noaptea era întunecată şi ploioasă, se putea vedea Loara care curgea la treizeci de paşi de pragul hanului şi o barcă ce plutea pe râu.

Această barcă o adusese, fără îndoială, pe călătoare, pentru că nu se vedea pe drum nici litieră, nici cal, nici caleaşcă, şi era greu de presupus că o asemenea femeie drăguță a venit pe jos.

Doi bărbați stăteau în picioare în barcă. De îndată ce uşa hanului se deschise, cei doi bărbați împinseră barca în larg şi ea se îndepărtă cu repeziciune.

Frumosul Galaor nu văzuse decât pe femeia care intrase, dar ochiul pătrunzător al jupânului Pistache văzuse barca.

Or, această femeie, care coborâse pe Loara pe timp de noapte, şi care debarcând singură, venise apoi să bată la uşa unui han, era destul de misterioasă, pentru a stârni în cel mai înalt grad curiozitatea curajosului hangiu de provincie de la *Calul Bălan*.

Dacă curiozitatea a fi fost alungată din restul lumii, ea s-ar fi regăsit pe malul Loarei.

Frumosul Galaor îi oferi galant mâna străi-

---

mort. [n.t.].

nei şi o conduse aproape de foc, spunând:

— Veniți să vă încălziți, nobilă domnişoară, şi cred că ospitalierul hangiu al *Calului Bălan* este cu totul la dispoziția dumneavoastră.

— Mulțumesc, răspunse ea, nu mi-e frig.

Cu toate acestea, ea îşi aruncă haina udă de ploaie ce o avea pe umeri şi se lăsă instalată de galantul Gascon în fotoliul jupânului Pistache.

Hangiul o examină din nou din cap până-n picioare, încercând să-şi dea seama cu ce fel de persoană avea de-a face.

Aceasta era o femeie înaltă, subțire şi drăguță totodată, care putea avea în jur de şaisprezece ani. Părul blond şi ochii negri formau un contrast accentuat.

Se putea ghici o inimă energică sub această înfățişare delicată, o voință de fier sub această frunte albă cu vinişoare albastre.

Hainele sale erau cele ale fetelor de bună origine, iar la prima vedere, s-ar fi crezut că era o domnişoară de la un castel din apropiere, care venea, ca toți ceilalți, în Amboise, s-o vadă de aproape pe Doamna Margareta.

— Haide! Pistache, zise Galaor, domnişoarei îi este probabil foame.

— Nu, spuse ea, nu. Am cinat la Blois, la lăsarea serii.

— Ah! Domnia ta vine de la Blois, nobila mea domnişoară? întrebă Pistache care

văzându-l pe Galaor atât de galant, deveni slugarnic.

— Am venit de la Paris, răspunse ea simplu, dar m-am oprit la Blois.

— Fir-ar să fie! domnişoară, exclamă gasconul privind încălțămintea fină a tinerei fete, care era foarte puțin stropită ici şi colo de câteva pete mici de noroi, nu cred că ați putut veni pe jos de la Paris?

— Cu siguranță nu, spuse ea, zâmbind.

— Deci, unde ați lăsat valeții şi echipajul dumneavoastră?

Ea avu un râs copios şi o privire limpede:

— Echipajul meu, spuse ea, constă dintr-o barcă condusă de doi marinari, pe care i-am angajat la Orlèans în această dimineață. Am coborât pe firul apei.

— Dar Loara este foarte periculoasă, spuse Pistache.

— Asta-i drept, făcu ea simplu.

— Nici măcar nu ştiu, continuă Pistache, cum de nu v-ați răsturnat de cel puțin douăzeci de ori.

— Mă aşteptam şi la asta, spuse ea calm, dar înot bine. Cu voia lui Dumnezeu, eu nu m-aş fi înecat.

Galaor asculta cu entuziasm.

— Şi vă opriți la Amboise? întrebă Pistache curios.

— Da.

— Fără îndoială, domnia ta face parte din suita reginei?

La această întrebare bruscă, fata, până acum plină de seninătate, făcu un gest de neîncredere şi se uită alternativ la Galaor şi la hangiu.

Pistache avea acel chip blând şi cinstit, un pic ironic, dar plin de loialitate, al locuitorilor din Touraine.

Alura serioasă a lui Galaor, figura sa jovială şi atitudinea plină de galanterie, făcură ca micile cute ce se formaseră pe fruntea frumoasă a fetei să dispară.

Evident, aceştia erau oameni care puteau păstra cu loialitate un secret.

— Este adevărat, întrebă ea pe hangiu, că vă numiți Pistache?

— Da, domnişoară.

— De mult timp sunteți hangiu la *Calul Bălan*?

— De mai bine de douăzeci de ani.

— Vă mai amintiți momentul în care Doamna Catherine, fosta regină, locuia la castelul d'Amboise?

— Dacă îmi amintesc!?... exclamă Pistache. Şi el adăugă cu un oftat: Ah! acelea erau timpuri frumoase!... şi apoi eram atât de tânăr!...

— Atunci, vă aduceți aminte, de asemenea, de camerista Doamnei Margareta, pe nume

Nancy?

— Dacă îmi amintesc de don'şoara Nancy!?... exclamă din nou Pistache, ah! puteți să mă întrebați? a fost aici, avea întâlnire cu un frumos paj regal... care se numea Raoul!...

— Eu nu ştiam asta, spuse tânăra roşind. Apoi, coborând vocea: dar ceea ce ştiu, continuă ea, este că Nancy mi-a spus să mă adresez dumneavoastră cu toată încrederea.

— Vorbiți, domnişoară.

— Am nevoie să-mi faceți o mare favoare...

— Suntem doi pentru a face asta, spuse frumosul Galaor cu nerăbdare.

Ea îi aruncă o privire dulce şi continuă:

— Nu pentru mine, ci pentru Nancy; mai exact, nu pentru Nancy, ci pentru Doamna Margareta însăşi...

În acelaşi timp ea deschise o pungă de piele, pe care o purta la centura sa şi scoase un frumos plic sigilat cu un sigiliu roşu şi un fir de mătase albastră.

— Vedeți scrisoarea asta? zise ea.

— Da, spuseră în cor Pistache şi Galaor.

— Ei bine! este neapărat nevoie ca regina să o poată citi înainte de mâine dimineață.

Pistache clătină negativ din cap.

— Ceea ce cereți aici, domnişoară, este imposibil, spuse el.

— Imposibil?

Şi o puternică emoție apăru pe fața fetei.

— Da.

— Dar, de ce?

— După ora opt seara, podurile mobile au fost ridicate, lanțurile întinse, porțile cu gratii au fost coborâte.

— Dar nu se deschid pentru cei care vin la uşa castelului?

— Nu. Regele însuşi nu ar putea intra. Domnul de Pont-Ribaud, guvernatorul, are oameni care l-ar primi cu lovituri de muschetă.

— Dar dacă regina ar ordona să deschidă?

— Domnul de Pont-Ribaud nu s-ar supune.

— Dumnezeule! spuse tânăra fată, dar trebuie ca Doamna Margareta să aibă această scrisoare numaidecât, şi cel mai bine ar fi, dacă este posibil, ca nici o singură persoană din suita sa să nu ştie că i s-a transmis. Cel puțin, acestea sunt instrucțiunile pe care mi le-a dat doamna Nancy.

Pistache continua să dea din cap.

— Trebuie! trebuie! repeta fata cu un fel de disperare.

— Ea o va avea, spuse cu răceală Galaor.

Pistache făcu un pas înapoi şi se uită la oaspetele său:

— Sunteți nebun! spune el.

— Tu eşti nebun, ticălosule! răspunse Galaor; tu care poți să crezi că ceea ce aceas-

tă frumoasa fată vrea, Dumnezeu nu ar vrea!

Şi se adresă tinerei fete:

— Daţi-mi scrisoarea dumneavoastră, domnişoară, spuse el; chiar dacă voi escalada zidurile castelului, regina o va avea într-o oră.

Şi Galaor se ridică uşor, puse cu îndrăzneală pălăria pe o ureche, îşi îmbrăcă haina, îşi ajustă sabia şi se repezi spre uşă, zicând:

— Hai, Galaor, prietenul meu, avem o sarcină de îndeplinit!

Galaor, o dată ieşit din han, urmă strada care se afla în faţa lui şi merse până la castel.

Castelul avea patru porţi: două porţi principale şi două poterne[7].

Eroul nostru începu cu cele două porţi mari: cea care se afla în spatele turnului principal mai întâi, apoi cea din faţa turnului, care conducea la drumul construit în spirală.

La fiecare dintre ele vegheau doi arcaşi la exterior şi alţi o duzină în interior.

Cum în acea noapte erau o mulţime de oameni în Amboise, nici arcaşii care păzeau

[7] Poternă – poartă de mici dimensiuni, integrată în zidurile unei fortificaţii sau ale unui castel, aflată în locuri discrete, care permitea celor din incintă să intre sau să iasă fără a atrage atenţia sau a fi văzuţi. [n.t.].

porțile mari, nici cei care erau santinele în fața poternelor, nu se sinchiseau prea mult de acest băiat, înfăşurat în mantia lui, care-şi târa zgomotos pintenii săi pe pavaj, privindu-i cu un aer cercetător.

Galaor era curajos până la nechibzuință, dar era un băiat de spirit şi de sentiment, în acelaşi timp.

În timp ce el făcea turul castelului, îşi spuse:

„Ce vrea frumoasa mea necunoscută? Ca eu să fac să ajungă la regină scrisoarea pe care mi-a dat-o. Bun! Dar pentru asta, trebuie să pătrund în castel şi până când ar străpunge sabia mea o jumătate de duzină de arcaşi, ar ajunge alți şase care ar striga după ajutor şi care mi-ar bloca drumul. Există situații în care forța nu foloseşte la nimic şi în care trucul este cel mai bun. Să intrăm în castel printr-un şiretlic."

Şi după această cugetare înțeleaptă, Galaor care explorase toată partea de sud a castelului, coborî spre nord, adică spre malul Loarei.

Aici nu exista decât o poternă.

Şi cum poterna era închisă, santinelele făceau de pază înăuntru.

Galaor trecu şi reveni prin fața acestei poterne care avea grilaj de fier, prin care observă interiorul unui coridor întunecat,

slab luminat de un felinar agățat de tavan.

Își aruncă privirea printre barele grilajului și Galaor văzu un arcaș în picioare care se plimba în sus și în jos și alți o duzină așezați pe jos.

În plus, poterna era complet căptușită cu fier, și Hercule însuși nu ar fi reușit s-o dărâme prin lovituri de umăr.

Galaor se retrase câțiva pași, ceea ce-i permise să cuprindă cu privirea toată partea de nord a castelului.

El văzu acele ziduri negre, acea terasă unde Catherine de Médicis venea să respire aerul de seară și acea balustradă din fier forjat, de care fuseseră atârnate cadavrele conducătorilor hughenoți care au organizat *Conjurația de la Amboise*[8] și care au fost spânzurați din

[8] Conspirația de la Amboise (*La conjuration d'Amboise*), numită de asemenea și *Tumultul de la Amboise*, este o lovitură de stat eșuată, organizată de nobilii hughenoți împotriva regelui Francisc al II-lea și pentru eliminarea tutelei familiei de Guise. Conjurația a fost reprimată în totalitate, toți membrii au fost capturați și măcelăriți (cca. 1200–1500 morți), conducătorii acestei mișcări fiind spânzurați de balustrada terasei castelului d'Amboise, iar ceilalți omorâți și aruncați în Loara. Este evenimentul care anunță venirea războaielor religioase dintre catolici și hughenoți din perioada 1562-1598. [n.t.].

ordinul teribilei regine.

Toate acestea aveau un aspect tăcut şi sinistru, cufundate în întuneric şi linişte, şi deranjate uneori doar de zgomotul giruetelor ale căror palete erau învârtite de către forța vântul de noapte.

Dar nu există furtună, oricât de puternică şi distrugătoare, care să nu aibă momentul său de calm, ori cer amenințător fără steaua sa.

O lumină strălucea, undeva sus, la o mică ferestruie gotică.

Galaor, mereu în căutarea unui mod de a pătrunde în castel, văzu lumina.

Stând nemişcat pe malul râului, el începu să se uite la ea.

Lumina pâlpâi la ferestruia deschisă, unde o umbră apăru.

— O femeie!... murmură Galaor.

Era o femeie, într-adevăr, care îşi scosese capul pe fereastră şi părea a explora zona din jurul castelului.

Galaor nu se mişcă.

Femeia se aplecă, păru că leagă ceva la marginea ferestrei, apoi se retrase încet şi dispăru în interiorul castelului.

În acelaşi timp, Galaor crezu că vede o umbră agitându-se în lungul zidurilor castelului şi întinzându-se cu repeziciune de-a lungul zidului.

Eroul nostru se apropie.

În acelaşi timp, în apropiere, o umbră se apropia de asemenea şi Galaor văzu un bărbat apărând chiar în faţa lui.

Acesta, fără îndoială, nu-l văzuse pe gascon, el fiind preocupat de scopul său şi se opri în locul aflat exact sub mica fereastră.

Atunci Galaor văzu agăţată o frânghie cu noduri care ajungea până la pământ. Acesta era, fără îndoială, acel lucru pe care femeia îl legase de marginea ferestrei.

Şi cum noul venit prinse frânghia cu ambele mâini, Galaor îl bătu pe umăr.

Bărbatul se întoarse şi vru să ţipe.

— Sst! făcu Galaor.

Noaptea era întunecată, dar nu suficient pentru ca doi bărbaţi, care stăteau faţă în faţă, să nu se poată examina.

Pălăria de fetru, sabia agăţată sub mantie şi cizmele înalte cu pinteni, nu lăsau nicio îndoială asupra calităţii lui Galaor.

Cea a omului care pusese mâna pe frânghie era mai dificil de definit.

El nu avea sabie, purta un surtuc din postav cafeniu care cădea până mai jos de genunchi, iar un fel de pălărie ascuţită îi acoperea capul.

După ce-şi înăbuşi un strigăt de groază, el încercă să scape.

Dar Galaor îl prinse de guler.

— Iertare! se tângui omul.

— Te iert, dacă-mi spui cine eşti.

— Un grefier sărman, un funcţionar, răspunse tânărul – căci el era un tânăr şi foarte frumos băiat. Sunt secretarul domnului executor judecătoresc.

— Ah! ah! făcu Galaor, şi de ce dai târcoale seara pe aici?

— Iau aer, bâlbâi grefierul.

— Sigur?

— La fel de sigur precum că numele meu este Jérôme Poinsot.

— Şi pentru a lua aer proaspăt, ai nevoie de frânghia asta?

Pentru că această întrebare, avea un ton batjocoritor, slujbaşul îşi pierdu capul.

— Iertare! iertare! monseniore, se bâlbâi el.

— Te voi cruța dacă-mi spui adevărul, în caz contrar, tot aşa de adevărat precum că este o vreme urâtă să nu dai afară un câine, la fel de adevărat este că eu îți voi străpunge corpul cu sabia.

— Şi dacă vă spun adevărul, nu-mi veți face niciun rău?

— Niciunul.

— Şi nu mă veți denunța?

— Cui?

— Domnului de Pont-Ribaud.

— Nu, dar vorbeşte…

— Ei bine, messire, guvernatorul Pont-Ribaud are o menajeră.

— Ah! ah!

— O fată drăguță, numită Périne.

— Bun! te cred. Ea este cea care era la fereastră?

— Da, domnule.

— Périne te iubeşte şi tu o iubeşti.

— Exact, răspunse grefierul.

— Camera sa este cea de acolo?

— Da.

— Şi, cum nu se poate intra noaptea pe porți în castelul Amboise, tu intri pe fereastră?

— Asta-i drept, oftă grefierul.

— Şi această funie foloseşte de scară?

— Exact.

Grefierul vorbea tremurând pentru că Galaor îl privea încruntat.

— Este adevărat, zise gasconul, că ea se numeşte Périne?

— Da, domnule.

— Şi este frumoasă?

— Nu există ceva asemănător în tot oraşul.

— Iată un lucru pe care îl voi verifica, spuse cu răceală Galaor.

— Poftim? făcu slujbaşul stupefiat.

— Fără îndoială, răspunse gasconul. Fiecare la rândul său. Eu sunt cel care va urca la Périne, iar dacă este cu adevărat frumoasă, îți voi transmite complimentele mele.

Şi, zicând asta, puse mâna pe frânghie, spre

consternarea şi durerea săracului grefier.

Capitolul III

Marile pasiuni dau naştere la mare curaj.

Până în acel moment, sărmanul grefier în surtuc din postav cafeniu tremurase înaintea lui Galaor, stăpânit de acea spaimă pe care oamenii de sabie le-o inspiră, de obicei, oamenilor simpli.

El ceruse iertare; şi ar fi făcut-o în genunchi, dacă ar fi fost necesar.

Dar Galaor spunea că va urca sus la Périne şi Périne era iubita grefierului.

Dragostea îi da curaj amărâtului; oaia se revolta, gata să lupte cu lupul.

Acesta era, de altfel, un băiat destul de puternic, scurt şi îndesat, robust, purtând o barbă brună.

El se eliberă din strânsoarea lui Galaor şi strângând pumnii, spuse furios:

— Nu veți urca!

— Poftim? făcu Galaor.

— Nu mergeți sus, repetă grefierul.

— Pentru ce asta, omule?

— Pentru că nu vreau!

— Povestea devine interesantă.

— O iubesc pe Périne, declară grefierul.

— Acest lucru este de înțeles, dacă ea este atât de frumoasă precum spui.

— Chiar dacă trebuie să vă strâng de gât...

— Oh! oh! oh!

Galaor, care era la fel de robust, se eliberă, pentru că grefierul îndrăznise să-l prindă de încheieturi şi să-l strângă.

În acelaşi timp, printr-o mişcare bruscă, el puse mâna pe teacă şi scoase sabia.

— Oh! poți să mă omori, repeta grefierul exasperat, dar nu te duci sus... pentru că înainte de a muri, voi chema ajutor... vor veni... te vor împiedica să urci...

— Dar, nătărăule! zise Galaor, ascultă-mă şi vei vedea că nu o vreau pe iubita ta.

Şi, cum el voia să-l liniştească pe grefier, lăsă frânghia din mână.

Exasperarea lui Jérôme Poinsot se calmă un pic.

— Dar ascultă-mă, bădărane! reluă Galaor.

— Vorbeşte...

— Am o treabă acolo... dar nu mă preocupă iubita ta, Périne.

— Dacă ai treabă în castel, spuse grefierul, de ce nu baţi la poartă?

— Drace! pentru că... nu se deschide pentru mine...

— Se va deschide mâine.

— Mâine va fi prea târziu. Am o treabă importantă în noaptea asta.

— Atunci e clar, murmură grefierul, acolo sus ai o întâlnire de amor.

— Este posibil.

— Şi cum toate doamnele şi domnişoarele din suita reginei nu valorează cât Périne...

— Continuă!

— Evident, asta înseamnă că pe ea vrei s-o vezi, spuse grefierul a cărui furie reveni.

— Ah! pe credința mea! murmură Galaor, chiar dacă mi-aş petrece o oră încercând să-l conving pe acest încăpățânat, tot nu m-aş descurca! Cu atât mai rău pentru el!

Şi Galaor făcu un salt spre grefier, ridică brațul drept în care ținea sabia şi-l lăsă să cadă în capul grefierului.

Mânerul sabiei, jucând rolul de măciucă, lovi capul bietului Jérôme Poinsot.

Grefierul căzu fulgerător, ca un bou sub lovitura măcelarului.

„Bun! îşi zise Galaor, ştiu. Era un bătrân lanschenet[9] retras la Nérac, care m-a învățat cum trebuie dată lovitura asta. Se pierde cunoştința, dar nu se moare."

Şi el împinse cu piciorul corpul lui Jérôme care părea lipsit de viață.

Apoi, îşi puse sabia în teacă şi apucă frânghia cu ambele mâini.

Ploaia cădea în continuare rece şi deasă, iar

[9] Lanschenet – infanterist german mercenar din timpul războaielor religioase purtate în sec. XV-XVI. [n.t.].

santinelele n-aveau de gând să părăsească gheretele.

Galaor începu să urce cu agilitate.

Din când în când el ridica privirea şi fixa ochii pe acea lumină binecuvântată, care-i servea ca far.

Dintr-o dată lumina fu ascunsă pentru o clipă, şi femeia, Périne fără îndoială, se aplecă în afară.

„E prea întuneric pentru ca ea să vadă că nu e iubitul ei! îşi spuse Galaor."

Şi continuă să urce.

Atunci când nu mai erau decât vreo douăzeci de picioare[10] până la fereastră, femeia dispăru.

Apoi lumina se stinse.

— Bun! şopti Galaor, iată o fată precaută.

Şi el atinse pervazul ferestrei.

Atunci două braţe drăguţe îl prinseră şi o gură proaspătă şi parfumată îl sărută pe frunte.

În acelaşi timp, o voce dulce şi un pic tremurată spuse:

— Ai cam întârziat astăzi, iubitul meu.

Galaor sări în cameră.

Atunci sabia se lovi de perete şi pintenii răsunară pe cărămida lucioasă a podelei.

---

[10] Picior – veche unitate de măsură pentru lungime; 1 picior = 0,32 m. [n.t.].

Fata scoase un strigăt:

— Dumnezeule! acesta nu este Jérôme!

Într-adevăr, Jérôme nu purta sabie sau pinteni.

— Linişteşte-te! frumoasa mea copilă, zise Galaor, care, la rândul său, luă tânăra fată disperată în braţe, nu te teme, sunt un gentilom.

— Ajutor! la mine!... şopti Périne cu o voce sugrumată.

Galaor îi puse mâna pe gură pentru a-i înăbuşi ţipetele.

— Vrei, aşadar să mă pierzi? întrebă el.

Apoi, pentru a o linişti pe sărmana fată, care tremura în braţele sale ca un porumbel în ghearele unui erete, spuse:

— Dacă ţi-e frică, spuse el, aprinde lampa şi priveşte-mă bine, vei vedea că nu sunt nici diavolul sau un criminal, ori un hoţ.

Şi o eliberă din strânsoare.

Périne lovi o scăpărătoare, dar frica ei era atât de mare încât trebui să încerce de mai multe ori până reuşi să producă scântei.

Şi în timp ce încerca să aprindă lampa, spuse cu o voce înnebunită de durere:

— Dumnezeule! Dumnezeul meu! ce i-aţi făcut lui Jérôme?

În cele din urmă, lumina se aprinse, iar primele sale raze căzură direct pe Galaor, care îşi scosese pălăria şi sta cu capul desco-

perit în fața fetei.

Nimic nu era cât de cât înspăimântător la acest frumos şi ştrengăresc chip de adolescent, abia umbrit de o mică mustăcioară neagră.

De îndată, Périne se linişti ca prin magie.

Şi când se calmă, ea începu să zâmbească.

Şi apoi Galaor o privi.

— Fir-ar să fie! murmură el, iată într-adevăr o fată foarte drăguță şi Jérôme nu m-a înşelat.

— Jérôme! spuse ea repede, l-ați văzut? îl cunoaşteți?

— Am plecat de lângă el.

— Unde este?

— Jos.

— Dar de ce, spuse ea, începând iar să tremure, de ce n-a urcat?

— Aşteaptă ca să cobor eu.

O bănuială groaznică trecu prin mintea fetei.

— Ah! mă minți, strigă ea, l-ați ucis!

Dar Galaor avu prezență de spirit.

— Dacă l-aş fi ucis, spuse el, este probabil că m-aş fi servit de sabie, şi, în acest caz, sabia mea ar fi pătată de sânge. Priveşte, deci!

Şi scoase sabia, care fulgeră curată şi strălucitoare în lumina lămpii.

— Şi atunci unde l-ați lăsat pe Jérôme? întrebă ea, liniştindu-se din nou un pic.

— Dovada este că sunt aici.

— Dar de ce sunteți aici?

— Pentru că am vrut mai întâi să mă asigur că Jérôme mi-a spus adevărul şi că sunteți într-adevăr cea mai frumoasă fată din Amboise.

Ea se roşi şi îşi plecă privirea.

— Şi... apoi?... întrebă ea.

— Apoi, spuse Galaor, pentru că am o afacere cu dumneata.

Spunând aceasta, el o prinse pe Périne de talie şi o îmbrățişă uşor.

Périne se luptă încă un pic, dar în cele din urmă ea se lăsă îmbrățişată, oarecum cu dragă inimă. Apoi, privindu-l pe Galaor, îl întrebă:

— Adevărat, nu l-ați ucis pe Jérôme?

— Nu prea cred, răspunse Galaor zâmbind.

Vorbind astfel, el ieşi abil din încurcătură.

— Dar unde e? întrebă Périne.

— Jos.

Périne se aplecă din nou pe fereastră, dar nu văzu nimic. Noaptea era prea întunecoasă pentru a-i permite să-l vadă pe săracul grefier întins pe pământ şi complet nemişcat.

— Oare o fi plecat? întrebă ea cu naivitate.

— Poate, spuse Galaor, el nu poate veni să te vadă până când eu nu voi fi plecat.

— Dar, în fine, murmură menajera din ce în ce mai surprinsă, cine sunteți atunci,

messire? De unde veniți şi pentru ce sunteți aici?

Nu numai că Périne era frumoasă, dar avea în privirea şi în vocea sa, în toate trăsăturile, ceva sincer şi loial, care l-au sedus pe eroul nostru.

— Micuța mea, spuse el, eşti o fată drăguță, şi eu sunt sigur că eşti la fel de bună precum eşti de frumoasă.

— De ce spuneți asta? întrebă ea, din ce în ce mai uimită, pentru că Galaor devenise destul de grav.

— Pentru ca am nevoie de tine.

— De mine?

— Da. Ascultă! Este o întâmplare că am văzut frânghia ta în timp ce ea cădea de-a lungul zidurilor castelului; prin acelaşi hazard l-am întâlnit pe prietenul tău care mergea să urce...

— Bun! şi l-ați împiedicat?

— Fără îndoială, pentru că aveam urgentă nevoie de a intra în castel, atât de urgentă, că nu poate intra în discuție, încât aş fi fost în stare să atac cu sabia santinelele de la una dintre poternele de pe malul apei.

Această explicație sfârşi prin a o convinge pe Périne de intențiile lui Galaor, ceea ce nu o împiedică să ofteze un pic.

Inima femeilor va fi întotdeauna un mister.

Poate că Périne ar fi preferat ca Galaor să-i

fi spus: „Te-am văzut în oraş, şi, cum eşti aşa de frumoasă, mi-am pus capul în joc pentru tine şi de aceea, iată-mă aici.”

După ce oftă, Périne îl privi din nou pe Galaor şi-l întrebă:

— Deci, ați avut o nevoie absolută de a intra în castel?

— Da.

— Chiar în această noapte?

— Mâine ar fi fost prea târziu.

— Ah! spuse ea melancolic, cred că am ghicit.

— Ce, draga mea?

— Iubiți una din acele frumoase domnişoare care au venit aici cu doamna de La Roque.

— Îți jur că nu cunosc pe nimeni.

Périne respiră.

— Atunci, întrebă ea, atunci la cine ați venit?

— La regina însăşi.

— Ah! făcu Périne.

Galaor îşi deschise haina şi scoase scrisoarea pe care se însărcinase să o înmâneze reginei.

— Vezi tu, copila mea, spuse el, trebuie să fie dusă această scrisoare reginei în această noapte.

— Dar regina este culcată.

— Este posibil, dar este ceva urgent.

— Cameristele sale nu vor consimți, poate,

să o trezească.

— Este adevărat, spuse Galaor, dar trebuie ca nicio persoană să nu mă vadă ducând acest mesaj.

— Într-adevăr! Dar ce conține el?

— Nu ştiu.

— Şi contați pe mine?

— Am totală încredere în tine.

— Dar eu nu sunt decât menajera domnului de Pont-Ribaud.

— Ei bine?

— Nu am acces în apartamentele Doamnei Margareta.

— Oh! zise Galaor, care fusese uimit în Navarra ascultând povestirile galante de la vechea Curte a Franței, eu pun pariu că un castel care a fost atât de mult timp locuit de Doamna Catherine ar trebui să fie plin de coridoare misterioase şi pasaje secrete. Unde este găzduită regina?

— Ea are un oratoriu al său în acest turn, oratoriu care se vede de aici şi care iese deasupra Loarei.

Périne se duse pentru a treia oară la fereastră şi spuse:

— Sfântă Fecioară! cred că regina nu s-a culcat.

— Ah!

— Vedeți acea lumină în turn?

— Ea vine de la oratoriu?

— Da.
— Ei bine! găseşte-mi o cale de a intra.
— Ar fi două.
— S-o auzim pe prima.
— Prima ar fi să urcați la apartamentele mari.
— Care sunt pline de paji, scutieri şi cameriste.
— Vai! Da.
— Să o auzim pe cea de-a doua.
— A doua constă în trecerea printr-o galerie îngustă, creată în grosimea peretelui, şi care porneşte de la locuința domnului de Pont-Ribaud şi duce la oratoriu. Dar există două uşi care trebuie deschise şi eu nu am cheile.
— Unde sunt ele?
— Domnul de Pont-Ribaud le are la gât.
— Şi unde este el, domnul de Pont-Ribaud?
— Doarme.
— Ei bine! Atunci mergem să le luăm. Din moment ce eşti menajeră, ai voie să întri în locuință în orice moment.

Şi Galaor o privi pe Périne cu un aer uşor ironic.

Périne crezu că Galaor a ghicit secretul ei, ori, pur şi simplu ea avu un acces de sinceritate, deoarece privind în continuare la Galaor, spuse:

— Dacă vreodată domnul Pont-Ribaud va afla ceea ce vă voi spune acum, mă va omorî.

— El nu va şti, pe cinstea lui Galaor!
— Ah! vă numiți Galaor?
— Pentru a vă servi, draga mea copilă.
— E un nume frumos! spuse Périne care se convinse că-l găseşte pe gascon pe placul ei.
— Să vedem care este acest mic secret, draga mea.
Périne lăsă capul în jos un pic.
— Ei bine! spuse ea, domnul Pont-Ribaud, care este bătrân şi urât, este îndrăgostit de mine.
— Ia uită-te la asta!
— În fiecare seară, după cină, îmi spune o mie de nebunii şi abia am timp să mă salvez. În fiecare seară el vrea să plece în căutarea mea, dar picioarele îi sunt bolnave şi îşi dă toată osteneala din lume să ajungă la patul său.
— Înseamnă că este beat?
— Asta este un fel de a spune, pentru că am grijă să amestec suc de mac în vinul său.
— Şi, în timp ce el doarme, Jérôme vine pentru a-ți spune frumoase poveşti...
— Da, pentru că nopțile sunt mai lungi în timpul iernii.
— Ei bine! spuse Galaor care îşi scoase cu atenție pintenii, să mergem să-i luăm cheile de la gât.
— Dar dacă se trezeşte?...
— El nu se va trezi, pentru că l-ai făcut să

bea suc de mac.

— Oh! Mi-e teamă... cine ştie?

— Dacă se trezeşte... repetă Galaor, ei bine! îl voi ucide!

Périne fixă asupra lui o privire şi fuse pătrunsă de un entuziasm secret:

— Deci, trebuie să o vedeți pe regină? întrebă ea.

— Am jurat că va avea această scrisoare înainte de a se face ziuă.

Périne ezita încă.

— Şi când eu fac un jurământ, îl țin!

— Ei bine, murmură Périne, un brav gentilom aşa ca domnia voastră nu se poate să nu fie ascultat. Veniți cu mine. Dar, atenție, dacă domnul de Pont-Ribaud se trezeşte... sunt pierdută!...

— Atunci am să-l omor! repetă Galaor.

Périne deschise uşa camerei, suflă în lampă din nou, şi luându-l pe Galaor de mână, îl conduse prin întuneric.

Galaor, ținând într-a sa mica mână a lui Périne, se lăsă târât câteva momente în întuneric.

Apoi, ghidul său se opri.

— Unde suntem? întrebă Galaor.

— La uşa camerei domnului de Pont-Ribaud, răspunse ea încet.

Zicând acestea, ea căută un moment în întuneric, sfârşind prin a întâlni în cele din

urmă o clanță pe care o ridică uşor şi uşa se deschise fără zgomot.

Apoi, o lumină slabă îl lovi pe Galaor în față.

În acelaşi timp simți că piciorul, în loc de a călca pe cărămizi vopsite ca pe coridor, călcă pe un covor gros.

El se găsea pe pragul dormitorului şi observă un pat în fundul camerei, pe pat un om care dormea complet acoperit şi în apropierea patului o măsuță rotundă pe care se afla o candelă, ce proiecta în jur o lumină clar-obscură care permitea să se distingă obiectele din jur.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Périne, deşi ea era un pic palidă şi un pic nesigură:

— Vedeți, spuse ea, el nu a avut timp să-şi dezbrace pantalonii şi vesta.

Şi merse în vârful picioarelor până aproape de pat.

Galaor îşi scoase în tăcere sabia, gata să-l lovească pe domnul de Pont-Ribaud dacă s-ar fi trezit şi ar fi încercat vreun act de violență asupra lui Périne.

Dar domnul de Pont-Ribaud sforăia la fel de puternic precum clopotul unei catedrale.

El era un om de cincizeci-şaizeci de ani, obez şi mic, în măsura în care Galaor putea aprecia, cu o barbă căruntă, cu părul alb, şi a cărui față urâtă păstra, chiar şi în timpul

somnului, o expresie de mare duritate.

— Oh! urâtă față!... murmură Galaor.

Périne se întoarse spre el, iar zâmbetul şi privirea sa păreau să spună:

„Nu este aşa că am scuză pentru dragostea lui Jérôme?" apoi, fidelă promisiunii sale, frumoasa fată se aplecă peste guvernator şi dezlegă uşor cu degetele sale subțiri şi drăguțe, cele două chei mici care erau agățate de gât cu o panglică de mătase.

Domnul de Pont-Ribaud continua să sforăie.

— Să mergem repede acum, spuse ea.

Galaor şi Périne se retraseră, închiseră cu grijă uşa şi se regăsiră în întuneric.

— Luați-mă de mână, spuse fata din nou şi urmați-mă!

Ea îl duse cu sine pe unde veniseră, şi Galaor nu se putu abține să nu întrebe:

— Dar noi ne întoarcem, mi se pare.

— Da, până la uşa galeriei.

Într-adevăr, după câțiva paşi, Périne se opri din nou.

Apoi, lovi o scăpărătoare şi aprinse o lumânare de ceară pe care o scoase din buzunar.

Galaor se trezi în fața unei uşi arcuite, atât de joasă, încât pentru a putea trece, trebuia să se aplece şi să îşi lase capul în jos.

Périne introduse în broască una dintre cele două chei furate de la guvernatorul adormit

şi uşa se deschise dând la iveală o galerie atât de îngustă că doar o singură persoană putea merge pe acolo şi încă aplecată, deoarece bolta nu era mai înaltă decât uşa.

Apoi, îi dădu lui Galaor cea de-a doua cheie şi lumânarea şi îi spuse:

— Mergeți mereu drept înainte.

— Bine!

— Veți găsi o altă uşă care se deschide cu această cheie şi vă veți afla în oratoriu.

— Cum, zise Galaor, tu nu vii cu mine?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că eu sunt în serviciul domnului de Pont-Ribaud.

— Ei bine!

— Şi pentru că regina îl urăşte pe domnul de Pont-Ribaud şi tot ceea ce-l înconjoară.

— Ah! Vai! făcu gasconul, aceste ultime cuvinte mă intrigă în cel mai înalt grad; aşadar, ce fel de motiv poate avea regina ca să-l urască pe guvernatorul castelului din Amboise?

Périne ezită un moment.

— După toate acestea, spuse ea, pentru că vă bazați pe mine, bine, atunci am şi eu încredere în dumneavoastră.

— Vorbeşte!

— Regina a ajuns aici ieri.

— Foarte bine.

— Ea a avut o lungă conversație cu guvernatorul, iar el i-a spus lucruri pe care toată lumea le ignoră la castel, în afară de mine.

— Domnul Pont-Ribaud ți-a povestit totul?

— Nu, spuse Périne cu un fin surâs, dar am ascultat la uşă.

— Serios? Ei bine! Ce ai auzit?

— Că domnul de Pont-Ribaud a avut ordine de la rege.

— Şi aceste ordine?...

— Regina este prizonieră.

Galaor făcu un pas înapoi, atât de surprinzătoare era această veste, ca să nu zicem de necrezut.

— Acum adăugă Périne, ați înțeles de ce este important să vă întoarceți cât mai repede, pentru ca să-mi dați cheile să le pot lega din nou la gâtul domnului Pont-Ribaud înainte să se trezească.

— Înțeleg şi mă voi întoarce, spuse Galaor.

Şi, înarmat cu lumânarea şi cheia, se angajă în galeria îngustă care se curba uşor, în funcție de forma cilindrică a turnului.

La capătul galeriei, el găsi o nouă uşă.

Dar, înainte de a folosi cheia, simți nevoia să se uite prin gaura cheii.

Atunci văzu în cealaltă parte a uşii, oratoriul Doamnei Margareta.

Era o cameră ovală de mici dimensiuni, pe pereții căreia era agățat un covor albastru,

presărat cu crini de aur.

În mijlocul camerei era o masă pe care se afla o lampă cu abajur.

În faţa acestei mese era aşezată o femeie, ocupată să scrie, stând cu spatele spre uşă.

Galaor simţi cum îi bate inima foarte tare; ceea ce făcea el era de o mare îndrăzneală şi gravitate, şi un soldat sărac care pătrundea în secret, printr-o improvizaţie, în plină noapte, în oratoriul unei regine a Franţei, aceasta probabil, nu s-a mai întâmplat niciodată.

El stinse lumânarea şi puse cheia în broască, apoi o răsuci.

La acest zgomot, femeia aşezată la masă se ridică şi se întoarse.

Într-adevăr era chiar Doamna Margareta.

Uşa se deschise şi Galaor intră.

Regina scoase uimită un strigăt.

Galaor duse un deget la buze.

— Doamnă, spuse el cu voce şoptită, am reuşit să nu-mi rup gâtul căţărându-mă pe zidurile castelului şi mi-am riscat viaţa de cel puţin şase ori în ultima oră, pentru unicul scop, de a ajunge la Majestatea Voastră pentru a-i înmâna această scrisoare.

Lumina lămpii, redusă de abajur, se proiecta pe partea de jos a corpului lui Galaor, lăsându-i astfel faţa în umbră.

— O scrisoare, bâlbâi regina încă foarte

emoționată, de la cine o aveți?

— De la o tânără fată care a sosit de la Paris în această noapte şi care a primit-o ea însăşi de la o doamnă pe nume Nancy.

— Nancy! strigă Margareta, ah! dați-mi-o, dați-mi-o repede!

Şi luă scrisoarea oferită de Galaor, fără măcar să se uite la mesager.

Ea rupse sigiliul şi citi cu emoție vizibilă; cum scrisoarea nu conținea prea multe rânduri, sfârşi de îndată şi se întoarse spre Galaor:

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule, întrebă ea, care v-ați riscat viata pentru mine?

În acelaşi timp, ea îi întinse mâna să o sărute.

— Doamnă, spuse Galaor mişcat, eu sunt un băiat sărac care merge la Paris să-şi caute norocul, şi care, trecând prin Amboise, a avut norocul de a o servi pe Majestatea Voastră.

Şi spunând aceste cuvinte, se aplecă spre frumoasa mână a reginei pe care o atinse cu buzele.

În momentul în care se aplecă, fața lui fu inundată de razele lămpii, iar regina scoase un alt strigăt.

— Ah! Dumnezeule! spuse ea, Dumnezeul meu! Ce asemănare!...

Galaor, uimit, făcu un pas înapoi, şi, la rândul său, o privi pe Doamna Margareta.

Regina luă lampa şi îndreptă lumina spre faţa lui Galaor, repetând:

— Ah! asta este foarte ciudat! foarte ciudat!

Galaor, se întrebă dacă, din întâmplare, regina nu cumva suferea brusc de un moment de nebunie şi se întreba ce anume însemnau cuvintele sale.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea.

— Doamnă, mă numesc Galaor, eu nu ştiu să am alt nume...

— Dar... mama dumneavoastră?

— Eu nu am cunoscut-o.

— Dar, cel puţin ştiţi?...

— Nu ştiu nimic, spuse el melancolic. O bătrână m-a luat, copil fiind, de pe treptele Catedralei din Nérac, unde m-a găsit.

— Şi nu ştiţi nimic despre părinţii dumneavoastră?

— Absolut nimic.

— Nu aveţi în posesia dumneavoastră vreun indiciu care v-ar putea ajuta să-i găsiţi?

— Niciunul.

— Nici măcar un medalion sau o panglică sau o monogramă misterioasă?

— Absolut nimic.

Şi Galaor oftă.

Regina îl privea în continuare.

— Scuzați-mă, copilul meu, spuse ea în cele din urmă, dar semănați atât de izbitor cu un gentilom gascon pe care l-am cunoscut cândva, când eu eram mai tânără cu vreo cincisprezece ani.

— Ah! făcu Galaor, a cărui voce tremura, Majestatea Voastră a cunoscut un domn cu care eu mă asemăn?

— Da.

Apoi regina înlătură abajurul lămpii şi pereții oratoriului se scăldară brusc în lumină.

Între cele două ferestre, pe perete, era un portret al unui bărbat, un gentilom de douăzeci de ani, purtând o haină de catifea albastră cu un guler de dantelă.

Pictorul îl reprodusese cu barbă, o frumoasă barbă neagră cu vârful ascuțit.

Ochii albaştri, nasul acvilin, buzele pe jumătate batjocoritoare, acest portret părea să fie, mai puțin hainele, al frumosului Galaor.

— Priviți! spuse Doamna Margareta.

În acelaşi timp, ea îi arătă sub portret, o mică oglindă ovală.

Galaor scoase două strigăte: unul atunci când privi portretul şi celălalt văzându-şi propriul chip.

— Dumnezeule! spuse el, Dumnezeul meu! Cine este acest domn? Este cumva fratele meu?

— Nu cred, spuse Margareta, pentru că

acest portret este pictat în urmă cu douăzeci de ani; el se află de cincisprezece ani aici, în acest oratoriu. Dacă ați avea ceva în comun cu el, atunci ar trebui să fie tatăl şi nu fratele dumneavoastră.

— Tatăl meu!...

Şi Galaor pronunță aceste cuvinte, cu un fel de extaz.

Margareta clătină din cap.

— Dar, spuse ea, naturii de multe ori îi place să facă astfel de jocuri, şi poate că suntem victima unui astfel de joc al iluziei: poate că nu aveți absolut nimic în comun cu cel pe care îl vedeți în acest tablou.

— Oh! Doamnă, şopti Galaor, îngenunchind în fața reginei, nu-mi spuneți cel puțin cine este gentilomul din acest portret?

Regina tresări la această întrebare.

— Nu, spuse ea, nu azi... dar... mâine...

Şi, cum Galaor voia s-o implore din nou:

— Nu mă întrebați, spuse ea, vă interzic.

Galaor îşi coborî capul. Regina continuă:

— Unde este fata care v-a dat scrisoarea?

— La hanul *Calul Bălan*.

— O veți vedea din nou în seara asta?

— Ea aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea mea.

Margareta îşi deschise bluza ei şi scoase o cheie: o mică cheie din aur, bogat ornamentată şi care nu era mai lungă decât un deget.

Apoi, privindu-l pe Galaor:

— Ascultați-mă, spuse ea, trebuie să-i transmiteți în mod exact cuvintele mele acestei fete.

— Vă ascult, spuse gasconul.

— Este necesar ca la prima oră în această dimineață, această tânără fată să plece din Amboise.

— Da, Doamnă.

— Trebuie să se întoarcă cât mai repede la Paris, mergând zi şi noapte până când va ajunge şi îi va înmâna această cheie lui Nancy. Cât pentru dumneavoastră, poate că mâine voi avea un alt mesaj pe care să vi-l încredințez.

Galaor plecă şi luă micuța cheie pe care i-o înmânase regina.

Margareta părea să reflecteze încă, în ciuda emoțiilor intense care o cuprinseseră după ce luase la cunoştință de biletul trimis de Nancy, mai ales în momentul în care descoperise această asemănare surprinzătoare între Galaor şi portretul din oratoriul ei.

— Ascultați, spusese ea în cele din urmă, prezentați-vă mâine la castel, la ora prânzului, având o mască pe față. În cazul în care veți fi întrebat despre asta, veți spune că ați făcut un jurământ.

Uimirea lui Galaor era în creştere.

— Trebuie să faceți astfel, spuse regina, pe

un ton poruncitor.

Galaor se înclină.

— Şi pregătiţi-vă, porunci Margareta, să transmiteţi un alt mesaj pe care vi-l voi încredinţa mâine.

Ea îi întinse mâna, spunând:

— Plecaţi, plecaţi repede!

Dar, când el tocmai trecea pragul oratoriului, regina îl întrebă.

— Cum aţi ajuns să folosiţi trecerea asta? zise ea.

— Am folosit cheile domnului Pont-Ribaud.

— Şi aceste chei?

— Le-am luat de la gâtul lui în timp ce dormea.

— Va veni ziua, zise regina, când vă voi răsplăti pentru devotamentul dumneavoastră. Mergeţi!

Galaor plecă, închise uşa cu grijă, aprinse lumânarea şi o găsi pe Périne la celălalt capăt al galeriei.

Biata fată numărase minutele cu groază.

— În sfârşit! spuse ea, aţi apărut!

Galaor îngrijorat şi el la fel de mult, o îmbrăţişă.

Apoi ei intrară din nou în camera domnului de Pont-Ribaud.

Vrednicul guvernator nu se trezise încă şi puternicele sale sforăituri anunţau că el mai avea încă multe ore de somn de acum înain-

te.

Périne îi legă cele două chei la gât, apoi îl luă pe Galaor în camera ei.

Şi, cum el intra, ea oftă foarte tare.

Galaor privind-o, oftă de asemenea.

„Ah! îşi spuse el, dacă n-aş fi foarte grăbit!...”

Périne nu se mai gândea la Jérôme; iar Galaor, dacă regina nu l-ar fi însărcinat să transmită un mesaj, ar fi putut foarte bine să-şi uite promisiunea făcută bietului Jérôme şi să petreacă frumoase clipe în compania lui Périne.

Dar un raționament foarte just care îi trecu prin minte, îi veni în ajutor.

„Pentru ce sunt eu aici? îşi spus el, şi pentru ce am urcat eu pe frânghia agățată de fereastră? Pentru ochii frumoşi şi zâmbetul dulce al frumoasei domnişoare care este acolo jos, la hanul *Calul Bălan*? Deci, atunci ea, şi nu Périne, este cea care are dreptul la iubire. Aşa că trebuie să plec de îndată...”

Acest lucru nu-l împiedică să-i dea o îmbrățişare foarte tandră frumoasei menajere a domnului de Pont-Ribaud, după care ieşi pe fereastră şi alunecă de-a lungul frânghiei, atingând în mod fericit pământul chiar în momentul în care grefierul Jérôme Poinsot începuse să-şi revină din leşinul în care-l trimisese lovitura cu mânerul sabiei aplicată

de frumosul Galaor.

Galaor se aplecă deasupra lui Jérôme Poinsot.

După ce scoase un oftat, grefierul deschise un ochi.

— Hei! prietene, zise gasconul, luându-l de mijloc, ai dormit bine?

Jérôme, ajutat de Galaor, se ridică şi se puse pe picioare.

Grefierul avea, într-adevăr, aerul unui om care se trezeşte dintr-un somn greu.

— Périne te aşteaptă, spuse Galaor.

Acest nume îl făcu pe Jérôme să tresară din cap până-n picioare.

— Périne!... zise el.

— Da, Périne; prin urmare, tu ți-ai pierdut memoria?

Această întrebare făcu să-i revină amintirile bietului grefier.

El îl recunoscu pe Galaor:

— Ah! nenorocitule! spuse el, strângând pumnii.

Galaor râse:

— Frumosul meu prieten, spuse el, punând mâna familiar pe umăr grefierului, dacă tu mă vei asculta zece secunde, în loc de a mă trata ca pe un mizerabil, îmi vei strânge mâna.

— Ce vrei să spui? bâlbâi grefierul.

— O iubeşti pe Périne?...

— Eu o iubeam până acum.

Şi săracul grefier avu un suspin în vocea lui.

— Pentru ce n-o iubeşti în continuare?

— Pentru că este o ticăloasă!

— Ea?

— O desfrânată!...

— Haida-de!

— Şi, spuse Jérôme înflăcărându-se din ce în ce, eu nu sunt uşor de păcălit de trucurile dumneavoastră. Nu aţi fost acolo din întâmplare, iar dacă m-aţi bătut pentru a vă căţăra apoi pe această frânghie, este pentru că Périne v-a dat o întâlnire.

Galaor izbucni într-un hohot de râs.

Un hohot de râs atât de sincer şi atât de batjocoritor încât bietul grefier fu zdruncinat.

— Ei, drace! spuse acesta din urmă, îndrăzniţi să o apăraţi?...

— Apăr adevărul, băiatul meu, şi îţi voi da o dovadă clară.

— Să vedem!

— Hai să admit pentru moment, reluă Galaor, că părea logic la acea oră ca Périne să-mi fi dat o întâlnire.

Jérôme oftă.

— Périne este atât de frumoasă încât oricine se poate îndrăgosti de ea, cu condiţia ca şi ea să permită asta.

O lacrimă apăru în ochii grefierului.

— Dacă cineva s-ar îndrăgosti de ea, ar fi atât de gelos, încât nu ar mai sta de vorbă cu tine, aşa cum fac eu acum, completă Galaor.

Acestea fiind spuse, el îl luă din nou pe Jérôme de braț şi îl duse la frânghia care încă atârna pe perete.

— Ascultă acum, spuse el: Périne te aşteaptă, iar ea mi-a cerut să-ți spun că te iubeşte pentru totdeauna.

Galaor nu era, probabil, destul de sigur că Périne spusese asta, dar el voia să consoleze dragostea şi nefericirea lui Jérôme.

— Dar de ce, totuşi, m-ai lovit acum o oră? întrebă Jérôme în cele din urmă, întrebare care avea, de asemenea, o anumită logică.

— Pentru că nu m-ai lăsat să urc pe frânghie.

— Şi de ce ai urcat?

— Pentru că am avut afaceri în castel.

— Şi nu cu Périne? întrebă grefierul a cărui voce tremura.

— Jur!

— Deci... tu n-o iubeşti?...

— Nu...

— Nu eşti rivalul meu?...

— Doamne fereşte!

— Nu v-ați îmbrățişat?...

— Ah! ba da, spuse Galaor. Îmbrățişez toate fetele atunci când ele sunt frumoase, dar o fac cu cele mai bune intenții şi cu onoare şi

fără nicio consecință.

— Deci, vreți ca eu să merg la ea?

— Fără îndoială.

— Nu îmi întindeți o capcană?

— Prinde mâna mea, spuse Galaor şi îți spun că ea îți este loială.

Acest accent de sinceritate îl convinse în cele din urmă pe bietul Jérôme Poinsot.

— Fiindcă lucrurile stau astfel, spuse el, îmi cer scuze pentru că m-am îndoit.

— Te iert.

— Şi prindeți mâna mea, de asemenea, adăugă grefierul cu multă căldură sufletească.

Galaor întinse mâna lui Jérôme, care spuse încă:

— Şi începând de acum aceasta este între noi prietenie pe viață până la moarte, şi dacă ai nevoie de mine vreodată...

— Am nevoie de tine imediat, zise Galaor, arată-mi calea cea mai scurtă ca să merg la hanul *Calul Bălan*, căci aşa cum m-am sucit şi răsucit în jurul castelului sunt un pic dezorientat.

— Urmați cursul râului, drumul acesta este cel mai scurt.

— Mulțumesc.

Şi Jérôme şi Galaor îşi dădură încă o strângere de mână şi se despărțiră.

Jérôme prinse frânghia şi începu să urce

spre cuibul dragostei lui.

Galaor se îndreptă spre hanul *Calul Bălan*, mintea sa fiind preocupată de misiunea pe care urma să i-o dea regina.

Cum era toamnă, nopțile erau deja lungi.

Era numai ora trei dimineața, iar a doua zi era încă departe.

Galaor, mulțumită indicațiilor lui Jérôme, găsi hanul *Calul Bălan*.

O rază de lumină trecea pe sub uşă.

Galaor bătu.

Era fata cea care deschise uşa.

În ceea ce-l priveşte pe jupânul Pistache, veselul şi corpolentul hangiu, el era în mod necuviincios adormit într-un fotoliu, fără a avea grijă de frumoasa domnişoară, ca un călugăr ce nu-i pasă de un pahar de apă.

— Ei bine! zise tânăra fată cu nerăbdare.

— Ei bine! am intrat în castel.

— Într-adevăr?

— Am văzut-o pe regină.

— Adevărat? făcu ea într-o explozie de bucurie.

— Aici este dovada, spuse Galaor.

Şi el îi înmânã micuța cheie de aur pe care regina i-o încredințase.

— Iată ordinele Doamnei Margareta, spuse el: trebuie, domnişoară, să plecați din Amboise de îndată şi să călătoriți zi şi noapte până la Paris...

— Şi îi voi da cheia lui Nancy?
— Da.
— Sunt gata să plec, spuse fata, dar cum?
— N-aţi venit cu o barcă?
— Fără îndoială.
— Şi unde e barca?
— Ea s-a întors la Blois. Numai acolo pot găsi un însoţitor şi cai.
— Ei bine! spuse Galaor, vreau şaua şi căpăstrul calului meu, vă voi lua şi vă voi duce la Blois. Cât de multe mile sunt?
— Opt.
— Am timp să mă întorc pentru ora întâlnirii.
— Care întâlnire?
— Cea pe care mi-a dat-o regina.
Şi Galaor îl scutură pe Pistache, care sforăia ca un clopot de biserică.
Pistache îşi frecă ochii:
— Ah! spuse el, recunoscându-l pe Galaor m-am gândit mult atunci când aţi plecat. N-aţi putut intra în castel.
— Te înşeli. Tocmai am revenit.
— Aţi revenit de la castel?
— Bineînţeles, asta spun.
— V-au lăsat să intraţi?
— Printr-o fereastră, da, spuse Galaor râzând. Vino, jupâne hangiu, vreau şaua calului meu.
— Plecaţi? murmură Pistache uimit.

— Pentru serviciul reginei! răspunse Galaor cu mândrie.

Capitolul IV

Jupânul Pistache ar fi vrut să ştie cum a reuşit Galaor să pătrundă în castel, dar Galaor nu avea starea de spirit necesară pentru a-i satisface această curiozitate.

Gasconul o privea cu un fel de extaz pe frumoasa domnişoară, şi insistă la hangiu să-i aducă şaua şi căpăstrul calului, fără a-i spune nimic despre binefăcătoarea sa.

— Prietene, îi spuse Galaor, merg la Blois; dar voi fi din nou aici în această dimineaţă şi apoi vom goli o sticlă şi îţi voi spune tot ce vrei.

Pistache, contând pe această promisiune, se duse la grajd, lăsând-o pe domnişoară şi pe Galaor faţă-n faţă în bucătăria hanului.

— Ah! messire, zise tânăra fată cu emoţie, cum voi putea recunoaşte vreodată serviciul pe care mi l-aţi făcut?

— Vreţi să mă recompensaţi de îndată? făcu frumosul Galaor.

— Dacă vreau?...

— Atunci... aşteptaţi...

Şi galantul gascon luă mâna fetei şi o duse la buzele lui, zicând:

— Iată plata!

Ea roşi un pic, dar nu se arătă iritată.

— Care este numele dumneavoastră, messire? zise ea.

— Galaor.

— Este un nume frumos!

— Şi scurt, în lipsă de ceva mai bun, spuse el, râzând. Dar cine ştie? Voi avea poate în curând o oportunitate de a-l face mai lung.

Apoi, cum voia să evite orice explicație, el se grăbi să adauge:

— Şi dumneavoastră, domnişoară, ce nume aveți?

— Idoline, răspunse ea.

Şi ea completă aceste informații printr-o mică bucată de biografie.

— Mă numesc Idoline, repetă ea; sunt fiica unui biet gentilom din provincia Burgundia şi am venit ca menajeră la regină, dar regina m-a lăsat s-o servesc pe doamna Nancy.

— Un nume unic, acesta! spuse Galaor.

— Doamna Nancy, continuă Idoline, este cea mai veche doamnă din compania Doamnei Margareta şi prima sa cameristă. Ea a fost căsătorită în tinerețe cu un fost paj al regelui Carol al IX-lea, numit Raoul. Messire Raoul a fost ucis în timpul asediului de la Paris alături de bunul nostru rege, Henric.

— Înseamnă că doamna Nancy este văduvă? întrebă Galaor.

— Vai! Da.

— Este neconsolabilă?

— Oh! zise tânăra fată cu un surâs, cine ar putea şti vreodată acest lucru?

Jupânul Pistache reveni la uşă, trăgând calul lui Galaor de căpăstru şi punând astfel capăt pentru moment confidenţelor blondei Idoline, pentru că ea era blondă cu o faţă drăguţă, iar ochii ei erau de culoarea cerului la răsărit, în timp ce părul amintea de spicele de aur ce cădeau în iulie, sub secera ţăranilor.

Calul, făcuse deja un drum lung, dar cu toate acestea, tropăia nerăbdător. Pentru a se revigora îi fuseseră suficiente un pic de paie ca aşternut, o mână de lucernă şi un sac de ovăz.

Acesta era, de altfel, un bidiviu demn de stăpânul său – un mic cal sur, cu urechi negre şi coama argintie, nervos, un pic mai scurt decât un cal obişnuit, cu ochii fulgerători, nările larg deschise inhalând cu nesaţ aerul proaspăt, picioare subţiri şi uscate, copite mici, chişiţă[11] un pic mai înaltă – un adevărat cal de munte din Navarra, cu venele pline de nobil sânge arab, cai pe care sarazinii[12] îi aduseseră în această parte a

[11] Chişiţă – încheietură a piciorului, deasupra copitei, la cai. [n.t.].

[12] Sarazin – nume dat de occidentali în evul

Pirineilor.

Galaor urcă în şa.

Atunci, jupânul Pistache, care avea oarecare spoială de galanterie, îşi îndoi un genunchi şi frumoasa fată, folosindu-l ca pe un scaun, sări pe cal în spatele lui Galaor, iar calul porni în galop, aruncând o jerbă de scântei pe pietrele ascuțite cu care era pavat drumul de pe malul Loarei.

Amboise se află pe malul stâng şi Blois pe malul drept.

Nu era niciun pod atunci, doar câte un bac din loc în loc.

Bazându-se pe afirmația Idolinei că se poate traversa cu un bac înainte de Blois, Galaor porni calul pe malul stâng, pe drumul de *halaj*[13] care era construit de-a lungul râului.

Micul cal, de altfel, mergea peste tot, preocupându-se prea puțin de proasta calitate a drumului, sărind cu mare uşurință peste lacuri.

Cu toată graba cursei, Galaor şi partenera au revenit la conversația începută în han.

---

mediu musulmanilor din vestul Europei; maur. [n.t.].

[13] Halaj – activitate de remorcare a unui şlep, a unei nave, plute etc. cu ajutorul unor mijloace mecanice, al oamenilor sau animalelor, de-a lungul unei căi de navigație. [n.t.].

Galaor nu era plăcut impresionat de punerea la curent despre Paris şi Luvru, despre Curtea regală şi despre oraş, pe care i-o făcea Idoline.

Ea era *vorbăreață* ca orice cameristă de rang înalt.

Ea ştia câte o poveste despre fiecare nobil: luase la cunoştință despre unele confesiuni de dragoste făcute de cutare sau cutare mare doamnă. Lui Galaor, care simțea cele două brațe delicate ale fetei împresurându-i talia, îi făcea mare plăcere această drăguță sporovăială, şi spuse:

— Este într-adevăr neplăcut că regina vrea să vorbească cu mine, pentru că, în loc de a reveni la Amboise, aş fi mers la Paris.

Şi micul cal galopa mereu, iar Galaor crezu că merge prea repede şi că va învinge într-un timp prea scurt cele opt leghe ce separau Amboise de Blois.

Dar, dintr-odată calul se opri brusc.

Galaor îl îndemnă cu lovituri de pinteni.

Calul nu se mişcă.

— Oh! oh! Ce este asta? întrebă gasconul.

Luna, care se arătă pentru o clipă, se furişă din nou în spatele norilor mari şi negri şi noaptea redeveni întunecată.

Cu toate acestea, lui Galaor i se părea că o linie şi mai întunecată decât cerul bloca drumul.

Ai fi putut zice că este un zid de fier sau de bronz.

În acelaşi timp, o voce aspră strigă:

— Stai!

Şi Galaor văzu stând în faţa lui o duzină de ţevi de muschetă.

Zidul nu era altceva decât o duzină de oameni pe cai, aşezaţi unul lângă altul şi care blocau drumul.

— Faceţi loc! strigă la rândul lui Galaor.

Şi îşi scoase sabia.

Dar el simţi în jurul pieptului său micile braţe ale Idolinei: ea tremura cu totul de frică, şi pentru prima dată în viaţa lui, blestematul Gascon ascultă de o oarecare voce care se numea prudenţă.

De asemenea, în loc de a îndemna calul care mirosise pericolul, el strigă din nou:

— Faceţi loc, domnii mei! De când sunt drumurile blocate în frumoasa ţară a Franţei? Dacă sunteţi bandiţi sau tâlhari, punga mea e la dispoziţia voastră, dar vă avertizez că veţi fi un pic dezamăgiţi.

În acelaşi timp, Galaor îi şopti tinerei Idoline:

— Coborâţi din şa, lăsaţi-vă să alunecaţi jos pe pământ şi veţi vedea, draga mea, cum voi răpune aceste canalii cu lovituri hotărâte de sabie.

Dar vocea care strigase *stai*, răspunse:

— Noi nu suntem hoți, suntem arcaşi în serviciul domnului episcop de Blois şi avem misiunea de a opri un călăreț care călătoreşte împreună cu o tânără fată.

„Drace! gândi Galaor, ce înseamnă toate astea?”

Prudența, care îl sfătuise deja pe Galaor, nu-l părăsi nici de astă dată.

„Mai am încă timp, îşi spuse el, pentru a cădea asupra tuturor acestor oameni cu lovituri mortale de spadă. Să aşteptăm şi să vedem ce anume doresc.”

În timp ce el făcea această reflecție, Idoline îi urmase sfatul.

Ea se lăsase să alunece uşor de pe cal şi stătea nemişcată în spatele calului lui Galaor.

— Domnii mei, strigă gasconul, cred că ar fi bine să ne explicăm.

— De acord, răspunse aceeaşi voce.

— Deci, nu sunteți hoți?

— Nu.

— Nici oamenii regelui?

— Nu, din păcate.

— Cui vă supuneți?

— Vidamului[14] de Cornehaut, care este, du-

[14] Vidam – nobil laic, comandant al trupelor unui episcop; nobil care deținea o feudă într-un domeniu episcopal în Evul Mediu; (fr: *vidamé*). [n.t.].

pă cum ştiți, locotenentul domnului episcop de Blois.

— Nu ştiu, dar eu sunt încântat să învăț, răspunse Galaor pe un ton batjocoritor. Apoi, după o pauză: deci, ce doriți?

— Nimic, dacă nu sunteți cel pe care îl căutăm.

— Pe cine căutați?

— Un călăreț care călătoreşte însoțit de o femeie.

— Numele lui?

— Nu-l ştim.

— Numele femeii, cel puțin?

— Nici pe acesta nu-l ştim.

Galaor începuse să-şi piardă răbdarea, dar făcu această reflecție plină de sens:

„Nu sunt nici două ore de când am plecat spre Blois, şi în urmă cu trei ore nu ştiam că voi avea plăcerea de a purta în spate pe frumoasa domnişoară Idoline. Prin urmare, este puțin probabil, având în vedere viteza calului meu, ca cineva să facă drumul după noi la Blois, chiar mai mult decât atât, dacă ar fi aşa, ar galopa în spatele nostru în loc să ne blocheze drumul. Prin urmare, este posibil ca aceşti oameni bravi să aibă misiunea de a opri o femeie şi un călăreț, dar care nu suntem noi. Mai bine să pierdem cinci minute pentru a ne explica decât să pierdem două ore pentru a ne lupta.”

Şi Galaor spuse cu voce tare:

— Domnii mei, eu nu sunt cel pe care îl căutați, cu siguranță.

— Iată ceea ce vidamul va verifica, răspunse vocea.

— Vidamul?

— Fără îndoială, deoarece el este cel care ne-a pus aici cu misiunea de a nu permite trecerea niciunei persoane, până când nu vom întâlni un călăreț însoțit de o doamnă. Or, o doamnă vă însoțeşte, şi noi vă cerem să ne urmați.

— Oh! făcu Galaor, cum mă veți duce, domnii mei? Şi unde este vidamul?

— La hanul *Crucea de Aur*, la o leghe de aici.

— Pe drumul spre Blois?

— Da, messire.

Galaor se aplecă spre Idoline care, în timpul acestei conversații se liniştise puțin câte puțin şi se apropie de ea.

— Eu cred că, spuse el, din moment ce drumul este negru, am face bine să nu ne opunem acestor oameni curajoşi.

— Şi dacă vidamul vrea să ne rețină?

— Haida-de! făcu Galaor, atunci aceasta se va întâmpla între mine şi el; vei vedea, va fi iadul pe pământ; chiar şi cu o legiune de demoni pe urmele noastre, în locul acestor soldați de râs, eu ştiu bine că ne vom croi drum

de trecere.

Şi Galaor, aplecându-se, îşi petrecu braţul în jurul taliei suple şi flexibile a tinerei fete, o ridică şi o reaşeză pe şa.

Apoi zise celui care părea a fi şeful trupei de soldaţi a episcopului:

— Deoarece nu suntem noi cei pe care îi căutaţi şi, de asemenea, pentru că noi mergem la Blois şi pentru că hanul *Crucea de Aur* este în drumul nostru, suntem de acord să vă însoţim.

— Foarte bine, spuse vocea.

— Dar cu o condiţie, zise Galaor.

— Care?

— Că veţi merge cu caii în galop, pentru că suntem un pic cam grăbiţi, domnişoara şi cu mine.

Şi îşi aşeză micul bidiviu navarez aproape de marele cal al şefului trupei de soldaţi a vidamului domnului episcop de Blois, zicând încă:

— Şi de unde vin cei pe care îi căutaţi?

— Din Angers sau de la Tours. Nu ştiu exact.

„Bun! gândi Galaor, aceştia, cu siguranţa nu suntem noi, dar nu îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, pentru că ne vom opri la un han şi voi putea bea un pahar de vin: Sunt mort de sete!”

Şi îşi îndemnă micul bidiviu, care trecu în

fruntea grupului.

În depărtare, printre copaci, strălucirea unei lumini anunța o casă.

— Ce este acolo? întrebă Galaor pe cel căruia consimțise să-i fie momentan prizonier.

— Acela este hanul *Crucea de Aur*, răspunse omul.

„Bun! gândi eroul nostru, în zece minute, messire vidam îmi va cere scuze cu o sticlă de vin în mână!”

Hanul *Crucea de Aur* era izolat pe malul Loarei, care uda cu apele sale fațada de nord şi în această parte a hanului bărcile cu marinari veneau de multe ori şi se opreau sub ferestre.

Hangiul n-avea decât să pună vinul într-un coş şi coşul era legat cu o frânghie şi totul era coborât în ambarcațiune fără ca cei aflați pe ea să fie nevoiți să pună piciorul pe pământ pentru a veni să se răcorească.

Drumul de halaj trecea prin fața uşii principale, care era la sud.

Atunci când Galaor şi oamenii episcopului ajunseră la han, clădirea avea toate ferestrele luminate, ca şi cum ar fi fost un mare ospăț.

Un foc mare ardea în bucătărie, o legiune de ucenici şi bucătari forfoteau în jurul cuptoarelor.

O frigare încărcată cu enorme păsări de

curte era învârtită încet, şi stând în faţa ei, un bărbat urmărea cu un ochi pofticios stadiul de frigere al cărnii.

Acesta era vidamul.

Niciodată un călugăr plin de viaţă n-avusese o poftă de mâncare mai imensă şi o privire mai veselă.

Acesta era un om corpolent cu fruntea îngustă, cu păr cărunt, buze pline, mâinile mici şi durdulii.

Când aghiotantul său intră, el întoarse capul încet şi întrebă:

— Ei bine! i-ai găsit, Morion?

Morion era numele omului cu voce aspră care dusese tratative cu Galaor.

— Am oprit un călăreţ, răspunse Morion.

— Ah!

— Şi o domnişoară.

— Unde sunt ei?

— Aici sunt.

Şi Morion se dădu deoparte, lăsând la vedere pe Galaor şi pe însoţitoarea sa.

— Dumneavoastră sunteţi messire de Cornehaut? întrebă gasconul.

— Sigur, eu, răspunse vidamul.

— Atunci, spuse Galaor pe un ton arogant, vedeţi că nu suntem cei pe care îi căutaţi şi sunt convins că soldăţoii domniei tale nu m-ar fi putut împiedica să continui călătoria mea dacă nu mi-ar fi spus că aici este un vin

excelent şi dacă nu mi-ar fi fost sete.

Deşi Galaor avea fruntea încruntată, o mină nerăbdătoare şi pusese cu îndrăzneală mâna stângă pe teaca spadei, vidamul nu se supără, iar aceasta din două motive: primul, pentru că un om care este pe jumătate cleric are mai multă răbdare şi politeţe decât un om care este pe deplin om de sabie; al doilea era că, în spatele lui Galaor, o văzu pe frumoasa Idoline, modestă, cu ochii plecaţi, tremurând un pic.

— Hei! tânărul meu domn, zise el, sunteţi îndrăzneţ şi vorbiţi fără ocolişuri.

— Scuzaţi-mă, spuse Galaor un pic uimit de acest ton amabil. Eu sunt din Sud.

— Ah! ah!

— Ar trebui să vă daţi seama după cum vorbesc.

— Aşa este, spuse vidamul, ai accentul gascon, şi cred că, de fapt, oamenii mei au greşit.

Galaor făcu un pas înapoi.

— Cum! credeţi? Nu sunteţi sigur? exclamă el.

— Şi nu sunteţi cel pe care am misiunea de a-l opri.

— Dar, de asemenea, nu-l cunoaşteţi nici pe acela? strigă Galaor.

— Nu, tânărul meu prieten, răspunse vidamul, care era mereu zâmbitor şi de o

blândețe prefăcută.

— Atunci, căutați pe cineva care îi cunoaşte, pentru că eu vedeți că sunt grăbit, spuse Galaor; de asemenea, pe cât de adevărat că eu sunt un gentilom, pe atât de adevărat este că domnişoara pe care o vedeți aici este o domnişoară din serviciul Doamnei Regine a Franței.

— Ah! într-adevăr! făcu vidamul.

Apoi, făcu un semn lui Morion care sta la câțiva paşi distanță, cu pălăria în mână, într-o atitudine plină de respect:

— Du-ți oamenii în camera de alături, spuse el, şi lasă-ne să vorbim în pace, această domnişoară, acest domn şi cu mine.

În acelaşi timp, el chemă cârciumarul care asista grav în spatele tejghelei sale de tablă, urmărind cu ochii mişcările bucătarilor săi.

Soldații aflați sub ordinea lui Morion, se retraseră.

Hangiul veni repede.

— Asigurați aranjarea mesei, cât mai curând posibil, ordonă vidamul, invit la masă aceşti doi străini. Aduceți cel mai bun vin şi serviți-ne ce aveți mai rafinat.

Hangiul se înclină şi merse să-şi grăbească bucătarii.

Galaor se uita la Idoline.

Idoline părea din ce în ce mai îngrijorată. Ea şopti:

— Dar trebuie să continui călătoria mea.

— Şi eu, spuse Galaor, trebuie să fiu mâine la castelul d'Amboise. Dar fii sigură, în cazul în care într-o oră nu suntem plecaţi de aici, voi pune foc acestui han.

Vidamul, care o privea pe tânăra fată cu un ochi patern şi plin de amabilitate, continuă:

— Vă invit la cină, copiii mei, şi eu voi trimite un mesaj bunului meu prieten starețul de Fontvieille, ca să vină aici cât mai curând posibil, pentru ca să nu pierdeți timpul, pentru că ştiu că sunteți grăbiți.

— De ce aveți nevoie de starețul de Fontvieille? întrebă Galaor.

— Iată despre ce e vorba, răspunse vidamul: Fontvieille este o mănăstire de călugări, la o jumătate de leghe de aici.

— Bun!

— Starețul mânăstirii este un bun prieten al meu şi se numeşte dom Isidor.

— Aşa, şi? zise Galaor care îşi pierdea răbdarea.

— Dom Isidor are o nepoată, care este fina domnului episcop de Blois, o nepoată pe care eu n-am văzut-o niciodată, altfel aş putea să vă spun imediat dacă este sau nu domnişoara aici de față.

Şi vidamul salută galant pe Idoline.

În timp ce vorbea, se aşează la masă, şi acest spectacol îl linişti puțin pe Galaor.

— Cu toate acestea, continuă vidamul, nepoata lui don Isidor, care este din familie nobilă şi locuieşte într-un vechi conac în apropiere de Angers, este îndrăgostită de un soldat fără un ban în pungă, care a răpit-o.

— A! deci, presupuneţi că eu sunt acel soldat mitocan? zise Galaor. Mulţumesc mult!

— Nu presupun nimic, spuse vidamul, dar mă supun ordinelor date de seniorul episcop, care are un mare respect pentru dom Isidor.

Şi vidamul chemă pe Morion şi îi ordonă să trimită în grabă un mesager şi să-l aducă pe starețul de Fontvieille.

Apoi îi zise lui Galaor:

— Veniți la masă, domnul meu! Avem un motiv cu acest vin, care este vechi de aproape un secol, nu-i aşa, hangiu?

— Da, monseniore, răspunse hangiul. Noi îl păstrăm pentru oaspeți de seamă.

— Şi pentru femeile frumoase, spuse vidamul, care o învălui pe Idoline cu o privire dulceagă, plescăind din buzele groase.

Vidamul îi turnă de băut lui Galaor şi nu încetă să o privească pe frumoasa Idoline, care se simțea foarte stânjenită din cauza acestei admirații.

Dar Galaor bău fără a-l pierde vreo clipită din ochi pe vidam.

Şi dintr-o dată, lovind cu pumnul în masă:

— Ah! aşa deci! spuse el, deşi călugăr cum

sunteți, ştiți dragul meu senior că îmi displăceți foarte mult?

— Eu? exclamă vidamul.

— Da.

— Şi pentru ce, dragul meu domn?

— Pentru că fiecare ar trebui să-şi vadă de treaba lui.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii în robă nu trebuie să facă ochi dulci doamnelor, şi vă implor...

— Haideți! nu mai spuneți! făcu vidamul pe un ton patern, nu vă alarmați aşa, tinere, eu sunt un biet bătrân.

— Bătrân sau nu, spuse Galaor, dacă mai continuați să o sorbiți din priviri pe această domnişoară, vă voi străpunge cu spada mea.

Şi împingând brusc masa, se ridică cu vioiciune şi scoase sabia.

— La mine! strigă vidamul, care, de asemenea, scoase sabia sa.

La strigătul şefului său, Morion veni în fugă, urmat de patru sau cinci dintre oamenii lui.

Toți aveau săbiile ridicate.

Dar Galaor, după ce o trase pe Idoline la spatele său, în scopul de a o apăra cu corpul său, puse masa între el şi adversarii săi şi începu să descrie cu sabia o teribilă vârtelniță, care făcu pe vidam şi oamenii lui să se dea înapoi.

— Haideți! apropie-te, dătător de apă sfințită, spuse el, dacă vrei să ştii cât cântăreşte sabia unui gentilom gascon, apropie-te, deci!

Morion, mai îndrăzneț decât ceilalți, se aruncă asupra lui, dar primi o violentă lovitură de sabie în cap şi se rostogoli la zece paşi distanță.

— Haide! hai! pe el! striga vidamul furios.

Galaor executa mereu teribila lui vârtelnițǎ.

Şase săbii îi amenințau pieptul, dar el le da la o parte pe toate, şi din când în când, îşi oferea satisfacția de a apuca câte o sticlă cu mâna stângă şi a o arunca în capul unui adversar.

Deja patru slujitori ai vidamului erau scoşi din luptă, fără ca Galaor să fi primit o zgârietură; vidamul avea el însuşi o uşoară rană la cap făcută de un ciob de sticlă spartă, atunci când, copleşit de furie, el strigă:

— La muschete! luați muschetele voastre şi ucideți acest mizerabil ca pe un câine.

Dar, în momentul când ei alergau să se supună ordinului, se auzi un zgomot mare la uşa hanului.

Şi un om intră, strigând:

— Pace, prietenii mei, pace! ce este aici cu tot acest vacarm?

La auzul vocii acestui om şi la vederea sa, țevile muschetelor coborâră spre pământ şi

vidamul însuşi fu cuprins de un fel de teamă plină de respect.

Şi totuşi, era doar un călugăr cel care îşi făcuse astfel apariția.

Părea un călugăr simplu, îmbrăcat într-o robă gri şi în sandale, dar o cruce de aur strălucea pe piept şi un inel pe deget, ceea ce însemna că acesta deținea un rang superior.

— Dom Isidor! murmură vidamul, ştergându-şi sângele care-i curgea pe față.

Starețul întinse ambele mâini şi spuse:

— Puneți săbiile voastre în teacă, aruncați armele, şi temeți-vă de a ofensa pe Dumnezeu.

Soldații se retraseră.

Apoi, dom Isidor îl privi cu mândrie pe vidam şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Acest tânăr... bâlbâi vidamul, tânărul care a vrut să scape...

— Unde este fata pe care ați oprit-o? întrebă don Isidor, fără să se uite la Galaor.

— Iată-mă, zise Idoline care stătuse pe tot timpul luptei, tremurând, în cel mai întunecat colț al camerei.

Preotul se uită la ea şi exclamă:

— Aceasta nu e nepoata mea!

— Şi eu, făcu Galaor, sunt eu cel pe care îl căutați?

Şi el înaintă spre stareț şi astfel se găsi în

plină lumină.

Dar, dintr-o dată starețul scoase un strigăt:

— O, Dumnezeul meu! zise el.

— Dacă domnişoara nu este nepoata voastră, zise Galaor, eu nu pot fi persoana cu care aveți de-a face.

— Ah! Monseniore! zise starețul.

Şi se plecă până la pământ înaintea lui Galaor care rămase stupefiat.

Apoi se întoarse spre vidam:

— Cum! mizerabile, l-ați oprit pe Monsenior?

— Monsenior!?... exclamă vidamul.

— Da! spuse starețul.

— Drept cine mă luați? întrebă Galaor, din ce în ce mai uimit.

Dar starețul, care era un om în vârstă şi cu experiență, se grăbi să-şi reînnoiască scuzele față de Galaor.

— Ah! Monseniore, spuse el, niciodată nu-mi voi ierta insulta care v-a fost făcută, pentru că eu sunt cauza reținerii dumneavoastră, chiar dacă eu, într-un fel, sunt nevinovat.

— Dar pentru ce mă numiți „Monseniore" şi nu „messire"? întrebă Galaor.

— Pentru că ştiu cine sunteți.

— Haida-de!

— Şi prinții... au dreptul la tot respectul meu.

— Cum! Eu sunt prinț?

— Mii de scuze, Monseniore, zise starețul, văd că Alteța Voastră dorește să rămână incognito, așa că mă voi păzi să mai rostesc numele său. Dar o rog pe Alteța Voastră să binevoiască să mă ierte.

— Oh! cu dragă inimă! spuse Galaor râzând.

Şi îi întinse mâna starețului.

Dar dom Isidor, în loc să-i strângă mâna, o sărută cu respect.

Apoi, spuse din nou:

— Alteța Voastră a fost reținut din călătoria sa; dacă ea dorește să-și câștige timpul pierdut, iar în cazul în care calul este obosit, o implor să accepte catârul meu, care este un bun bidiviu.

Galaor o privi pe Idoline care își revenise din spaimă şi începuse să zâmbească în cele din urmă.

— Accept catârul vostru, părinte, spuse el, nu pentru mine, ci pentru această domnişoară, care aparține Doamnei Regine.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă abatele, o domnişoară de onoare a reginei, un prinț! i-ați arestat... mânăstirea mea în război deschis cu regele... ce imprudență!...

Şi se uită urât la nefericitul vidam.

Galaor protestă în zadar împotriva titlului de prinț pe care starețul i-l dăduse.

Dom Isidor nu voia să renunțe nici mort.

Vrând-nevrând trebui ca Galaor să accepte ca starețul să-i țină scara şeii, în timp ce îi zise:

— Monseniore, pentru numele lui Dumnezeu, iertați-mă!

Idoline urcase cu agilitate pe catâr, iar bunul stareț ceru permisiunea să le dea binecuvântarea lui.

— Fir-ar să fie! zise Galaor, în timp ce amândoi dădeau pinteni pe drumul spre Blois, aş da suta de pistoli care mi-a rămas în pungă şi care este toată averea mea, pentru a afla cine este prințul cu care eu mă asemăn atât de mult!

— Aşteptați să se facă ziuă, răspunse tânăra fată, eu voi putea probabil să vă spun asta, pentru că eu cunosc toți prinții lumii!

Primele raze ale revărsatului de zori apăreau la orizont, atunci când Galaor călare pe micul său cal navarez şi frumoasa Idoline pe catârul lui dom Isidor, vedeau apărând în depărtare turlele din Blois şi castelul care domina oraşul, precum şi casele albe, etajate unele peste altele, coborând până la râu.

Ei stătuseră la taclale şi pălăvrăgiseră de-a lungul întregului drum, simțindu-se din ce în ce mai atraşi unul de altul, pentru că dragostea avea, poate, galopul mai rapid decât cel al bidiviilor lor.

— Acum, spuse Galaor, întorcându-se pe

jumătate în şa, acum că se face ziuă, îmi spui oare cu cine mă asemăn?

Idoline îl privi cu atenție.

— Oh! oh! făcu ea.

— Ei bine?

Ea avu un surâs ştrengăresc.

— Dacă aş avea cu douăzeci de ani mai mult, spuse ea, ceea ce la urma urmei ar fi păcat... aş fi mult mai sigură pe bănuiala mea.

— Cum aşa?

— Eşti brunet, tânăr şi subțire, portretul viu al unui bărbat pe care eu îl cunosc.

— Ah!

— Dar al cărui păr a încărunțit, barba de asemenea... şi care s-a îngrăşat un pic după patruzeci de ani.

— Şi crezi că ar putea fi tatăl meu?

— Cine ştie!?...

— Şi acest om... este un mare senior?

— Da.

— Un prinț?

— Poate.

— Dragă mea Idoline, făcu Galaor pe un ton rugător, de ce nu-mi spui numele lui?

Fata continua să zâmbească:

— Ascultă, spuse ea, şi urmăreşte raționamentul meu.

— Să vedem?

— Ai văzut-o pe regină în seara asta?

— Da.
— Te-a privit?
— Fără îndoială.
— Şi nu a manifestat nicio surpriză?
— Ba mai mult, ea a țipat când m-a văzut.
— Ah! foarte bine.
— Şi mi-a arătat portretul unui bărbat, care se afla în oratoriul său.
— Bun!
— Şi acest portret părea să fie al meu.
— Ei bine! Regina, probabil, ți-a spus pe cine reprezentă acest tablou.
— Nu.
— De ce?
— Regina mi-a spus: „Nu vă spun azi... dar... mâine...”
— Ah! ți-a spus ea asta?
— Da. Dar tu...
— Dar, spuse Idoline, cu un zâmbet sigur, eu aparțin reginei.
— Şi ce contează asta?
— Şi eu nu vreau să-i iau plăcerea de a-ți spunea ea însăşi cu cine te asemeni.
— Idoline!...
Ea îl amenință cu degetul şi îi spuse:
— Pretindeai adineauri că mă iubeşti?
— Oh! cu siguranță.
— Şi nu eşti de acord cu mine că prima virtute a celor care iubesc este ascultarea?
— Fără îndoială.

— Ei bine! ascultă-mă şi nu-mi mai pune întrebări.

— Eşti crudă.

— Dacă insişti, mă voi îndoi de dragostea ta.

— Idoline!

— Şi nu ne vom mai întâlni din nou.

— Oh! strigă Galaor, dacă e aşa, aş prefera să nu ştiu nimic despre trecutul meu.

— Vei şti totul, pentru că regina se va ține de cuvânt şi-ți va dezvălui ceea ce ți-a promis.

— Asta înseamnă că te voi revedea?

— Da, la Paris, din moment ce vei veni.

— Dar unde?

— Oh! nimic nu este mai uşor decât să mă găseşti, răspunse fata.

— Cum?

— Vei merge direct la Luvru.

— Şi voi cere să o văd pe doamna Nancy?

— Desigur, pentru că eu sunt mereu cu ea.

În timp ce vorbeau astfel, ajunseră chiar în fața oraşului Blois, care, vă mai amintiți, se afla pe malul celălalt, deoarece ei continuaseră să urce pe malul stâng al Loarei.

Se aflau acum chiar în fața casei podarului care mânuia bacul şi, făcând pâlnie mâinile sale, Galaor îl strigă.

Podarul, care era culcat, sări din pat, se duse la fereastră şi văzând oameni care păreau

de rang înalt se grăbi să coboare.

— Ne vom despărți aici, spuse Idoline.

— Cum, eu nu mai merg cu tine la Blois?

— Nu, e inutil.

— Dar la Blois… cum vei face?

— Oh! Nu-ți face griji, am un scutier care mă aşteaptă la un han în Blois.

Podarul coborâse pe bacul lui, în timp ce Idoline descălecă cu agilitate de pe catâr.

— La revedere, spuse ea, dând lui Galaor mica ei mână înmănuşată.

— Şi catârul, ce voi face cu el? întrebă tânărul, care căuta să prelungească bunul rămas.

— Dă-i o lovitură de bici, va şti el cum să găsească drumul spre mânăstire.

Şi frumoasa Idoline urcă pe bac, după ce primi un sărut din partea îndrăgostitului Galaor.

— Adio! spus ea, sau mai bine, la revedere!

Podarul dezlegă frânghia şi bacul porni în larg, ducând cu el pe Idoline, care stătea în spate, fluturând batista de rămas bun.

Nemişcat pe mal, Galaor privi până când bacul traversă râul.

Apoi, el văzu fata sărind pe mal, se întoarse pentru ultima dată, apoi dispăru pe străzile întortocheate ale bătrânului oraş care se întindea până pe malul Loarei.

Galaor scoase un oftat.

„Cred că într-adevăr, murmură el, de data

asta, m-am îndrăgostit de-a binelea!”

El fixă frâul catârului de mânerul şeii, apoi aplică animalului o lovitură puternică de bici şi catârul porni în trap.

În timp ce urca în şa îşi spuse:

„Spre Amboise acum, pentru că am nevoie să ştiu cine este marele senior care pare a fi tatăl meu!”

El şi micul cal navarez se întoarseră rapid, precum vântul de munte care bate şi apleacă iarba parfumată.

Capitolul V

Să revenim acum la momentul în care Galaor o părăsea pe regină şi la rugămintea căreia urma să se întoarcă a doua zi la castel.

Nobilimea din Touraine se înşela crezând că acele zile frumoase şi de glorie ale castelului d’Amboise se vor întoarce odată cu sosirea Doamnei Margareta.

Ultima din familia Valois, nu venise deloc cu inimă fericită, şi sufletul său era departe de a fi plin de bucurie.

Am spus că în prima zi ea nu a vrut să vadă pe nimeni şi a avut o lungă convorbire cu domnul Pont-Ribaud.

Acest senior era un vechi hughenot, care se convertise la catolicism în acelaşi timp cu stăpânul său, regele Henric, al patrulea după

nume, şi avea tot atâtea, chiar şi mai puține, frământări în legătură cu aceasta, deoarece el nu avusese niciodată un spirit foarte credincios.

Suficient de bun gentilom, dar mercenar înrăit, brutal şi arțăgos, el a inspirat stăpânului său aceste frumoase cuvinte:

— Când vreau să fiu dezagreabil cu cineva, îl dau în compania lui Pont-Ribaud.

Cu şase luni în urmă, regele, se pare, a vrut să fie dezagreabil cu oraşul Amboise, căci l-a numit guvernator pe Pont-Ribaud.

Dar regele a fost, probabil, mai puțin preocupat de locuitorii oraşului şi de oaspeții viitori ai castelului, aşa cum se va putea vedea. Ceea ce nu i-a împiedicat pe locuitorii din Amboise să-l regăsească pe domnul de Pont-Ribaud foarte neplăcut.

Din prima zi el a luat măsuri care au făcut populația să murmure.

El a interzis plimbarea pe metereze şi pe platformele castelului, lucru care niciodată nu se mai văzuse.

O singură persoană şi-a găsit favoarea acestui om urâcios.

Aceasta era Périne.

Şi am văzut cum ea a recunoscut această favoare specială, aşa cum este adevărat că era tot timpul pedepsită de către cel ce o iubea.

Acum, la sosire, regina avusese o lungă conversație cu domnul de Pont-Ribaud care, în dimineața precedentă, primise, de altfel, un mesaj de la rege.

Care a fost scopul acestei întrevederi?

Nimeni nu-l ştia.

Doar oamenii reginei au remarcat cu uimire că Doamna Margareta avea ochii roşii, în timp ce sub mustața zbârlită, acest groaznic Pont-Ribaud avea un zâmbet de răutăcioasă satisfacție.

În dimineața următoare, toți au fost surprinşi de faptul că regina nu a făcut plimbarea pe cal, potrivit obiceiului său.

Seara au fost şi mai surprinşi să vadă că a cinat singură în oratoriul său.

Ce însemnau toate astea?

Un paj care trăsese cu urechea la uşă, a susținut că a înțeles câteva cuvinte din întâlnirea reginei cu guvernatorul, dar el a afirmat un lucru atât de monstruos, încât toți au protestat şi nimeni nu a vrut să creadă.

Aceasta se întâmpla în camera de gardă, chiar în acea noapte când Galaor intra în castel prin fereastra lui Périne.

Pajul care era de serviciu împreună cu două cameriste şi patru gardieni, era aşezat călare pe un scaun şi ceilalți făcuseră cerc în jurul lui.

— Micul meu Manuel, zicea una dintre ca-

meriste, cei care veniți de la Paris trebuie să fiți la curent cu treburile politice şi cu siguranță ne veți spune răspunsul la enigmă.

— Dar vi l-am spus mai devreme, răspunse pajul Manuel, care era un frumos băiat de şaisprezece ani, spiritual, sprinten şi bine făcut. Regina este prizonieră.

— Ce glumă!?... spuseră gardienii ridicând din umeri.

— Prizoniera cui? întrebă una dintre cameriste.

— A domnului de Pont-Ribaud, bineînțeles!

— O regină, prizoniera unui mitocan?!...

— Mitocanul nu face nimic de la sine putere, spuse grav pajul.

— Cum aşa?

— El se supune regelui.

— Dar ce motiv are regele ca să o țină pe regină prizonieră?

Manuel schiță un mic zâmbet obraznic şi răspunse:

— Aveți dreptate, drăguțele mele, nu ştiți absolut nimic despre problemele politice.

— Chiar, zise cea de-a doua cameristă, noi nu înțelegem.

— E simplu, totuşi.

— Într-adevăr?

— Veți vedea, dacă mă ascultați cu atenție.

— Suntem numai ochi şi urechi.

Şi cercul se strânse în jurul pajului, care

avea totuşi, o remarcabilă îndrăzneală în modul de a vorbi.

— De cât timp este regele căsătorit cu regina?

— Am fost la nuntă şi îmi amintesc, zise unul dintre gardieni, răsucindu-şi mustaţa încărunţită. Regele nu era atunci decât un biet prinţ de Navarra şi dacă i s-ar fi spus reginei-mamă, Doamnei Catherine, că acest tânăr va fi rege al Franţei într-o zi, ea ar fi râs din toată inima; nici Doamna Margareta nu credea, de asemenea, că va fi vreodată altceva decât regina Navarrei.

— Bun! dar cât de mult timp a trecut?

— Aproape douăzeci de ani.

— Regele a fost foarte îndrăgostit de regină, nu-i aşa?

— Da, dar nu a durat mult, spuse gardianul.

— Şi regina?...

Bătrânul soldat zâmbi uşor.

— Văzând că regele a abandonat-o atât de repede, spuse el, regina a căutat uneori să se distreze.

— Perfect. Atunci urmăriţi-mă cu atenţie, continuă pajul.

— Să vedem!

— Regele are o amantă pe care o iubeşte tare.

— Da, doamna Gabrielle.

— Exact. Şi el are mai mulţi copii, printre

care un fiu pe care îl idolatrizează.

— Bun.

— Şi, ideea lui este ca într-o zi să-l facă un frumos rege al Franței.

Auditoriul său strigă şi protestă din nou.

— Dar, de fapt, dragul meu, spuse una dintre cameriste, un rege al Franței se face dintr-un prinț legitim, nu dintr-un oarecare bastard.

— Da, dar dintr-un oarecare bastard se poate face un prinț legitim, răspunse Manuel.

— Cum aşa?

— Oh! un mod simplu: prin căsătoria regelui cu mama sa.

— Asta este pur şi simplu imposibil.

— Credeți?

— Doamna Margareta este plină de viață şi de sănătate, n-a împlinit încă treizeci şi şapte de ani şi nu se va decide, cred, să moară, pentru ca doamna ducesă de Beaufort, adică doamna Gabrielle, să devină regina Franței.

Manuel privea la ascultătorii săi cu un aer de dispreț.

— Voi sunteți săraci la minte, spuse el, şi este clar că nu ştiți nimic despre politică.

— Da! da! cum să nu! exclamară cameristele.

— Poftim! făcură gardienii.

— Nu se poate să aibă două neveste, răspunse cel ce-şi adusese aminte de nunta

prințului de Navarra.

— Dar se poate repudia una, zise cu răceală pajul Manuel.

Atunci, un fior trecu printre gardieni şi cameriste, deoarece toți aceştia şi-ar fi dat sângele pentru Doamna Margareta de Valois, *frumoasa frumoaselor*, aşa cum a fost numită de bătrânul poet Brantôme.

Pajul Manuel continuă:

— Regele, după ce a fost un eretic, a devenit un bun catolic.

— Tocmai de aceea ar trebui...

— Ah! Dacă nu mă ascultați, zise pajul, nu veți înțelege niciodată.

— Bun! te ascultăm.

— Regele de aceea, vă spun, atunci când era un eretic, cum spune religia, pentru că există trei moduri de a descrie hughenoții, Dumnezeu să-i reducă la tăcere! era foarte bun pentru a fi aruncat în zeghe.

— Manuel! făcu o cameristă.

— Ceea ce exprim nu este opinia mea, este a Papei.

— Ah! asta e altceva.

— Dacă s-ar fi mers să i se spună Papei că focul ceresc a căzut pe eretici, el ar fi simțit o mare bucurie.

— Papa ar fi fost în drepturile sale, observă inocent unul dintre gardieni.

— Dar regele s-a convertit.

— Şi Papa îl iubeşte pe rege?
— Desigur.
— Toate acestea nu au nimic de-a face cu Doamna Margareta.
— Dimpotrivă.
— Cum aşa?
— Presupun că regele găseşte un viciu de formă în căsătoria sa, de exemplu, că uniunile dintre hughenoți şi catolici sunt interzise.
— Ei bine?
— Papa, la rugăciunea bunului său prieten, regele, care este acum fiul cel mai mare al Bisericii, anulează căsătoria.
— Dar această căsătorie s-a făcut acum douăzeci de ani.
— Aşa este.
— Şi acum regele este catolic ca şi Doamna Margareta.
— Da, spuse Manuel, în aparență ai dreptate. Dar în realitate...
— Noi probabil greşim, spuse bătrânul oştean pe un ton batjocoritor.
— Da, şi eu vă voi dovedi.
— Ah! spre exemplu!...
— Dovada că această căsătorie a fost nulă, că ea n-a avut niciodată aprobarea divină, este că a fost stearpă, este că Doamna Margareta nu a avut copii şi că tronul este fără urmaşi.
— Aceasta, Manuel, spuse camerista, este

de o logică dezolantă.

— Poate, dar logica mea există.

— Dar, spuse bătrânul soldat, care îşi amintea de cei din familia Valois, foştii săi stăpâni, nu se jefuieşte astfel o fiică a Franței, nepoata regelui Francisc, soră a trei regi.

— Dumnezeule! făcu Manuel, aceasta este ideea care îl jenează oarecum pe bunul nostru stăpân, regele Henric.

— Ah!

— Se spune că atunci când s-a căsătorit cu Doamna Margareta, sora regelui Franței, a fost o onoare foarte mare pentru el.

— Desigur!

— Şi că nu el ar fi cel mai indicat să o repudieze cu forța, aşa cum au făcut patricienii romani.

— Dar acest mic Manuel este deplasat! spuse o cameristă.

— Astfel, continuă pajul, regele se gândeşte că Doamna Margareta, care nu poate avea un prinț pentru rege, având în vedere prosperitatea regatului, va consimți de bunăvoie la anularea căsătoriei sale, în mod voluntar; că dacă ea însăşi scrie Papei... atunci nu va mai putea fi acuzat de nerecunoştință față de ultima prințesă a Casei de Valois.

— Da, făcu bătrânul soldat, dar trebuie ca regina să consimtă... şi niciodată...

— Iată de ce, continuă Manuel, regina a ve-

nit la Amboise... regele a sfătuit-o... şi domnul de Pont-Ribaud, care este un om de mare instinct...

— Manuel, prietene, zise o cameristă, eu cred că tu te-ai zăpăcit.

— Cum aşa?

— Nu ne-ai spus deja că tu crezi că regina este prizonieră?

— Este destul de simplu, totuşi. Regele, căruia îi place să fie ascultat, dar niciodată nu are aerul că dă ordine, probabil că va fi spus Doamnei Margareta: „Mama voastră şi toți din familia voastră, draga mea, au fost mereu obişnuiți să onoreze cu prezența lor oraşul Amboise. Or, iată că sunt mai mult de zece ani de când nici dumneavoastră, nici eu, nici vreun alt prinț din casa noastră n-a pus piciorul acolo, iar bunii locuitori ai oraşului nostru fidel se plâng. Mergeți aşadar la culesul viilor în Amboise, şi la stoarcerea strugurilor pentru a pune în pivnițele noastre un vin bun." Regina a plecat, după cum puteți vedea.

— Fără îndoială, pentru că este aici.

— În acelaşi timp, continuă Manuel, regele a scris domnului de Pont-Ribaud, spunându-i:

„Noi nu mai suntem în comuniune, regina şi cu mine, şi acesta este motivul pentru care mă

adresez dumneavoastră pentru a ne despărți. Regina crede mereu că are douăzeci de ani, deşi ea are deja treizeci şi şapte.

Regina nu-şi menajează sănătatea.

Ea şi-a petrecut viața în festivaluri, baluri, sărbători şi plimbări, care îi sunt foarte dăunătoare.

Contez pe dumneavoastră, dragul meu Pont-Ribaud, pentru a o face să înțeleagă că trebuie să ia în Amboise o pauză, atât de necesară, nepărăsind castelul, căci aerul de la câmpie este umed şi nesănătos, fără a da petreceri, pentru că lungile ceasuri de nesomn nu-i fac niciun bine, şi trăind în linişte ca un pustnic, până când îi va reveni sănătatea ei înfloritoare."

— Crezi că regele a scris asta?

— Sunt convins, şi Pont-Ribaud, acest necioplit care este şiret ca o vulpe, a tradus scrisoarea regelui în acest fel: *„Regina este prizoniera ta, şi tu vei răspunde de ea."*

— Dar, observă bătrânul soldat, care îl urmărise pe Manuel pas cu pas în raționamentul său, în speranța de a-i găsi vreo hibă, dacă regele aranjează astfel punerea în arest a reginei, aceasta nu este modalitatea de a o îmbuna şi de a o aduce încetul cu încetul de partea sa, ca să scrie Papei pentru a-i cere anularea căsătoriei sale.

— Aici din nou, vă înşelaţi.

— Eah!

— Aţi fost de acord voi înşivă adineauri, răspunse Manuel, că în timp ce regele o ţinea tot într-un chef, regina accepta câteva distracţii.

— Puah! cu ce putea să deranjeze asta pe rege?

— În vremea de atunci, cu absolut nimic.

— Şi... acum?

— Acum, el ar dori să aibă unele dovezi despre distracţiile reginei, cum ar fi, de exemplu, o oarecare corespondenţă a Doamnei Margareta schimbată cu vicontele de Turenne.

— St! făcu vechiul soldat.

— Corespondenţa a fost arsă, spuse camerista.

— Cred, spuse Manuel.

— Dar regele nu crede?

— Nu.

— Şi dacă el ar avea această corespondenţă?

— Dumnezeule! el ar fi în stare să o trimită Papei pentru a decide în cazul în care Doamnei Margareta i-ar fi dificil să scrie ea însăşi Sanctităţii Sale.

— Toate acestea, spuse camerista, nu explică de ce regina este prizonieră.

— Din contră, aceasta vă va explica perfect.

— Cum?

— Corespondența pe care regele o caută este, probabil, la Luvru.

— Bun!

— Sau în Auvergne[15], în conacul care îi place reginei. Dacă Doamna Margareta fiind la Luvru, ar fi auzit de intențiile regelui, ea ar fi ars scrisorile dacă le mai avea la îndemână, ori ar fi plecat la Auvergne, dar ea a fost trimisă aici.

— În timp ce oamenii regelui pot căuta nestingheriți.

— Asta aşa este.

Manuel ar fi continuat, fără îndoială, micul său curs de politică în folosul gardienilor şi al cameristelor, dar un sunet sec şi metalic de clopot îl opri.

— Aceasta este regina care are nevoie de mine, spuse o cameristă, ridicându-se.

— Regina nu s-a culcat încă?

— Nu, pentru că acesta pe care tocmai l-ați auzit este clopotul din oratoriu.

— Săraca Doamna Margareta, murmură pajul, în timp ce camerista plecă în grabă la regină.

Galaor tocmai plecase, atunci când regina lovi clopotul pentru a chema una dintre ca-

---

[15] Auvergne – provincie tradițională franceză. [n.t.].

meristele sale.

Palidă, emoționată, Margareta citea şi recitea scrisoarea de la Nancy.

Iată această scrisoare:

„Doamna mea Regină,

Furtuna care s-a pregătit lent în ultimele ore ale sejurului Majestății Voastre la Luvru este pe cale de a izbucni.

Ducesa de Beaufort devine din ce în ce mai pretențioasă şi nu mai vorbeşte despre nimic altceva, decât că vă va lua locul pe tronul Franței.

Regele este foarte agitat şi sub pretextul că nu poate lăsa coroana fără un moştenitor, vrea să legitimeze pe micul Cezar prin căsătoria cu mama sa.

Cu toate acestea, în realitate, există mai multă slăbiciune decât curtoazie în această conduită a regelui.

El îndură un jug de care încearcă în zadar a se elibera.

Pe de altă parte, duşmanii voştri – ei sunt numeroşi, constând în cea mai mare parte din hughenoții convertiți, dar plini de ranchiună şi care nu iartă persecuțiile Casei de Valois – continuă campania.

Ei i-au amintit regelui o mulțime de vechi istorii, de care el a râs cândva şi la care acum se încruntă. I s-a spus că ar trebui să aveți în

posesia dumneavoastră o anumită cantitate de scrisori de la vicontele de Turenne, care a fost trimis sub arme şi care s-a trezit la graniţa Savoiei.

Aceste scrisori, spun ei, dovedesc nu numai dragostea pe care o aveaţi pentru el – dragoste de care regele s-a îngrijit puţin, cândva, după cum ştiţi – ci şi anumite propuneri făcute de Majestatea Voastră regelui Spaniei şi care ar putea compromite binele regatului.

Eu nu ştiu, Doamna mea Regină, dacă aceste scrisori conţin, într-adevăr, chestiuni legate de politică, dar ştiu că există aceste scrisori pe care Majestatea Voastră le-a pus într-un seif de oţel încuiat, aflat în peretele Pasajului Suspinelor, *şi că ea are cheia agăţată de gât.*

Pasajul Suspinelor *pe care Doamna Catherine, regina-mamă, l-a realizat în grosimea peretelui care dă spre Sena şi care îi permitea să meargă de la apartamentele sale până la ghereta poternei, de unde ea putea auzi perfect fără a fi văzută sau auzită, tot ceea ce se întâmpla la rege* – Pasajul Suspinelor, *după cum spuneam, a fost zidit, şi nimeni, poate, cu excepţia Majestăţii Voastre şi a mea nu mai ştie de existenţa sa.*

Nu se mai poate pătrunde decât deschizând cu ajutorul unui resort ascuns în lambriurile de lemn, sub un tablou din oratoriul Majestă-

ții Voastre, care în trecut a fost al Doamnei Catherine.

Ei bine! în această dimineață, muncitorii care reparau nu ştiu ce la Luvru, au descoperit pasajul.

O lovitură de ciocan a dat jos un panou, iar regele a fost înştiințat şi a sosit în grabă.

Eram acolo, din întâmplare, tremurând foarte tare, pentru că ştiam unde este seiful.

„— Hei! a strigat regele, iată un nou mister descoperit. Dacă această bună Doamnă Catherine, soacra mea, ar mai fi trăit încă douăzeci de ani, ea ar fi reuşit să sape Luvrul în toate direcțiile, aşa cum viermii rod într-o veche grindă putredă de lemn."

Apoi a luat o făclie şi s-a aventurat în pasaj.

În timp ce mergea, el verifica pereții, lovindu-i cu pumnul.

Dintr-o dată scoase un strigăt, urmat de înjurătura sa preferată: „Ventre-saint-gris!"

Lovise cu pumnul pe o suprafață colțuroasă.

Aceasta era una dintre încuietorile cutiei fixate în perete.

Eu îl urmam pas cu pas; el s-a întors spre mine:

„— Hei! mi-a spus el, nu cumva acesta este seiful cu scrisorile Doamnei Margareta?"

Mi-am simțit inima cum îngheață, dar fața mea a rămas impasibilă:

„— Eu cred sigur, i-am răspuns, că niciodată

Doamna Margareta nu a ştiut, nici de pasajul secret, nici de seif."

„— Crezi?"

„— Oh! cu siguranţă."

„— Mi-e indiferent, deoarece Luvru este al meu acum şi am tot dreptul să ştiu ce ascunde," mi-a spus el.

Apoi, a poruncit ca cineva să meargă şi să-l cheme pe messire Aventure Bonhomet, care este, după cum ştiţi, un celebru lăcătuş care locuieşte în strada l'Arbre-Sec.

Bonhomet a sosit.

„— Deschideţi-mi acest seif," i-a poruncit regele.

Bonhomet a examinat broasca, ferecătoarele care reţineau seiful blocat în zid şi încastrat în piatră.

Apoi, s-a întors spre rege:

„— Sire, a spus el, nu există nici şperaclu, nici cheie falsă care să poată deschide această broască. Ştiu că aceasta este o broască milaneză şi seiful trebuie să fi fost pus aici, mai târziu, de către Doamna Catherine, răposata regină."

„— Sunt de aceeaşi părere," a răspuns regele.

„— Pentru a o deschide, aveţi nevoie de o cheie, de care eu cred, de altfel, că am modelul în ceară, pentru că atunci când a ars casa florentinului René, am găsit la el o droaie de

chei pe care le-am întipărit în ceară."

„— Şi, dacă s-ar sparge seiful?" a întrebat regele.

„— Ar dura mult timp, Sire; este din oţel călit, şi pe care s-ar toci mult timp instrumentele cele mai dure şi ciocanele cele mai grele. Apoi, el trebuie scos din zid şi aceasta nu este încă o sarcină uşoară. În cele din urmă, spargerea acestui seif ar fi un sacrilegiu."

„— De ce?"

„— Dar, Sire, a spus Bonhomet, plimbând torţa pe care o ţinea în mână pe suprafaţa minunat ornamentată a uşii de fier, vedeţi această lucrare... este o minune... muncită poate de marele maestru Benvenuto."

„— Dar, în sfârşit, cum îl vom deschide?" a întrebat regele, nerăbdător.

„— Cu cheia pe care eu o voi face."

„— Şi pentru a face cheia, de cât timp ai nevoie?"

„— De trei zile, Sire, poate patru."

„— Este bine, a spus regele. Mergeţi şi puneţi-vă la muncă."

Apoi, întorcându-se spre mine:

„— Voi posta doi oameni de-ai mei zi şi noapte, în acest pasaj, pentru motivul ca ceea ce conţine seiful să nu zboare."

Şi, credeţi-mă, Doamna mea Regină, nu am pierdut o secundă.

Am pus-o pe Idoline pe cal.

Idoline este o fată isteață şi are curajul unui bărbat şi îndrăzneala unui paj. Ea va şti cum să vă trimită acest mesaj la Amboise, unde, mă tem, că Majestatea Voastră este prizonieră.

Indoline trebuie să fie înapoi în trei zile şi să-mi aducă cheia voastră, înainte ca lăcătuşul să fi terminat cheia lui.

Eu ştiu un moment bun pentru a scăpa de cele două santinele, voi deschide seiful şi voi scoate scrisorile.

Rămas bun, Doamna mea Regină şi stăpână, rămas bun, vă sărut mâinile şi voi rămâne pentru totdeauna,

A dumneavoastră, Nancy."

— Draga de Nancy! murmură Margareta recitind această scrisoare pentru a treia oară, este mereu devotată şi credincioasă!

Apoi, ochii îi fulgerară şi se ridică.

Stând în picioare, cu fruntea semeață, capul dat pe spate, la fel de frumoasă ca în primele zile ale tinereții sale, fiica vechii familii de Valois avu un acces de indignare şi de orgoliu.

— Dar, totuşi, spuse ea, eu sunt cea care l-am pus pe regele Navarrei pe tronul Franței, iar el vrea acum să mă alunge! O, regilor! strămoşii mei! O, regilor, frații mei! nu vă răsuciți voi de indignare în mormintele voas-

tre?

Şi aruncă o privire sfidătoare acelui portret pe care mai devreme Galaor îl contemplase şi care i se păruse a fi propria sa imagine.

Acesta era momentul în care camerista intră.

Această cameristă, care avusese, după cum am văzut, în mod constant replici față de pajul Manuel, era o frumoasă fată de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, fiică a unei familii nobile de origine burgundă.

Ea era fina de botez a mareşalului Biron, care o recomandase pentru a sluji în apropierea reginei.

Camerista se numea Madeleine.

Aceasta era singura femeie din suita sa, pe care regina putea să se bazeze în totalitate.

Toți ceilalți nu erau altceva decât paji palavragii, mici fete guralive, băieți în casă şi gentilomi, care erau menținuți mai mult ca o favoare a regelui decât din prietenia reginei.

— Madelon[16], spuse Doamna Margareta, întorcându-se spre cameristă, în cine putem avea încredere în castel?

— În toată lumea şi în nimeni, Doamnă.

— Ce vrei să spui?

— Doamnă, răspunse camerista, pajul

[16] Madelon – diminutiv pentru Madeleine. [n.t.].

Manuel susține un lucru groaznic. Dacă acest lucru este adevărat, atunci, nu ne putem baza pe nimeni.

— Şi dacă el este fals?

— Porunciți şi veți fi ascultată.

— Ce pretinde pajul Manuel? întrebă Margareta.

Camerista ezită.

— Vorbeşte, spuse Margareta, vreau să-mi spui.

— Doamnă...

— Îți poruncesc!

— Ei bine! apuse Madeleine plecându-şi capul, Manuel susține că Majestatea Voastră nu este stăpâna absolută a acțiunilor sale în castelul Amboise.

— Este adevărat.

— Că nu puteți ieşi după propria voință.

— Vai! din păcate, oftă regina.

— Că... în fine... Majestatea Voastră este prizonieră.

Un nou fulger străbătu ochii Margaretei.

— Da, spuse ea, sunt prizonieră, eu, fiică, soră şi soție de regi, eu, Margareta de Franța, eu sunt la mila unui mitocan!

Şi o privi pe Madeleine.

— Cine mă va elibera?

— Ah! Doamnă, murmură fata, dacă naşul meu ar şti asta!

— Naşul tău?

— Da, domnul de Biron, care guvernează ținutul Burgundiei şi care este aproape la fel de puternic ca regele.

Tânăra fată, pronunțând numele lui Biron, făcu să vibreze în sufletul Margaretei un strop de speranță şi de mângâiere.

Într-adevăr, Margareta cunoştea ura geloasă pe care Biron, prieten înflăcărat al regelui cândva, o purta pentru toți favoriții stăpânului său.

Biron o ura pe Gabrielle, Biron îl ura pe Sully, şi regina îşi spuse:

„Dacă l-aş avea pe Biron de partea mea, el l-ar readuce pe rege şi duşmanii mei ar fi răsturnați."

Ea chiar îşi aminti în acest moment de o vorbă scăpată de mareşal, cu şase luni în urmă, atunci când el a venit pentru a-şi lua rămas bun de la ea, pentru a intra în posesia funcției de guvernator de Burgundia. Furtuna se adunase încet în mintea reginei şi ducesa de Beaufort era în vârful puterii.

— Doamnă, îi spusese Biron încet, dacă dragul meu stăpân, căruia Gabrielle i-a sucit capul, vă va face oarece nedreptăți, iertați-mă, dar vă rog să părăsiți Luvrul şi să veniți la Dijon. Vă jur că regele va veni să vă roage să reveniți, folosind toate scuzele imaginabile.

Madelon continuă cu entuziasm:

— Ah! Doamnă, zise ea, dacă ați şti cât de devotat vă este mareşalul!...

— Crezi?

Madelon spuse, plecându-şi capul:

— Mai mult decât atât, poate... eu cred... că vă iubeşte.

Un zâmbet apăru pentru scurt timp pe buzele Margaretei.

— Bietul Biron, spuse ea, el uită că eu nu mai sunt decât o femeie bătrână. Am deja treizeci şi şapte de ani, Madelon.

— Ah! Doamnă, făcu tânăra fată cu o admirație sinceră, eu nu cred că există în tot regatul, sau chiar în lume, o femeie atât de frumoasă ca Majestatea Voastră.

— Mă flatezi! spuse regina cu melancolie.

Apoi îşi luă fața în mâini şi începu să viseze.

În cele din urmă, spuse, ridicându-şi capul:

— Da, spuse ea, poate că ai dreptate, copila mea, dacă Biron va fi aliatul meu.

— Sunt sigură, Doamnă.

— Dar Biron este prietenul regelui.

— Da, desigur.

— Biron îi este credincios.

— Mareşalul este fidel, dar cu regele vorbeşte pe şleau.

— Acest lucru nu-l va împiedica să mă lase aici, oftă Margareta.

Apoi, după o altă pauză:

— Ah! dacă aş putea ieşi din castel, dacă aş lua-o la fugă şi aş ajunge la Dijon... atunci, poate că Biron i-ar scrie regelui: *„Dacă o vreți pe Doamna Margareta, veniți s-o luați”*. Şi poate că regele şi-ar schimba sentimentele față de mine.

— Desigur, spuse camerista cu convingere.

— Vai! continuă Margareta, este departe Amboise de Dijon.

— Puteți face călătoria în opt sau zece zile.

— Dar eu sunt prizonieră şi Pont-Ribaud mă păzeşte cum un balaur îşi păzeşte comoara sa.

Madelon oftă.

— Dacă am putea trimite un mesaj la mareşal!... spuse ea.

— Mareşalul nu va veni să mă elibereze, zise regina; nu, mai bine am face să mergem să-l găsim...

Apoi, regina avu un acces de nerăbdare şi furie:

— Cum, spuse ea, dintre toți oamenii din jurul meu, nimeni nu-mi este devotat, în afară de tine?

— Oh! eu răspund pentru micul Manuel.

— Un copil, spuse regina.

— Şi doi sau trei oşteni care l-au slujit pe răposatul rege.

— Ce pot face patru bărbați, oricât de curajoşi şi îndrăzneți ar fi, declară Margareta,

împotriva a trei companii de lanscheneți pe care le comandă acest bădăran de Pont-Ribaud? Ei i-ar ucide până la ultimul înainte de a deschide un pasaj...

Regina se opri brusc, apoi îşi lovi fruntea:

— Mi-am pierdut capul, spuse ea, l-am uitat...

— Pe cine? întrebă Madelon.

— Pe tânărul care mi-a adus acest mesaj.

Şi apoi ea îi arătă scrisoarea de la Nancy.

— Un mesaj?

— Da.

— Cine l-a adus?

— Un gentilom necunoscut.

— Când?

— E un sfert de oră de când a plecat de aici.

Madelon privea cu ochii mari.

— Dar, Doamnă, spuse ea, eu nu am părăsit sala de aşteptare şi nu am văzut pe nimeni.

— El nu a trecut prin anticameră.

— Dar, pe unde a venit?

— Prin această uşă.

Şi regina arătă uşa scundă a galeriei.

— Dar uşa era încuiată.

— Da.

— Şi domnul de Pont-Ribaud are cheia.

— Asta nu l-a oprit pe acest tânăr să intre, spuse regina. Oh! Simt că el este cel care mă va elibera!

Capitolul VI

În acest timp eroul nostru, – pe care l-am pierdut din vedere în timp ce se uita cum dispare în depărtare rochia albă a nobilei Idoline, – s-a întors pe drumul spre Amboise.

Şi, în timp ce micul cal navarez galopa, Galaor se gândea:

„Când am plecat din bunul oraş Nérac, nu credeam că voi avansa aşa de uşor în drumul meu. Nu am ajuns încă la Paris, şi iată că sunt deja prieten cu o tânără fată care are o bună poziție la Curte şi care mi-a dat să-i fac un serviciu reginei. Pariez că la Paris voi salva viața regelui, dacă voi avea această şansă."

Şi adăugă, râzând:

„Galaor, prietene, când ți se va ivi o astfel de şansă, atunci vei avea bastonul de mareşal în oblâncul şeii."

Soarele strălucea la orizont de o lungă perioadă de timp, atunci când pavajul de piatră al drumului din Amboise răsună sub copitele micului cal navarez.

Castelul era literalmente asediat de o mulțime de gentilomi, de doamne şi de cavaleri care se înghesuiau la toate porțile.

Galaor se apropie de una dintre porți şi auzi pe unul dintre ofițerii domnului de Pont-Ribaud care spunea:

— Regina a venit la Amboise să se odihnească şi să se ocupe de curtea sa. Nu vă aşteptaţi, deci, nici la ciocnit de pahare, nici la mese îmbelşugate. Veţi intra doi câte doi, nu mai mult, şi după ce o veţi saluta pe regină, veţi merge mai departe.

Bunul popor din Touraine murmura că aceasta era o bătaie de joc. Dacă regina era bolnavă, nu putea să-şi îngrijească sănătatea la Luvru, în loc de a veni la Amboise deranjând toată lumea, pentru a produce tuturor o dezamăgire?

Galaor auzi toate bombănelile, şi cu nasul ascuns în mantia sa, plecă şi se duse direct la hanul *Calul Bălan*.

Jupânul Pistache alergă pentru a prinde calul de căpăstru şi Galaor descălecă.

— Cum!? se miră bunul hangiu, v-aţi întors deja?

— Da, desigur.

— Dar nu aţi fost până la Blois?

— Ba da. Şi m-am întors.

— Aveţi un cal puternic, în acest caz, zise Pistache, care puse mâna pe crupa animalului care era asudat foarte puţin.

Pistache luă calul şi-l duse la grajd.

În loc să intre direct în sala hanului, Galaor îl urmă pe Pistache punându-i într-un mod misterios mâna pe umăr:

— Ai o mască? întrebă el.

— O mască?...
— Da.
— Ce să faceți cu ea?
— Pentru mine ca să merg la castel.
— Dar... messire...
— Aceasta este dorința reginei.
— Prin urmare, este adevărat, că în această noapte ați văzut-o pe regină?
— Fără îndoială.
— Este într-adevăr bolnavă, aşa cum se spune?
— Puah! făcu Galaor, care nu voia să răspundă şi repetă întrebarea: „Ai o mască?"
— Am zece măşti la dispoziția voastră, spuse Pistache. Astăzi, nu mai sunt la modă, dar în timpul Doamnei Catherine toată lumea purta mască şi eu aveam tot timpul câteva de rezervă pentru oamenii care trăgeau la hanul meu.
— Ei bine, căută una, şi grăbeşte-te, voi aştepta aici.
— Cum?
— Da, spuse Galaor am făcut un jurământ Doamnei Margareta.
— Ah!
— Am jurat că nicio persoană din Amboise nu-mi va vedea fața.
— Dar de ce a fost nevoie de acest jurământ? întrebă Pistache curios, care nu găsea nimic extraordinar la fața domnului Galaor.

— Asta îți voi explica mai târziu.
— Dar când?
— Când voi reveni de la castel.
Galaor avu un accent de autoritate care îl convinse pe Pistache.
Hangiul se supuse, îl lăsă pe Galaor în grajd şi se întoarse după câteva minute cu o mască mare de catifea neagră în mână.
Galaor o puse pe față, îşi ajustă centura spadei sale, îşi aranjă pălăria uşor înclinată pe o ureche, se înfăşură în mantia lui şi ieşi.
— Ciudat om!... şopti Pistache uitându-se după Galaor care urca pe mica stradă ce ducea la castel.
Pe măsură ce dimineața avansa, mulțimea de vizitatori devenea mult mai numeroasă.
Toți voiau s-o vadă pe regină.
Dar mercenarii germani şi lanscheneții care împodobeau uşile, repetau că regina nu putea, având în vedere starea sa de suferință, să ofere decât foarte puține audiențe.
Galaor, care auzise deja aceste vorbe, hotărî să profite de ele.
El se avântă prin mulțime, strigând:
— Loc! faceți loc!
La vederea acestui om mascat, cum nu se mai văzuse de pe vremea fostei regine, mulțimea se dădu într-o parte din pură curiozitate.
— Faceți loc! repeta Galaor dând din coate.

Dar un fel de colos, îmbrăcat din cap până picioare în postav cu fir de aur, un mare gentilom din Touraine, care ar fi putut doborî un bou cu pumnul său, nu se dădu la o parte la fel ca ceilalți şi spuse:

— Fiecare la rândul său, tânărul meu cocoş.

— Dacă vorbiți pentru dumneavoastră şi pentru ceilalți, aveți dreptate, spuse Galaor, dar pentru mine e greşit.

— Nu mai spune! rânji uriaşul gentilom.

— Fără îndoială, spuse Galaor şi o voi dovedi.

— Haida-de!

— Pentru care motiv regina nu poate primi pe toată lumea deodată? reluă Galaor. Acel motiv este că ea este bolnavă?

— Da.

— Ei bine, eu am leacul.

— Tu!?...

— Sunt un doctor spaniol care şi-a făcut un jurământ, continuă Galaor, acela de a nu lăsa la vedere fața mea până când nu o voi vindeca pe Doamna Margareta, şi cu voia lui Dumnezeu, o voi vindeca, şi atunci vor avea loc petreceri, baluri, turnire.

— Şi o veți vindeca repede? întrebă o doamnă.

— Până în seara asta.

— Trăiască medicul spaniol! strigă mulțimea.

— Dacă este aşa, mergeți, zise şi uriaşul gentilom.

Lanscheneții înşişi, care n-aveau nicio idee despre secretele domnului de Pont-Ribaud şi credeau cu tărie în boala reginei, se dădură la o parte din fața lui Galaor.

Şi Galaor intră, în aplauzele mulțimii care striga:

— Trăiască medicul spaniol!

În prima curte interioară, Galaor întâlni o tânără fată.

Era camerista pe care noi am întâlnit-o deja în sala pajilor şi, mai apoi la Doamna Margareta.

Ea veni la Galaor şi îi spuse pe un ton misterios:

— Sunteți cel care a intrat în această noapte în castel, cu un mesaj pentru Doamna Margareta?

— Da, frumoasa mea copilă.

— Atunci, urmați-mă!

Şi ea îl luă de mână şi îl conduse pe o mică scară, care se deschidea sub capela regelui Carol al VIII-lea.

Castelul era plin de oameni.

Sălile, anticamerele, scările, coridoarele şi curțile interioare erau pline de seniori, doamne, băieți de casă şi cameriste.

Condus de însoțitoarea sa, care era de asemenea foarte frumoasă, Galaor trecu prin

toată această îmbulzeală, care nu păru prea surprinsă de vederea măştii sale.

Zvonurile de afară pătrunseseră înăuntru şi toţi spuneau:

— Acesta este un medic spaniol care o poate vindeca pe regină.

Dar regina nu apărea; ea continua să rămână în apartamentele sale şi cei care reuşiseră să treacă de podurile mobile şi de grilajele porţilor castelului, se osteniseră degeaba.

Galaor traversă mai multe săli; la un moment dat, camerista deschise o uşă care dădea într-un mic coridor tainic şi după ce Galaor intră, ea încuie uşa, apoi spuse:

— Acum vă puteţi scoate masca.

— Nu cer nimic mai mult, spuse gasconul, începusem să mă sufoc.

Prin urmare, Galaor îşi scoase masca şi îşi continuă drumul prin coridorul îngust, boltit şi abia luminat de câteva firide străpunse în grosimea peretelui, la distanţe regulate.

Apoi, camerista ajunse la o nouă uşă şi Galaor se află în pragul, nu al oratoriului, ci al camerei regale.

Doamna Margareta, îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră, era aşezată într-unul dintre acele fotolii mari numite jilţ regal, cu spătarul îmbrăcat în piele fixată în ţinte de aur.

Blazonul Franţei era pictat pe spătar şi cele

două brațe erau sculptate sub forma a două salamandre, emblemele dragi fostului rege Francisc I, bunicul Doamnei Margareta.

Regina nu avea nicidecum aerul de a fi bolnavă.

Dimpotrivă, era atât de frumoasă în acest moment, că ai fi jurat că nu are încă treizeci de ani, şi acest zâmbet frumos, care încântase atât de mult pe bătrânul poet Brantôme în ultimele sale zile, făcea să înflorească buzele sale foarte roşii ca cireşele în luna iunie.

Ea întinse mâna lui Galaor spre a-i fi sărutată şi îi spuse:

— Veniți aici, messire paladin, şi spuneți-mi cum v-ați îndeplinit misiunea.

— Majestate, răspunse Galaor, am plecat din castel în această noapte, prin acelaşi loc prin care am intrat, am mers la hanul *Calul Bălan*, am găsit-o pe domnişoara Idoline şi i-am dat cheița de aur.

— Şi ea a plecat?

— Da, am însoțit-o.

— Până unde?

— Până la Blois.

— Ați avut timp să mergeți până la Blois şi să vă întoarceți înapoi? făcu regina surprinsă.

— Doamnă, spuse gasconul zâmbind, când calul meu a aflat că este în serviciul reginei Franței, a prins aripi.

— Eşti plin de duh, spuse regina.

— Nu numai că am avut timp, continuă Galaor, de a merge la Blois şi înapoi, dar am avut încă timp şi pentru a fi prizonier al vidamului de Cornehaut.

— Ce înseamnă asta? exclamă regina, şi cine este împopoţonat cu un astfel de nume?

— Este locotenent al domnului episcop de Blois.

— Ah! bun. Şi el v-a luat prizonier?

— Da, Doamnă, pe mine şi pe Idoline.

Şi Galaor povesti cu mult umor cum s-a petrecut aventura sa de la hanul *Crucea de Aur* şi modul în care el a fost eliberat de către dom Isidor, care l-a luat drept un prinţ.

Acest ultim detaliu o făcu să zâmbească pe Doamna Margareta, care îl întrebă:

— Şi Idoline nu v-a spus nimic?

— Nu, Doamnă; ea a spus că e mai bine să lase Majestăţii Voastre grija de a mă informa cu ceea ce mă interesează.

— Avea dreptate.

— Prin urmare am venit, declară Galaor care părea nerăbdător să afle ceea ce-l apăsa.

— Răbdare, spuse regina, lucrurile vin la cei care ştiu să aştepte.

Galaor se înclină.

— Acum, spuse Doamna Margareta, ascultaţi-mă; sunteţi gascon?

— Da, Doamnă.

— Bineînțeles că sunteți curajos?

— Ei! făcu modest Galaor.

— Şi trebuie să fiți inventiv.

— Uneori.

— Aşa cum mă vedeți, declară regina, eu, Margareta de Valois, regina Franței, eu sunt… prizonieră.

Galaor, uimit, făcu un pas înapoi.

— Da, continuă regina cu amărăciune, aşa cum mă vedeți, eu sunt prizoniera acestui înfiorător Pont-Ribaud!

— Este posibil?

— Ăsta e adevărul.

— Doamnă, spuse Galaor pe un ton cavaleresc, ştiu destul încât să mă duc să-i străpung corpul cu sabia mea.

Şi făcu un pas spre uşă.

Regina îl opri cu un gest.

— Sunteți nechibzuit, zise ea. Ascultați-mă!

Galaor reveni aproape de Doamna Margareta şi aşteptă.

Apoi, regina continuă:

— Dacă eu sunt prizoniera domnului de Pont-Ribaud este pentru că regele i-a ordonat să mă rețină.

— Regele?

— Da. Am duşmani la Curtea de la Luvru, calomniatori! continuă Margareta pe un ton de dispreț.

— Mizerabilii! spuse Galaor punând mâna

tremurândă pe mânerul sabiei sale.

— Regele este înnebunit după ducesa de Beaufort şi eu sunt în dizgraţie, dragul meu domn. Dar, dacă l-aş putea vedea pe rege... dacă aş putea obține o oră între patru ochi cu el... totul s-ar schimba.

— Oh! sunt sigur, spuse Galaor, care îşi mărturisea în acest moment că femeile nu au fost niciodată atât de frumoase ca Doamna Margareta.

— Din păcate, încheie Margareta, regele este slab... el nu vrea să vină la Amboise şi se teme de a mă întâlni şi de a fi în prezența mea. Din păcate, eu nu pot merge să-l găsesc, deoarece sunt prizonieră.

— O voi elibera pe Majestatea Voastră.

— De unul singur?

— Da, de unul singur! spuse Galaor cu mândrie.

— Şi cum?

— Nu ştiu, dar voi găsi o cale.

— Ar trebui să puteți să mă scoateți de aici, continuă Margareta.

— Vă voi scoate, Doamnă.

— Când?

— În această noapte.

— Şi mă veți însoți oriunde voi dori să merg?

— Peste tot!

— Sunteți un cavaler curajos! zise regina;

totuşi, ascultați-mă bine!

— Vă ascult, Doamnă.

— Trebuie să scap din castel şi să punem între Amboise şi mine cincisprezece sau douăzeci de leghe, înainte ca domnul de Pont-Ribaud să afle adevărul.

— Jur că se va face astfel! spuse Galaor.

Regina se ridică de pe scaunul său.

Apoi, luându-l de mână pe Galaor, îi spuse:

— Veniți, mă voi ține de promisiunea făcută.

Ea deschise o uşă care da în oratoriul ei.

Portretul gentilomului care semăna atât de mult cu Galaor era încă acolo, agățat pe perete.

— Ştiți cine este acest senior? întrebă Margareta.

— Nu, răspunse Galaor.

— Acest gentilom, care ar putea fi tatăl vostru?

— Nu, repetă tânărul foarte emoționat.

— Ei bine! spuse Margareta cu o voce solemnă, acesta este regele Henric al Navarrei şi al Franței, al patrulea după nume!

Galaor scoase un țipăt şi se dădu înapoi ca şi cum ar fi orbit.

Emoția lui Galaor era atât de puternică încât acesta, pentru câteva minute, rămase tăcut, nemişcat şi holbându-se la portret.

Între timp, regina murmură uitându-se la

drăguța cameristă:

— Este imposibil ca hazardul să fie singurul care să producă o astfel de asemănare. Da, trebuie să fie un fiu al regalului şi galantului meu soț, pe care toate fetele din Navarra îl adorau.

În cele din urmă, Galaor deveni din nou stăpân pe sine însuşi.

Şi, întorcându-se spre regină:

— Doamnă, spuse el, nu ştiu dacă hazardul îmi joacă feste sau dacă am cu adevărat sânge regal în venele mele, dar voi şti mâine, jur.

— Şi cum veți şti? întrebă Margareta.

— Voi şti, pentru că mâine după ce vă voi scoate de aici, voi galopa alături de litiera care o va transporta pe suverana mea, liberă şi respectată.

Margareta îi întinse mâna:

— Regele Henric, spuse ea, vorbea cu mândrie în tinerețea sa la fel ca dumneavoastră, şi aveți până şi vocea sa.

Galaor se înclină emoționat.

— Acum, continuă Margareta, ştiți ce aştept de la dumneavoastră?

— Da, Doamnă.

— Mergeți şi Dumnezeu să vă ajute!

Şi, cu un gest, Margareta îl făcu pe Galaor să înțeleagă că se putea retrage.

Tânărul îşi luă pălăria şi mantia, îşi ajustă

centura cu sabia şi făcu un pas înapoi.

Regina adăugă:

— Puneți-vă masca la plecare. Nu este bine ca vechii soldați, care l-au cunoscut pe Henric în tinerețea sa, să fie uimiți, ca şi mine, de această stranie asemănare.

Camerista, care participase la această întrevedere, se ridică la rândul său pentru a-l conduce pe Galaor.

Acesta din urmă ieşi din camera reginei, cu capul semeț, cu inima bătându-i cu putere.

Niciodată inima sa nu simțise o emoție atât de nobilă.

Niciodată sângele misterios ce-i curgea în vene nu-i conferise atâta mândrie.

Şi, după ce îşi puse masca pe față şi în timp ce camerista îl trăgea din nou prin pasajul întunecat şi îngust pe care deja îl parcurseseră, el îi spuse:

— Ştiți că avem un drăguț proverb în țara mea, care se potriveşte situației de față, frumoasa mea?

— Să auzim? zise camerista.

— Ajută-te şi Cerul te va ajuta.

— Este plin de înțelepciune, messire.

— Nu-i aşa? Ei bine! o să-l pun în practică.

— Ah! făcu camerista.

— Gândiți-vă bine, reluă Galaor, că oricât de grea ar fi sabia mea, ar învinge cu greu două sute de lanscheneți ai domnului de

Pont-Ribaud.

— Asta e sigur, spuse camerista.

— Şi nu contez acum pe absolut nimic altceva, decât numai pe sabia mea.

— Oh! bineînțeles.

— Contez încă şi mai mult pe spiritul cu care bunul Dumnezeu i-a înzestrat pe gasconi în ziua naşterii lor, neputând, de cele mai multe ori, să le dea nici terenuri, nici castele, nici monede de aur.

Camerista începu să râdă.

— Urmăriți raționamentul meu, continuă Galaor, care ajuns la capătul coridorului, se opri.

— Vă ascult, messire.

— Care este misiunea domnului de Pont-Ribaud?

— Să o țină pe regină prizonieră.

— Şi a noastră?

— De a o elibera.

— Aşa este. Numai că misiunea lui Pont-Ribaud este mai uşor de realizat decât a noastră, cel puțin în aparență.

— Pentru că două sute de lansceneți i se supun?

— Exact, şi că până acum noi suntem doar doi.

— Este adevărat, pe legea mea, spuse camerista.

— Înseamnă, continuă Galaor, că trebuie să

căutăm ajutoare.

— Dar unde?

— Oh! fiți liniştită, spuse gasconul, nu mă gândesc să angajez lanscheneți.

— Regina are câțiva gentilomi care să o sprijine.

— Nu contez încă pe ei, draga mea prietenă.

— Atunci, pe cine?

— Veți vedea. Domnul de Pont-Ribaud este bătrân şi urât, nu-i aşa?

— Este îngrozitor!

— Dar el are o cameristă foarte frumoasă, cu toate acestea.

— Puah! făcu camerista, cu o grimasă uşor disprețuitoare, este fiica unui băcan.

— Eu nu spun că nu, dar ea ne va fi oarecum utilă.

— Cum aşa?

— Eh! acesta este secretul meu... pentru moment, cel puțin.

— Ei bine? întrebă camerista.

— Ei bine! reluă Galaor, trebuie neapărat să vorbesc cu menajera acestui groaznic Pont-Ribaud.

— Când?

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Camerista păru că reflectează.

— Ascultați, continuă Galaor, nu se află cumva în apropiere de aici camera dumnea-

voastră?

— Da, la etajul de mai sus.

— Şi n-aş putea intra fără să fiu văzut?

— Doar dacă vom urca pe o scară ascunsă pe care o vom găsi după ce ieşim din acest pasaj.

— Perfect.

— Dar pentru ce să mergeți în camera mea? întrebă camerista.

— Să o aştept pe Périne, pe care dumneavoastră mi-o veți aduce.

— Ah! aşa este, zise camerista, ea se numeşte Périne.

— Da, draga mea, şi pe dumneavoastră?

— Solange, răspunse fata.

— Încă un nume frumos! Ei bine! domnişoară Solange, faceți ceea ce v-am rugat.

— Veniți, spuse Solange, asupra căreia Galaor începuse să capete autoritate.

În loc să deschidă uşa care făcea trecerea din pasaj în sala mare, prin care Galaor trecuse mai devreme, Solange apăsă un buton ascuns în lambriul de lemn. Şi atunci, o parte din lambriu, se roti pe balamalele sale invizibile, dezvăluind un nou pasaj secret, iar la capătul acestui pasaj, o micuță scară în spirală.

— Nu vom întâlni pe nimeni? întrebă Galaor.

— Pe nimeni.

— Deci, eu nu vă voi compromite?

Solange zâmbi drăgăstos, dezvelindu-şi dinţii albi, zâmbet ce părea să spună:

„Nu m-ar supăra asta, din contră.”

Apoi, amândoi urcară scara, ajungând într-un nou coridor de-a lungul căruia erau mai multe uşi.

Solange scoase o cheie din buzunar, deschise o uşă şi-l împinse pe Galaor în camera ei zicând:

— Aşteptaţi-mă! În maxim zece minute, o voi aduce pe don’şoara faţă de care acest îngrozitor Pont-Ribaud nutreşte o dragoste fierbinte!

Şi ea îşi ascunse un zâmbet plin de ironie în timp ce se îndepărtă prin acel coridor.

Galaor nu fu deranjat să rămână singur timp de câteva minute.

Ceea ce aflase îl bulversase într-o oarecare măsură.

Bărbatul cu care se asemăna atât de mult nu era nimeni altul decât regele Franţei şi al Navarrei.

Or, când te asemeni atât de perfect cu cineva, este mai mult decât probabil că eşti de acelaşi sânge cu acea persoană.

Deci Galaor era fiul regelui.

Aceasta explica mai bine de ce fusese găsit pe dalele unei biserici, abandonat de mama sa.

Această mamă, cine fusese ea oare?

Galaor, care nu avusese niciodată interes pentru aceste lucruri, începu să se gândească serios, în timp ce frumoasa cameristă a reginei Margareta plecase s-o caute pe menajera domnul de Pont-Ribaud.

El îşi spuse că, din moment ce se putea foarte bine ca el să fie un bastard al regelui, nu era niciun motiv pentru care regele să nu-l facă duce sau conetabil.

Galaor simți cum un suflu de ambiție i se urcă la cap, dar el era un băiat cu bun simț şi care raționa just.

„Regele, tatăl meu, îşi spuse el, este posibil să aibă copii peste tot, pentru că este prințul cel mai galant din lume. El ar putea foarte bine să mă trimită şi la plimbare, pentru singurul motiv, dar excelent, că nu am nicio dovadă a naşterii mele. Dacă aş putea-o găsi pe mama mea! Dar, pentru a o regăsi, îmi trebuie o dovadă, o mărturie oarecare... şi, eu nu am absolut nimic..."

Şi Galaor, al cărui raționament se confrunta cu lipsa absolută de dovezi, îşi continuă raționamentul:

„La urma urmei, cel mai bine este ca fiecare să meargă pe propriul său drum. Cine se bazează doar pe părinți iluştri pentru a-şi face un drum în lume, neagă de bunăvoie norocul care-i zâmbeşte şi refuză beneficiile

hazardului. Or, ieri habar n-aveam că semăn cu regele. Sărman cavaler aventurier, am plecat la Paris pentru a-mi căuta norocul; m-am oprit în Amboise şi o frumoasă fată mi-a sucit capul. Pentru dragostea ochilor ei frumoşi, risc să-mi rup gâtul şi să ajung la Doamna Margareta, regina Franței. Regina are nevoie de serviciile mele... Ei bine! Galaor, prietene, iată că norocul bate la uşă şi încearcă să intre!"

După cum se vede, eroul nostru putea filozofa mult timp astfel, liniştindu-şi emoțiile cu o serie de frumoase raționamente, care puteau să se încurce unele cu celelalte, fără să sfârşească vreodată.

Dar el nu avea timp pentru aşa ceva.

Uşa camerei se deschise şi camerista reapăru, urmată de Périne.

Périne, care nu era la urma urmei, decât menajera domnului de Pont-Ribaud, al cărui tată era un băcan din Tours, era departe de a se crede egala unei cameriste a reginei, care cu siguranță, trebuia să fie fiica unui nobil. Ea simți, prin urmare, o oarecare emoție, fiind abordată de Solange, care, luând-o familiar de braț, îi spuse:

— Vino aici, draga mea, am să-ți spun două cuvinte.

Menajera aruncă o privire rapidă în jurul său pentru a se asigura că domnul de Pont-

Ribaud nu era acolo, atât de mult se temea ca teribilul guvernator să n-o vadă vorbind atât de familiar cu oamenii reginei.

Apoi o urmă pe Solange într-o galerie în care era un soldat bătrân ca santinelă, care fiind german, nu ştia un cuvânt în limba franceză.

Aici, ea aşteptă ca Solange să-i facă confidența sa.

— Copila mea, spuse Solange lui Périne, eu sunt cea mai bună prietenă pe care o are regina la Amboise.

— Ah! făcu Périne.

— Regina nu are secrete pentru mine.

— Adevărat?

— Dovada este că ea mi-a destăinuit că în această dimineață un gentilom pe nume Galaor...

Périne tresări.

— Îl cunoaşteți? întrebă ea.

— Nu numai că-l cunosc, dar am venit din partea lui.

— Unde este? la regină?

— Nu, în camera mea.

Périne îşi muşcă pentru o clipă buzele, încruntându-şi de ciudă sprâncenele negre.

Dar asta nu fu decât un nor.

— Ah! răspunse ea, ați venit din partea lui, don'şoară?

— Da.

— Ce vrea de la mine?

— Vrea să vorbească cu tine imediat.

— Bine! şi el mă aşteaptă... în camera voastră?...

Solange, care era o fată şireată şi isteață, începu să râdă:

— Oh! spuse ea, este în camera mea, este adevărat, dar totul este cât se poate de onorabil... Nu-ți face griji... am un iubit... un paj frumos... şi oricât de atrăgător ar fi messire Galaor, eu sunt o persoană fidelă...

În acelaşi timp, se uită la Périne cu un aer un pic batjocoritor, adăugând:

— Îl găseşti, prin urmare, pe gustul tău pe messire Galaor?

Périne roşi şi se uită în jos.

— Îți place mai mult decât dragul Jérôme? continuă camerista ironic.

Périne deveni stacojie.

— Vezi bine, spuse Solange, râzând din toată inima, că Galaor a spus totul reginei şi regina nu are secrete pentru mine. Hai, vino, draga mea. Messire Galaor ne aşteaptă.

Şi cele două fete, Solange încă râzând şi Périne confuză, trecură prin coridoarele cele mai pustii până ce ajunseră la cel în care se afla camera cameristei, unde, aşa cum am spus, ele veniră la timp pentru a-l smulge pe Galaor din meditațiile sale.

— Vino, frumoasa mea, spuse gasconul, lu-

ând în mâinile sale mica mână a lui Périne, trebuie să vorbim o problemă foarte serioasă şi nu trebuie să ne ferim de domnişoara.

Şi o privi pe Solange spunând aceasta.

— Ah! făcu Périne.

— Domnişoara este, ca şi mine, dedicată reginei, continuă Galaor.

— Ca şi mine, de altfel, spuse Périne, pentru că regina nu-l place deloc pe domnul de Pont-Ribaud.

— Şi tu iubeşti pe toți aceia care-l urăsc pe acest ins îngrozitor, nu-i aşa?

— Da, spuse Périne cu naivitate.

— Ei bine! regina are nevoie de mine.

— Foarte bine, spuse Périne.

— Ea are nevoie de domnişoara Solange şi domnişoara Solange şi cu mine avem nevoie de tine.

— Vă ascult, eu sunt pregătită, zise Périne care continua să-şi țină privirea plecată în fața lui Galaor.

— Eu voi părăsi castelul aşa cum am venit, spuse Galaor, adică pe uşă. Dar va trebui să revin.

— Când?

— În noaptea asta.

— Deci, spuse Périne roşind, doriți să vă arunc frânghia…

— Da, frânghia lui Jérôme.

Périne îşi muşcă buza.

— Şi, adăugă Galaor, am nevoie ca în acest timp, Jérôme să rămână liniştit în pat.

Périne roşi mai tare, şi Solange pricepu că acesta nu era de ciudă.

— Ascultă-mă, spuse Galaor.

Şi el continua să țină mâna frumoasei menajere, în timp ce Périne aştepta ca Galaor să-i spună ce doreşte.

Galaor continuă:

— Un ticălos ca Jérôme trebuie să fie permanent la picioarele tale.

— Oh! într-adevăr! făcu Périne, care avu un surâs de milă şi dispreț la adresa săraculuigrefier.

— Capriciile tale trebuie să fie ordine pentru el.

— Desigur.

— Şi dacă nu vrei să vină în seara asta, el nu va veni?

— Nu numai că nu va veni, dar va face tot ceea ce-i voi porunci, răspunse menajera.

— Mă va servi el, dacă am nevoie?

— Desigur, dacă îi voi cere.

— Ei bine! spuse Galaor, atunci îi vei scrie un bilet.

— Bine!

— Un bilet pe care eu i-l voi duce.

— Ah! făcu Périne, care îşi muşcă buza pentru ca să nu râdă.

Se scria mult în jurul reginei, după ce

Doamna Margareta începuse să-şi scrie memoriile. Nu era paj, doamnă de onoare sau cameristă care să nu-i placă să răspundă cu galanterie unui bilet de dragoste şi care să nu aibă pentru aceasta toate cele necesare.

Solange deschise un sertar şi scoase penele, o călimară, pergament atât de subțire şi atât de bine pregătit că ai fi spus că este hârtie, un fir de mătase şi ceară.

Périne, care nu trăise la Curtea Franței, nu era nici pe departe într-atât de citită ca domnişoara Solange. Cu toate acestea, ea ştia să scrie.

Tatăl său, băcanul din Tours, gândise la început să o instaleze în spatele tejghelei, în loc de a o face cameristă, şi a trimis-o într-o mănăstire pentru doi ani.

Périne luă deci pana şi aşteptă.

— Trebuie să-i spui, zise Galaor, că te-ai săturat de serviciul în slujba lui Pont-Ribaud, care este gelos şi te împiedică să-l vezi nestânjenită pe dragul tău Jérôme…

Périne zâmbi din nou cu ironie.

— Că, de asemenea, continuă Galaor, eşti hotărâtă să intri în serviciul reginei care îți vrea binele, dar cu condiția ca Jérôme să facă tot ceea ce un anumit Galaor, scutierul Doamnei Margareta, îi va cere. Că dacă Jérôme se va supune, Doamna Margareta nu numai că-l va recompensa din plin, dar că, în

plus, aceasta îi va permite lui Périne, noua sa cameristă, să se căsătorească cu el.

— Asta e tot?

— Da, asta e tot.

Fetele din Touraine au toate un pic din spiritul marelui nostru maestru Rabelais şi ele ştiu să compună o scrisoare de dragoste ca nimeni altcineva.

Périne scrise apoi următoarea scrisoare:

„Frumosul meu iubit, Jérôme,

Este nepotrivit pentru fiica tatălui meu de a mai trăi mult timp în această situaţie bizară, de a fi obligată să torn în fiecare seară suc de mac în paharul lui Pont-Ribaud şi de a primi la capătul unei frânghii pe un nemernic numit Jérôme.

Fiica tatălui meu simte că are chemare pentru un destin mai mare, în măsura în care, după ce a observat-o şi după ce a găsit-o pe placul ei în toate privinţele, regina a vrut să se ataşeze de persoana sa. Dar doamna regină nu vrea ca una dintre cameristele ei să-şi continue viaţa scandaloasă primind în fiecare noapte un amant în camera ei şi ea mi-a poruncit să mă căsătoresc foarte repede.

În ceea ce priveşte pe fiica tatălui meu, care este puţin naivă, după cum ai putut vedea, a spus că ea îl iubeşte pe idiotul de Jérôme şi că ea nu se căsătoreşte cu nimeni altul decât cu

el.

După care, Doamna Margareta, care este bunătatea însăşi, a întrebat cine este acest Jérôme şi dacă ea l-ar putea avea, de asemenea, în serviciul său.

Dar ea nu are nevoie de un funcţionar şi crede că tu ai face bine să te ataşezi de messire Galaor, un senior pentru care are o mare stimă şi o prietenie sinceră, şi eu vin să îţi dau acelaşi sfat.

Domnul Galaor îţi va înmâna acest bilet. Jérôme, iubitul meu, dacă vrei să nu renunţi la inima mea, vei asculta ceea ce-ţi va spune domnul Galaor; vei face tot ceea ce îţi va comanda, îl vei asculta ca pe mine însămi.

Dacă nu, poţi să-ţi cauţi o altă Périne, şi crede-mă că nu voi întârzia să-mi găsesc un alt Jérôme mult mai amuzant, mai galant şi mai frumos decât tine.

Périne."

Galaor citea peste umărul fetei, pe măsură ce ea scria.

— Iată un lucru foarte bine făcut, spuse el.

Şi rulă el însuşi scrisoarea şi o legă cu un fir de mătase pe care-l fixă cu puţină ceară, pe care aplică ca un fel sigiliu, piatra inelului pe care-l avea pe deget.

— Asta e tot ce aţi vrut să-mi cereţi? întrebă Périne.

— Oh! nu, zise Galaor.

— Să vedem?

— La ce oră cinează domnul de Pont-Ribaud?

— La ora opt.

— Bine! Şi îi vei pune suc de mac în pahar?

— Da.

— În seara asta îi vei dubla doza.

— Bine, răspunse Périne.

— Apoi, în loc de a mă aştepta pe mine ca să-i iei cheile de la gât, va trebui să le iei singură.

— La ce oră veți veni, atunci, messire?

— Între nouă şi zece seara.

— Frânghia va atârna de-a lungul zidului.

Galaor o privi pe Solange.

— Draga mea, spuse el, nu ai spus mai devreme că ai un iubit?

— Fără îndoială, răspunse Solange, pentru că numai fetele urâte nu au.

— Şi... acest iubit?

— Este un paj care se numeşte Manuel.

— Vă iubeşte?

— Probabil, făcu Solange, un pic rănită de impertinența acestei întrebări.

— Este curajos?

— Ca dumneavoastră.

— Perfect, zise Galaor, suntem deja patru contra a două sute de lanscheneți. Este puțin... dar vom vedea.

Apoi, după o clipă de gândire:

— În loc să-i scrieți, ca Périne, ați putea vorbi cu frumosul paj şi să-i spuneți să ne fie aproape, folosind aceleaşi cuvinte.

— Vreți să vă asculte?

— Doamne! făcu naiv Galaor, în toate expedițiile bine conduse, există un şef.

— Asta-i drept.

— Ei bine! vedeți-vă cu pajul Manuel şi trimiteți-l la mine...

— Unde?

— Într-o oră, la hanul *Calul Bălan*.

— Va fi acolo, spuse Solange.

— Acum, până în seara asta, adăugă Galaor, nu mai am nimic de făcut la castel.

Şi Galaor se ridică, depuse un sărut pe gâtul alb al lui Périne şi vru să facă acelaşi lucru lui Solange, dar camerista îi alunecă vioi din mâini, spunând:

— Ah! dar eu sunt credincioasă iubitului meu.

Galaor îşi reaşeză masca şi Solange îl conduse prin sălile şi coridoarele castelului până la uşa principală, pe care mulțimea dornică şi curioasă o asedia fără încetare.

— Domnilor şi doamnelor, zise Galaor, pe care mulțimea continua să creadă că este un medic spaniol, regina este vindecată.

— Trăiască Regina!

— Trăiască medicul spaniol! striga mulți-

mea.

— Şi veți dansa în seara asta, adăugă Galaor, în fața căruia mulțimea se dăduse la o parte cu respect, apoi, ocolind întregul şuvoi, se reîntoarse la *Calul Bălan*, unde jupânul Pistache îl aştepta cu o dublă curiozitate.

Capitolul VII

Cum toată lumea se înghesuia în jurul castelului, hanul *Calul Bălan*, care fusese plin cu o noapte înainte, era acum aproape pustiu.

Dar jupânul Pistache avea buzunarele umflate cu galbeni şi stătea în pragul uşii sale, maiestuos şi mulțumit ca un om care constată că universul a fost creat special pentru interesul său particular.

Când îl văzu pe Galaor reapărând cu faimoasa mască pe față, îi ieşi înainte cu boneta în mână şi îl întrebă:

— Ei bine, ați intrat?

— Desigur, am intrat.

— Serios?

— Îți dau o veste bună. În seara asta se va dansa la castel.

— Este posibil?

— Da, este foarte adevărat.

— Dar regina a fost bolnavă?

— Am vindecat-o.

— Este adevărat că sunteți doctor?

Galaor îi făcu cu ochiul.

— Eşti un om discret? întrebă el.

— Desigur, răspunse Pistache, puteți să întrebați, sunt foarte cunoscut de la Blois până la Tours pentru discreția mea; s-au întâmplat o mulțime de lucruri la hanul meu, au avut loc întâlniri galante, dar niciodată n-am trădat pe nimeni.

— Atunci, spuse Galaor, este probabil că nu mă vei trăda, cu atât mai mult cu cât te-ai trăda pe tine însuți.

— Cum aşa?

— Sunt lucruri pe care nu le poți spune în aer liber, continuă Galaor, mai ales că vântul este destul de puternic astăzi şi ar putea purta cuvintele în depărtare. Apoi, mi-e sete, şi mi-ar prinde bine un pahar de vin de Vouvray şi, la urma urmei, mi-am petrecut o parte din noapte pe un scaun, iar cealaltă călare pe cal, şi nu mi-ar părea rău să-mi scot cizmele şi să mă întind o oră pe un pat bun. Deci, Pistache, prietene, condu-mă în camera ta, du-te şi adu două sticle din pivnița ta şi două pahare şi apoi vom vorbi.

Pistache execută punct cu punct ordinul lui Galaor.

El îl conduse în camera sa, destupă două sticle venerabile acoperite cu praf şi pânze de păianjen şi, în timp ce lua paharul în mâ-

nă, Galaor îi spuse lui Pistache:
— Ai făcut afaceri bune în ultimele două zile?
— Sigur că da, spuse Pistache zâmbind.
— Punga este plină?
— Nu, zise hangiul, pentru că pe măsură ce se umple, ea se lărgeşte şi mai tare.
— Cum s-ar spune: pofta vine mâncând.
— Asta aşa e, messire.
— Şi tu te-ai aranja bine dacă toată această mulțime ar sta aici, la Amboise, pentru o lună sau două?
— Oh! desigur, făcu Pistache, căruia ochii îi scânteiau de plăcere.
— Asta depinde de tine sau pe aproape.
— Cum aşa?
— Nu se va dansa în seara asta la castel.
— Dar mi-ați spus...
— Nici în seara asta, nici mâine... nici în zilele următoare...
— Dar totuşi...
— Dar depinde de tine, continuă Galaor, să se creadă că se va dansa.
— Cum pot face eu asta?
— Vei vedea. Dar, pentru început lasă-mă să-ți spun pentru ce nu se dansează.
— Spuneți!
— Regina este în doliu.
— După cine?
— După un mic prinț de Savoia, văr al ră-

posatului rege Henric al III-lea.

— Bine!

— Regina, care nu l-a văzut niciodată pe acest văr, care, în timpul vieții sale nu s-a remarcat în lume, regina ar vrea să danseze şi să organizeze sărbătoare după sărbătoare în cinstea bunilor cetățeni din Touraine..

— Pentru ce, atunci, nu face asta, dacă este plăcerea ei?

— Pentru că regele nu vrea.

— Regele Henric?

— Da. Şi Pont-Ribaud, care este un adevărat cățel şi nu ascultă decât de stăpânul său, i-a spus Doamnei Margareta că el deține toată puterea la castel, din ordinul regelui, şi că atâta vreme cât regele i-o va menține, nu se va dansa.

— Oh! Ce ticălos, spuse Pistache. Nu este nimeni în această țară, țăran sau gentilom, care să nu-l urască din toată inima.

— Ştiu asta, continuă Galaor. Dar ascultă-mă cu atenție: cum regina consideră că este absurd să se spună că ea nu va dansa pentru singurul motiv că este în doliu pentru un văr oarecare, ea preferă să se creadă că este bolnavă.

— Bine!

— Pe de altă parte, eu am spus că am vindecat-o.

— Şi ea ce v-a spus?

— Nimic, dar să-i lăsăm să spună ceea ce vor ei.

— Nu înțeleg nimic.

— Dar este foarte simplu, după cum vei vedea. S-a zvonit în tot oraşul că în seara asta se va dansa.

— Şi apoi?

— Doamnele drăguțe, gentilomii care roiesc în Amboise vor împrăştia acest zvon şi vor îmbrăca straiele lor de gală.

— Care nu le vor servi la nimic.

— Te înşeli şi iată de ce: La ora zece seara, – pentru că trebuie să se răspândească zvonul că la ora zece se vor deschide porțile pentru invitați, – la ora zece, domnul de Pont-Ribaud va fi culcat, deja; seniorii şi doamnele se vor prezenta la castel; lanscheneții, care nu vor primi ordine în acest sens, vor refuza să deschidă porțile şi seniorii furioşi vor scoate săbiile din teacă; va începe o bătălie, porțile vor fi dărâmate şi lanscheneții vor fi dezarmați...

— Şi Pont-Ribaud?

— Ah! Pont-Ribaud nu va putea face nimic, spuse Galaor râzând.

— De ce?

— Păi, pentru că eu voi fi deja în castel, voi intra în camera lui şi, cu ajutorul a doi sau trei camarazi, îl vom lega şi îi vom pune căluş la gură.

— Şi se va dansa în seara asta?
— Desigur!
— Şi mâine?
— Şi mâine şi în zilele următoare se va dansa în continuare.
— Dar regina?...
— Regina va avea drept scuză că Pont-Ribaud s-a purtat cu violență şi că lipsa lui de popularitate i-a cauzat pierderea.
— Dar regele?
— Regele nu va afla despre această aventură decât după două săptămâni, timp în care se va dansa, hanul tău va fi plin şi punga ți se va rotunji.
— Şi dumneavoastră sunteți cel care a avut această idee genială? exclamă Pistache cu vădită admirație.
— Eu, într-adevăr. Acum, punerea în aplicare îți revine ție.
— Oh! spuse Pistache, contați pe mine. Într-o oră, în tot oraşul Amboise se va şti că regina este vindecată şi că se va dansa la castel.
— Şi acum, lasă-mă să dorm câteva ore, spuse Galaor, întinzându-se în patul lui Pistache.
Dar imediat ce hangiul făcu un pas ca să se retragă, Galaor adăugă:
— Ah! va veni mai târziu un paj al reginei care va întreba de mine; îl vei conduce aici. Numele lui este Manuel.

— Bine, spuse Pistache, care ieşi plin de admiraţie pentru frumoasa idee pe care o avusese Galaor.

Galaor dormi buştean, cum se spune, până după-amiază.

Un zgomot îl trezi.

Era o bătaie discretă în uşă.

— Intră! spuse el, sărind din pat.

Uşa se deschise şi Manuel apăru.

Pajul, cu zâmbetul său fin, gura batjocoritoare, cu o mină hotărâtă, îi plăcu lui Galaor de la prima vedere.

— Sunteţi messire Galaor? întrebă Manuel.

— Da, tinere prieten. Şi tu?

— Numele meu este Manuel!

— Iubitul lui Solange?

— St! făcu Manuel, nu trebuie să compromitem femeile.

Apoi aruncă o privire rapidă în jurul lui.

— Suntem singuri, nu-i aşa? întrebă el.

— Absolut singuri…

— Prin urmare, putem vorbi.

Şi închise uşa. Apoi, veni lângă Galaor care se aşezase pe marginea patului:

— Domnule, spuse el, Solange mi-a spus totul, iar eu sunt acum la curent cu situaţia. Regina este prizonieră şi trebuie eliberată.

— Chiar aşa este.

— Iată o sarcină care nu va fi uşor de îndeplinit, spuse pajul.

— Dar noi o vom îndeplini, totuşi, spuse Galaor!

— Cum?

— Am un plan pe care ți-l voi explica imediat.

— Bun! Dar ați reflectat?

— La ce?

— La mânia regelui.

— Pe legea mea! făcu Galaor, nici nu mi-a trecut prin minte, dar…

— Dar ce?

— Ei bine, nu-mi fac probleme, deoarece într-o zi voi găsi mijloacele de a-i calma această furie.

— Aveți toate răspunsurile, spuse Manuel, dar, cum eu sunt un om sincer, permiteți-mi să vorbesc cu inima deschisă.

— Te ascult.

— Regina crede, şi Solange de asemenea, şi de dumneavoastră nu mă îndoiesc, că există între dumneavoastră şi rege o legătură de rudenie…

— Ți s-au spus toate astea?

— Absolut totul, spuse Manuel. Prin urmare, aveți o modalitate destul de bună de a ieşi cu bine din această afacere față de rege. Dar, în ceea ce mă priveşte, nu am aceleaşi posibilități.

— Ei bine?

— Şi eu vă previn că odată ce vom ajunge

în provincia Burgundia şi vom fi în apropierea domnului de Biron, voi rămâne. Vreau să-mi păstrez capul şi orice mişcare greşită ar putea face să-mi cadă de pe umeri.

— Vei face cum doreşti, spuse Galaor, dar pentru moment nu suntem în Burgundia, suntem încă în Amboise.

— Foarte bine.

— Şi trebuie să ne gândim la mijloacele de a duce misiunea la bun sfârşit.

— Nu este uşor, v-am spus.

— Ştii că Pont-Ribaud va dormi?

— Da, dar două sute de lanscheneți îl apără.

— Am găsit o modalitate de a scăpa de ei, sau mai degrabă de a le da o altfel de sarcină, astfel că nu vor mai putea să se ocupe de a noastră.

— Cum aşa?

— Castelul va fi asediat.

— De către cine?

— Oh! Va fi un asediu în regulă, nu vă faceți griji.

— Dar cine îl va asedia? întrebă din nou Manuel, începând, de asemenea, să-l admire pe Galaor.

— Toți acei gentilomi care au venit la Amboise pentru a participa la bal şi care doresc să danseze cu orice preț.

După aceea, Galaor îi povesti lui Manuel ce

îşi imaginase pentru acea seară, şi că se bazează pe sprijinul jupânului Pistache, proprietarul hanului *Calul Bălan*.

— Perfect, spuse Manuel, dar după aceea?

— Castelul nu are o poternă care dă în partea de jos a unuia dintre turnuri, spre malul apei?

— Da.

— Cum este păzită această poternă?

— Sunt zece lanscheneți în spatele ei.

— Bine, o treabă simplă pentru spada mea, spuse Galaor.

— Aşteptați! o scară duce de acolo la platformă.

— Desigur, şi sunt acolo alți zece lanscheneți.

— Da, şi câte alți zece la fiecare etaj.

— Câte etaje are turnul?

— Cinci.

— Asta înseamnă cincizeci de lanscheneți. Cincizeci şi cu douăzeci, înseamnă şaptezeci în total.

— Dacă sabia dumneavoastră îşi va asuma această responsabilitate, spuse pajul pe un ton ironic, ea trebuie să aibă o poftă teribilă.

— Stai puțin, zise Galaor, nu se intră în turn printr-o uşă care dă în acea galerie de la care domnul de Pont-Ribaud poartă încă cheia la gât şi care duce la oratoriul reginei?

— Exact.

— Şi această galerie se află la etajul al treilea, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, dacă intrăm pe acolo în turn, nu mai trebuie să avem grijă nici de lanscheneții de pe platformă, nici de cei de la cele două etaje superioare. Total: treizeci de lanscheneți de care ne batem joc; mai rămân, aşadar, patruzeci.

— Bine! spuse Manuel, dar nu credeți că cei de sus, auzind zgomotul luptei, vor veni în ajutorul celor de mai jos?

— Nu există, oare, uşi de-a lungul scării?

— Ba da, la fiecare etaj.

— O vom închide pe cea de la al patrulea etaj şi o vom baricada.

Manuel clătină din cap:

— Mi-ar plăcea mai degrabă, spuse el, să avem cu noi treizeci de oameni hotărâți...

— Ah! Doamne! murmură Galaor, vom face cum vom putea.

Manuel se lovi brusc peste frunte.

— Mi-a venit o idee deosebită, spuse el.

— Ah!

— O idee minunată, continuă Manuel.

— Să auzim?

— Această Périne, menajera lui Pont-Ribaud, are o frumusețe de fiică de băcan şi acest tip de frumusețe place întotdeauna soldaților.

— Poftim? exclamă Galaor care, găsind-o pe Périne foarte frumoasă, se simți rănit în amorul propriu.

Manuel continuă:

— Périne are un amant.

— Da, Jérôme.

— Périne îi place domnului Pont-Ribaud care ar da funcția sa de guvernator pentru o întâlnire de amor cu această don'şoară.

— Apoi?

— În sfârşit, Périne a mai produs o mare pasiune.

— Într-adevăr?

— Fritz este amorezat până peste cap de ea.

— Cine este acest Fritz?

— Este locotenentul lanscheneților, omul pe care toată lumea îl ascultă şi care nu se supune decât lui Pont-Ribaud.

— Ei bine?

— Atâta timp cât lui îi place de Périne, Fritz ne aparține.

— L-ar trăda el pe Pont-Ribaud?

— Nu, dar poate face tot ceea ce Périne va dori.

— Explică-te, atunci, tinere prieten! spuse Galaor care deveni atent, la rândul său.

Manuel continuă:

— Fritz este un băiat voinic de douăzeci şi şase de ani, obraji îmbujorați, foarte curajos, un mare dobitoc, bea ca un călugăr, şi este

amorezat peste măsură. El este îndrăgostit de Périne. Périne, în calitatea ei de menajeră a domnului Pont-Ribaud, veghează ca masa să fie servită la ora stabilita, să aibă un meniu delicat, vinuri generoase, serviciu pe care Périne îl execută cu punctualitate. Când domnul de Pont-Ribaud este la masă, Périne se află într-un continuu du-te vino, dând ordine ici şi colo, mustrând atunci când este nevoie, făcând un astfel de tam-tam că bunul Fritz, care este zgomotos de felul lui, ținând cont că este german, rămâne destul de uluit. Pentru că trebuie să vă spun, continuă Manuel, care se opri o clipă să respire, trebuie să vă spun că domnul de Pont-Ribaud are un obicei ciudat.

— Care? a întrebat Galaor.

— El dă ordinele atunci când se află la masă.

— Bun! şi apoi?

— Deci Fritz, stând în picioare, cu pălăria în mână, rigid ca un țăruş, participă aproape întotdeauna, fără a lua parte, la masa de prânz a guvernatorului.

— Şi el o vede pe Périne?

— Asta este un fel de a spune, el nu o pierde din ochi şi se linge pe buze ca şi când acest frumos vânat ar fi pentru el.

— Foarte bine, spuse Galaor, să vedem care este acum ideea ta?

— Ah! iată, continuă Manuel, atunci când Pont-Ribaud comandă, Fritz îl ascultă.

— Şi când Pont-Ribaud doarme?

— Atunci, Fritz este cel care comandă.

— Şi dacă Périne ar vrea?...

— Ar fi ea cea care comandă.

— Perfect, spuse Galaor, văd beneficiile pe care le putem trage din ideea ta şi chiar sunt de acord că nu trebuie să căutăm mai mult.

— De ce?

— Pentru că trebuie să reflectez; pentru moment, dă-mi voie să-ți mai pun o întrebare.

— Vă ascult, spuse pajul.

— Nu-i aşa că este absolut necesară eliberarea unui bilet de liberă trecere, pentru a călători dintr-un domeniu aflat sub jurisdicția unui executor judecătoresc în altul aflat sub altă jurisdicție?

— Desigur, spuse Manuel.

— Ei bine, gândeşte-te la acest amănunt, continuă Galaor; presupun, pentru început, că vom reuşi să o scoatem pe regină din castel şi că vom porni împreună în călătorie.

— Apoi?

— Vom ajunge la Blois; vor refuza să ne deschidă porțile, dacă nu vom avea un permis de liberă trecere.

— Este posibil, dar putem evita Blois.

— Da, desigur, dar se poate întâmpla, de

asemenea, să ne întâlnim cu spadasini aflați în serviciul episcopului, guvernatorului sau executorului judecătoresc, şi ar trebui din nou să ne luptăm.

— Ei bine, ne vom încăiera, spuse cu mândrie pajul.

— Micul meu prieten, spuse Galaor, mai devreme spuneam că sabia mea ar nimici uşor patruzeci până la cincizeci de elvețieni, astfel că nu mă poți bănui de laşitate, nu-i aşa?

— Cu siguranță, nu, spuse Manuel.

— Dar, vezi, continuă Galaor, există un mare dezavantaj al acestei lupte şi el ne va urmări la fiecare pas. Toată lumea de-a lungul Loarei, o cunoaşte, cu siguranță, pe Doamna Margareta.

— Probabil.

— Dezavantajul este că după o luptă de acest fel, ea va fi recunoscută, şi această călătorie incognito va părea atât de ciudată, încât şi cel mai mic guvernator al vreunui castel-fortăreață sau al unui sat va fi curios să ştie cauza acestei călătorii, şi regele va fi avertizat înainte ca noi să fi ajuns la frontierele provinciei Burgundia.

— Aveți dreptate, spuse Manuel, dar pentru a avea un permis de liberă trecere, trebuie să-l cerem executorului judecătoresc.

— Fără îndoială.

— Şi executorul judecătoresc nu va face nimic fără să se consulte cu Pont-Ribaud.

— Ei bine, continuă Galaor, iată că mi-a venit şi mie o idee bună.

— Să vedem?

— Périne este iubită de către lanschenetul Fritz.

— V-am spus mai devreme.

— De asemenea, este iubită de Jérôme.

— Ah! da, un cetățean din oraş...

— Secretarul executorului judecătoresc, pe naiba!

— Sunteți sigur?

— Da, sunt foarte sigur.

— Ei bine, spuse Manuel, credeți că secretarul ne poate da un permis de liberă trecere?

— Nu ştiu, dar vom vedea. Acum, un ultim cuvânt.

— Vorbiți.

— Ce gardieni de-ai reginei ar fi capabili să ni se alăture?

— Ştiu doar doi mai curajoşi.

— Numele lor, te rog?

— Unul se numeşte Beauverger...

— Şi celălalt?

— Celălalt se numeşte Pardieu.

— Poftim? O înjurătură este folosită drept un nume?

— Este chiar un nume frumos şi purtat cu mândrie, spuse Manuel.

— Cum aşa?

— Acest Pardieu este un normand, este de şase picioare înălțime, este voinic şi foarte puternic.

— Şi acesta este devotat reginei?

— Până la moarte, pentru simplul motiv că el este finul răposatului rege Henric al II-lea, tatăl reginei.

— Ar fi al patrulea, zise Galaor.

— Poftim? spuse Manuel, la rândul său.

— Spun că ar fi al patrulea, continuă Galaor, adică spada mea nu mai este singură, pentru că este spada ta, a lui Beauverger şi aceea a lui Pardieu. Câte zece lanscheneți de fiecare spadă, în cel mai rău caz, va fi o joacă. Prin urmare, dragul meu domn Manuel, poți fi liniştit şi poți să te reîntorci la castel..

— Dar când ne vom revedea?

— În seara asta.

— În ce loc?

— La regină, în oratoriul ei, la ora zece.

Cu aceste cuvinte, Galaor se ridică, îşi puse cizmele, îşi puse pălăria pe cap şi îşi încheie centura.

Apoi îşi puse din nou celebra mască pe față.

— Unde mergeți acum? întrebă pajul Manuel.

— Mă duc să-l văd pe prietenul Jérôme.

— Ah!

— Şi să văd dacă poate să ne dea un permis

de liberă trecere.

— Dar, spuse Manuel, ați uitat un lucru.

— Care?

— Când vom ieşi din castel, cu ce vom călători?

— Vom lua o litieră pentru regină şi cai pentru noi.

— Unde le vom găsi?

— Oh! spuse Galaor, am un prieten în Amboise.

— Cum se numeşte?

— Pistache, spuse Galaor.

Şi îl conduse pe pajul Manuel până la uşa hotelului.

Apoi, purtând masca pe față, el porni pe drum spre casa executorului judecătoresc care se afla în partea de sus a oraşului.

Galaor traversă din nou oraşul, trecând prin fața castelului.

Piața, străzile, intersecțiile erau pline de oameni.

Galaor trecu prin toată această mulțime, dar fără să mai fie nevoit să dea din coate pentru că acum era recunoscut.

Toată lumea, văzându-i masca, spunea:

— Acesta este medicul care a vindecat-o pe regină.

Alții adăugau:

— Faceți loc acestui bărbat care este cel care ne-a oferit ocazia participării la bal în sea-

ra asta.

După cum se poate observa, jupânul Pistache profitase cum nu se poate mai bine de timpul în care Galaor se odihnise şi zvonul despre bal se răspândi cu rapiditate şi fu întâmpinat cu mare veselie, ajungând până la castel.

Acolo această ştire determină două reacţii:

Domnul de Pont-Ribaud începu să râdă şi spuse:

— Vor vedea ei bine în seara asta dacă se va dansa. Dacă doresc lumini, atunci le voi trimite câteva lovituri de muschete. Noaptea, praful de puşcă va străluci precum lumânările.

Doamna Margareta, auzind zgomotul care venea dinspre oraş, se uită la Solange.

Delicata cameristă îi spuse:

— Este un truc al lui messire Galaor, să-l lăsăm să-şi facă efectul.

Pajul Manuel, revenind la castel, îi confirmă această bănuială lui Solange, iar Solange îi spuse reginei.

Aşadar Galaor primi în drumul său tot felul de saluturi şi urale.

El întrebă unde era sediul executorului judecătoresc şi fu condus acolo, aproape triumfal.

Când ajunse la uşă, văzu o frumoasă litieră purtată de catâri gătiți cu panaşi şi încărcați

cu clopoței.

Un valet îmbrăcat în haine viu colorate ținea de frâu fiecare catâr şi alți doi valeți călări stăteau aproape de litieră pentru a o escorta.

— Hei! gândi Galaor, iată o litieră care i-ar putea servi Doamnei Margareta.

El intră în vestibulul care preceda sala în care domnul executor judecătoresc dădea audiențe.

Într-un colț al acestei săli, aşezat la o masă, un bărbat îmbrăcat într-o tunică maro şi cu un condei după ureche, îşi ținea capul plecat în fața unui senior care-i vorbea tare, răsunător, şi care, lovind podeaua cu piciorul, zornăindu-şi pintenii, îi spunea:

— Pe coarnele diavolului, ticălosule! tu, deci, nu ştii cine sunt?

— Monseniore, răspunse bărbatul în tunică maro, care nu era altul decât Jérôme Poinsot, secretarul executorului judecătoresc, ştiu foarte bine că sunteți domnul viconte de la Mare-aux-Biches, unul dintre cei mai bogați seniori din Orléans, şi unchiul unei femei fermecătoare, domnişoara de Vertus, dar eu nu pot face nimic, până când domnul executor judecătoresc, care a plecat de dimineață, nu va reveni pentru a vă oferi un permis de liberă trecere, cu singurul scop de a vă întoarce la conacul din Morangis, al cărui nu-

me îl poartă nepoata dumneavoastră.

— Deci, este adevărat că executorul judecătoresc lipseşte? întrebă seniorul cu un aer de îndoială.

— Să mor pe loc dacă mint, spuse Jérôme cu un ton atât de convingător încât vicontele de la Mare-aux-Biches întrebă:

— Şi, când se va întoarce?

— În această seară, sper.

Vicontele continuă:

— Am venit pentru a participa la festivităţile de la castel, dar după cum se aude, nu se vor ţine baluri. Guvernatorul, domnul de Pont-Ribaud, care este prietenul meu şi pe care l-am vizitat mai devreme, mi-a confirmat acest lucru.

— Ah! spuse Jérôme cu naivitate, este posibil.

— Dar unde este acest blestemat de executor judecătoresc? întrebă seniorul de Mareaux-Biches.

— A încălecat pe catârul său în această dimineaţă.

— Şi unde a plecat?

— La Tours, pentru a-i face o vizită domnului episcop. Poate va lua prânzul acolo, dar va reveni în seara asta.

— Ei bine! caraghiosule, spuse seniorul, lovindu-l pe umăr pe Jérôme, ascultă cu atenţie ceea ce-ţi voi spune.

Jérôme îşi ridică fruntea şi îşi luă condeiul de după ureche.

— Stau la hanul *Calul Bălan*, continuă seniorul, şi aş vrea să plec mâine în zori. Dacă executorul judecătoresc se întoarce în seara asta şi dacă îmi vei aduce permisul de liberă trecere, vei avea zece pistoli recompensă.

Jérôme se înclină, uimit, şi seniorul plecă.

Aflat la o distanță de vreo douăzeci de paşi, Galaor nu pierdu un cuvânt din această conversație.

Cu toate acestea, el nu se apropie de Jérôme când seniorul de Mare-aux-Biches se îndepărtă.

Dimpotrivă, el îl urmă până în pragul vestibulului şi aruncă o privire scurtă în interiorul litierei, care continua să staționeze în fața uşii.

El putu vedea atunci o femeie de douăzeci şi opt până la treizeci de ani, cu părul negru, cu tenul mat, încă foarte frumoasă, şi de care seniorul de Mare-aux-Biches se apropie.

— Asta este foarte bine! murmură Galaor.

Aflase tot ce-şi dorea, reintră în vestibul şi se apropie în cele din urmă de Jérôme Poinsot, care reîncepuse să mâzgălească pergamentele.

Alde gură-cască, care mai devreme umpleau sala, trecură pragul pentru a vedea plecarea litierei seniorului de Mare-aux-

Biches şi a frumoasei sale nepoate, doamna de Morangis.

Această întâmplare îl făcu pe Jérôme să rămână singur un timp, iar Galaor profită de acest moment şi-l lovi pe umăr.

Jérôme îşi ridică privirea.

— Bun! spune el, este medicul spaniol.

— Nu mă recunoşti, prietene Jérôme? întrebă Galaor.

Jérôme tresări.

— Unde am mai auzit eu vocea asta? întrebă la rândul lui, încercând să vadă în spatele măştii.

— Pe malul Loarei, la poalele castelului şi la capătul unei frânghii, noaptea trecută, spuse Galaor.

Şi în acelaşi timp el îşi ridică masca.

— Ah! dumneavoastră sunteți? exclamă Jérôme.

— Eu sunt. Mai suntem încă prieteni buni?

— Până la moarte, spuse Jérôme.

— Périne ți-a spus cum m-a condus?

— Da, spuse grefierul, sunteți galant şi loial senior şi Jérôme Poinsot este la dispoziția dumneavoastră.

— La ce oră ai plecat de la Périne?

— M-am întors în zori.

— Şi n-ai mai revăzut-o de atunci?

— Nu... Dar în seara asta...

Galaor, care îşi coborî din nou masca pe fa-

ță, începu să zâmbească.

— Eu am revăzut-o.

— Ați văzut-o pe Périne?

— Fără îndoială, atunci când m-am dus la castel pentru a o vindeca pe regină.

— Şi ce v-a spus?

— Mi-a dat această scrisoare pentru tine.

Şi puse sub ochii grefierului biletul de la menajera domnului de Pont-Ribaud.

Jérôme rupse sigiliul şi citi.

Pe măsură ce citea fața i se împurpura, ochii începură a străluci şi, când ajunse la ultimul rând, îi spuse lui Galaor:

— Ce pot să fac pentru a intra în grațiile reginei şi ale voastre?

— Să mă asculți orbeşte.

— O voi face.

— Şi să-mi aduci la hanul *Calul Bălan* permisul de liberă trecere de care te-a întrebat domnul de la Mare-aux-Biches, răspunse Galaor, care avea planul lui.

Cum spuse aceste cuvinte, se auzi afară pasul unui cal.

— Hei! zise Jérôme, cred că s-a întors executorul judecătoresc. Dacă seniorul de Mareaux-Biches ar mai fi avut un sfert de oră răbdare…

Nu-şi termină vorba, pentru că executorul intră în acel moment.

Executorul judecătoresc era un om rotofei

şi roşcovan la faţă, cu picioarele subţiri şi burta imensă, cu ochii mici cenuşii şi un nas mare; mergea ţanţoş şi se credea cel puţin la fel de important ca un episcop.

El era considerat stăpânul, pentru locuitorii oraşului, aşa cum Pont-Ribaud era stăpânul castelului.

Este adevărat că Pont-Ribaud îşi comanda lanscheneţii săi, şi că, pentru a-i ţine pe burghezi la respect, executorul judecătoresc avea numai şase arcaşi şi un funcţionar; dar el compensa această inferioritate zorindu-l seara şi dimineaţa pe Jérôme, care nu scăpa niciodată fără o mustrare bună.

Cu toate acestea, în acea zi, Jérôme a fost salvat de prezenţa lui Galaor.

Executorul judecătoresc nu plecase până la Tours, ci doar până la o podgorie pe care o deţinea pe drumul spre Chenonceaux, şi în timp ce pleca, deja se vorbea în tot oraşul despre medicul spaniol care o vindecase pe regină.

Cum acest medic era mascat, executorul judecătoresc îl recunoscu imediat în persoana lui Galaor.

Aspru cu oamenii simpli, insolent cu cetăţenii săi, executorul judecătoresc se purta plin de curtoazie şi prietenie cu gentilomii.

Prin urmare, se înclină până la pământ în faţa lui Galaor, uitând, cu această ocazie, să-l

muştruluiască pe Jérôme, şi îi spuse:

— Messire, senioria voastră are nevoie de mine? Senioria voastră nu trebuie decât să vorbească şi dorința îi va fi îndeplinită.

— Domnule judecător, răspunse Galaor cu o minunată prezență de spirit, am venit aici, nu pentru mine, ci pentru un prieten de-al meu.

— Ce doreşte?

— Un bilet de liberă trecere pentru slujitorii săi şi pentru nepoata sa.

Jérôme, uimit, se uită la Galaor.

Galaor continuă:

— Seniorul de Mare-aux-Biches, prietenul meu, vrea să plece din Amboise în seara asta.

— Ah! ah! zise judecătorul, îl cunosc.

— A venit aici, mai devreme, cu mine, continuă Galaor, dar nu a avut răbdare să o aştepte pe senioria voastră.

— Ei bine! spuse executorul judecătoresc, grefierul meu vă va scrie certificatul de liberă trecere şi eu voi pune sigiliul meu.

— Foarte bine! spuse Galaor.

Şi Jérôme, la un semn imperceptibil de-al judecătorului, luă pana şi începu să mâzgălească pergamentul.

Executorul judecătoresc era vorbăreț şi curios.

— Astfel, spuse el lui Galaor, sunteți doctorul spaniol?

— Da, messire.

— Sunteți cel care a vindecat-o pe regină?

— Da, desigur, eu sunt.

— Este adevărat că în această seară va fi dans la castel?

— Cred că da, spuse Galaor.

Executorul îi mai puse alte zeci de întrebări nesemnificative, iar Jérôme, în acest timp, îşi termină treaba.

După aceea, executorul judecătoresc îşi puse semnătura şi îşi aplică sigiliul pe biletul de liberă trecere; apoi îl înmână cu galanterie lui Galaor, care îi făcu o mie de complimente şi o mie de reverențe, şi îşi luă adio de la el, spunând că spera să-l revadă la bal în acea seară.

Dar după ce Galaor ieşi din sediul executorului judecătoresc, el auzi pe cineva alergând în spatele lui şi se întoarse. Era Jérôme.

— Ei bine! îi zise Galaor, ce părere ai despre trucul pe care i l-am jucat seniorului de Mare-aux-Biches?

— Cred, zise Jérôme, că este periculos.

— De ce?

— Pentru că seniorul de Mare-aux-Biches ar putea afla că executorul judecătoresc s-a întors…

— Nu contează!

— …şi să revină el însuşi pentru a-l vedea pe executorul judecătoresc şi să-i spună…

— Nu-ți face griji, el nu se va întoarce.
— De unde ştiți?
— Voi aranja eu problema asta. Dar, din moment ce eşti aici, îți voi da imediat instrucțiunile mele.
— Vă ascult, spuse Jérôme cu supunere, care avea ca sursă speranța de a se căsători cu Périne.
— Ai văzut litiera seniorului de Mare-aux-Biches?
— Da.
— Este o litieră foarte frumoasă.
— Superbă!
— Îmi plac catârii puternici cu hamurile lor acoperite cu pene, ciucuri şi clopoței.
— Este un echipaj regal! exclamă Jérôme.
— Aceasta este şi opinia mea. Acum, urmăreşte raționamentul meu, prietene Jérôme.
— Să vedem.
— Dacă am în buzunar permisul de liberă trecere rezervat seniorului de Mare-aux-Biches şi nepoatei lui, este pentru că am de gând să-l utilizez într-o călătorie însoțit de o femeie.
— Desigur, spuse Jérôme.
— Mi-ar plăcea să călătoresc în litiera sa.
— Ah! Dumnezeule!
— Ți se pare dificil?
— Cred că este imposibil, spuse Jérôme.
— De ce?

— În timp ce seniorul de Mare-aux-Biches va aştepta liniştit la hanul *Calul Bălan* permisul său de liberă trecere, puteți pleca din Amboise şi să o luați pe drumul dumneavoastră.

— Fără nicio îndoială.

— Dar valeții care conduc litiera?...

— Ah! va trebui să găsim alții.

— Acest lucru nu va fi dificil, zise Jérôme, am în oraş patru sau cinci prieteni buni care nu doresc nimic altceva decât să ne facă acest mic serviciu.

— Serios?

— Oh! cu siguranță. Dar ce facem cu ceilalți?

— Nu-ți face griji şi vino la ora şapte la hanul *Calul Bălan*.

— Cu prietenii mei?

— Cu ei, şi le promit câte un pistol pe zi pentru tot timpul cât va dura călătoria.

— Un pistol! exclamă Jérôme; păi, la acest preț, ei vor merge până la capătul lumii.

Jérôme reveni la sediul executorului judecătoresc şi Galaor coborî strada spre hanul *Calul Bălan*.

. . . . . .

În sala mare a hanului, în jurul unei mese încărcate cu sticle, doi gentilomi vorbeau cu voce tare atunci când Galaor intră.

Ei îşi susţineau fiecare spusele şi puneau în asta o adevărată înverşunare.

Galaor recunoscu pe unul dintre ei, ca fiind seniorul Mare-aux-Biches, iar celălalt gentilom cu o statură de uriaş era cel care în acea dimineaţă încercase iniţial să-l împiedice de a intra în castel.

Acesta din urmă spuse:

— La fel de adevărat cum că mă numesc Gontran de Pont-Marand, vă jur că la castel va fi bal în această seară.

— Şi eu, răspunse seniorul de Mare-aux-Biches, vă spun contrariul.

— Dar regina este vindecată.

— Bine.

— Şi eu vă spun că se va dansa.

— Vă asigur că nu se va dansa.

— De unde ştiţi asta?

— M-am întâlnit cu Pont-Ribaud.

— Şi ce v-a spus?

— Că nu va fi niciun bal.

— Şi eu vă spun, credeţi-mă, că regina vrea să danseze…

Cei doi gentilomi se încălziră din ce în ce mai mult, ajutaţi de vinul de Vouvray, când domnul de Pont-Marand îl văzu pe Galaor.

— Hei! spuse el, iată-l pe doctorul spaniol care ne va lămuri.

Galaor se apropie.

— Seniorul de Mare-aux-Biches susţine că

nu este dans...

— Şi dumneavoastră susțineți contrariul, nu-i aşa messire?

— Da. Care dintre noi are dreptate?

— Aveți dreptate amândoi, răspunse Galaor, iar eu vă voi dovedi.

Spunând aceste cuvinte, se aşează la masa celor doi gentilomi şi ceru un pahar.

Capitolul VIII

Galaor continuă, adresându-se mai întâi seniorului de Mare-aux-Biches:

— Dumneavoastră spuneți, messire, că nu se va dansa, deoarece domnul de Pont-Ribaud nu vrea?

— Da, zise seniorul de Mare-aux-Biches.

— Aveți dreptate într-adevăr, spune Galaor dar...

— Dar ce?

Galaor se întoarse spre seniorul de Pont-Marand, bărbatul uriaş care voia să fie bal cu orice preț, în acea seară la castelul Amboise:

— Şi dumneavoastră, susțineți că regina vrea să danseze?

— Sunt sigur.

— Aveți dreptate, de asemenea.

Ironia lui Galaor îl înfurie pe seniorul de Mare-aux-Biches.

— Domnule, spuse el, pe un ton sec, dacă râdeți de noi...

— Messire, răspunse Galaor, eu nu fac haz de oamenii care poartă sabia în mână; prin urmare, liniştiți-vă şi lăsați-mă să vă explic.

— Să vedem, spuseră în acelaşi timp cei doi gentilomi.

Jupânul Pistache, între timp, pleca şi venea în apropierea mesei, curios să vadă cum va ieşi Galaor din acest impas.

Galaor continuă:

— Domnul de Pont-Ribaud este un bătrân pedant căruia nu-i plac nici balul, nici jocul, nici vinul bun, nici femeile; aşa că i-a spus reginei că el va apăra porțile castelului în seara asta.

— V-am spus eu! făcu seniorul de la Mareaux-Biches, cu un accent triumfător.

— Aşteptați! spuse Galaor. Regina nu are două sute de lanscheneți la castel, dar ea contează pe noblețea locuitorilor din Touraine.

— Regina are dreptate, spuse uriaşul Pont-Marand.

— Ceea ce face ca, pe tăcute, cameristele, pajii şi gentilomii săi să facă pregătirile pentru bal.

— Bine! spuse seniorul de Pont-Marand. Dar lanscheneții?

— Lanscheneții vor apăra porțile.

— Ei bine! atunci?...

— Dar gentilomii care doresc să danseze îşi vor scoate săbiile din teacă şi se vor angaja într-o încăierare cu lanscheneții, luând porțile cu asalt.

— Bravo! strigă domnul de Pont-Marand.

— În acest fel, continuă Galaor, dacă gentilomii din Touraine, care sunt în număr de cinci sau şase sute cel puțin, vor să danseze, aceştia o vor face.

— Vorbele dumneavoastră sunt de aur, tinere domn! strigă seniorul de Pont-Marand.

— Domnul vorbeşte ca un tânăr, spuse seniorul de la Mare-aux-Biches, cu un ton plin de dispreț.

— Ah! credeți? întrebă Galaor zâmbind.

Şi el se întoarse spre domnul de Pont-Marand:

— Nu-i aşa, messire, spuse el zâmbind, că floarea nobilimii din Touraine nu va da înapoi în fața a două sute de germani beți?

— Cu siguranță că nu! spuse uriaşul, punând cu mândrie mâna pe teaca sabiei sale, şi când îmi voi pune în minte să...

— Iată ce voiam să vă întreb, zise Galaor, făcându-i cu ochiul.

— Hm? făcu uriaşul.

Galaor se aplecă la urechea lui:

— I-am vorbit reginei despre dumneavoastră, spuse el în şoaptă.

— Despre mine? întrebă seniorul de Pont-Marand, pe care orgoliul îl făcu să roşească la fel ca un bujor.

— Eu nu vă cunosc, spuse Galaor, dar v-am văzut la poarta castelului şi mi-aţi părut atât de mândru încât mi-am spus imediat: „Aceasta este căpitanul de care avem nevoie”.

— Şi aţi vorbit despre mine cu regina? întrebă gentilomul, care se umflă ca o broască.

— Aşa cum v-am spus.

— Şi, regina ce v-a răspuns?

— Ea mi-a spus astfel: „Spuneţi-i acestui gentilom că s-a ivit o bună ocazie pentru el de a-mi câştiga prietenia”.

Pont-Marand lovi cu pumnul în masă.

— Măi să fie!... spuse el, regina va fi mulţumită de mine.

Şi se întoarse spre seniorul de Mare-aux-Biches:

— Sunteţi unul de-ai noştri, nu-i aşa?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă unchiul frumoasei doamne din litieră.

— Mergeţi la asalt?

— Asaltul cui?

— La asaltul castelului.

— Nici vorbă, domnii mei.

— De ce?

— Păi, pentru că Pont-Ribaud este prietenul meu.

— Ah!

— Şi am de gând să-l previn.

Seniorul de Pont-Marand avu un gest de furie; Pistache tremura; doar Galaor nu se pierdu cu firea:

— Domnul are dreptate, spuse el.

— Cu toate acestea! spuse uriaşul ai cărui ochi străluceau de furie.

— Dacă nu se va ataca castelul, nu se va dansa, spuse Pistache.

— Domnul are dreptate, fiind prietenul lui Pont-Ribaud, continuă Galaor, dar ar trebui să fie atât de generos cu noi să ne țină companie savurând una sau două sticle de vin vechi şi bun; după care, este liber să plece pentru a-l preveni pe guvernator.

— Oh! cu plăcere! spuse seniorul de la Mare-aux-Biches. Hei! hangiule, adu-ne vin!

Galaor îi aruncă atunci lui Pistache o privire cu un subînțeles clar.

Pistache o luă pe drumul spre pivniță, dar, trecând pe lângă Galaor, îi şopti la ureche:

— Fiți liniştit! Am un vinişor de Vouvray care-l va ameți şi care va face ca picioarele să-i tremure..

Şi el dispăru pe uşa pivniței.

Galaor îi spuse în acelaşi timp, în şoaptă, seniorului de Pont-Marand:

— Iată un om care ne deranjează. Să-l îmbătăm!

— Da, făcu Pont-Marand un semn aproba-

tiv.

O secundă mai târziu, Pistache reveni cu un coş plin cu sticle de vin.

Seniorul de Pont-Marand destupă o sticlă; seniorul de Mare-aux-Biches întinse paharul, iar după ce-l gustă, plescăi din limbă şi spuse:

— Un vin faimos!

Galaor ridică paharul la buze, dar el îl ascunse cu dibăcie şi îl aruncă în spatele lui.

Cât despre Pont-Marand, el începu să râdă şi spuse:

— Eu pot să beau o tonă, credeți-mă!

În acel moment, un fecior de casă se întoarse de la grajduri şi îi spuse lui Galaor:

— A venit un bărbat care doreşte să vorbească cu medicul spaniol.

— Unde este el?

— În curte.

— Bine! spuse Galaor, este Jérôme...

Şi ieşi, schimbând din nou o privire pe furiş cu seniorul de Pont-Marand, în timp ce Mare-aux-Biches continua să bea cu inconştiența omului care nu cunoaşte perfidia vinului de Vouvray.

Nici nu trecură zece minute de când Galaor ieşise din sala mare, unde seniorii de Pont-Marand şi Mare-aux-Biches continuau să bea, când uşa se deschise şi un nou personaj intră.

Acesta era Jérôme Poinsot, grefierul executorului judecătoresc.

Seniorul de la Mare-aux-Biches avea deja vederea înceţoşată, buzele nu mai voiau să pronunţe clar cuvintele şi limba parcă i se îngroşase; tăria vinului de Vouvray i se urcase repede la cap.

Cu toate acestea, el îl recunoscu pe grefier.

— Ah! tu eşti? se bâlbâi el.

— Da, messire, spuse grefierul care se apropie ţinându-şi respectuos pălăria în mână.

— Mi-ai adus biletul meu de liberă trecere?

— Am venit din partea executorului judecătoresc, spuse Jérôme făcând cu ochiul, şi am fost însărcinat să vă transmit un mesaj secret.

— Haida-de! spuse seniorul de la Mare-aux-Biches, nu am secrete faţă de prietenii mei; domnul este prietenul meu, nu-i aşa, messire?

Şi el se uită la Pont-Marand.

— Desigur, răspunse uriaşul.

— Prin urmare, poţi vorbi de faţă cu el, îngăimă seniorul deja beat.

— Cum doriţi, spuse Jérôme.

Apoi, se apropie şi mai aproape de masa celor doi gentilomi:

— Executorul judecătoresc a semnat biletul de liberă trecere.

— Unde este?

Şi seniorul de Mare-aux-Biches întinse mâna.

— Nu pot să vi-l înmânez aici.

— De ce?

— Aceasta este exact secretul pe care trebuie să vi-l încredinţez.

— Hai să vedem care este acest secret, băiete?

— Din motive pe care nu le cunosc şi pe care nici judecătorul nu le ştie, continuă Jérôme, domnul de Pont-Ribaud, guvernatorul castelului, a ordonat să nu fie eliberat niciun certificat de liberă trecere.

— Pe coarnele diavolului! spuse seniorul de la Mare-aux-Biches, lovind puternic cu pumnul în masă, această măsură nu credeam că ar putea să mă privească şi pe mine. Pont-Ribaud este prietenul meu.

— Nu spun că nu, sunt foarte sigur că domnul de Pont-Ribaud este mândru de prietenia senioriei voastre, continuă Jérôme pe un ton blajin, dar executorul judecătoresc este un om prudent şi temător.

— Şi el mi-a refuzat un certificat de liberă trecere?

— Nu, din moment ce deja l-a semnat, dar…

— Dar ce? întrebă seniorul de la Mare-aux-Biches, căruia uriaşul îi turnă încă un pahar de vin; explică-te, caraghiosule!

— Ascultați-mă, monseniore... Judecătorul ar dori să vă trimiteți înainte oamenii şi litiera.

— Bine!

— Care vor merge şi vă vor aştepta în afara oraşului.

— Foarte bine!

— Acolo, mă veți găsi cu certificatul de liberă trecere.

— Nu înțeleg nimic din tot acest mister, spuse seniorul de la Mare-aux-Biches.

— Nici eu, spuse Jérôme, dar puteți să-i faceți această mică plăcere executorului judecătoresc.

— Nu vă faceți griji!

Şi, seniorul de Mare-aux-Biches se ridică poticnindu-se, încercând să meargă câțiva paşi, dar fu obligat să se reîntoarcă la locul său...

— Hei! oamenii mei, spuse el.

Pistache, care era într-un permanent du-te vino, nu pierdu un cuvânt din toată această discuție. El se ridică şi fugi într-o cameră vecină unde feciorii de casă ai seniorului de Mare-aux-Biches jucau zaruri şi beau vin şi el îi chemă.

Şeful lor, care era scutierul stăpânului său, dădu fuga.

— Parmesan, îi spuse seniorul de Mare-aux-Biches, ascultă-mă cu atenție!

— Da, monseniore, răspunse omul, italian de origine, căruia i se dăduse numele oraşului său natal.

— Vei pregăti catârii, litiera şi caii.

— Da, monseniore.

— Şi îl vei urma pe acest băiat.

— Unde? întrebă scutierul.

— Unde te va conduce el.

— La poarta dinspre Blois, spuse Jérôme; poarta se va deschide la ordinul meu, întrucât sunt grefierul executorului judecătoresc şi acolo păzeşte garda oraşului.

— Şi când mă voi alătura vouă? întrebă seniorul de Mare-aux-Biches pe Jérôme.

— Într-o oră, monseniore.

— E bine.

Şi, întorcându-se spre scutierul său:

— M-ai auzit. Să-l asculți pe acest băiat şi să faci tot ce îți va spune.

— Da, monseniore, spuse scutierul care ieşi urmat de Jérôme.

— Aveți un frumos scutier, spuse seniorul de Pont-Marand.

— Este un spadasin destul de bun, răspunse cu modestie seniorul de la Mare-aux-Biches, mai ales că ştie să utilizeze sabia după moda italiană.

— Ah! Adevărat?

— Dar are un mare viciu.

— Care?

— Se îmbată.

Şi sobrul gentilom întinse încă o dată paharul său lui Pont-Marand care râdea pe sub mustaţă şi care i-l umplu până la refuz.

Pistache râdea, de asemenea, pe sub barba sa căruntă.

— Dar, continuă Pont-Marand, nu plecaţi singur, nu?

— Nu, plec cu nepoata mea.

— Şi nu o anunţaţi?

— Va fi timp suficient într-o oră. Pentru moment, ea se odihneşte puţin.

În acelaşi timp, seniorul de Mare-aux-Biches, a cărui beţie era în creştere, devenise foarte vorbăreţ.

— Aţi văzut-o pe nepoata mea? spuse el.

— Da, spuse Pont-Marand.

— Nu-i aşa că este o femeie frumoasă?

— Superbă!

— Ea este văduvă...

— Ce păcat!...

— N-aveţi dreptate, după cum veţi vedea. Ea este foarte bogată.

— Ah!

— Şi am de gând să o căsătoresc.

Spunând aceste cuvinte, el destupă a şasea sticlă cu acel primejdios vin de Vouvray.

— Dar, spuse Pont-Marand care băuse la fel de mult ca el şi care, totuşi, stătea drept în scaunul lui, avea limba dezlegată şi avea o

privire calmă de parcă n-ar fi băut decât apă, dar nu ați spus mai devreme că doriți să-l preveniți pe Pont-Ribaud?

— Referitor la ce?

— Referitor la intenția mea de a asedia castelul împreună cu gentilomii care doresc să danseze.

— Asta-i drept.

În curte se auziră clopoțeii catârilor în timp ce erau înhămați şi paşii slujitorilor care făceau pregătirile de plecare.

— Aşa este, repetă seniorul de Mare-aux-Biches, dar m-am gândit.

— La ce?

— La asta: afacerile... lui... Pont-Ribaud... nu sunt... ale mele...

Şi, spunând aceste cuvinte, duse paharul la buze.

Dar scăpă paharul din mână şi, în timp ce conținutul său se vărsă pe masă, seniorul de Mare-aux-Biches căzu sub masă beat mort.

Atunci Pont-Marand se uită la Pistache şi îi spuse râzând:

— Nu cred că va călători în această noapte.

— Nici eu nu cred, spuse Pistache.

El se apropie de o fereastră cu vedere spre stradă şi văzu litiera pregătită de plecare.

— Naiba să mă ia, spuse hangiul, dacă ştiu ce vrea să facă seniorul Galaor!

— Nu putem şti totul, răspunse Galaor care

reveni în acel moment şi-l văzu cu satisfacţie pe seniorul de Mare-aux-Biches întins sub masă şi sforăind.

Acest uriaş cu bună dispoziţie, care se numea Pont-Marand şi care voia să danseze cu orice preţ, se ridică atunci şi îl privi pe Galaor făcându-i cu ochiul şi afişând un zâmbet care semnifica: „Ei, acum v-am convins că ţin la băutură?”

Pistache numără sticlele goale şi exclamă pe un ton de admiraţie:

— Aţi băut amândoi o cantitate care ar fi pus jos o companie de soldaţi.

— Ei bine! spuse Pont-Marand, cred că seniorul Mare-aux-Biches a căzut sub masă.

— Dar dumneavoastră sunteţi în picioare şi vioi, observă Galaor.

— Oh! pentru mine, spuse uriaşul cu modestie, este destul de simplu. Eu sunt proprietarul unei podgorii la Vouvray, şi vinul meu nu vrea să-mi joace feste.

Cu aceste cuvinte, el se plimbă de colo-colo perfect drept, ferm pe picioarele sale şi cu capul semeţ.

Apoi se adresă lui Galaor:

— Ah! acum ce avem de făcut?

— Messire, răspunse Galaor, este ora opt seara. Cred că acesta este momentul potrivit.

— Să mergem să dansăm?

— Nu, nu încă, doar să-i adunăm pe dansa-

tori.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse uriaşul.

— Îi cunoaşteţi pe toţi aceşti gentilomi aflaţi în Amboise, continuă Galaor, şi sunt sigur că ei ne vor urma la asaltul castelului, cu entuziasm.

— Da, îi cunosc, spuse Pont-Marand.

— Este ora la care Pont-Ribaud cinează. Într-o oră, el va adormi. Prezentaţi-vă în număr de două sau trei sute la poarta principală, şi dacă Pont-Ribaud nu este acolo, lanscheneţii, care vor fi copleşiţi de oamenii Doamnei Margareta nu vor opune decât o aparentă rezistenţă.

— Dar, spuse Pont-Marand, nu veniţi cu noi?

— Mă duc la castel pentru pregătirile balului.

— Dumneavoastră?

— Desigur.

— Dar nu se mai poate intra în castel la această oră.

— Credeţi-mă, pot să intru când vreau.

— Aveţi parola?

— Am mai mult decât atât.

— Ce anume?

Galaor, care avea încă masca pe faţă, începu să râdă, dar se vedeau prin ea ochii lui negri şi dinţii albi.

— Ce veţi face? repetă seniorul de Pont-

Marand.

— Îmi voi scoate masca.

— Ei bine?

— Mă veți înțelege, răspunse Galaor, dacă îmi puteți răspunde la întrebarea pe care am de gând să v-o pun.

— Să vedem?

— L-ați văzut de multe ori pe rege?

— Sunt mai mult de zece ani de când l-am văzut ultima dată; dar odată am fost în serviciul său.

— Adevărat?

— Şi când el nu era decât rege al Navarrei, vărul meu Hector de Galard, *valetul de inimă*, după cum a fost numit, m-a invitat adeseori la masa lui.

Şi Pont-Marand adăugă, cu o anumită admirație:

— Era un om curajos, regele Henric. El mi-ar fi ținut piept în seara asta.

— Atunci, continuă Galaor, din moment ce l-ați văzut pe regele Henric în tinerețea sa, veți înțelege cum voi intra în castel, în timp ce porțile vor rămâne închise pentru toată lumea.

Şi Galaor, plasându-se în lumina răspândită de cele două lumânări de pe masă, îşi scoase dintr-o dată masca, adăugând:

— Uitați-vă la mine!

Pont-Marand făcu un pas înapoi şi rămase

atât de uimit că nu găsi niciun cuvânt să spună, nici măcar nu scoase un strigăt.

Nu se sătura să-l tot privească pe Galaor şi, în cele din urmă, strigă:

— Toți vor jura că sunteți însuşi regele Henric.

— Ssst! făcu Galaor. Iată un secret pe care vi-l încredințez…

— Cum! exclamă Pistache surprins – deoarece hangiul nu-i văzuse la Amboise decât pe regii Carol al IX-lea şi Henric al III-lea, – cum… acest gentilom?…

— Poți să-l numeşti monseniore, ticălosule! spuse seniorul de Pont-Marand, care se înclină cu respect în fața lui Galaor.

Galaor îşi puse masca pe față.

— Dragul meu senior, spuse el, dacă veți fi discret, nu veți regreta.

— Ah… Monseniore!…

— Ssst! şi acum mă bazez pe dumneavoastră şi pe noblețea specifică celor din Touraine. La ora nouă puteți da atacul. Vă promit că regina va binevoi să danseze cu dumneavoastră. La revedere.

Şi, Galaor ieşi, lăsându-i pe Pont-Marand şi pe Pistache unul mai uimit decât altul.

— Sunt oameni curajoşi! murmură el mărindu-şi paşii, cred că vor da un spectacol dur acestui imbecil de Pont-Ribaud.

Ora opt se anunță în turnul castelului.

Galaor urmă malul râului în amonte şi ajunse în câteva minute sub zidurile castelului.

Cerul era înstelat, dar lipsa lunii făcea ca noaptea să fie întunecată.

Galaor privi în sus şi văzu că fereastra lui Périne era luminată.

— Este o fată drăguță Périne, în ciuda a ceea ce mi-a spus don'şoara Solange, zise el. Dumnezeule! dacă nu i-aş fi jurat Idolinei că o voi iubi pentru totdeauna...

Şi se îndreptă spre fereastră.

Frânghia cu noduri atârna de-a lungul zidului.

Galaor se pregăti, dar, înainte de a se agăța de frânghie, emise această reflecție:

„La urma urmei, poți iubi pe cineva pentru totdeauna şi să fii infidel uneori..."

Dar, dintr-o dată, îşi aminti de Jérôme.

— Bietul Jérôme, spuse el, el care mi-a jurat acum că va fi docil ca un sclav... Nu, nu-i pot face rău lui Jérôme...

Şi îşi începu ascensiunea.

Atunci, un cap curios apăru la fereastra luminată, apoi dispăru şi lumina se stinse imediat.

Galaor urcă, urcă.

— Bietul Jérôme! continua el să-şi spună... dar asta e! Dacă mi-a jurat cu atâta devotament să mă asculte, nu mi se datorează...

Acest lucru se datorează faptului că Périne i-a ordonat... şi apoi, e păcat pentru cel care află... dar Périne ştie să fie discretă... şi apoi, Doamne!...

Galaor ajunse la pervazul ferestrei.

Atunci cele două braţe dolofane ale tinerei îl îmbrăţişară şi o voce care tremura de emoţie, şopti:

— Sunteţi dumneavoastră, Galaor?

Périne uitase de cuvântul *messire*.

— Eu sunt, frumoasa mea, spuse Galaor.

— Aţi venit cu o oră mai devreme.

— Serios?

— Fără îndoială, spuse Périne, iar noi nu putem face nimic până la ora nouă.

— Haida-de! făcu Galaor.

Şi acest gând diabolic îi veni în minte:

„Acest Jérôme este un ambiţios... el vrea să intre în serviciul reginei şi să se căsătorească cu Périne, pentru că regina îi va da o frumoasă zestre..."

Şi sări în cameră, unde domnea un întuneric complet, şi o sărută pe Périne, repetând în sinea lui, ca pe o rugăciune:

„Un ambiţios, acest Jérôme!..."

Galaor uitase pe moment de Idoline.

În acest timp ce făcea Jérôme, căruia Galaor îi taxa astfel ambiţia?

Jérôme executa punct cu punct ordinele date de Galaor, de dragul iubitei sale Périne şi a

ochilor ei frumoşi.

Dacă Jérôme asculta de Galaor, scutierul seniorului de Mare-aux-Biches, conformându-se dorințelor stăpânului său, se supunea lui Jérôme.

Litiera şi catârii se deplasau prin oraş cu mare zgomot şi mare tapaj; un zgomot care se pierdea în vacarmul general, pentru că oraşul era în fierbere şi gentilomii se adunau unul câte unul sub stindardul seniorului de Pont-Marand.

Grefierul mergea în fața scutierului; scutierul înaintea celor patru feciori care duceau litiera goală, şi toată această lume ajunse la poarta oraşului Blois.

Acolo, Parmesan văzu cinci inşi viguroşi, care purtau costume închise la culoare ce păreau mic-burghezi ai oraşului.

Erau prietenii despre care Jérôme îi vorbise lui Galaor.

— Ce-i cu lumea aceasta? întrebă Parmesan.

— Aceştia sunt prietenii mei, spuse grefierul care le dădu câte o strângere de mână fiecăruia.

— Dar, ce fac ei aici?

— M-au aşteptat ca să ieşim împreună din oraş.

— Unde vor să meargă?

— Să organizeze o serbare la cârciuma *Bu-*

nul Călugăr.

— Şi ce-i cu asta?

— Dar, spuse Jérôme, aceasta este cârciuma unde ne va aştepta stăpânul vostru.

— Ah! spuse scutierul cu indiferență.

Jérôme se apropie de ghişeul aflat în poarta clădirii în care dormeau gardienii porților oraşului şi bătu.

Ghişeul se deschise şi un soldat al gărzii veni frecându-se la ochi.

— Ah! dumneavoastră sunteți, jupâne Jérôme, zise el.

— Din ordinul executorului judecătoresc, spuse Jérôme, deschideți-ne poarta.

— Pentru tine şi toți aceşti oameni de aici?

— Da.

Burghezul, care ştia că Jérôme se bucura de încrederea executorului judecătoresc, deschise fără dificultate, şi scutierul, feciorii, litiera şi cei cinci companioni ai lui Jérôme trecură prin poarta oraşului şi, imediat, se aflară în câmpul liber.

Exista atunci, ca şi acum, pe teritoriul oraşului, un impozit pe vin şi pe produse alimentare.

De asemenea, aproape de porțile oraşului erau crame care, având scutire de taxe, vindeau mai ieftin, ceea ce explica de ce clericii, valeții, toată această lume măruntă, prefera să frecventeze aceste locuri, nu pe cele din

oraş.

Bunul Călugăr era la doi paşi.

Era o cârciumă înconjurată de viță de vie, a cărei grădină avea foişoare răcoroase pentru consumatorii toropiți de căldura verii.

Pe uşă, alături de ramura tradițională de verbină, se putea vedea un însemn rudimentar care reprezenta un călugăr burtos şi rumen care ținea cu ambele mâini un imens ulcior la gură şi care, după cum se spune, *trăgea la măsea.*

Cârciuma era ținută de un om curajos din Touraine, care practicase câte puțin toate meseriile. Fusese călugăr, apoi soldat, apoi valet; el trecuse de la cele sfinte la jafuri, nedându-se la o parte de la nimic pentru a câştiga câțiva scuzi şi a sluji pe cel care plătea bine.

Îi cunoştea pe Jérôme şi pe tovarăşii săi de multă vreme.

Când auzi clopoțeii catârilor, se grăbi să le iasă în întâmpinare.

Jérôme îi făcu un mic semn misterios, apoi îi spuse cu voce tare:

— Ai vin bun?

— Permanent, spuse hangiul...

— Du-ne la pivniță, aşa vom bea vinul mai rece.

Scutierul descălecă şi ordonă feciorilor să rămână pe drum, lângă litieră.

Vrednicul scutier deja închinase mai multe pahare pline, aşa că era cam nesigur pe picioare.

Jérôme îl preceda, intrând în tavernă, iar cei cinci însoțitori voinici ai grefierului veneau în spate.

Jérôme se aplecă, în timp ce mergea, la urechea hangiului:

— Nu vrei să câştigi zece pistoli? spuse el.

— Desigur, răspunse fostul călugăr. Ce ar trebui să fac pentru asta?

— Condu-ne în sala aceea de jos, de lângă pivniță, ne vei aduce vin şi te vei duce apoi la culcare.

— Ei, drace! spuse hangiu.

— Dacă vei auzi zgomote, te vei întoarce cu fața la perete şi te vei forța să dormi.

— Unde sunt cei zece pistoli?

— Iată-i.

Şi Jérôme îşi puse pumnul cu micuțele monede de aur în mâinile fostului călugăr.

Parmesan, care era amețit deja, avea o sete mare şi se gândea numai să bea.

Să spunem în treacăt că monedele pe care Jérôme i le dădu hangiului le avea de la Galaor, care le avea de la Solange, camerista, care îi dăduse o pungă din partea reginei.

Parmesan îi urmă aşadar pe cei cinci zdrahoni şi pe Jérôme în sala de jos, un fel de catacombă obscură subterană, în care consu-

matorii de alcool se adunau noaptea, după ce se suna stingerea.

Hangiul trase vin dintr-un butoi şi puse un ulcior pe masă.

Parmesan luă ulciorul şi începu să bea direct din el.

Dar, în acel moment, Jérôme îi trase o lovitură cu piciorul, şi, cum deja nu mai avea prea mare stabilitate, el căzu la pământ.

Înainte de a se ridica, tovarăşii lui Jérôme se năpustiră asupra lui şi-l legară.

În acelaşi timp, Jérôme îi îndesă batista în gură pentru a-l împiedica să ţipe.

— Unul! spuse grefierul atunci când bietul scutier, total nedumerit, nu mai era decât o masă aproape inertă aflată într-un colţ al acelei săli. Acum, urmează feciorii!

Hangiul plecase, ascultând poruncile lui Jérôme.

Grefierul urcă şi chemă pe unul dintre feciori:

— Hei! camarade, spuse el, Parmesan vă invită să beţi un pahar.

Feciorul coborî. Dar, cum puse piciorul în sală, Jérôme şi tovarăşii săi se repeziră asupra lui, îl răsturnară şi îl tratară ca pe scutier.

Jérôme făcu încă de două ori acelaşi traseu şi trei feciori din patru avură aceeaşi soartă.

Atunci Jérôme urcă iarăşi şi îi spuse ultimu-

lui fecior rămas:

— Am eu grijă de cai şi de catâri; du-te şi te răcoreşte puţin.

Cinci minute mai târziu, unul din companionii lui Jérôme veni să-i spună că totul se terminase şi că toţi cei patru feciori fuseseră legaţi şi li se pusese căluş la gură, aşa cum procedaseră cu scutierul.

Atunci Jérôme îi spuse:

— Litiera este a noastră. Acum trebuie să ne întoarcem la Amboise. Veţi dezbrăca feciorii şi le veţi lua hainele.

— Dar unde mergem? întrebă unul din companioni.

— Ce vă pasă? răspunse Jérôme, doar fiecare dintre voi va primi câte doi galbeni la sfârşitul călătoriei.

Şi Jérôme începu să-şi dezbrace îmbrăcămintea de grefier pentru hainele din piele de bivol şi casca lui Parmesan, căruia îi şopti:

— Nu-ţi face griji, prietene, nu vrem să-ţi facem niciun rău. Regina Margareta are nevoie de litiera voastră, asta-i tot. În zori ţi se va returna.

În acest timp, Galaor şi Périne discutau în şoaptă cu lumina stinsă.

— Pajul Manuel v-a vorbit despre Fritz? îl întrebă camerista.

— Da, un german corpolent care este loco-

tenentul lui Pont-Ribaud, nu-i aşa, draga mea?

— Exact.

— Ei bine! Ce-i cu acest Fritz?

— L-am invitat să vină şi să mă vadă mai devreme.

— Oh! oh! spuse Galaor, încruntându-se.

Périne nu putu să-l vadă, dar ea ghici reacția lui Galaor.

— Dragul meu senior, spuse ea, trecând mâna sa micuță pe după umărul lui Galaor, nu vă faceți griji, Fritz este un ticălos care face tot ce vreau numai pentru un zâmbet şi o vorbă bună, nu mai mult.

— Ce i-ai cerut, atunci?

— Aveți răbdare şi veți vedea. Dar mai întâi lăsați-mă să vă spun că i-am jucat o festă domnului de Pont-Ribaud.

— Să vedem?

— Am dat înainte cu o oră marele orologiu aflat într-o cutie de stejar, care se găseşte în locuința sa.

— Bine!

— Ce s-a întâmplat după asta a fost că, la ora şapte, el a crezut că era ora opt şi a cerut să i se servească cina.

— Şi cina era pregătită?

— Desigur, şi eu am dublat doza ceaiului de mac pe care i-o puneam în fiecare seară în vinul său. Oh! continuă Périne râzând, am

fost mult mai vioaie cu el decât de obicei, el m-a prins de talie, eu nu am țipat, apoi cum ochii i se aprinseră, i-am spus: „Domnule, ştiți că Fritz mi-a făcut puțină curte?” El a avut în ochi o scânteiere de furie pe care am potolit-o cu un zâmbet.

— Fritz nu era acolo?

— Nu era, atunci eu am continuat:

„— În locul acestui locotenent morocănos, în locul acestui german voluminos care bea vin regretând îngrozitor berea din țara sa natală, ceea ce este o adevărată blasfemie, mai bine ați pune nişte soldați să vă îndeplinească ordinele”.

Domnul de Pont-Ribaud a început să râdă şi m-a întrebat dacă aş fi în stare să încalec un cal, să port armură şi să mă echipez cu o sabie.

„— Cred că da.” i-am răspuns.

Dar Pont-Ribaud continua să râdă.

Apoi, permițându-i acelui oribil guvernator să mă sărute, i-am spus:

„— Fritz nu este un om rău.”

„— Cu siguranță că nu, spuse Pont-Ribaud.”

„— Dar aş dori să-l comand o oră.”

„— De ce, draga mea?”

Am avut aerul că ezit, apoi mi-am coborât privirea şi am roşit. Pont-Ribaud s-a încruntat.

„— Dar explică-te, draga mea”, mi-a spus el.

„— Ei bine! monseniore, i-am răspuns, nu vreau ca Fritz să pățească vreo nenorocire.”

„— Serios? Şi ce i se poate întâmpla?”

„— Senioria Voastră se va înfuria, sunt sigură.”

„— Nu, ai încredere în cuvântul lui Pont-Ribaud.”

„— Fritz mi-a făcut curte, v-am mai spus, şi profită de vecinătate.”

„— Cum aşa?”

„— Camera mea este lângă turnul în care îşi supraveghează în fiecare noapte soldații.”

„— Este adevărat. Ei bine?”

„— El a profitat pentru a mă saluta din oră în oră.”

„— Pe coarnele diavolului! strigă Pont-Ribaud pe care gelozia începea să-l roadă, îl voi degrada.”

„— Ah! monseniore, am strigat eu, mi-ați promis să nu vă supărați…”

Şi i-am aruncat privirea cea mai dulce de care am fost în stare.

„— Este adevărat, şi mă voi ține de cuvânt, răspunse el. Dar îi voi atribui un alt post pentru noaptea aceasta.”

„— Ah! monseniore, nu faceți asta.”

„— De ce?”

„— Păi, pentru că Fritz îşi va da seama că m-am plâns.”

„— Cu toate acestea, nu vreau ca el să fie de

gardă în turn, strigă Pont-Ribaud, căruia vinul i se urcase deja la cap.”

„— Acesta este motivul pentru care v-am rugat să dau eu ordine.”

„— În locul lui Fritz?”

„— Da.”

„— Nu înțeleg”, îngăimă Pont-Ribaud.

„— Şi totuşi este foarte simplu, ascultați-mă: Fritz va veni…”

„— Da.

„— …ca să-i dați ordinele, ca de obicei pentru această noapte.”

„— Fără îndoială.”

„— Îi veți spune: «Această micuță mi-a sucit mințile»…”

„— Chiar este adevărat, murmură Pont-Ribaud.

„— «Mi-a sucit mințile – am continuat eu – ce vrea ea, trebuie să fie şi dorința mea. Ei bine! ea vrea să guverneze castelul în seara asta, şi tu o vei asculta».”

„— Micuța mea, spuse Pont-Ribaud râzând, tu nu vrei locul lui Fritz, ci pe al meu.”

„— Nu spun că nu. Dar, în felul acesta, îi voi ordona lui Fritz să părăsească turnul pentru malul apei şi să păzească uşa principală.”

„— Şi pe cine vei plasa în turn?”

„— Pe Hermann, sublocotenentul.”

În timp ce vorbeam astfel, Fritz a intrat. Pont-Ribaud era beat; s-a uitat la Fritz şi i-a

spus:

„— O vezi pe Périne, nu-i aşa?”

Fritz făcu o plecăciune.

„— Ei bine! îi vei asculta ordinele: ea este cea care comandă aici în seara asta.”

Fritz a făcut ochii mari; dar germanii sunt sclavi care se supun fără preget şi fără să gândească vreodată. El s-a înclinat şi s-a uitat la mine. I-am zâmbit în aşa fel încât parcă i-am pus un balsam la inimă. În timp ce se retrăgea, i-am spus:

„— Veți veni la ora nouă în cămăruța mea. Vă voi spune ce veți avea de făcut.”

Un sfert de oră mai târziu, Pont-Ribaud s-a rostogolit sub masă, încheie Périne, şi i-am luat de la gât cele două chei de care noi aveam nevoie.

Galaor o sărută pe Périne.

— Tu nu eşti femeie, spuse el cu entuziasm, eşti un înger.

— Sau un demon, spuse ea râzând.

— Deci, Fritz va veni?

— Da.

— Ce îi vom ordona?

— Asta e ceea ce urmează să hotărâm, spuse Périne, râzând. Şi, fiți sigur, drăguțul meu senior, că el ne va asculta orbeşte.

Galaor o sărută din nou pe menajeră:

— Dar, staţi liniştit, iar acum să vorbim serios, spuse ea.

— Ai dreptate, spuse Galaor râzând, trebuie să ne gândim la salvarea Doamnei Margareta.

În acel moment se auziră două lovituri uşoare în uşă.

— Oh! oh! făcu Galaor, o fi venit Fritz, deja?

— Nu, este Solange, spuse Périne, şi cred că ar fi mai bine să vă retrageți.

— Deci, tot mai vrei să te căsătoreşti cu Jérôme?

— Doamne... bietul băiat... ar fi capabil să moară pentru mine... încheie Périne cu un râs puțin batjocoritor.

Capitolul IX

În timp ce Galaor deschidea uşa lui Solange, Périne aprinse lampa şi-i reaşeză abajurul din hârtie pe care gasconul îl mototolise puțin.

Solange intră şi spuse zâmbind:

— Mi se pare că seniorul Galaor a venit mai devreme la întâlnire.

— Ba a venit chiar în acest moment, spuse Périne cu neruşinare.

— Tocmai ne sfătuiam, adăugă Galaor.

— Pentru acest lucru, continuă Solange, cred că bunul meu prieten Manuel nu ar fi în plus dacă ar fi aici.

— Nu i-ați spus să vină şi el? întrebă Périne

cu un aer ingenuu.

— Ba da, răspunse Solange, trebuie să apară.

Într-adevăr, un pas uşor se auzi pe coridor, iar pajul se strecură în cameră.

— Dragul meu domn, îi spuse Galaor, vă îndemn să vă înclinaţi în faţa guvernatorului castelului.

— Unde este? întrebă Manuel un pic surprins.

Şi îl căută din priviri pe Pont-Ribaud.

— Iată-l spuse Galaor el, arătând spre Périne care zâmbea.

— Glumiţi, nu-i aşa, messire?

— Nu, spuse Périne, messire Galaor a spus purul adevăr.

— Poftim?

— Ascultaţi-mă, spuse Périne, şi urmăriţi-mi raţionamentul. Cine comandă la castel?

— Pont-Ribaud.

— Şi după el, când doarme, de exemplu? continuă menajera.

— După el, comandă Fritz.

— Ei bine, Fritz mi se supune, adăugă Périne râzând în continuare.

— Mofturi! zise pajul, el vi s-ar supune dacă i-aţi comanda să vină în dormitorul dumneavoastră pentru a vă ţine companie.

— Şi asta e tot?

— Da, pentru că Fritz este un bun cap pă-

trat, care n-ar lipsi nici măcar o oră în timpul serviciului său.

Périne continua să zâmbească.

— Este ceea ce vom vedea, spuse ea.

Manuel clătină din cap neîncrezător.

— Dacă Fritz ar fi beat, spuse el, atunci ar putea să...

— Fritz nu este beat, răspunse grăbit Périne, şi ascultaţi-mă.

— Cum aşa?

— Ăsta e secretul meu, cel puţin pentru moment.

— Se pare că secretul l-aţi împărtăşit seniorului Galaor, observă Manuel, care-l văzu pe gascon zâmbind.

— Tot ce-i posibil, spuse acesta din urmă.

Périne continuă cu modestie:

— Eu sunt doar o femeie şi, prin urmare, nu am experienţa unui bărbat. Acesta este motivul pentru care v-am rugat să ne sfătuim toţi patru.

— Să auzim? făcu Manuel.

— Să presupunem, spuse menajera, că Fritz mă va asculta orbeşte, ca şi cum aş fi chiar Pont-Ribaud în persoană.

— Ei bine?

— Ce îi voi ordona?

— Să plece din turn împreună cu oamenii săi, pentru ca noi să putem ieşi, spuse Manuel.

— Vom face un lucru şi mai bun, spuse Galaor.

— Ce anume?

— Trebuie să-i cerem o escortă pentru regină.

— Oh! de exemplu!

— Veți vedea, spuse Galaor, lucrurile vor merge de la sine.

— Dar dacă i se va cere asta... atunci îşi va da seama...

— Voi avea grijă să nu se întâmple acest lucru, spuse la rândul ei Périne. Ssst! Aud un pas greu şi măsurat pe coridor. El este.

Într-adevăr, suna ora nouă la clopotnița castelului, şi imediat se auzi un ciocănit discret la uşa cameristei.

Cheia era pe dinafară, în broască.

— Intrați! spuse Périne.

Fritz deschise şi se opri puțin surprins, la uşă; el credea că o va găsi pe Périne singură, iar el o găsea în compania a patru persoane.

Dar Périne începu să-i zâmbească aşa cum i-ar fi zâmbit lui Galaor.

— Dragul meu Fritz, îi spuse ea, intră. Camera este mică, aşezați-vă acolo, din lipsă de locuri, pe colțul patului meu, şi dați-mi voie să vă dau o veste bună.

Fritz, roşu ca racul, rămase în picioare şi cu gura căscată.

Périne continuă:

— L-ați auzit pe domnul de Pont-Ribaud?
— Da.
— El v-a poruncit să mă ascultați?
— Da.
— Orbeşte.
— Eu nu mă supun vreodată altfel, spuse corpolentul german.
— Atunci ascultați-mă cu atenție şi priviți-l pe acest domn.
Ea arătă spre Galaor.
Asemănarea tânărului gascon cu regele Henric trebuia să-l frapeze pe soldatul care luptase cincisprezece ani sub ordinele regelui de Navarra cucerind regatul Franței.
— Ah! Dumnezeule! exclamă el.
— Seniorul, spuse Périne, este un prieten al regelui... El se bucură de încrederea lui deplină.
— Este firesc, se bâlbâi Fritz, care crezu că-l vede pe regele Henric însuşi, întinerit cu cincisprezece ani.
— Ei bine, spuse Périne, acest gentilom pe care-l vedeți aici, şi pe care vă îndemn, dragă Fritz, să-l numiți *Monseniore*, acest gentilom a sosit de la Paris.
— Ah! spuse Fritz.
— El a adus un mesaj de la rege domnului de Pont-Ribaud, şi ghiciți ce conține acest mesaj?
— Nu am de unde să ştiu, spuse corpolentul

german care avea o inteligență redusă.

— Acest mesaj, continuă Périne, anunță că săracul domnul de Pont-Ribaud va fi înlocuit din funcția sa de guvernator al castelului Amboise.

— De către cine? întrebă Fritz care făcu un pas înapoi.

— De către monseniorul pe care-l vedeți.

Şi ea îl arătă pe Galaor.

— Ori, continuă Périne, Pont-Ribaud a simțit o atât de mare durere de a-şi preda comanda şi mai ales de a fi obligat să le spună oamenilor săi acest lucru, încât m-a însărcinat pe mine cu această misiune.

— Pe dumneavoastră! exclamă Fritz.

— Fără îndoială, pentru că el v-a ordonat să vă supuneți mie.

Bunul german se înclină.

— Această micuță are o gură de aur, şopti Manuel la urechea bunei sale prietene, Solange.

— Prin urmare, spuse Fritz, acesta este Monseniorul căruia trebuie să mă supun?

— În toate privințele, spuse Périne.

— Dacă îmi comandați, adăugă germanul care se supunea ca un sclav ordinului primit, acesta constând din a o asculta orbeşte pe Périne.

— Da, vă ordon, spus Périne.

— Bine, spuse germanul.

Şi se înclină în faţa lui Galaor.

— Monseniore, spuse el, aştept ordinele voastre.

Galaor îşi luă un ton plin de autoritate.

— Domnule Fritz, spuse el, regele nu mi-a refuzat nimic niciodată, şi dacă îi voi cere să vă facă căpitan, aşa va fi.

Pe Fritz îl trecu un fior plin de mândrie.

— Ce trebuie să fac pentru a merita o asemenea onoare? îngăimă el.

— Trebuie să executaţi ordinele pe care vi le voi da, răspunse Galaor.

Fritz stătea nemişcat, în poziţia unui soldat pregătit să se supună comandantului şi aştepta ordinele lui Galaor.

Manuel şi Solange începură să manifeste o oarecare admiraţie faţă de Périne, menajera...

— Dragă domnule Fritz, spuse Galaor, nu trebuie să vă ascund faptul că regina este foarte nemulţumită de metodele domnului de Pont-Ribaud.

Fritz se înclină. Este specific speciei umane: inferiorul este întotdeauna fericit atunci când este mustrat superiorul său. Un zâmbet imperceptibil apăru pe buzele germanului.

Galaor continuă:

— Când regele l-a numit pe domnul de Pont-Ribaud guvernator al castelului, nu se aştepta, fără îndoială, la modalităţile brutale

şi nepoliticoase ale acestui mitocan şi nu prevăzuse venirea Doamnei Margareta la Amboise. De la început, Doamna Margareta a fost tratată cu multă răceală de către Pont-Ribaud. Din fericire, regele mi-a dat puteri depline, şi când am venit la Amboise, regina mi-a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, scăpați-mă de acest bădăran!" Ceea ce am şi făcut, luând asupra mea comanda castelului.

Fritz se înclină a doua oară.

— Regina este acum foarte jenată, continuă Galaor. Ea oscilează între nobilimea din Touraine, care vrea să danseze cu orice preț, şi medicii săi personali, care îi interzic organizarea unui bal.

— Credeam, spuse Fritz, care nu era prea isteț, că domnul de Pont-Ribaud era cel care nu voia să se organizeze bal.

— Vă înşelați, spuse Galaor cu răceală.

Fritz nu răspunse.

— Iată deci, acum, continuă gasconul, ce doreşte regina: să plece din Amboise în noaptea aceasta şi să meargă la Blois.

Fritz se încruntă.

— Nobilimea din Touraine, la rândul său, vrea neapărat să danseze, se va prezenta la porțile castelului şi va încerca să le forțeze. Dar lanscheneții dumneavoastră le vor ține bine, nu-i aşa?

— Oh! răspund pentru asta, spuse Fritz. To-

tuşi, dacă regina este bolnavă…

Şi Fritz aruncă o privire sfidătoare spre Solange şi Manuel.

— Ei bine? făcu Galaor.

— Ar fi mai bine să amâne călătoria sa pe mâine; nopțile sunt reci…

— Domnule Fritz, spuse Galaor cu emfază, regina face ce vrea şi dumneavoastră trebuie să vă supuneți ordinelor mele, pentru că eu sunt noul guvernator al castelului.

— Mă voi supune, spuse Fritz, care începea să constate că domnul de Pont-Ribaud avea un mod foarte ciudat de a transmite comanda sa, servindu-se de Périne ca intermediară.

Galaor continuă:

— Veți pregăti o escortă formată din zece oameni.

— Am înțeles, spuse Fritz.

— Veți da dispoziții ca această escortă să aştepte la malul râului, în partea de jos a turnului pe care îl supravegheați de obicei.

— Am înțeles, repetă Fritz.

— Veți coborî imediat la uşa principală a castelului şi o veți apăra, pentru că în mod sigur uşa va fi atacată.

— Da, spuse Fritz încă o dată.

— Mergeți! spuse Galaor, şi totul să fie gata într-o oră.

Fritz făcu un pas spre uşă, dar când ajunse la prag, se întoarse.

— Câți oameni să rămână în turnul dinspre malul apei? întrebă el.

— Niciunul, răspunse Galaor.

Fritz plecă.

Când ajunse în coridor, el murmură:

— Măi, să fie! este curios ceea se întâmplă.

Castelul era într-un vacarm de nedescris. Circulau zvonuri care, vagi la început, deveniră din ce în ce mai amenințătoare.

Era vorba despre domnul de Pont-Marand şi oamenii lui care se prezentară la porțile castelului şi care cereau să participe la bal dacă nu, erau gata să se lupte.

Fritz plecă. Solange, Manuel, Galaor şi Périne se priviră.

— Ei bine! spuse aceasta din urmă, ce ziceți de autoritatea pe care o am? Nu sunt un adevărat guvernator al castelului?

— Pe legea mea! da, spuse Manuel, dar această putere nu va ține mult timp.

— Cum aşa?

— Trebuie să profităm repede de acest moment şi să acționăm înainte ca Fritz, care este oarecum surprins, să-şi revină din această surpriză.

— Sunt de acord, spuse Galaor. Regina este gata?

— Da, spuse Solange.

— Gardienii veghează, ca de obicei, în anticamere?

— Da.

— Atunci trebuie să treacă prin galeria a cărei cheie o are Périne. Turnul este liber, litiera seniorului de Mare-aux-Biches este jos. Trebuie să plecăm.

— Şi escorta aceea de zece oameni? întrebă Manuel.

— Haida-de! spuse Galaor, cerându-i acest lucru lui Fritz, n-am avut niciun alt scop decât să-l liniştesc complet. Într-adevăr, dacă el va fi de acord cu această călătorie, va fi în avantajul reginei. Ea nu are nevoie de mai mult pentru a fi în siguranță față de acest ticălos.

Toți patru părăsiră cămăruța lui Périne.

Paşii grei şi cadențați ai lanscheneților se auzeau de-a lungul coridoarelor.

Era Fritz care dăduse comandă să se evacueze turnul.

Acest turn avea un corp de gardă la fiecare etaj; fiecare etaj era închis cu o uşă de stejar căptuşită cu fier, care se deschidea de la etajul inferior, altfel spus, cei care se găseau la etajul inferior puteau trage zăvoarele astfel încât să-i împiedice pe cei de sus să coboare.

Périne, în timpul conversației lungi pe care o avusese în întuneric cu Galaor, îi explicase totul.

Acesta din urmă, aşteptase ca lanscheneții să se îndepărteze şi apoi închise zăvorul uşii

care dădea spre platformă.

— Acum, spuse el, avem drumul liber. Să ne grăbim.

Périne luă cele două chei de care aveau nevoie pentru a deschide cele două uşi ale galeriei secrete care ducea la camera reginei, şi zece minute mai târziu, ei intrau în oratoriu.

Doamna Margareta era pregătită de plecare.

— Veniți, Doamnă, îi spuse Galaor, nu avem niciun minut de pierdut.

Regina se prinse de braţul lui Solange.

Ea nu luă cu ea decât un mantou şi o taşcă de piele pe care o umplu cu monede de aur şi cu câteva bijuterii prețioase.

Afară, continua să se audă rumoarea produsă de cei care voiau să pătrundă în castel.

Imediat ce regina şi eliberatorii ei se angajară pe galeria secretă, câteva lovituri de muschetă se auziră.

— Bine! murmură Galaor, iată că începe lupta! Fritz are de lucru.

Cu toate acestea Galaor înainta cu sabia în mână.

În spatele lui veneau regina şi cele două cameriste.

Manuel, cu sabia scoasă din teacă, de asemenea, mergea în spate.

Ei ajunseră la acel turn care trebuia să fie pentru ei calea spre libertate.

Turnul era văduvit de garnizoana sa obişnuită.

Ei coborâră la etajul inferior.

Galaor era echipat cu o torță.

Dar dintr-o dată un vânt violent îi stinse torța şi, în acelaşi timp, o voce strigă:

— Stai! Nu se trece!...

— Ce este asta? strigă Galaor rămas în întuneric.

Se auzi atunci răsunând pe dale scrijelit de muschete şi Manuel strigă:

— Fritz ne-a trădat!

Ce se întâmplase şi cum era posibil ca, după ce Fritz evacuase turnul, locul să fie plin de soldați?

Iată ceea ce vom povesti în câteva cuvinte.

Fritz era un german veritabil, în adevăratul sens al cuvântului.

El se supunea şi rareori comenta ordinele pe care le primea.

Cu toate acestea, el avea acea intuiție specifică celor de peste Rin, care au meritele lor, şi lucrurile care i se păreau ciudate îl făceau să reflecteze.

Ori, Fritz, ieşind din camera lui Périne, îşi spuse:

— Este cu adevărat curios ca domnul de Pont-Ribaud să se servească de menajera sa pentru a mă anunța că nu mai este guvernatorul castelului din Amboise. Dacă aş fi fost

în locul domnului Pont-Ribaud, aceasta ar fi fost ultima modalitate pe care m-aş fi gândit să o utilizez. Cu toate acestea, el mi-a ordonat să mă supun lui Périne; mă voi supune, dar este totul foarte ciudat!

Şi Fritz dădu ordinul de evacuare a turnului.

Dar lanscheneții nu erau la fel de proşti, la fel de sclavi ai disciplinei, ca Fritz.

Unii se mirau cu voce tare.

Fritz nu spuse nimic, dar el continua să îşi spună:

— Totul este foarte ciudat!

În timp ce evacua turnul, el întâlni santinelele de la malul apei.

Unul dintre ei îi spuse:

— Dragă domnule Fritz, nu pot să vă ascund că am găsit mai devreme ceva extraordinar.

— Ah! Şi tu, de asemenea? spuse Fritz care tresări uitându-se la soldat.

Această santinelă era un francez, şi chiar mai mult, un gascon, care, voluntar, servea în această trupă germană comandată de domnul de Pont-Ribaud.

— Şi, ce ai găsit? întrebă Fritz.

— Dacă vreți să mă urmați, vă voi arăta, spuse gasconul, care se numea Caroubiac.

Caroubiac îl conduse pe Fritz la malul apei, sub fereastra lui Périne şi îi arătă frânghia

cu noduri care continua să atârne de-a lungul zidului.

— Măi, să fie! strigă Fritz, iată un mod ciudat de a intra în castel; unde duce?

— Acolo sus, la această fereastră, spuse Caroubiac.

— Bine! Trebuie să văd...

Şi Fritz începu să numere ferestrele pentru a şti cui aparţinea acea fereastră, şi el se convinse că era cea a lui Périne.

Cum servitoarea îi era la inimă, avu o reacţie plină de gelozie şi mânie.

— Să rămâi acolo, îi spuse el lui Caroubiac.

— După aceea? făcu gasconul.

— Şi dacă un bărbat va veni şi va urca pe această frânghie, îl vei lovi cu muscheta în stomac.

— Vreţi să spuneţi, atunci când va coborî, domnule Fritz.

— Ce vrei să spui? făcu Fritz. Prin urmare, a urcat deja?

— Da.

— Şi nu l-ai împuşcat?

— Nu.

— Înseamnă că nu ţi-ai făcut datoria şi te voi împuşca cu muscheta, făcu Fritz, pe care gelozia îl scoase din minţi.

— Ascultaţi-mă totuşi, spuse gasconul, veţi vedea că nu puteam face acest lucru.

— Să omori un om cu muscheta?

— Da, atunci când acest om este un personaj de marcă.

— Cine este acest personaj?

— Medicul spaniol care poartă o mască şi care a vindecat-o pe regină.

Un fulger străbătu mintea înceţoşată a lui Fritz.

— Un om de înălţime medie, nu-i aşa? spuse el.

— Da, domnule Fritz.

— Cu o haină mare de culoare gri?

— Acesta este.

— Şi cu o pană roşie la pălărie?

— Da. Când a trecut pe la poarta mică din partea de jos, am văzut pana, era roşie.

„Acesta este domnul care seamănă cu regele", gândi Fritz.

Şi îi spuse soldatului:

— Ai făcut bine că ai stat liniştit.

Dar creierul lui Fritz continua să lucreze şi după câteva secunde el emise această reflecţie plină de semnificaţii:

„Este un guvernator ciudat acela care intră pe fereastra castelului pe care îl conduce."

— Ei bine! spuse Caroubiac, atunci când va coborî, ce trebuie să fac?

— Nimic, spuse Fritz.

Şi el medită în continuare. Apoi, dintr-o dată, adresându-se tânărului soldat gascon:

— Trebuie să fii un om care poate da un

sfat, nu-i aşa?

— Uneori, spuse Caroubiac cu modestie.

— Dacă ai fi pe un drum şi ți s-ar spune: „Dacă te vei duce mai departe, vei găsi o spânzurătoare", ce-ai face?

— M-aş întoarce.

— Şi dacă ți s-ar spune: „Dacă te vei întoarce, vei fi împuşcat cu muscheta"?

— Atunci, nu m-aş mai mişca.

— Este un raționament plin de înțelepciune, spuse Fritz.

Şi el îşi zise în sinea lui:

— Dacă Pont-Ribaud este încă guvernator şi va afla mâine că am evacuat soldații din turn, mă va retrograda şi mă va face arhebuzier. Dar dacă voi avea, într-adevăr, de-a face cu un nou guvernator şi voi refuza să mă supun ordinelor sale, voi fi spânzurat. Cum să procedez?

Dar Fritz era în acea noapte în plină forță a inteligenței sale:

„Sunt prost? îşi spuse el. Există un mod foarte simplu de a şti dacă Pont-Ribaud mai este sau nu mai este guvernator: să merg direct la el să-l întreb."

Şi Fritz, lovindu-l pe umăr de gascon, îi zise:

— Vino cu mine!...

Gasconul îl urmă şi ei reintrară în castel pe scara turnului, aproape în acelaşi moment în care Galaor, Manuel, Solange şi Périne se

îndreptau spre camera reginei prin coridorul secret.

Fritz se duse direct spre apartamentul domnului de Pont-Ribaud.

Se putea ajunge la guvernator folosind mai multe intrări.

Una din aceste intrări comunica cu acel coridor care ducea la chichineața lui Périne şi, de mai multe ori, în timp ce lua cina, bravul guvernator îşi imaginase că urma să parcurgă acest coridor la miezul nopții. Dar macul pe care vicleana cameristă i-l punea în vinul seniorului de Pont-Ribaud îl împiedica de fiecare dată să-şi împlinească acest vis.

Nu aceasta fu calea pe care o urmă devotatul german.

El o luă pe un alt drum; altfel spus, o luă prin anticamera unde vegheau zi şi noapte doi lanscheneți.

Fritz le spuse:

— Puteți pleca. Caroubiac va rămâne în locul vostru.

Cei doi lanscheneți plecară, iar Fritz îi spuse gasconului:

— Vei sta aici şi nu vei lăsa pe nimeni să intre.

— Bine, spuse Caroubiac.

Apoi locotenentul lanscheneților deschise uşa şi intră în camera domnului de Pont-Ribaud.

Masa era încă plină de resturile cinei şi, la lumina unei lămpi care era pe masă, Fritz îl văzu pe Pont-Ribaud culcat pe jos.

— Măi, să fie! murmură Fritz, e beat mort.

El mâncase la cină două duzini de melci şi se folosise pentru a elimina cochiliile de un mic pumnal de argint, cu mânerul din fildeş. Germanul îl luă şi îl folosi pentru a-l înțepa cu putere pe beţiv în brațe şi în coapse.

— Aoleu! strigă guvernatorul.

— Dar treziți-vă odată! strigă germanul.

— Te voi spânzura!

— Haida-de! nu mai sunteți guvernator...

Acest cuvânt produse asupra lui Pont-Ribaud un efect de zece ori mai mare decât loviturile cu pumnalul pe care i le administrase Fritz. El făcu un efort suprem, se ridică în picioare, îşi întinse brațele înainte, făcu ochii mari şi strigă:

— Cine a îndrăznit să spună... că... nu mai sunt guvernator?

— Périne: ea mi-a arătat un nou guvernator.

— Prindeți-l, zise Pont-Ribaud.

Şi se lăsă să recadă înapoi în fotoliul său.

— Atunci, nu trebuie să mă supun lui Périne?

— Nu.

— Trebui să o las pe regină să plece, să facă o plimbare la Blois?

— Regina! Regina! urlă Pont-Ribaud.

Încă o dată îşi învinse starea de beţie, se ridică pe jumătate şi spuse:

— Regina este prizonieră aici.... răspund de ea cu capul... dar şi tu răspunzi cu al tău!...

— Măi, să fie! strigă Fritz, am de-a face cu o mare evadare.

Şi se repezi spre uşă în timp ce Pont-Ribaud, epuizat de efortul pe care-l făcuse, recăzu în fotoliu, închise ochii din nou şi reîncepu să sforăie.

— Ce vi s-a întâmplat şi ce s-a întâmplat cu domnul de Pont-Ribaud? întrebă gasconul Caroubiac atunci când Fritz ieşi alergând din camera guvernatorului.

— Vino cu mine, trebuie să păzim turnul. La arme! strigă Fritz care nu avea timp pentru a-i satisface curiozitatea gasconului.

Şi el dădu buzna în coridorul pe care mai devreme l-am văzut încărcat cu soldaţi.

Nici nu ajunse la celebra scară, care cobora de pe platforme la malul apei, că el adună deja un grup de zece-doisprezece oameni care veniră în fugă la auzul zgomotului.

După ce oamenii din primul corp de gardă al turnului îşi reluară locul, Fritz se grăbi din nou afară.

Lovituri de muschetă se auzeau aproape de poarta castelului.

Fritz înţelese că totul era o conspiraţie pe

care trebuia să o dejoace. În timp ce regina, – aflase acum că este prizonieră, – încerca să evadeze pe o parte, susținătorii ei atrăgeau atenția garnizoanei în altă parte, în aşa fel încât să i se asigure evadarea.

Fritz nu-şi pierdu capul.

— Oh, de data aceasta, spuse el, îmi voi înfige sabia în câteva trupuri, şi Pont-Ribaud ar face bine să se trezească şi să-mi vină în ajutor.

Caroubiac continua să îl urmeze.

— Dă ordin să bată toba în tot castelul, spuse el; trezeşte pe toată lumea; să fie păzite apartamentele reginei şi să împuşcați pe oricine ar vrea să intre. Te numesc brigadier.

Caroubiac scoase un strigăt de entuziasm şi Fritz se repezi din nou în camera în care Pont-Ribaud începuse să sforăie lipsit de griji.

Pentru un om care n-a fost niciodată nevoit decât să se supună ordinelor date şi care ignorase preocupările ce țin de modul în care se dădeau aceste comenzi, pentru un brav tânăr bălai din Germania care nu avusese vreodată nevoie, până atunci, să-şi utilizeze în acest sens inteligența, trebuie să recunoaştem că jupânul Fritz nu se descurca prea rău.

Dar, din păcate! viața nu este decât o împletire dintre noroc şi ghinion!... Nava care a trecut cu bine de furtună naufragiază în

port, şi Fritz, care avusese timp de un sfert de oră inspirația unui general desăvârşit, urma să treacă printr-o experiență grea.

Dacă ar fi trebuit să apere turnul şi să utilizeze toate muschetele care se aflau în castel împotriva acelor gentilomi încăpățânați din Touraine care voiau să danseze, asta ar fi fost mult mai simplu pentru bietul Fritz. Dar Fritz voia ca ordinele să fie mai explicite, astfel că avu nefericita idee de a reveni la Pont-Ribaud în timp ce gasconul Caroubiac îngrămădea lanscheneți după lanscheneți în anticamerele reginei.

Pont-Ribaud, după cum v-am spus, dormea fără grijă.

Fritz îl zgudui din nou.

Dar, de data aceasta era în zadar.

Beția îşi recâştigase terenul şi pumnalul, cu care Fritz începuse să-i zgârie literalmente brațele şi coapsele nefericitului guvernator, nu reuşi să-l trezească.

Pont-Ribaud sforăia, Pont-Ribaud mormăia, dar nici vorbă să se trezească.

Fritz avea fruntea scăldată de sudoare.

El aruncă pumnalul departe de el şi spuse:

— Renunț.

În acelaşi timp, el îşi şterse fruntea şi murmură:

— Uff! Mi-e sete!

Era un rest de vin pe fundul unui ulcior de

argint.

Fritz luă ulciorul, îl puse la gură şi-l goli cu nesaț.

Dar, aproape imediat, el scoase un țipăt, îşi apăsă puternic mâna pe piept, ca şi cum vinul pe care-l băuse era plumb topit, apoi făcu o piruetă şi, în cele din urmă căzu la picioarele fotoliului în care Pont-Ribaud continua să doarmă.

Fritz înghițise restul de narcotic pe care-l pregătea în fiecare seară Périne pentru domnul de Pont-Ribaud; doar că, domnul de Pont-Ribaud se obişnuise cu acest narcotic după multele doze ce-i fuseseră administrate şi beția îl cuprindea încet, pe când Fritz fusese cuprins de beție într-un mod fulgerător.

Acum, castelul din Amboise nu mai avea guvernator, lanscheneții nu mai aveau şef şi aceştia din urmă fuseseră lăsați să acționeze după propriul instinct şi după inteligența gasconului Caroubiac.

. . . . . .

— Trădare! strigă Manuel.

Torța se stinse, iar regina şi eliberatorii ei rămaseră în întuneric.

Dar Galaor continua, totuşi, să înainteze cu sabia în mână, strigând:

— Faceți loc! Faceți loc!

Un foc de muschete îi răspunse.

— Salvați-o pe regină! strigă Manuel care o luă pe doamna Margareta în brațe.

Atunci se zări o scânteiere din muschetele lansceneților, scânteiere care pentru un timp înlocui torța care se stinsese.

Şi, la acea lumină, Galaor văzu scara plină, treaptă cu treaptă, de lanscheneți cu sabia în mână şi cu muschetele pe umăr.

Roland însuşi, viteazul nepot al lui Carol cel Mare, ar fi ezitat să înfrunte acest ciorchine uman.

Ori, Galaor şi Manuel erau singuri.

Două săbii împotriva a douăsprezece-cincisprezece muschete!

Şi erau acolo în spate trei femei pe care gloanțele puteau să le atingă şi, unde mai pui că, una din aceste femei era regina Franței.

— Manuel! strigă Galaor, retragerea... camera lui Périne... încuiați-vă acolo... şi aşteptați-mă!... Voi ține piept întregii hoarde.

Pajul înțelese ideea lui Galaor şi fugi prin întuneric, purtând-o pe regină în brațe.

Solange şi Périne îi urmau.

Lanscheneții mai traseră încă de două ori.

Dar gloanțele ricoşară în scară şi nu atinseră pe nimeni.

Numai scânteierile muschetelor îl arătară o secundă pe Galaor, singur, în partea de sus a scării.

— Haide! haide! strigară unii.

— Aşteptaţi numai puţin, jupânilor, spuse Galaor.

Şi se aruncă asupra lor în întuneric, distribuind câteva duzini de lovituri de sabie în dreapta şi stânga, auzind ţipete de mânie, dovadă că găurise trei sau patru spenţere; făcu un salt în spate, urcă scara în fugă, ajunse la corpul de gardă şi împinse repede uşa.

El ştia cum să folosească zăvorul, îl împinse înainte ca lanscheneţii să ajungă la uşă, şi, astfel, puse între el şi ei o barieră temporară.

Lanscheneţii atacară uşa cu patul de muschetă.

Dar uşa era din stejar căptuşită cu fier şi putea rezista cu vitejie.

„Avem un sfert de oră înaintea noastră", îşi zise Galaor.

Şi ajunse alergând la camera lui Périne, unde Manuel şi cele trei femei se baricadaseră.

— Eu sunt, spuse el, lovind în uşă, deschideţi!

Continuau să se audă loviturile cu patul de muschetă care zguduiau uşa turnului.

Galaor blocă uşa camerei lui Périne, apoi alergă la fereastră.

Frânghia cu noduri era încă bine fixată.

Gasconul se aplecă şi văzu o masă neagră, nemişcată, pe malul apei.

Era litiera.

În mijlocul vacarmului care se auzea în tot castelul, un zgomot se înălța până la urechile sale.

Erau catârii care îşi scuturau capul împodobit cu pene şi care făceau, astfel, să sune clopoțeii.

Atunci Galaor se întoarse spre regină:

— Doamnă, spuse el, o fiică a Franței trebuie să aibă curajul să înfrunte toate pericolele. Majestatea Voastră nu mai are de ales.

— Nu contează răspunse regina, câtă vreme aceasta este calea spre libertate.

Şi ea i se încredință lui Galaor, care o luă în brațe şi care încălecă pervazul ferestrei.

Apoi, ținând-o pe regină cu o mână şi agățându-se cu cealaltă de frânghia cu noduri:

— Trăiască regina şi Dumnezeu să ne apere! spuse el.

Aplecați pe marginea ferestrei, Manuel, Solange şi Périne, urmăreau cu teamă cum acest grup de oameni îşi puseră viața în joc încrezându-se în rezistența acelei frânghii cu lungimea de o sută de picioare.

Pe măsură ce Galaor cobora, ei îşi ținură răsuflarea şi gâtul lor crispat nu lăsă să le scape niciun sunet…

Dar, în cele din urmă Galaor şi regina atinseră pământul sănătoşi şi nevătămați.

Atunci Manuel şi cele două femei scoaseră un strigăt de bucurie.

— Acum dumneavoastră, spuse Périne pajului.

— Eu? făcu Manuel.

— Fără îndoială, don'şoara Solange este fiică de nobil şi foarte sensibilă, astfel că şi-ar învineți mâinile pe frânghie, dar eu, care sunt o fată de la țară, ştiu bine cum să cobor singură... mai întâi voi!

Manuel o luă pe Solange în brațe şi încălecă pe pervazul ferestrei, la rândul său.

Capitolul X

Aceasta era, într-adevăr, litiera, furată direct de la seniorul de la Mare-aux-Biches, pe care Galaor o zărise, înainte de a coborî pe frânghie.

Tovarăşii lui Jérôme aveau aerul unor paji adevărați şi chiar lui însuşi îi stătea foarte bine în spențerul din piele de bivol a lui Parmesan.

Regina, odată ce primul moment plin de emoție trecuse – pentru că nu fusese lipsită de emoție atâta vreme cât fusese suspendată în aer – regina, după cum spuneam, nu putu să nu admire curajul şi spiritul cutezător al lui Galaor.

— Oh! îi spuse ea, dacă aş avea vreo o îndo-

ială cu privire la originea dumneavoastră, această îndoială ar dispărea în acest moment.

Galaor făcu o plecăciune, tremurând de mândrie, apoi îşi ridică privirea spre fereastra lui Périne şi-l văzu pe Manuel coborând încet de-a lungul frânghiei, cu Solange pe umeri.

Jérôme înaintă la rândul său şi îi spuse:

— Ah! messire Galaor, sper că nu aveți de gând să o lăsați pe Périne în castel?

— Cu siguranță nu, spuse Galaor.

— Cum va coborî?

— Aş prefera să o aduc eu.

Dar nu fu nevoie de această ofertă a lui Galaor făcută acestui neghiob, pentru că după ce Manuel şi Solange abia atinseră solul, o văzură pe Périne urcând cu agilitate pe pervazul ferestrei şi dându-şi drumul singură de-a lungul frânghiei cu noduri.

Naivul Jérôme scoase un strigăt de groază.

— Prostule! spuse Galaor, nu vrem să-i facem vreun rău.

— Dar este o femeie, spuse sensibilul Jérôme.

— Haida-de! răspunse Galaor râzând, este femeie, aşa cum spui, dar eu garantez că este mult mai puternică decât tine.

Jérôme, cu ochii fixați pe logodnica lui, era prea emoționat pentru a mai fi atent la iro-

nia lui Galaor.

În cele din urmă Périne atinse pământul la rândul său şi se aruncă sfârşită în braţele lui Jérôme spunând:

— Ah! iubitule, cât eşti de frumos în acest spenţer de om de război!

Galaor ridică imperceptibil din umeri:

— Să mai crezi în femei! murmură el.

Regina urcase în litieră.

— Şi calul meu? întrebă Galaor pe Jérôme.

— Pistache este la poarta dinspre Blois cu calul dumneavoastră şi cu alt cal pentru acest gentilom, răspunse Jérôme care-l arătă pe Manuel cu degetul.

— Atunci să pornim spre poarta dinspre Blois, spuse Galaor, pentru că nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Partea castelului care era scăldată de fluviul Loara se afla în tăcere şi întuneric, ceea ce le permisese fugarilor să coboare fără probleme, pentru că, pur şi simplu, toate eforturile garnizoanei erau concentrate la faţada principală, cea care dădea spre curtea principală, şi pe care seniorul de Pont-Marand şi gentilomii săi încercau să o ia cu asalt.

Muschetele se auzeau din când în când.

Dar era posibil ca, respinşi la poarta principală, asediatorii să fie tentaţi să încerce asediul şi de la poarta aflată spre malul apei. Astfel că, nu era niciun moment de pierdut.

— La drum! spuse Galaor care păstrase comanda micului convoi.

Périne încălecă sprintenă pe calul lui Jérôme, în spatele acestuia, şi îşi încrucişă braţele înşelătoare în jurul pieptului robust al falsului scutier.

Solange îşi ocupă locul în litieră, alături de doamna Margareta.

Manuel şi Galaor se postară fiecare la câte o portieră, şi Jérôme, care se ţinea maiestuos ca un călugăr în spenţerul lui Parmesan, mergea în faţă.

Fiecare dintre băieţii pe care îi angajase grefierul încălecase pe câte un catâr, aşa cum obişnuiau însoţitorii de litiere spanioli, iar convoiul începu să se mişte.

Mai întâi se îndepărtară de castel, apoi o apucară pe o străduţă care era paralelă cu Loara şi care ducea direct la poarta dinspre Blois.

Acolo, într-adevăr, la douăzeci de paşi de postul de poliţie al oraşului, un om ţinea doi cai de frâu.

Era jupânul Pistache.

El fusese chestionat de către şeful poliţiei, care îl întrebase încotro merge.

— Aştept un domn de la Orléans şi suita sa, îi spuse Pistache.

— Este cumva vorba de seniorul de la Mare-aux-Biches?

— Exact.

— Litiera lui tocmai s-a dus să-l aducă, răspunse cinstitul cetățean, care nu văzuse nicio bătaie de joc în toate acestea.

În timp ce Manuel încăleca pe cal, Pistache, care avea pentru Galaor o admirație din ce în ce mai mare, vru să aibă onoarea de a-i ține scara şeii.

— Ah! Monseniore, îi spuse el, cu lacrimi în ochi, voi avea vreodată fericirea să vă revăd?

— Ascultă, îi spuse Galaor, vrei să-ți dau un sfat?

— Vorbiți, Monseniore.

— Ai făcut avere, eşti un om inteligent şi ai nevoie de un orizont mai mare decât micul oraş Amboise, al cărui viitor pare oarecum compromis, mai ales, după încăierarea din seara aceasta; vinde-ți hanul, încarcă-ți buzunarele cu bani şi părăseşte acest ținut.

— Unde vreți să merg? întrebă Pistache.

— La Paris.

— Acolo nu cunosc pe nimeni.

— Mă cunoşti pe mine!

— Mergeți la Paris?

— Fără îndoială.

— Unde vă pot găsi?

— La Luvru, spuse Galaor cu mândrie.

Şi el îi strânse mâna bunului hangiu şi apucă frâul.

În timp ce Pistache îşi dăduse jos pălăria în

fața litierei reginei, Margareta întinse mâna ei gingaşă şi puse o pungă în mâna hangiului.

— Nu trebuie, spuse ea zâmbind, ca toată lumea din Amboise să rămână cu amintiri urâte despre mine.

Pistache căzu în genunchi, dar litiera deja plecase.

Înarmat cu certificatul de liberă trecere, lui Jérôme i se deschise poarta spre oraşul Blois, astfel regina şi escorta sa ieşiră fără probleme din oraşul Amboise, care era cuprins în continuare de cea mai mare dezordine.

O oră mai târziu, ei erau la mai mult de două leghe distanță. Dar terenul fiind plat, castelul din Amboise continua să se vadă de departe.

Galaor se întoarse în şa şi văzu o lumină imensă, care îl înconjura ca o aureolă.

El ghici că se aprinseră torțele aflate pe platformele castelului.

— Oh! oh! îşi spuse el, pun pariu că diavolul de Pont-Marand a cucerit castelul şi că dansatorii o caută pe regină. Căutați-o, oameni buni, căutați-o!

În interiorul litierei, regina şi Solange vorbeau cu voce joasă.

Luvrul, domnul de Biron, regele, domnul de Sully... erau nume care reveneau în mod constant pe buzele lor.

— Galaor, prietene, gândea gasconul, iată un moment potrivit pentru a te instrui în legătură cu obiceiurile de la curte şi cu cele legate de politică şi a le folosi în avantajul tău.

Şi Galaor începu să asculte conversaţia dintre cele două femei.

Regina spunea:

— Bietul Biron nu se aşteaptă să-i fac această vizită.

— Dar va fi destul de încântat, spuse Solange.

— Haida-de! continuă Margareta, îl ştiu pe mareşal. Ambiţia a ucis inima din el.

— Majestatea Voastră, permiteţi-mi să vă spun că exageraţi, poate.

— Crezi?

— Doamne! făcu Solange, sunt puţin cam tânără, credeţi-mă, să ştiu toate aceste lucruri, dar am auzit oamenii vorbind.

— Pe cine?

— Pe doamna Nancy, care ştie atât de multe.

— Şi unde s-a întâmplat asta, drăguţo?

— La Luvru.

— Şi ce spunea Nancy?

— Ah! O mulţime de lucruri.

— Ce anume? insistă Margareta, care părea să prindă gustul acestei conversaţii.

— Se pare că domnul de Biron era foarte

îndrăgostit de Majestatea Voastră.

— Eh! făcu regina, Biron iubeşte toate femeile.

— În acel moment, continuă Solange, el avea o mare ură pentru domnul de Turenne.

— Într-adevăr?

— Doamne! Nancy chiar mi-a povestit o întâmplare în acest sens.

— Să vedem?

— Mi-a spus, continuă Solange, că într-o seară domnul de Biron a făcut o partidă cu regele.

— Asta s-a întâmplat de multe ori, draga mea.

— Au jucat *Umbra*[17], iar regele avea ca partener pe domnul de Turenne, în timp ce domnul de Biron juca cu acel biet Chicot, care a avut un sfârşit atât de nefericit.

— Sărmanul Chicot, spuse regina.

— Domnul de Biron a pierdut. Regele era încântat, domnul de Biron furios.

„— Turenne este cel care mi-a purtat noroc!" a spus regele.

„— Nu aş zice", a spus mareşalul cu ironie.

Regele nu a înțeles sensul acestor cuvinte, dar domnul de Turenne i-a aruncat mareşalului o privire groaznică. După ce regele a mers la culcare, mareşalul şi domnul de

[17] Umbra (fr. *l'hombre*) – joc de cărți. [n.t.].

Turenne au ieşit ținându-se braț la braț. Puteai spune că sunt cei mai buni prieteni din lume, astfel încât Chicot, care era inteligent ca o maimuță, a murmurat:

„— Vicontele de Turenne este incontestabil un om bun. Fericirea i se citeşte pe chip.”

Şi Chicot s-a dus la culcare, în acea cămăruță situată sub acoperişul Luvrului şi pe care o locuia de peste douăzeci de ani. În ceea ce priveşte domnul de Turenne şi domnul de Biron, ei au ajuns în curtea Luvrului.

„— Domnule mareşal, a spus vicontele, mai devreme ați pronunțat câteva cuvinte care mi-au sunat cam urât.”

„— Într-adevăr!” a râs ironic Biron.

„— Şi aceste cuvinte îmi vor zumzăi în urechi, a continuat vicontele, până ce jumătate din sabia mea vă va străpunge trupul.”

„— Dacă veți avea acest noroc, a răspuns mareşalul, veți obține totul, ținând cont că deja, uneori, îi țineți locul regelui, stăpânul nostru.”

„— Ah! a spus în continuare domnul de Turenne, este regretabil că nu pot să fac tot ce vreau.”

„— De ce?” a întrebat acru mareşalul.

„— Pentru că v-aş fi făcut archebuzier, în loc de a vă oferi colanul unui ordin, bastonul de mareşal şi guvernarea provinciei Burgundia.”

— Hei! o întrerupse regina, zâmbind, nu ştiam că Turenne şi-ar fi dorit să facă atât de multe pentru bietul Biron.

Solange continuă.

— Spunându-şi aceste dulcegării, mareşalul şi vicontele au ieşit din curte, au ajuns la malul apei şi s-au îndreptat spre locul de sub pod. Acolo, şi-au tras săbiile din teci şi au continuat conversația în lumina lunii.

„— Şi de ce m-ați fi făcut archebuzier?" a întrebat mareşalul, parând o lovitură furioasă din partea domnului de Turenne.

„— Pentru îndrăzneala de a pune ochii pe ceva ce-i aparține regelui."

Mareşalul a tresărit şi a simțit o emoție atât de puternică încât a lăsat garda jos şi sabia vicontelui i-a atins umărul.

„— M-ați mințit!" a spus el furios.

„— Haida-de! a făcut domnul de Turenne, dacă mă vreți atât de mult, domnule mareşal, nu este, în mod sigur, din prietenie pentru rege, stăpânul dumneavoastră. Sunteți ca şi mine, şi chiar mai mult decât mine, îndrăgostit de Doamna Margareta, şi dacă ați fi avut norocul de a fi în locul meu, nu v-ați mai fi preocupat de rege."

Mareşalul, după aceste ultime cuvinte, era atât de furios încât îşi pierduse tot sângele rece şi domnul de Turenne l-a rănit la coapsă cu o lovitură de sabie care l-a culcat la pă-

mânt.

— Bietul mareşal, spuse regina.

— A doua zi, când s-a trezit, regele nu l-a mai văzut pe domnul de Biron, continuă Solange; a întrebat unde era. Chicot, care ştia ce se întâmplase, i-a răspuns:

„— Mareşalul are gâtul sensibil; era frig afară noaptea trecută, când a ieşit din Luvru, iar medicii l-au sfătuit să nu iasă din cameră pentru câteva zile."

„— Dar pe Turenne nu l-a prins răceala", a spus regele, care a început să râdă văzându-l intrând pe viconte care venise să-l ajute să-şi îmbrace cămaşa.

Şi el n-a mai vorbit despre mareşal.

— Şi asta-i tot ce ți-a spus Nancy? întrebă doamna Margareta.

— Da, Doamnă.

— Şi ce concluzie tragi?

— Că mareşalul era teribil de gelos pe viconte.

— Numai atât?

— Şi îndrăgostit nebuneşte de Majestatea Voastră.

— Şi acest lucru s-a întâmplat cu mult timp în urmă?

— În urmă cu cinci sau şase ani.

Regina oftă.

— Mareşalul, spuse ea, a iubit cel puțin şase femei în acest timp.

— Nu cred, spuse Solange.

— Bine! spuse regina, să admitem pentru un moment că mareşalul mă mai iubeşte...

— Sunt sigură, Doamnă.

— Mă va apăra?

— Va face mai mult, dacă doriți, Doamnă.

— Şi ce ar face? întrebă regina.

— Ar porni cu o armată spre Paris.

— Cu ce scop?

— Pentru a vă reinstala la Luvru şi pentru a o goni pe ducesa de Beaufort.

Regina clătină din cap:

— Nu, spuse ea, Biron nu va face acest lucru.

— Atunci, ce va face, Doamnă?

— Mai mult sau mai puțin, spuse regina...

Şi ea căzu într-o visare adâncă.

— El va conspira, şopti Solange.

Regina nu răspunse.

Dar ultimul cuvânt al cameristei sună în urechea lui Galaor ca un semnal de trompetă în urechea unui armăsar în dimineața unei bătălii.

„Oh! oh! Galaor, prietene, gândi gasconul, dacă am auzit bine, cred că te-ai implicat de la început într-o ciudată şi proastă afacere. Judecă singur! Te duci la Paris, ca un biet gascon ce eşti, ca să-ți cauți norocul. Asta e bine. Pe drum ți s-a spus că ai putea fi un bastard al regelui. Este mult mai bine.

Atunci, pentru a te pune bine cu regele, tatăl tău, ce faci? O eliberezi pe Doamna Margareta care este prizonieră pentru păcatele sale şi o conduci la domnul mareşal de Biron care, ai auzit bine, este capabil de a conspira din dragoste pentru ochii ei frumoşi. Galaor, prietene, tu nu eşti decât un mare prost."

Şi, la rândul său, gasconul căzu într-o reverie profundă, lăsând liber frâul prins de gâtul micuțului cal navarez.

Capitolul XI

Călătoria dură toată noaptea.

În zori, ajunseră în fața oraşului Blois, deoarece escorta regală urmase malul stâng al Loarei.

Regina, care nu dorea să întâlnească mulțimi de curioşi, hotărî să nu treacă râul şi să continue acest drum pe malul stâng al fluviului.

Pe la ora zece dimineața, ajunseră la un mic han izolat de pe mal, aflat în cale.

Regina vru să se odihnească.

Doi soldați ai episcopului din Blois, care se aflau în acest han, cerură să vadă permisul de liberă trecere.

Când Jérôme le îndeplini cererea, ei nu conteniră a se scuza, şi, convinşi că interveniră în afacerile seniorului de la Mare-aux-Biches

şi ale doamnei de Morangis, se retraseră.

Regina dormi câteva ore.

Jérôme şi Périne nu se despărțiră niciun moment, cu toată convingerea lui Galaor că femeile sunt perfide, ingrate şi inconsecvente.

Manuel şi Solange se plimbau pe sub sălciile de pe malul apei în timp ce regina dormea şi Galaor rămase singur cu tovarăşii lui Jérôme, pe care-i onoră cu buna sa dispoziție şi cu prezența sa la un pahar de băutură, deşi erau nici mai mult nici mai puțin decât nişte simpli căruțaşi.

Odată cu răcoarea serii, porniră din nou la drum şi călătoriră toată noaptea următoare ca să nu se mai oprească decât într-un sat micuț din josul ținutului Sologne, bine cunoscut de Doamna Margareta, care îşi petrecuse prima parte a copilăriei la castelul Chambord, reşedința preferată a bunicului său, regele Francisc I; ea îşi petrecu a doua zi a călătoriei sale, la fel ca şi prima zi.

Manuel şi Solange păreau o pereche de porumbei şi Périne era convinsă că nu-i fusese niciodată infidelă lui Jérôme, nici chiar în gând.

Galaor îşi petrecu timpul în continuare în compania căruțaşilor.

Zilele următoare trecură în acelaşi fel.

Trecură prin Orléans, reveniră pe malul

Loarei, de care se depărtaseră şi în a cincea zi traversară un micuț oraş, numit Gien.

Peste tot, certificatul de liberă trecere făcu minuni.

La Gien, traversară Loara, apoi lăsară râul în dreapta şi urcară spre nord-est.

— Mai avem câteva ore, îi spuse Doamna Margareta lui Solange, şi vom ajunge pe pământul Burgundiei.

— Şi vom ajunge acasă la domnul mareşal, spuse Solange.

„Şi nu veți mai avea nevoie de mine", gândea Galaor.

Nu făcură, pe la amiază, decât un popas de câteva minute.

Pe măsură ce călătoria se apropia de destinație, regina era din ce în ce mai îngrijorată.

De douăzeci de ori în timpul călătoriei, crezu că aude în spate galopul cailor soldaților trimişi de acel înfiorător Pont-Ribaud.

În cele din urmă, seara, în timp ce soarele cobora la orizont, zăriră la marginea unei vaste câmpii, un castel fortificat.

— Acesta este Saint-Sauveur! spuse regina.

Era prima fortăreață din Burgundia şi steagul mareşalului de Biron flutura în vârful turnului.

Atunci Margareta respiră uşurată.

Ea chiar dori să coboare singură din litieră, să simtă sub piciorul său micuț acel pământ

din Puysai, care era un fel de anticameră a colinelor generoase care dau vinul de Burgundia.

— Aici, spuse ea, sunt încă regina Franței, şi nu mă vor forța să-mi dau acordul să divorțez.

Noaptea se lăsase atunci când litiera regală se opri în fața podului mobil al castelului din Saint-Sauveur.

— Cine-i acolo? strigă santinela.

— Regina! răspunse Manuel.

Acest răspuns se repetă din exterior către interiorul castelului, din santinelă în santinelă, ajungând la comandantul castelului, care se grăbi deîndată.

Comandantul era un tânăr, văr al mareşalului.

El se numea Saint-Prix.

Regina îl văzuse de multe ori la Luvru şi obişnuia să i se adreseze într-un mod familiar.

— Saint-Prix, drăguțule, spuse ea, eu mă voi caza aici în noaptea asta, apoi mâine îmi vei da o escortă pentru a-mi continua drumul până la Dijon, unde-l voi vedea pe vărul tău, mareşalul.

— Doamnă, răspunse Saint-Prix, Majestatea Voastră nu are nevoie să se deranjeze pentru a face un drum atât de lung.

— De ce, drăguțule?

— Pentru că mareşalul se află la două leghe de aici, la castelul din Saint-Fargeau, la vânătoare de cerbi. Îi voi trimite un mesager.

Obrajii reginei Margareta se înroşiră de bucurie şi ea repetă, privind-o pe Solange:

— Atunci, sunt încă regină!

Podul mobil fu coborât în faţa litierei regale, iar după ce regina trecu de zidul triplu al castelului, Galaor se apropie:

— Doamnă, spuse el, Majestatea Voastră este acum în siguranţă şi vă implor să-mi daţi voie să plec.

— Cum! spuse regina, vrei să mă părăseşti?

— Da, Doamnă.

— Dar... de ce?

Un zâmbet se ivi pe buzele gasconului.

— Pentru că, spuse el, vreau să văd cu ochii mei dacă semăn cu adevărat cu regele Franţei.

Regina îi întinse mâna:

— Sunteţi un gentilom curajos şi vă las să mergeţi pe drumul dumneavoastră, spuse ea. Plecaţi, nu vă voi uita.

Galaor sărută cu respect mâna doamnei Margareta şi încălecă pe cal.

— Cum, întrebă Solange, ne părăsiţi?

— Da, spuse Galaor. Dacă aveţi un mesaj pentru doamna Nancy, pot să-l transmit.

— Nu, răspunse Solange.

— Într-adevăr, spuse pajul Manuel, ar tre-

bui să stați cu noi.

— Ei, drace! făcu Galaor, dumneavoastră sunteți în slujba reginei, dar eu nu sunt încă în slujba nimănui. Dumneavoastră v-ați găsit norocul, eu sunt în căutarea lui.

Périne, la rândul ei, veni să-şi ia la revedere de la Galaor.

Galaor se aplecă la urechea ei:

— Draga mea, îi spuse el, plecarea mea nu are niciun alt motiv decât gelozia pe care mi-ai sădit-o în inimă.

— Eu? făcu inocent menajera.

— Crezi că timp de şase zile am jubilat văzând cum te mângâie acest necioplit de Jérôme?

— Ah! Doamne! răspunse Périne cu naivitate, ce să fac dacă trebuie să mă căsătoresc cu el?... şi dumneavoastră nu vă veți căsători cu mine!

— Nu, dar atunci când veți fi căsătoriți, mă voi întoarce.

Şi Galaor strânse cu mâna frâul micuțului cal navarez şi-l îndemnă la galop murmurând:

— La Paris, acum! şi păzeşte-te, Galaor, prietene, să-i spui regelui că tu ai eliberat-o pe Doamna Margareta din mâinile lui Pont-Ribaud!

. . . . . .

MÂNA STÂNGĂ

(LA MAIN GAUCHE)

(Anul 1597, începutul lunii octombrie)

Capitolul I

— *Ventre-saint-gris!*[18] strigă regele, este atât de frig în acest Luvru, ca într-o biserică de la țară, care-i deschisă tuturor pelerinilor.

Şi regele se ridică din fotoliul său, decorat cu flori de crin, şi puse simplu, chiar el însuşi, un buştean în cămin.

Se aflau, într-un colț al sălii, o jumătate de duzină de curteni care vorbeau în şoaptă şi care se aflau la o distanță respectabilă.

Printre ei era şi domnul d'Épernon.

— Hei! domnilor, spuse el în şoaptă, regele este într-o dispoziție proastă, astăzi.

— Se simte furtuna în aer, murmură un alt domn.

— O furtună care se va înteți din cauza plânsului unei femei, adăugă un al treilea.

Cina regelui fu servită pe o mică masă ce se afla în apropierea focului.

---

[18] Ventre-saint-gris – înjurătură folosită de regele Henric al IV-lea, derivată din „ventre de Saint-Denis" (pântecele Sfântului Dionisie). Potrivit tradiției creştine, Saint Denis (numit şi Dionisie, Dennis, sau Denys) este un sfânt şi martir creştin, fost episcop al Parisului în secolul al treilea. [n.t.].

Dar regele nici nu o observă.

Aşezat picior peste picior, cu bărbia în gulerul plisat[19] şi mototolind pe jumătate acest guler cu mâinile sale, Henric de Navarra, acum regele Franței, moştenise atât veselia Bourbonilor, dar în acelaşi timp cu tronul, părea să fi moştenit şi plictiseala pe care cei din familia Valois, predecesorii săi, au simțit-o timp de o jumătate de secol, sub lambriurile reci ale Luvrului.

Domnul d'Épernon zise din nou în şoaptă:

— Frumoasa Gabrielle are un caracter insuportabil; ea obişnuieşte să plângă. Cunoaşteți ceva mai enervant ca o femeie care e cu ochii în lacrimi de seara până dimineața?

Un gascon, cavalerul d'Estourbiac, se aplecă la urechea lui d'Épernon şi îi spuse:

— Sunteți sigur, domnule mareşal, că starea proastă a regelui are această cauză?

— Foarte sigur, răspunse d'Épernon.

— Hm! făcu d'Estourbiac, aş paria că-i alt motiv.

— Care ar fi acest motiv, tinere prieten?

— Regele este îndrăgostit.

— De frumoasa Gabrielle?

— Nu, de domnişoara d'Entrague.

---

[19] Este vorba despre gulerul înalt, plisat şi scrobit, purtat de regi şi înalta nobilime în sec. XVI-XVII. [n.t.].

— Henriette?

— Da.

— Este într-adevăr posibil, făcu d'Épernon.

— Atunci, continuă cavalerul d'Estourbiac, înseamnă că lacrimile ducesei de Beaufort nu au nimic de-a face cu proasta stare de spirit a regelui.

— Dimpotrivă.

Cavalerul se uită la domnul d'Épernon cu uimire.

— Tinere prieten, spuse mareşalul luându-l de după umăr şi apropiindu-se de urechea cavalerului, sunteți gascon ca şi mine, v-ați gândit...

— Ca şi dumneavoastră, domnule mareşal, spuse gasconul, care deja devenise un bun curtean.

— Fie, făcu d'Épernon, dar vă lipseşte experiența.

— Ah!

— Regele este un erou, continuă d'Épernon, cu o uşoară ironie. Nimeni nu se îndoieşte, iar cetățenii din Paris, cu atât mai puțin decât alții; dar regele, care nu a pălit vreodată în fața unui tun, nu poate înfrunta strălucirea a doi ochi frumoşi, negri, căprui sau albaştri, deoarece culoarea nu contează. Regele obişnuieşte să iubească două sau trei femei în acelaşi timp.

— Serios?

— Acest bădăran de Sully, continuă domnul d'Épernon, l-a convins pe rege să divorțeze de Doamna Margareta, care este sterilă, după cum se spune, tronul Franței fiind în pericol de a nu avea moştenitor.

— Înțeleg. Şi?...

— Ducesa de Beaufort, pe care regele a iubit-o mult, varsă în fiecare dimineață o tonă de lacrimi frumoase şi transparente ca şi nestematele de cristal, dovedindu-i regelui că fiul său, micuțul Cezar, ar fi un prinț moştenitor fermecător. Când Sully o desființa pe regină prin bârfă, regele şi-a amintit de momentul în care, micul prinț de Navarra se îndrăgostise de soția sa. Apoi, când Sully, cu sinceritate sa brutală, îi dovedi că nu se putea ca viitorul rege să fie un bastard, el se gândi în mod serios să o repudieze pe regină şi să se căsătorească cu ducesa de Beaufort. Acum, îmi spuneți, tinere prieten, că regele este îndrăgostit de domnişoara d'Entrague: este posibil şi nu aş fi surprins dacă în acest moment el le-ar iubi pe toate trei.

— Pe regină, pe ducesă şi pe domnişoara d'Entrague?

— Da.

— Dar-ar ciuma! murmură d'Estourbiac, inima sa este mare ca o catedrală?

— Aşa se zvoneşte, încheie d'Épernon.

În acest moment, regele îşi ridică privirea.

— Hei! d'Épernon, spuse el, ce tot mormăi acolo, prietene?

— Sire, răspunse mareşalul apropiindu-se, mă uit la cer şi la stele prin fereastra care este deschisă.

Fereastra era deschisă, într-adevăr, ceea ce explica faptul că se făcuse frig în sală, deşi focul ardea în vatră.

Dar regelui îi plăceau aceste obiceiuri: un foc bun în cămin şi aerul proaspăt care intra de afară în trombe.

Ora şapte se anunța la Saint-Germain l'Auxerrois şi, cum era aproape prima zi a lunii octombrie a aceluiaşi an, 1597, noaptea se lăsase de mult timp, o noapte foarte frumoasă, clară şi limpede ca o noapte petrecută în Spania sau Italia, cu stele de aur mult mai numeroase decât nisipul de pe malul mării.

Regele se ridică din fotoliul său şi se apropie de fereastră.

— Ai dreptate, d'Épernon, spuse el, – deoarece uneori regele îl tutuia pe mareşal, – ai dreptate, noaptea aceasta este foarte frumoasă.

— Nu-i aşa, Sire?

— Dar nu cred că eşti un visător care priveşte la stele, prietene.

— Am şi eu momentele mele, Sire.

— Eşti îndrăgostit, mareşale?

— Doamne fereşte, Sire!

— *Ventre-saint-gris!* înseamnă că eşti un om fericit, prietene.

Domnul d'Épernon se înclină.

— Dar, spuse regele, de ce te uiți la stele, dacă nu eşti îndrăgostit?

— Pentru că îmi amintesc o poveste pe care mi-a spus-o prietenul meu Noë.

La auzul acestui nume, regele tresări.

— Bietul Noë! spuse el, am petrecut ore fericite împreună, dar a greşit că m-a părăsit. A fost un bun prieten, mareşale.

— Desigur, Sire.

— Şi care era această poveste pe care ți-a spus-o Noë, mareşale?

— Majestatea Voastră vrea să o audă?

— Da, răspunse regele, care căsca de-i trosneau fălcile.

— Ei bine, Sire, şopti d'Épernon, Noë mi-a povestit că într-o seară a anului 1572... a trecut mult timp de atunci, Sire.

— Vai! oftă Henric.

— Doi cavaleri, doi tineri, intrau în cârciuma unui anume Malican...

— Ah! Da, unchiul lui Myette?

— Exact, Sire.

— Şi ce-au făcut aceşti doi călăreți?

— Au cinat fericiți, au băut în reprize lungi, apoi unul dintre ei a mers la fereastră şi a început să privească o stea care se ridica în-

cet la orizont.

— Şi a văzut o astfel de stea? întrebă regele al cărui chip întunecat se lumina puțin câte puțin.

— Cavalerul care privea steaua i-a spus însoțitorului său: „Ascultă, prietene, această stea pe care o vezi acolo este a mea. Priveşte-o cum străluceşte şi cât de repede se urcă deasupra Luvrului. Ştii ce mi-a prezis? Ea mi-a prezis că Luvrul va fi al meu, că Parisul îmi va aparține şi, odată cu Parisul, toată Franța, şi că voi fi rege”.

— Ah! a spus el aceste cuvinte, mareşale?

— Da, Sire, răspunse d’Épernon, şi avea dreptate, deoarece steaua şi-a respectat toate promisiunile, deoarece acel cavaler, îmbrăcat într-un spențer din pânză groasă şi încălțat cu cizme din piele de vacă, nu era nimeni altul decât prințul Henric de Navarra, astăzi iubitul nostru rege.

— E adevărat ce spui, mareşale, spuse regele, oftând. Steaua s-a ținut de cuvânt şi chiar a făcut mult mai mult, sărmane prieten.

— Ce anume, Sire?

— A îndeplinit un lucru pe care a uitat să mi-l prezică.

— Serios? Şi… această predicție… care era?

— Că mă voi plictisi îngrozitor pe tronul Franței, oftă regele care, în acel moment, îi arătă pumnul stelei sale.

La această mărturisire a regelui, d'Épernon nici nu clipi.

Domnul d'Épernon era un bun curtean. El ştia că trebuie să fie întotdeauna de acord cu prinții, chiar şi atunci când spuneau lucruri rele despre ei înşişi.

Regele aşteptă un moment şi, văzând că d'Épernon nu spune nimic, continuă:

— Tu nu găseşti că se moare de plictiseala aici, mareşale?

— Asta depinde, Sire.

— Ce vrei să spui?

— Luvru este o foarte frumoasă locuință.

— Mi s-a părut chiar prea frumoasă, oftă Henric, de pe vremea fraților şi a verişorilor mei, răposații regi.

— Pe legea mea! Sire, spuse d'Épernon, atunci nu erați încă rege.

— Te înşeli, eram... eram rege al Navarrei, şi era foarte distractiv.

— Pfu! făcu mareşalul, ridicându-şi pe jumătate buza superioară.

— Castelul meu din Pau era o cocioabă, dar ce privelişte frumoasă!... şi vinul din pivnițe!... cum nu găseşti aici. Şi o jumătate de duzină de tovarăşi de seamă drept curteni... Şi frumoasa Corizande... şi Fleurette... şi multe altele...

Regele se opri, dar fața i se lumină şi inima i se încălzi la aceste amintiri din tinerețea sa,

cu gândul la primele sale iubiri.

— Şi multe altele?... repetă mareşalul.

Regele tresări, apoi aruncă o privire în spatele lui şi văzu acel grup strălucitor alcătuit din curteni şi ofițeri care păstraseră o tăcere pioasă în timp ce regele vorbise cu domnul d'Épernon.

— Sst! spuse el, unele povestiri sunt ca vinul vechi.

— Cum aşa?! exclamă mareşalul.

— De exemplu, spuse regele: să zicem că ai un vin de o sută de ani, de culoarea cojii de ceapă. În familia ta, obişnuiți să beți câte o sticlă la fiecare naştere şi la fiecare căsătorie.

— Ei bine?

— Tu nu vei invita să ciocnească un pahar cu voi şi să deguste acest nectar decât pe cei mai dragi prieteni şi pe rudele cele mai apropiate.

— Desigur.

— Ei bine, pentru a relata aceste povestiri, trebuie să fii față în față cu un vechi prieten. Toate urechile profane nu vor înțelege tâlcul povestirii.

— Acest lucru este oarecum adevărat, Sire.

Regele aruncă o nouă privire în sală, nu pentru a vedea curtenii, ci ca să se uite la masa încărcată cu bucate alese ce se afla lângă foc.

— Vrei să cinezi cu mine, mareşale? întrebă

el.

Domnul d'Épernon se înclină.

— În primul rând, spune-mi, ți-e foame?

— Da, Sire.

— Cu atât mai bine! am oroare de aceşti simandicoşi care mănâncă din vârful buzelor.

— Mie îmi place să devorez mâncarea, Sire.

— Bei bine?

Domnul d'Épernon zâmbi:

— Majestatea Voastră ştie, spuse el, că un gascon care nu mai bea este pe moarte, şi eu nu mă grăbesc să părăsesc această lume, credeți-mă.

Regele se întoarse spre curtenii săi:

— Domnilor, spuse el, când eram regele Navarrei, am interzis eticheta la curtea mea şi, când mă aşezam la masă, toți cei care erau cu mine respectau această decizie. Din păcate, pentru voi şi pentru mine, mi-am schimbat coroana mea de Navarra cu cea a Franței şi noii mei supuşi mi-au pretins să țin la etichetă. Dar dacă nu vă pot invita la cină, va fi într-adevăr dureros să vă văd cum asistați la masa mea. Prin urmare, sunteți liberi, domnilor, să mergeți să cinați unde vă place.

Şi, cu un simplu gest, regele concedie pe toată lumea.

— Ce bine! murmură tânărul cavaler d'Estourbiac care ieşi ultimul. Domnul duce

d'Épernon a îndeplinit o sarcină grea: să-i creeze poftă de mâncare regelui. Să sperăm că domnul de Sully sau doamna ducesă de Beaufort nu vor strica totul.

Regele rămase singur cu d'Épernon.

Totuşi, într-un colţ al camerei rămăseseră doi paji micuţi care îi serveau masa regelui.

Dar regele nu-i trimise nicăieri.

El se aşează la masă, îl invită pe d'Épernon să se aşeze în faţa lui şi înfipse o furculiţă şi un cuţit mare într-un pate de potârnichi care fusese adus direct din Nérac.

După prima îmbucătură, după ce prima cupă de vin fusese golită, Henric puse coatele pe masă.

— Iată că deja mă simt mai bine, spuse el.

— Sire, răspunse d'Épernon, Majestatea Voastră v-aţi ponegrit în mod ciudat, mai devreme.

— Crezi?

— Oh! într-adevăr, un rege care se plictiseşte nu are nici foame, nici sete. Ori eu l-am văzut cinând de mai multe ori pe răposatul rege Henric.

— Ah!

— Era jalnic, Sire. Toţi erau tentaţi să creadă că regele trebuia să cheme un duhovnic.

— Oh! Nu mi-e foame în fiecare zi, prietene, spuse regele râzând; dar mi-a trecut prin minte o amintire din copilărie care m-a făcut

să mă simt bine în seara asta.

— Este o povestire pe care Majestatea Voastră mi-o promite?

— Exact.

Regele oftă încă o dată şi spuse:

— Dacă doamna ducesă de Beaufort ar fi fost aici, mi-ar fi creat o mie de necazuri. Această femeie este geloasă pe trecut chiar mai mult decât pe prezent.

— Şi... pe viitor... Sire? făcu mareşalul, cu un surâs fin.

Regele făcu o mişcare pe scaunul său şi se uită la d'Épernon.

— Prietene, spuse el, bănuiesc că vrei să mă faci să bârfesc.

— Eu, Sire?

— Despre domnişoara d'Entragues.

Domnul d'Épernon luă un aer de uimire şi nu se încruntă.

Regele îi spuse:

— Atunci, îți voi spune imediat povestirea în cauză.

— Vă ascult, Majestate.

Regele continuă să vorbească cu gura pe jumătate plină:

— Era în luna septembrie, la o lună după acea „petrecere de familie" organizată de draga mea soacră, regina Catherine, şi care s-a numit noaptea Sfântului Bartolomeu. Am scăpat ieftin şi, dacă Doamna Margareta,

soția mea, nu m-ar fi ascuns sub patul său, cred că nu am fi luat cina împreună în această seară. Îți poți imagina că nu am rămas în Paris. Am pus o sută de leghe între mine şi Luvru şi am călătorit câteva zile, Doamna Margareta şi cu mine, pentru a merge în Navarra şi pentru a domni în liniște pe teritoriul nostru. Sunt încă puțin îndrăgostit de regină, aşa este, dar nu mai este la fel ca pe vremea în care mi se spunea la Paris messire de Coarasse şi pe când Nancy m-a introdus în Luvru pe micuța scară dinspre malul apei. Îți voi mărturisi chiar că apartenența la altă religie a favorizat apariția unei răceli între noi. Şi apoi, prietenii mei mi-au povestit o grămadă de baliverne despre Doamna Margareta.

— Într-adevăr! Sire.

— Oh! calomnii, bârfă... pentru că regina este o femeie cinstită; dar, în cele din urmă, mi s-a vorbit despre domnul de Guise o dată, despre domnul de la Mole altădată... ce să-ți mai spun? Aceste zvonuri au făcut ca starea mea de spirit să fie foarte proastă când am ajuns la Beaupertuis.

— Eh! făcu d'Épernon.

— Beaupertuis, continuă regele, este conacul în care s-a petrecut istoria pe care ți-o voi povesti, după cum vei vedea.

Şi regele bău încă un pahar cu vin şi începu

să taie încet dintr-o potârniche, apoi continuă:

— Beaupertuis este un castel frumos, construit pe mijlocul coastei, pe malul râului Dordogne, la cinci sau şase leghe de Bordeaux. Era aproape noapte când am văzut turnurile sale conturându-se pe cerul încă roşiatic luminat de razele de la asfinţit. Mergeam călare de la prima oră a dimineţii, eram obosiţi şi ne era foame. Cei patru gentilomi care ne erau escortă, începuseră să suspine uitându-se la conac, deoarece era singura locuinţă pe care o puteai vedea la orizont. Regina a ridicat perdelele litierei sale şi a spus:

„— Ce-ar fi să cerem ospitalitate în acest castel?"

„— Vom face cum doriţi," i-am răspuns pe un ton plin de proastă dispoziţie, care se explica prin amintirea tuturor întâmplărilor urâte care-mi fuseseră povestite de către inamicii Doamnei Margareta.

O jumătate de oră mai târziu, am bătut la uşa castelului. Poarta a rămas închisă suficient de mult timp. În cele din urmă, o fereastră s-a deschis undeva în partea de sus şi capul unei femei în vârstă, ce părea o călugăriţă, a apărut, întrebându-ne ce vrem. Turenne, care era unul dintre cei patru gentilomi, a răspuns:

„— Suntem nişte gentilomi cărora ne este foame şi sete, şi care cerem ospitalitate.”

„— Sunteți catolici?” a întrebat bătrâna.

„— Da”, a zis Turenne, care a spus o minciună din prudență.

Fereastra s-a închis şi zece minute mai târziu, uşa s-a deschis, continuă regele, cu un ton aproape lugubru. În spatele batantelor sale a apărut un bărbat la fel de bătrân ca şi femeia care ne chestionase. Acest om avea un spențer negru, pantalonii scurți negri, o barbă albă, o față gălbuie şi ochii mici gri care străluceau aruncând o privire ciudată.

„— Urmați-mă!”, a spus el.

Am trecut pe sub clopotniță, apoi am traversat o curte în care am lăsat litiera, catârii şi caii, şi, în cele din urmă, am fost introduşi într-o sală mare, cu ziduri înnegrite unde, iarna, cred că era un frig groaznic. Starea mea proastă a crescut şi i-am spus reginei:

„— Dacă veți cina insuficient, dacă veți bea un vin prost şi dacă veți dormi pe un pat detestabil, să nu vă plângeți, draga mea, pentru că dumneavoastră sunteți cea care a vrut să se oprească aici.”

Bătrânul, care părea a fi un fel de majordom, a aprins focul, a pregătit o masă şi a plecat fără să spună un cuvânt. Bătrâna doamnă nu a mai apărut. Un sfert de oră mai târziu, bătrânul s-a întors, urmat de trei alți

valeți, la fel de bătrâni, care au adus vin şi friptură rece. Am încercat să-l chestionăm, dar ne-a răspuns sec.

„— Cui aparține acest conac?" a întrebat Turenne.

„— Doamnei."

„— Care doamnă?"

„— Văduva baronului."

„— Care baron?"

„— Baronul Beaupertuis."

„— Şi baroneasa ne va face o vizită?" întrebă regina.

„— Nu."

Apoi bătrânul şi cei trei valeți au ieşit.

Friptura a fost bună, vinul excelent; noi aveam o foame mare şi am luat cina cu o poftă de mâncare excelentă. Acel vin de Gasconia mi-a creat întotdeauna o stare bună, continuă regele. Spre sfârşitul cinei eram toți bine dispuşi şi le-am spus că, dacă tot era clar de lună şi dacă noaptea era călduroasă, ar fi fost bine să pornim la drum. Dar regina era obosită şi însoțitorilor noştri le era somn.

„— Plecăm în zori", mi-a spus Doamna Margareta.

Bătrânul s-a întors, urmat mereu de cei trei servitori bătrâni şi ne-a spus că erau pregătite camerele noastre. Regina l-a urmat pe majordom. Turenne şi însoțitorii săi s-au mulțumit cu o cameră mare în care erau pregăti-

te două paturi şi s-au culcat doi câte doi. În ceea ce mă priveşte, am spus că voi sta într-un fotoliu mare care era alături de pat şi am rămas în sala în care am luat cina, gata să-mi petrec noaptea învelit în mantia mea. O oră mai târziu, toată lumea dormea în castel şi ochii începeau să mi se închidă, atunci când un zgomot uşor m-a trezit. Acel zgomot suna ca un geamăt. M-am ridicat şi mi-am ciulit urechea îndreptându-mă spre uşa sălii. Pe măsură ce mă îndepărtam de cămin, în care încă se mai vedea puţin jăratec, zgomotul devenea mai clar. Am auzit o voce de femeie, o voce tânără care gemea. Am deschis uşa şi m-am trezit într-un coridor larg la capătul căruia am văzut o rază de lumină ce se strecura pe sub o uşă. M-am îndreptat spre această lumină; de acolo veneau gemetele, care se amestecau acum cu mormăielile unei voci sacadate care tremura. Tu ai cunoscut-o pe doamna Catherine, ca şi mine, mareşale, spuse regele; ştii că a inventat o modă la Luvru şi la alte reşedinţe, şi anume, obiceiul de a face găuri în pereţi, de a săpa scări ascunse, de a asculta la uşi şi de a privi prin fantele încuietorilor.

— Da, Sire.

— Ei bine, mi-am amintit de lecţiile Doamnei Catherine şi, apropiindu-mă în vârful picioarelor, m-am comportat ca un paj sau ca

o cameristă.

— Majestatea Voastră a tras cu ochiul prin gaura cheii?

— Exact.

— Şi ce aţi văzut?

— Mai întâi un fel de oratoriu, ai cărui pereţi erau tapetaţi cu o ţesătură violet, la fel ca locuinţa unui episcop. În această capelă, erau două femei îmbrăcate în negru, una tânără şi una în vârstă. La început, n-am văzut-o decât pe cea în vârstă. În mod sigur, era bătrâna al cărei cap venerabil l-am văzut când am bătut la poartă.

„— Vei intra la mănăstire! spunea ea, pentru că ne-au sărăcit prea mult războaiele civile pentru ca să putem rupe o parte din moştenirea fratelui tău cu scopul de a-ţi face o zestre adecvată.”

Tânăra fată îi răspunse cu gemete. Bătrâna, care se afla în faţa uşii, s-a dat puţin la o parte şi, astfel, am putut vedea pe cea căreia îi era destinat supliciul liniştit al unei mănăstiri. O rază de lumină a căzut pe faţa ei şi m-am abţinut foarte greu să nu scap un strigăt de admiraţie.

În timp ce regele ajunsese în acel punct al povestirii sale, uşa se deschise şi un paj intră.

— Ce vrei, drăguţule? întrebă regele Henric.

— Sire, răspunse pajul, doamna Nancy do-

reşte să fie primită de Majestatea Voastră.

— Ce doreşte?

— Nu ştiu, Sire.

— Spune-i să intre, naşei mele Nancy, spuse regele râzând; ea nu are urechile sensibile, iar eu voi putea continua povestea mea de faţă cu ea. În sănătatea ta, mareşale!

Şi regele ciocni un pahar cu d'Épernon.

Nancy intră.

Ea nu mai era acea cameristă repezită, sarcastică şi spirituală de şaisprezece ani, care îl introducea pe messire de Coarasse la Doamna Margareta, pentru că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de atunci, şi poate chiar puţin mai mult.

Dar cel care o cunoscuse la şaisprezece ani şi care ar fi revăzut-o la treizeci şi şase de ani, cu siguranţă ar fi recunoscut-o.

Nancy era frumoasă, având acea frumuseţe splendidă a maturităţii, care începea după treizeci de ani.

Văduvă de mai mulţi ani deja, după acel drăguţ Raoul pe care-l iubise, Nancy nu se recăsătorise.

L-a plâns mereu pe Raoul?

Unii spuneau că da, alţii, că nu.

Ce făcea la Luvru, ea, vechea şi sincera prietenă a bietei regine aflate în dizgraţie, atunci când Margareta fusese încredinţată cu atâta brutalitate lui Pont-Ribaud?

Acest lucru era încă un mister.

Regele era mulțumit, de altfel, în compania lui Nancy.

Ea îşi păstrase frumosul obicei de a sta la taifas şi, deşi nu mai avea talia trasă prin inel, ea continua să se strecoare lesne prin coridoarele secrete ale Luvrului şi mergea de minune în vârful picioarelor.

Gurile rele chiar spuneau că ea nu-şi pierduse frumosul său obicei de a asculta la uşi, pe ici, pe colo.

Dar toată lumea o menaja pe Nancy, cea mai veche dintre curteni, fie ei catolici convinşi sau eretici convertiți la biserica romană.

Doamna de Beaufort o numea „*dragă doamnă*” şi făcuse sacrificii mari să o atragă de partea ei, de când, într-o zi în care, făcând imprudența de a o trata cu o oarecare superioritate, ea fusese certată de către rege.

— Draga mea, îi spusese regele Henric, vorbind despre Nancy, nu vreau să vă supăr; pot spune despre Nancy că aproape s-a născut la Luvru şi acest castel va fi mereu casa ei. După ce plângeți, ceea ce vi se întâmplă foarte des, şi mă înfuriați, şi îmi stricați buna dispoziție, Nancy soseşte şi îmi spune câte o poveste care mă face să râd. Aveți grijă să nu-i faceți vreun rău, altfel ne vom certa.

Din ziua aceea, frumoasa Gabrielle îşi spu-

sese deseori:

— Depinde de Nancy ca regele să o repudieze pe soția lui şi să se căsătorească cu mine. Trebuie ca Nancy să fie de partea mea.

Dar ea nu o câştigă pe Nancy de partea ei şi ducesa favorită se osteni în zadar.

Atunci Nancy intră.

— Bună seara, drăguțo, o întâmpină regele, eram mai devreme prost dispus; ai făcut bine să vii să mă vezi.

— Cu toate acestea, doamnă, spuse mareşalul, salutând-o pe Nancy, trebuie să vă spun că proasta dispoziție a Majestății Sale s-a îndulcit treptat. Regele mi-a povestit o întâmplare...

— Ah! făcu Nancy.

— Îi vorbeam despre castelul Beaupertuis.

— Bine! făcu Nancy, vă ascult. Majestatea Voastră m-a emoționat mai devreme cu unele cuvinte. Dar, din moment ce domnul d'Épernon nu cunoaşte povestea...

— Nu, spuse mareşalul, şi sunt foarte curios să ştiu ce s-a întâmplat cu bătrâna mânioasă şi cu tânăra care plângea.

Un zâmbet se ivi pe buzele regelui.

— Nancy, îmi permiți să continui? întrebă el.

— Da, Sire.

Şi Nancy se ghemui într-un fotoliu, la capătul mesei.

Regele continuă:

— Mă aflam în continuare în spatele uşii. După ce razele lămpii au luminat faţa tinerei fete, m-am cufundat într-un adevărat extaz. Lacrimile îi sporeau frumuseţea chipului, şi doamna de Beaufort, care ştie să plângă foarte bine, nu a fost în stare niciodată să plângă aşa de frumos.

Nancy îşi muşcă buzele ca să nu râdă.

Bătrâna încheie brusc întrevederea:

„— Fiica mea, i-a spus ea, vei pleca în cincisprezece zile; aceasta este voinţa mea".

Şi a plecat printr-o uşă care a rămas deschisă, aflată în partea din spate a oratoriului, iar liniştea era tulburată doar de suspinele tinerei fete. Atunci, continuă regele, am bătut uşor la uşă. Frumoasa a tresărit, şi-a şters repede lacrimile, s-a grăbit spre uşă şi a deschis-o.

„— Cine este acolo?" a întrebat ea.

Apoi, văzându-mă, a făcut un pas înapoi manifestând o mare teamă.

„— Nu-ţi fie teamă! copila mea, i-am spus. Sunt un cavaler de profesie şi mi-am pus sabia şi lancea mea în serviciul celor asupriţi."

Cred că faţa mea i-a inspirat o anumită încredere, deoarece ea nu a încercat să cheme pe cineva în ajutor şi mi-a permis să intru în oratoriu. Apoi şi-a petrecut noaptea vorbindu-mi despre necazul ei, acela de a fi

trimisă la mănăstire, pe când ea ar fi preferat să se poată mărita cu un frumos gentilom al cărui nume mi l-a spus şi care avea conacul său pe malul râului Dordogne, aflat la zece sau douăsprezece leghe în amonte.

„— De ce nu v-a răpit?" am întrebat-o.

„— Vai! El nu ştie unde sunt. Mama mea a răspândit zvonul că sunt închisă de mai mult de un an într-o mănăstire din Angoulême."

„— Şi timp de un an?..."

„— Am fost prizonieră aici."

„— Vreți să vă răpesc şi să vă duc la logodnicul vostru?"

„— Ați face asta?" a spus ea cu nerăbdare.

„— Da."

„— Când?"

„— Noaptea următoare."

Uimirea ei creştea din ce în ce mai mult.

„— Dar cum ați ajuns aici?" m-a întrebat ea.

„— Mi s-a acordat ospitalitate."

Cum zorii zilei se iviră, ne-am despărțit. La răsăritul soarelui, Doamna Margareta, cei patru gentilomi şi cu mine, am pornit la drum. Nici regina, nici tovarăşii mei nu ştiau nimic despre aventura mea din acea noapte. O oră mai târziu, am traversat estuarul Gironde. I-am spus atunci Doamnei Margareta:

„— Draga mea, suntem aici ca acasă şi nu mai avem cum să ne temem de Doamna

Catherine şi oamenii săi. Puteți să vă continuați drumul în compania lui Turenne. Eu vreau să mă duc acasă la prietenul meu Noë, unde am de gând să rămân vreo opt zile."

Regina, căreia îi făcea plăcere, fără îndoială, să călătorească împreună cu Turenne, m-a lăsat să plec. Mi-am petrecut ziua într-o casă la țară, aflată la o leghe de Beaupertuis. După venirea nopții, am escaladat meterezele care erau în stare proastă, m-am strecurat în grădină, şi, grație indicațiilor pe care mi le dăduse frumoasa Isaure cu o noapte în urmă, am reuşit să ajung până la ea.

— Şi, spuse mareşalul, Majestatea Voastră a condus-o la logodnicul ei?

— Fără nicio îndoială, spuse regele.

— Regele a spus purul adevăr, zise Nancy, dar nu l-a spus în întregime.

— Cum aşa, draga mea?

— Regele nu a spus că i-au fost necesare trei luni pentru a face călătoria.

— Oh! spuse mareşalul, o călătorie de douăsprezece leghe!...

— Regele nu a mințit-o pe regină. El s-a oprit în tot acest timp la castelul prietenului său, Noë.

— Dar... bietul gentilom, logodnicul fetei?

— Ah! Doamne! uitasem, spuse regele Henric cu naivitate, a trecut mult timp de atunci!

— Hei! spuse Nancy, ştiu mai multe, poate, credeți-mă.

— Tu? făcu regele Henric.

— Da, Sire, şi pentru a termina această povestire mă aflu aici.

Regele Henric avea acum o foarte bună dispoziție.

Vinul de Jurançon, băutura lui preferată, îi sporise cheful şi promisiunea pe care i-o făcuse Nancy sfârşi prin a-l bucura.

— Cum, drăguțo, spuse el, tu ştii ce s-a întâmplat cu frumoasa domnişoară de Beaupertuis?

— Da, Sire.

— Hai, continuă tu.

— Cu plăcere, răspunse Nancy. Micul gentilom la care Majestatea Voastră a condus-o, se numea messire de Miossens.

— Aşa este. Ai memoria mai bună decât mine, Nancy, pentru că eu deja uitasem.

— El era un hughenot.

— La naiba!

— Şi, înconjurat de o familie atât de pornită împotriva catolicilor, cum era aceea a domnişoarei de Beaupertuis împotriva hughenoților. Cu toate acestea, ei se căsătoriră. Domnişoara de Beaupertuis nu ceru un preot şi se mulțumi cu un pastor. Apoi, după ce căsătoria se încheiase, messire de Miossens se puse în fruntea a douăzeci de oameni înarmați şi

o luă pe drumul spre conacul Beaupertuis; sosind în faţa porţii, sună din corn şi ceru zestrea soţiei sale. Fratele domnişoarei se afla în castel. El îl primi pe messire de Miossens cu lovituri de muschetă şi asediul conacului începu. Se ajunsese pentru scurt timp la armistiţiu între hughenoţi şi catolici. Acesta fu semnalul pentru un nou război. De ambele părţi se grăbiră la arme şi lupta începu. Între timp, doamna de Miossens stătea închisă în conacul soţului ei şi urma să devină mamă. Avea un fiu sau o fiică? Nu ştiu, deoarece catolicii învingători veniră să asedieze castelul. Ei erau sub comanda lui messire de Beaupertuis în persoană. În acest timp, Miossens fusese reţinut în alt loc fierbinte. Conacul său fu luat cu asalt în aceeaşi noapte în care tânăra sa soţie era în durerile naşterii. Ce s-a întâmplat atunci? doamna de Miossens nu a aflat vreodată, deoarece un leşin lung a cuprins-o după naştere.

— Şi copilul?

— Copilul a dispărut.

— Bine!

— Sălbaticul ei frate i-a spus, atunci când ea şi-a revenit din leşin:

„— Nu-ţi mai căuta copilul, deoarece nu-l vei mai revedea vreodată!”

Apoi a dus-o într-o mănăstire şi a închis-o acolo. Ea a petrecut zece ani şi nu a ieşit din

mănăstire decât la înmormântarea fratelui său, care a fost ucis într-o bătălie.

— Dar, spuse regele, ce făcea messire de Miossens în acest timp?

— Sire, răspunse Nancy, fratele domnişoarei de Beaupertuis nu a fost numai un om rău, ci a avut şi o limbă spurcată.

— Cum aşa, drăguţo?

— El a aflat că sora lui făcuse un sejur lung acasă la Amaury de Noë, în compania unui gentilom necunoscut; şi cum copilul pe care el l-a făcut să dispară, venise pe lume la şapte luni şi şaptesprezece zile după căsătorie, el s-a grăbit să-l informeze pe messire de Miossens printr-un mesager.

— Ah! ah! făcu regele.

— Astfel că messire de Miossens nu s-a mai ocupat de soţia sa.

— Dar de unde ştii toate astea, Nancy? întrebă regele.

— Pentru că am primit vizita frumoasei văduve de Beaupertuis, doamna de Miossens.

— Când s-a întâmplat asta?

— Chiar astăzi.

— Deci, o cunoşteai?

— Nu, dar mi s-a adresat prin intermediul micilor mei veri, care ştiau că am trecere la curte.

— Într-adevăr! spuse regele, râzând.

— Aceşti oameni buni se înşală, spuse

Nancy cu un aer de modestie, pentru că nimeni, cu excepția...

— Drăguțo, o întrerupse regele, ai grijă să nu o bârfeşti pe ducesa de Beaufort.

— Eu, Sire! oh! de exemplu!

Şi Nancy, muşcându-şi buzele, continuă:

— Doamna de Miossens mi-a făcut o vizită şi nu are încredere decât în mine.

— Şi ce doreşte?

— Să obțină dreptate din partea Majestății Voastre.

— Despre ce este vorba?

— Messire de Miossens a murit.

— Ştiu asta.

— Şi, după moartea sa, el a lăsat moştenire toate bunurile soției sale, spunând în testamentul său că are convingerea că soția sa a fost calomniată şi că vrea să repare, după moartea sa, acest prejudiciu pe care el i l-a cauzat în timpul vieții.

— Iată un lucru foarte bun, spuse regele.

— Dar, continuă Nancy, nepoții domnului de Miossens contestă valabilitatea testamentului.

— Hm! făcu Henri de Bourbon.

— Ceea ce face doamna de Miossens este să spere ca Majestatea Voastră să-şi amintească de ea.

— *Ventre-saint-gris!* Dacă îmi aduc aminte?!...

— Şi să declaraţi testamentul ca fiind valid.
— Dar, drăguţo, spuse regele, acest lucru nu-l pot face eu, crede-mă.
— Cine ar putea face acest lucru, Sire?
— Parlamentul meu.
— Fie, dar dacă Majestatea Voastră spune *Parlamentul meu*, este pentru că Parlamentul este al său.
— Ei bine?
— Şi Parlamentul se va supune regelui.
— Drăguţo, spuse regele, vei vedea că lucrurile nu sunt atât de simple pe cât crezi.
— Dar, Sire…
— În primul rând, am motive întemeiate să cred că messire de Miossens a greşit crezând că soţia lui a fost calomniată.
— Oh! făcu Nancy zâmbind, este destul de mult timp de atunci.
— Apoi, cei din familia Miossens sunt într-un fel verii mei.
— Cum aşa, Sire?
— Îţi aminteşti că am avut ca doică pe Jeanne de Miossens?
— Da, desigur, dar aceşti Miossens despre care vorbeşte Majestatea Voastră sunt béarnezi.
— Şi acela care a murit era gascon, nu-i aşa?
— În mod sigur.
— Păi, îmi sunt veri şi, mai mult, dacă nu

mă înşel, ei sunt béarnezii care trebuie să-l moştenească pe gascon. Dacă îi voi da dreptate Isaurei de Beaupertuis, mă voi certa cu fraţii mei vitregi.

— Hm! făcu Nancy, aveţi dreptate, Sire.

— Dacă voi greşi faţă de Isaure, continuă regele, ea va spune că sunt un nerecunoscător.

— Doamne!

Regele se întoarse spre d'Épernon:

— Ce ai face în locul meu, mareşale?

Domnul d'Épernon părea să reflecteze:

— Sire, spuse el în cele din urmă, i-aş acorda o audienţă doamnei de Miossens.

Regele tresări.

— Ce vârstă ar putea să aibă? spuse el.

— Treizeci şi şase de ani, spuse Nancy, dar pare abia de treizeci. Ea este încă foarte frumoasă.

— Adevărat? exclamă regele.

— Majestatea Voastră este în stare să se îndrăgostească de ea, spuse Nancy.

— Oh! oh! spuse regele, gânditor.

Apoi, dintr-o dată, el lovi cu pumnul în masă.

— Dar eu vreau totuşi să mi se spună Henric cel Drept, spuse el.

Nancy şi d'Épernon se priviră cu nelinişte.

— Şi, încheie regele, dacă sunt de partea doamnei de Miossens, voi comite o nedrepta-

te flagrantă.

Cu aceste cuvinte, regele căzu într-o reverie atât de profundă că d'Épernon plecă de la masă fără să fie observat.

Mareşalul era un om prudent, el se ridică de la masă fără să facă zgomot, spunându-şi aceste cuvinte pline de înțelepciune:

„Regele a avut cu doamna de Beaufort o mică explicație foarte dezagreabilă, ducesa plângea, regele a plecat de lângă ea; este foarte bine. În această seară, prima femeie venită va fi foarte bine primită de rege, şi dacă doamna de Miossens va fi introdusă în cabinetul regelui, regele o va primi cum se cuvine. Dar mâine frumoasa Gabrielle îşi va recâştiga terenul, şi mânia sa nu va cădea asupra regelui, ci asupra oricui îi va ieşi în cale, dacă va fi favorizată doamna de Miossens. Nancy este în stare să se apere, este femeie; dar eu, un pricăjit, aş putea fi uşor agresat de ducesa favorită. Aşa că este momentul potrivit de a mă eschiva."

Totuşi, în timp ce mareşalul se îndrepta spre uşă, regele îşi ridică capul:

— Pleci, mareşale? spuse el.

— Sire, răspunse d'Épernon, doamna Nancy este un sfătuitor mai bun decât mine în aceste situații.

— Este posibil, spuse regele, al cărui gând era în altă parte.

Domnul d'Épernon ieşi, iar regele rămase faţă în faţă cu Nancy.

— Sire, spuse vechea cameristă, mi-a venit o idee grozavă...

— Adevărat, drăguţă?

— Majestatea Voastră ar putea împărţi...

— Ce să împart?

— Averea domnului de Miossens între văduvă şi nepoţii ei.

— Dacă voi face astfel, înseamnă că nu va fi niciunul mulţumit: nici ea, nici ceilalţi.

— E posibil, dar Majestatea Voastră ar acţiona cu dreptate. Eu chiar cred că doamna Miossens, dacă Majestatea Voastră va consimţi să o primească...

— Nu, spuse regele, voi mai reflecta. Ducesa va afla şi ar fi pentru ea un nou pretext de a vărsa încă o amforă de lacrimi.

Un zâmbet batjocoritor apăru pe buzele lui Nancy, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Nu-mi spui nimic, drăguţo, spuse el.

— Între copac şi scoarţă este periculos să pui degetul, Sire.

— Serios?

— Şi Majestatea Voastră o iubeşte atât de mult pe ducesă...

— Ah... cu pasiune... spuse regele.

— Doamne!

— Sunt zile... şi apoi... ea plânge atât de mult!

— Ea ar plânge şi mai mult, dacă ar şti că regele…

Nancy se opri.

— Eh! Ce vrei să spui?

— Că regele a remarcat-o pe domnişoara d'Entrague, încheie Nancy.

— Cum ai aflat, drăguțo?

— Oh! din întâmplare, Sire.

— Ei bine, şi ce crezi despre asta?

— Nu cred nimic.

— Vicleano! Nu mai eşti prietena mea?

— Nu vă mai dau sfaturi, cel puțin.

— De ce?

— Păi, pentru că sfaturile mele nu sunt urmate şi urăsc lucrurile inutile.

— Şi, dacă îți promit că-ți voi urma sfatul?…

— Ah! Sire…

— Dacă îți voi jura?…

Nancy clătină din cap neîncrezătoare.

Regele se ridică de la masă şi se apropie din nou de fereastra deschisă.

Nancy îl urmă.

— Vedeți, Sire, spuse ea, steaua voastră străluceşte în continuare cu o lumină mai puternică, şi Majestatea Voastră nu are nevoie de sfaturi.

— Steaua mea! spuse Henri, steaua mea! ea nu mă pune în încurcătură, încă!

— Majestatea Voastră este, prin urmare, prevenită?

Henric oftă adânc.

Nancy continuă:

— Majestății Voastre i-au fost sucite mințile de către domnişoara d'Entrague.

— Este oarecum adevărat, spuse regele.

— Aşa cum s-a întâmplat altădată cu Doamna Margareta.

Henric se încruntă.

— Apoi, cu doamna de Sauve...

— Bine!

— Apoi cu domnişoara d'Estrées, pe care ați făcut-o ducesă. Şi putem continua...

Regele oftă din nou.

— Asta nu înseamnă că Majestatea Voastră nu se plictiseşte, continuă Nancy, şi că nu ar dori să scape de toată lumea, în anumite momente.

— Vai!

— Şi să redevină regele Navarrei...

— Este posibil.

— Şi având dovada că Majestatea Voastră este iubită pentru ea însăşi şi nu pentru regalitatea sa.

Regele făcu o mişcare bruscă, semn că Nancy îi atinsese coarda sensibilă.

— Desigur, continuă isteața Nancy, doamna Gabrielle îl iubeşte mult pe rege.

— Crezi?

— Dar ei i-ar plăcea foarte mult să fie regină, în locul dragei mele stăpâne.

— Nancy, spuse sec regele, ştii că a fost convenit să nu vorbim vreodată despre regină.

— Iertați-mă, Sire, domnişoara d'Entragues...

— Oh! aceasta este tânără, naivă, ingenuă... spuse regele, cu un entuziasm subit.

— Pe lângă domnişoara d'Entragues, Sire, spuse Nancy, cu un ton atât de convingător încât îl făcu pe rege să tresară, doamna de Beaufort este un înger plin de abnegație.

— Nancy!

— Ah! Doamne! răspunse Nancy, Majestatea Voastră vrea adevărul... vi-l spun.

— Ce, ai o părere atât de proastă despre domnişoara d'Entragues?

— Da, Sire.

Regele recăzu într-o reverie profundă.

Nancy se aşează din nou într-un fotoliu şi nu se mişcă.

În cele din urmă, regele oftă.

— Nancy, spuse el, mi-ai spus adevărul, poate; dar nu mi l-ai spus în întregime...

— Sire!

— Nu mi-ai spus de ce regele Franței ar regreta că nu mai este regele Navarrei.

— Atunci, spuse Nancy, Majestatea Voastră era cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Asta-i drept! spuse regele, eşti sinceră!

— Uneori, Sire, dar am grijă să nu abuzez,

spuse Nancy zâmbind.

— Ah! murmură Henric, mi-aş da tot regatul pentru a mai fi de douăzeci şi cinci de ani, cu părul meu negru şi barba mea castanie, cu dinții mei albi şi cu ochii plini de tinerețe.

Şi, în timp ce regele vorbea astfel, se stârni un zgomot mare în anticameră şi se auzi o voce tânără şi răsunătoare care spunea:

— Vă spun că regele mă va primi.

În acelaşi timp, uşa se deschise şi un tânăr intră, un tânăr care-i scoase un țipăt de uimire lui Nancy, în timp ce regele rămase stupefiat.

Şi Nancy murmură, uitându-se la rege:

— Sire, din moment ce vreți să vă amintiți cum erați dumneavoastră la douăzeci de ani, priviți-l pe acest gentilom.

— Bună seara, Sire, spuse noul venit cu o familiaritate gasconă care era de neconfundat.

— Cine sunteți? întrebă Henric, care făcu un pas înapoi.

— Mă numesc Galaor, spuse el, dar dacă aş fi un fiu al Majestății Voastre nu aş fi surprins!

Şi Galaor îşi aruncă haina pe un scaun şi se aşează comod.

Capitolul II

După ce Henric de Navarra a devenit rege al Franței, el a fost obligat să schimbe într-o oarecare măsură eticheta plină de bonomie ce intra în uzanța foştilor săi companioni.

După ce a venit la Paris, împreună cu bravii săi frați de arme care îl tutuiau şi care, unii dintre ei, îl numeau „Henric", el i-a reunit şi a avut cu ei această discuție:

— Bunii mei prieteni, iată că, mulțumită vouă, am devenit rege al Franței şi, desigur, acest fapt nu este lipsit de dificultate. Am dormit la Luvru în tinerețea mea şi ştiu că se doarme foarte prost. Am stat la masa fraților mei defuncți, regii Carol şi Henric, şi aş fi dat din toată inima, cina lor fastuoasă în schimbul fripturii de capră, a brânzei şi a vinului alb, care alcătuiau meniul meu obişnuit când eram la Coarasse sau la castelul din Pau. Acest lucru nu i-a împiedicat pe locuitorii Parisului să creadă că sunt cel mai norocos dintre prinți şi că aş fi făcut o mare greşeală dacă n-aş fi dormit la Luvru pe ambele urechi şi dacă nu aş fi luat cina aşa cum se obişnuia. Dar aceşti oameni curajoşi care m-au ovaționat ca rege al lor sunt nobili adevărați şi ei nu m-ar considera un prinț adevărat, dacă voi m-ați trata la fel ca la Pau, Nérac sau la Coarasse. De acum înainte, va trebui să dorm într-un pat mare în care voi

muri de frig, să locuiesc în acest palat atât de mare încât te poți rătăci de bună voie pe coridoarele sale, să beau dintr-o cupă de argint şi să mănânc dintr-o farfurie de aur: toate lucrurile cu care un biet prinț ca mine nu a fost deloc obişnuit şi care m-ar jena foarte mult; dar, nu astea sunt cele mai rele dintre lucruri, dragii mei prieteni. Va trebui să cinez singur sau să accept cel mult unul sau doi companioni la masa mea, să am ofițeri şi paji în spatele scaunului meu, care să-mi urmărească gesturile, reținerile din cuvintele mele, să aud cum mă numesc „Majestate" şi nu „Henric al nostru", să am paznici care să mă îmbrace în mătase, să primesc ambasadori şi cine ştie câte şi mai câte? Dacă nu aş face aceste lucruri, locuitorii Parisului ar începe să bârfească, spunând că i-am înşelat şi că liturghia pe care am ascultat-o nu ar fi fost un gest sincer. Deci, trebuie să mă supun voinței acestor nobili şi să mă resemnez.

Şi, după ce le vorbi astfel, bunul rege Henric intră în Luvru şi Luvrul îşi reluă obiceiurile pe care le avusese pe vremea celor din casa de Valois.

Erau gărzi în anticamere, şambelani, ofițeri în uniforme brodate cu argint şi aur, paji în spențere strălucitoare şi cameriste foarte cochete.

Regele începu să cineze singur; când dorea

să aibă un oaspete, acesta se considera extrem de onorat.

În fine, nu se mai putea ajunge la regele Franței așa cum se intra în cortul regelui de Navarra.

Vechii săi tovarăşi de arme, după ce începură să şuşotească, deveniră curteni şi, astfel, nu mai şuşotiră sau, cel puțin, nu mai considerau că era un lucru neobişnuit.

Un necunoscut, care spunea că este gentilom, se prezentă la intrarea în Luvru pe care o luă cu asalt; el intră tulburând santinelele care se opuneau trecerii sale, distribuind încolo şi încoace ghionturi oricui încerca să-i împiedice intrarea şi strigă:

— Regele va fi încântat să mă vadă!

Şi acest gentilom, care nu era nimeni altul decât Galaor, ajunse până la rege care rămase stupefiat; şi, după ce intră în camera regelui, el îşi dezbrăcă haina şi îşi desfăcu centura, ca şi cum s-ar fi aflat într-un han.

Regele rămase uimit în fața unui asemenea comportament.

Chiar şi pe Nancy o trecură câțiva fiori.

Galaor strigă:

— Sunt, probabil, fiul Majestății Voastre!...

Practic, regele era încântat, dar eticheta... această scorțoasă etichetă la care nobilimea din Paris ținea atât de mult!...

Regele puse mâna, prin urmare, pe bagheta

pe care o folosea pentru a lovi un clopot.

Dacă bagheta ar fi atins acel clopot, doi paznici ar fi intrat, l-ar fi apucat pe Galaor de umeri şi l-ar fi aruncat dincolo de poartă.

Dar mâna regelui se opri înainte de a atinge acel clopot.

Henric îl privea pe Galaor la fel cum Nancy îl privise deja, şi îşi spusese că bărbatul semăna foarte bine cu regele Henric, pe când era cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Ah, bunul meu prieten, spuse el cu o voce care încerca să-l mustre, fără succes însă, spuneți-mi cine sunteți?

— Numele meu este Galaor, Sire.

— Bine! Şi?

— Sunt gascon.

— Acest lucru este evident.

— Semăn cu Majestatea Voastră...

— Pfu! făcu regele.

— Asemănarea este izbitoare, şopti Nancy.

— Fie, spuse regele. Dar asemănarea nu dovedeşte nimic.

— Ah! făcu Galaor.

Regele se întoarse spre Nancy:

— Sunt şi eu gascon, drăguțo? spuse el.

— Da, Sire.

— Ei bine, toți gasconii se aseamănă între ei.

— Dar, Sire, totuşi...

— Toți gasconii sunt veri de aproape sau de

departe... continuă regele.

— Doar veri? întrebă Galaor a cărui îndrăzneală creştea pe măsură ce regele refuza să accepte posibilul adevăr.

— Şi apoi, continuă Henric, ştiu care este numărul bastarzilor mei.

Nancy zâmbi uşor:

— Ce păcat, spuse ea în cele din urmă, niciunul dintre fiii Majestății Voastre nu vă seamănă atât de mult ca acest gentilom.

— La urma urmei, spuse rege râzând, aş putea fi naşul lui...

Şi, privindu-l pe Galaor:

— Dacă tot ai venit până aici, prietene, spuse el, lui Dumnezeu nu i-ar plăcea să te alung! Stai jos şi să vorbim puțin...

— Ah! ştiam că Majestatea Voastră mă va asculta.

— De unde eşti? spuse Henric al IV-lea.

— Din Nérac, Sire.

— Unde te duci?

— Am venit aici.

— Ce să faci?

— Să îmi caut norocul.

— Cum se numeşte mama ta?

— Nu ştiu.

— Hm? făcu regele.

— Ea m-a lăsat pe treptele unei biserici, continuă Galaor.

Regele tresări, apoi în minte îi reveni o

amintire îndepărtată:

— Hei! Nancy, spuse el, ştii la cine mă gândesc acum?

— Nu, sire.

— La Corizande.

— Contesa de Gramont?! exclamă Galaor tresărind.

— Majestatea Voastră ştie că ea este văduvă, spuse Nancy.

— Da, drăguțo, şi e foarte bine că-i aşa, pentru că acel biet conte era la fel de gelos pe cât era de urât!

— Amin! murmură Galaor.

— Deci, vii din Nérac? întrebă regele.

— Da, Sire.

— Ți-e foame?

— Desigur!

— Şi sete?

— Ca unui adevărat gascon.

— Ei bine! stai jos, spuse regele, vei cina cu mine.

— Nu pot să vă refuz, spuse Galaor.

Şi se aşează la masă.

Trecuse mult timp de când regele Henric nu se mai distrase astfel.

Un bărbat care intrase astfel în camera lui şi care se aşezase la masă fără prea multe formalități ca şi cum ar fi fost acasă la un procuror, nu cumva era un noroc pentru un monarh care suporta la orice oră din zi o

etichetă pe care o ura?

Nancy râdea în colțul său şi se gândea la mina bulversată pe care trebuie să o fi avut curtenii de cealaltă parte a uşii.

Regele îi umplu paharul lui Galaor.

Galaor îl închină în cinstea regelui şi-l goli.

— Noroc! spuse monarhul, ai dat frumos din coate, compatriotule.

Galaor se înclină din nou.

— Deci, vii din Nérac?

— Da, Sire, direct de acolo.

— Nu te-ai oprit în drumul tău?

— Oh! ba da, în fiecare seară şi în fiecare zi şi câte puțin peste tot, pentru a-i permite calului meu să se odihnească.

— Ştiu cum e, spuse regele, care se revedea pe el însuşi la douăzeci de ani. Aveam un căluț de munte din Roan, sur.

— Sur, Sire.

— Aceştia sunt cei mai buni cai, băiete. Să încaleci pe cal şi să porneşti spre Paris, unul purtându-l pe celălalt, într-o călătorie scurtă, fără a calcula altfel distanțele... Iată că gasconii mei sunt totdeauna aceiaşi.

În timp ce regele vorbea, Galaor o privea pe Nancy şi îşi spunea în sinea lui că aceasta putea să fie acea doamnă despre care îi vorbise Doamna Margareta atât de des şi care o trimisese pe Idoline la Blois.

— Am stat la Poitiers, continuă el.

— Frumos ținut, spuse regele.
— La Amboise.
Regele tresări.
— Ah, te-ai oprit la Amboise?!...
— Da, Sire.
— Regina e acolo chiar acum, ai văzut-o?
— Nu, Sire, răspunse cu îndrăzneală Galaor.
Nancy, la rândul său, se uită la Galaor şi îşi spuse:
„Iată un băiat discret."
— Dar, continuă Galaor, am făcut cunoştință la Blois cu o fată foarte drăguță.
— Ah! ah!
— Care voia să ajungă la Paris.
— Şi ai devenit cavalerul ei?
— Aproape, Sire.
— Cum se numeşte?
— Idoline.
Nancy îl privi pe Galaor a doua oară şi îi făcu un semn cu ochiul, fără să fie surprinsă de rege.
— Idoline? spuse regele, este un nume destul de drăguț. Dar, spune-mi, Nancy, nu cumva ai o cameristă care poartă acest nume?
— Da, Sire. Dar, nu cred că este aceeaşi fată despre care vorbeşte domnul Galaor.
— De ce, drăguțo?
— Păi, pentru că ea nu a plecat din Paris.

— Ah! Serios?

Şi regele zâmbi într-un fel care o puse pe gânduri pe Nancy şi care-i tăie respiraţia.

Galaor ştia acum că trebuia să vorbească cu Nancy.

El pricepu, de asemenea, că frumoasa Idoline îi spusese cuvinte de bine despre el.

În fine, nu era nicio îndoială că regele nu ştia că Doamna Margareta fugise din castelul din Amboise.

Regele continuă.

— Vii tocmai din Nérac, asta-i bine. Ţi s-a spus că semeni cu mine şi crezi că eşti fiul meu, este şi mai bine. Dar, de fapt, ce vrei, compatriotule?

— Să mă pun în slujba Majestăţii Voastre.

— Înseamnă că nu vei fi supărat dacă vei fi numit locotenent sau căpitan undeva.

— Doamne!

— Voi vorbi cu Sully...

— Ah! Sire, spuse Nancy, dacă-i veţi vorbi despre acest lucru domnului de Sully, el vă va spune că în loc de a recruta soldaţi, trebuie, dimpotrivă, să-i concediaţi.

— Haida-de! spuse Henri.

— Şi apoi, domnului Sully nu-i plac noii-veniţi.

— Este oarecum adevărat, drăguţo.

— Eu, continuă Nancy, în locul Majestăţii Voastre, aş şti ce să fac.

— Vorbeşte, draga mea.

— I-aş spuse domnului Galaor: „Nimic nu-mi dovedeşte că eşti fiul meu, pentru că se ştie că toţi gasconii se aseamănă, dar nimic nu-mi dovedeşte, de asemenea, că tu nu ai fi copilul meu”.

— Bine! Şi după aceea?

— „Pentru a afla adevărul, continuă Nancy adresându-i-se lui Galaor, ar trebui să porneşti în căutarea mamei tale şi, până la urmă, o vei găsi”.

— Poate, murmură Galaor.

— „Pentru a face acest lucru ai nevoie de timp, şi cum în acest moment Franța nu este în război şi se află în bună înțelegere cu vecinii săi, neavând nevoie de sabia ta, te voi lăsa liber să te mişti în largul tău în frumosul meu oraş, Paris. Vei veni din timp în timp să vorbeşti cu mine; îmi vei povesti despre amorurile şi aventurile tale, şi îmi vei da punga ta goală, pe care mă voi grăbi să o umplu”.

Şi Nancy, după ce vorbise astfel, aşteptă răspunsul regelui.

— Ei, drace! spuse monarhul, ai mers cam departe, draga mea!...

— Doamne! Sire, răspunse Nancy, iată ceea ce aş face, credeți-mă...

— Crezi că am galbeni să-i întorc cu lopata?

— Pfu!

— Sunt mai sărac decât atunci când eram rege al Navarrei.

Şi regele ar fi enumerat, probabil, necazurile sale din cauza lipsei banilor, cu mai multă complezență decât ar făcut-o cu privire la bogățiile sale, când se auzi un ciocănit la uşă.

În acelaşi timp apăru un paj.

— Ce mai este? întrebă regele.

— A venit un curier de la Amboise, Sire.

— Din partea reginei?

— Nu, din partea domnului de Pont-Ribaud.

Şi pajul se dădu la o parte, lăsând să intre un om plin de praf.

Acest om era Fritz, bunul german căruia blânda Périne îi sucise mințile.

Galaor îşi trase puțin scaunul înapoi, astfel încât să o plaseze pe Nancy între lumina torței şi fața lui, care rămase în umbră.

Fritz îi întinse regelui o scrisoare şi nu-l recunoscu pe Galaor.

— Nancy, spuse regele, du-l pe acest băiat în apartamentul tău. Noi vom vorbi puțin mai târziu despre tot ce mi-ai spus mai devreme.

Galaor se îndreptă cu prudență spre uşă.

— Dar-ar ciuma! murmură Nancy, acest om care a venit de la Amboise este foarte marcat.

Galaor nu suflă niciun cuvânt, dar când ajunse în anticameră, îi spuse lui Nancy:

— Cred că ar fi bine să nu rămân în prezența acestui lanschenet.

— De ce?

— Oh! vă voi spune imediat. Conduceți-mă undeva unde putem vorbi singuri.

— Vino în camera mea, spuse Nancy, Idoline te aşteaptă.

Şi ea îl conduse pe Galaor în camera ei.

Capitolul III

În timp ce Galaor şi Nancy ieşeau fără zgomot din camera regală, regele deschidea mesajul adus de Fritz. Acest mesaj nu era de la Pont-Ribaud, ci de la executorul judecătoresc din Amboise, care scrisese sub inspirația unui soldat curajos, aşa cum se va vedea.

„Sire,

Când veți fi primit acest mesaj, o mare nenorocire se va fi produs. Messire de Pont-Ribaud, senior de Cureboure şi de alte locuri, care a fost întotdeauna un bun companion, mare mâncău şi băutor faimos, îşi va fi străpuns trupul cu sabia, pentru a se pedepsi pentru nesupunerea față de Majestatea Voastră regală...”

La aceste cuvinte, regele se încruntă şi se uită la Fritz.

Germanul rămase impasibil; el avea nu numai meritul de a prezenta scrisoarea, dar ea conținea şi un anume sfat adresat regelui cu privire la el, pe care nu-l putea ignora.

Regele continuă să citească:

Messire de Pont-Ribaud, – scria în continuare executorul judecătoresc, – *a avut în viața lui un mare ghinion, s-a îndrăgostit la vârsta de şaizeci de ani, în rest, s-a întâmplat ceea ce pățesc toți necredincioşii care refuză lanțurile dulci ale căsătorie.*

El s-a îndrăgostit de menajera sa şi a visat un timp că aceasta se va numi într-o zi doamna de Pont-Ribaud. Această menajeră a făcut să piardă totul, iar Majestatea Voastră va vedea unde au condus proastele moravuri.

Pont-Ribaud mi-a mărturisit totul, Sire, înainte de a-mi ordona să vă scriu.

Se pare că ați dat ordin de a o ține prizonieră la castel pe Doamna Margareta, mult iubita noastră regină, pentru a o pedepsi din cauza unor păcate pe care numai Majestatea Voastră le ştie.

Dacă n-ar fi fost implicată menajera sa, Pont-Ribaud nu ar fi fost omul care să-şi neglijeze obligațiile sale. Dar servitoarea i-a sucit mințile.

Apoi, ea l-a îmbătat, iar ceea ce a urmat a fost destul de simplu, bețivii având obiceiul de

a se îmbăta cu un pahar de vin.

Odată beat, Pont-Ribaud făcea tot ce îi cerea menajera.

Aceasta i-a spus că ar fi bucuroasă dacă ar fi guvernator în locul lui.

Pont-Ribaud a fost de acord.

L-a chemat pe Fritz, locotenentul său, şi i-a ordonat să se supună menajerei.

Dacă acest Fritz nu ar fi fost un imbecil, el ar fi înțeles imediat că Pont-Ribaud nu era în toate mințile şi că el nu trebuia să îl asculte.

Dar, îi repet Majestății Voastre, acest Fritz e un imbecil, şi tot ce a vrut menajera, el a făcut.

Aşa că, având permisiunea bietului Pont-Ribaud, care a aşteptat până ce am terminat această scrisoare ca apoi să-şi implânte sabia în trup, l-am chemat pe Fritz, căruia i-am încredințat mesajul meu în care o sfătuiesc pe Majestatea Voastră să dea ordin ca el să fie spânzurat."

Regele îl privi din nou pe lanschenet.
Fritz stătea nemişcat ca o statuie.

Regele continuă:

„Ce s-a întâmplat? nici Pont-Ribaud, nici eu, nici Fritz nu ştim precis.

Menajera l-a îmbătat pe Fritz ca şi pe Pont-Ribaud, iar când amândoi s-au trezit, castelul

fusese deja luat cu asalt, jumătate din lanscheneții care păzeau garnizoana fuseseră masacrați şi regina dispăruse."

— *Ventre-saint-gris!* strigă regele mototolind scrisoarea în mâini şi apoi aruncând-o departe de el, fără să vrea să citească mai mult. *Ventre-saint-gris!* Ce lucruri frumoase am aflat!

El se ridică nervos şi-l privi pe Fritz, căruia îi spuse:

— Deci tu, mizerabile, ai lăsat-o să fugă pe regină?

— *Ja!*[20] răspunse Fritz.

— Dar, de ce?

Fritz ridică din umeri cu inocență, ceea ce însemna că el nu înțelesese nimic din ceea ce se întâmplase.

— Ştii că eu voi da ordin să fii spânzurat? întrebă regele, a cărui furie era în creştere.

— *Ja!* răspunse Fritz, în continuare calm şi flegmatic, pentru asta am venit.

— Dar, înainte de a fi spânzurat, spuse regele, vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— *Ja!* Eu voi spune, răspunse Fritz.

— Ei bine! Să auzim?

Fritz continuă:

— Pont-Ribaud lua cina. M-a chemat şi mi-a

[20] Da! (lba. germană). [n.t.].

spus: „O vezi pe Périne”?

— Cine este Périne?

— Menajera lui.

— Bine! Apoi?

— Apoi, Pont-Ribaud a spus: „Ce-ți va comanda, vei face”. Fritz este german. Germanii sunt totdeauna supuşi. Eu am plecat. Pont-Ribaud nu era băut atunci.

— Şi apoi? făcu regele.

— La ora nouă, continuă Fritz, m-am dus în camera lui Périne să-mi dea ordinele.

— Prostule!...

— Périne mi-a arătat un domn care era cu ea şi căruia ea i se adresa *monseniore*, şi mi-a spus că acela era noul guvernator şi ea îi transferase acelei persoane comanda castelului.

— Dar cine era acest domn?

— Nu ştiu.

— În fine, ştii cum se numeşte?

— Da. Se numeşte Galaor.

La acest nume, regele scoase un strigăt.

— Galaor? adăugă el, tu spui că se numeşte Galaor?

— Da, Sire.

— Dar el era aici când ai intrat?

— Eu nu l-am văzut, spuse Fritz. De trei zile am o spânzurătoare în fața ochilor, ceea ce mă deranjează la vedere.

— Înțeleg, spuse regele, care, în ciuda furiei

lui, nu putu să-şi reţină un zâmbet la reflecţia naivă a bunului german. Continuă, băiete!

Fritz continuă:

— Noul guvernator mi-a spus că are nevoie ca soldaţii mei din turn, de pe partea dinspre malul apei, să fie concentraţi la uşa principală, pentru că locuitorii provinciei doreau să participe la bal şi regina nu-şi putea permite să pice de fraieră. În acelaşi timp, el mi-a ordonat să pregătesc o escortă pentru Doamna regină care mergea la Blois.

— Ah! Ţi-a ordonat asta?

— Da, Sire.

— Şi tu te-ai supus?

— Aveam de gând să mă supun, dar unul dintre soldaţii mei m-a făcut să observ o frânghie care atârna în josul peretelui şi care era legată la fereastra menajerei guvernatorului.

— Şi... această frânghie?

— Îi folosise noului guvernator pentru a intra în castel. Acest lucru mi s-a părut ciudat.

— Într-adevăr, spuse regele, de obicei, atunci când vii acasă, intri pe uşă.

— Aşa mi-am zis şi eu.

— Deci, ce ai făcut?

— I-am lăsat pe soldaţi la turn, poruncindule să nu lase pe nimeni să iasă afară.

— Şi apoi?

— Şi m-am dus în camera domnului Pont-Ribaud.

— Care dormea?

— Care dormea atât de zdravăn, spuse Fritz, încât l-am înțepat cu vârful unui pumnal ca să-l fac să-şi deschidă ochii.

— Şi i-a deschis?

— Da, Sire.

— Continuă, spuse regele, care îşi umflă uşor nările, ceea ce anunța o stare de furie.

Fritz nu avea nicio îndoială că va fi spânzurat, aşa că îşi acceptase deja pedeapsa.

Germanii se resemnează destul de repede în astfel de situații.

Dacă Fritz dădea cu toată bunăvoința aceste detalii regelui, era pentru că Fritz nu regreta că îşi va lua revanşa de dincolo de mormânt, față de Galaor şi de cameristă, deoarece, amândoi, îl împinseseră spre spânzurătoare.

El continuă astfel:

— Când Pont-Ribaud a deschis ochii, l-am întrebat dacă el era încă guvernatorul castelului. „Desigur", mi-a răspuns el. Aşa că m-am hotărât să-l determin să ordone să fie împuşcat imediat acel gentilom căruia Périne i se adresa cu „monseniorule" şi care mi-a ordonat să-i execut ordinele.

— Şi ai reuşit?

— Nu, Sire. Pont-Ribaud a adormit sub ma-

să.
— Mitocanul!
— A lăsat un pahar cu vin pe jumătate plin.
— Şi ți-a fost sete?
— Da, Sire.
— Şi te-ai îmbătat la rândul tău?
— Oh, nu, spuse Fritz. Era otravă în acel vin pentru că am căzut pe spate.
— Serios?
— Un pahar cu vin, spuse Fritz cu mândrie, asta nu mă doboară. E nevoie de un butoi cu vin pentru a mă ameți... şi chiar mai mult!
— După aceea? spuse regele.
— Ne-am trezit odată cu răsăritul soarelui, Pont-Ribaud şi cu mine. Castelul fusese luat cu asalt.
— De către cine?
— De către oamenii din oraş care au vrut să danseze.
— Dar regina?
— Regina a plecat într-o litieră, însoțită de cameristă şi de domnul Galaor.
— Eşti sigur de ceea ce spui?
— Aşa cred.
— Şi ştii unde a plecat regina?
— Nu, Sire.
— În fine, cine ți-a dat scrisoarea pe care mi-ai adus-o?
— Executorul judecătoresc din Amboise.
— Şi ce s-a întâmplat cu Pont-Ribaud?

— Cred că e mort.

— Cum! nu eşti sigur?

— Când am plecat, i-am lăsat la masă, pe executorul judecătoresc şi pe el.

— Ah!

— Voiau să cineze împreună pentru ultima dată şi era convenit ca, după cină, Pont-Ribaud să se sinucidă.

— Eşti un naiv, spuse regele. Pont-Ribaud se va îmbăta ca de obicei şi, la această oră, se poartă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Este posibil, spuse Fritz cu un calm specific de teuton.

— Atunci, spuse regele, din moment ce, după toate aparenţele, Pont-Ribaud, care este vinovat în acest caz, nu s-a sinucis, ar fi o cruzime să fii tu spânzurat.

Fritz tresări.

— Îţi voi acorda graţierea, spuse regele, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă Fritz, care nu manifestă niciun fel de emoţie.

— Să-l spânzuri chiar tu însuţi pe seniorul Galaor, care şi-a bătut joc de noi.

— Oh! de bună voie, spuse Fritz.

— Totuşi, înainte de a-l spânzura, să-l aduci la mine.

— Da, Sire.

Regele sună din clopoţel, un paj intră.

— Drăguţule, spuse regele, îl vei conduce pe

acest domn în apartamentul doamnei Nancy.

Pajul făcu o plecăciune.

— Tu, spuse regele adresându-se lui Fritz, îl vei urma pe acest copil. El te va conduce la doamna care era aici mai devreme şi vei găsi la ea un gentilom care nu este nimeni altul decât domnul Galaor, cel pe care-l cauți.

Fritz se înclină.

— Îi vei spune să-ți predea spada, din ordinul meu, şi-l vei aduce la mine.

— *Ja!* spuse germanul.

Şi, cu multă bucurie, el îl urmă pe paj.

Acesta din urmă îl făcu să traverseze patru sau cinci săli mari şi un coridor mare, la capătul căruia era o scară mică.

Această scară, odată celebră, pe vremea Doamnei Catherine, ducea la apartamentul lui Nancy.

Pajul bătu la uşă.

Nu-i răspunse nimeni.

Fritz stătea în spatele lui, rigid şi cu mâna pe mânerul spadei sale, aşa cum îi stă bine unui bun german care este gata să execute ordinele primite.

Pajul crezu că nu era nimeni şi vru să plece, dar auzi un şuşotit de voci în spatele uşii, şi bătu din nou.

Din păcate, nu i se răspunse.

— Din ordinul regelui! spuse pajul nerăbdător.

Vocile tăcură, urmă zgomotul unor uşi care se deschiseră apoi se închiseră, apoi, în fine, uşa la care bătuse pajul se deschise şi Nancy se arătă în prag.

— Tu eşti, Olivier? spuse ea.

— Da, doamnă, răspunse pajul.

— Ce vrei?

— Regele mi-a ordonat să vă aduc pe acest om.

Şi pajul, dându-se la o parte, îl arătă pe Fritz.

Nancy recunoscu mesagerul care venea de la Amboise.

— Şi ce vrea de la mine, acest om? făcu Nancy pe un ton indiferent.

Fritz răspunse:

— Regele mi-a ordonat să vin în camera dumneavoastră şi să arestez pe acel gentilom care se numeşte Galaor.

— Haida-de! făcu Nancy, care mimă un gest de uimire.

Fritz intră. Nancy era singură şi Galaor dispăruse.

— Ei bine! spuse vechea cameristă pe un ton batjocoritor, faceți-vă datoria, domnule.

— Dar... îngăimă Fritz... nu este nimeni.

— Asta înseamnă că gentilomul despre care vorbiți nu mai este aici.

— Unde este?

— În camera Idolinei, spuse Nancy.

— Unde este camera ei? întrebă naivul german.

— La etajul de deasupra, spuse Nancy.

Şi ea făcu un semn lui Olivier.

Pajul îi spuse germanului:

— Veniți, vă voi conduce.

Fritz îl urmă pe paj şi Nancy se grăbi să închidă uşa.

Apoi trase zăvorul pentru o mai mare siguranță.

Şi, în fine, ea fugi speriată la o uşă ascunsă după o draperie şi strigă:

— Idoline, Galaor! deschideți, deschideți repede!...

Ce se petrecuse în apartamentul lui Nancy în timp ce regele lua cunoştință de mesajul adus de Fritz?

Nancy îl condusese pe Galaor în camera ei.

Idoline, care se întorsese la Luvru cu o noapte înainte, adusese cheia de la teribilul dulap care conținea corespondența Doamnei Margareta cu domnul de Turenne.

Vom vedea mai târziu ce a făcut Nancy cu această cheie.

Între timp, Idoline îi descrisese portretul lui Galaor doamnei Nancy care, văzându-l pe gascon la rege, consideră că nu exagerase.

Galaor fusese descris de Idoline astfel: îndrăzneț şi curajos, spiritual şi foarte hotărât.

După ce ieşi din camera regelui, Nancy se

aplecă la urechea lui Galaor, spunându-i:

— V-am aşteptat... Mi-aţi adus veşti despre regina mea iubită?

— Da.

— Bune?

— Excelente. Dar să ne grăbim să ne îndepărtăm.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să fiu în prezența acestui bărbat care a venit de la Amboise.

— Ah!

Nancy îşi mări pasul, iar explicația nu continuă decât în prezența Idolinei, care se grăbi la chemarea lui Nancy şi care se lăsă sărutată de Galaor fără multe fasoane, cuprinsă de emoție.

Atunci Galaor spuse:

— Regina este salvată.

— Cum?

— Cu ajutorul meu, ea a putut fugi de la castelul Amboise.

— Într-adevăr?! strigă Nancy.

— Şi acum, continuă Galaor, este în Burgundia, lângă domnul de Biron.

Nancy se încruntă uşor.

— Biron va strica tot, murmură ea.

— Nu ştiu, răspunse Galaor; dar ceea ce ştiu este că omul care este acum în camera regelui ar putea să-mi aducă necazuri.

— Cum aşa?

Atunci, în câteva cuvinte, Galaor povesti evenimentele petrecute la Amboise şi fuga reginei, adăugând:

— Acest Fritz m-a văzut cu faţa descoperită şi, dacă nu m-a recunoscut imediat, a fost din cauza faptului că eram în umbră. Dar mi-aş da cu bucurie ultimul ban pe care-l mai am pentru a şti ce se întâmplă între el şi rege.

— E simplu, spuse Nancy.

— Ah!

— Cel puţin pentru mine.

Galaor şi Idoline, care continuau să se ţină de mână şi care-şi aruncau cele mai dulci priviri din lume, o priviră atunci pe Nancy.

— Drăguţii mei, făcu Nancy, rămâneţi aici în oratoriul meu, simţiţi-vă în largul vostru şi nu vă faceţi griji pentru mine, eu vă voi veghea.

Deşi era puţin îngrijorat de rezultatul pe care putea să-l aibă întrevederea lui Fritz cu regele, Galaor primi cu nerăbdare ocazia de a rămâne singur cu Idoline, pe care o iubea cu atât mai mult cu cât o înşelase de câteva ori, iar amintirea lui Périne din Amboise era ca o remuşcare care îi făcea să-i pară drăguţa cameristă de o mie de ori mai frumoasă.

Idoline, îmbujorată toată, îi permise lui Galaor să o ia de mână, şi Nancy, ridicând o draperie, împinse o uşă şi îi conduse într-o drăguţă redută pe care ea o numea oratoriul

său şi care fusese cândva capela Doamnei Margareta înainte ca ea să devină regina de Navarra.

Apoi închise uşa şi lăsă să recadă draperia.

Atunci, şopti zâmbind:

— Luvrul regelui Henric este în continuare Luvrul casei Valois şi regele Henric o ştie mai puțin decât mine.

Cu aceste cuvinte, ea se aplecă într-un colț al camerei îndepărtând încet de perete un dulap micuț.

Mâna sa se plimbă un moment pe podea şi apăsă un buton.

Imediat unul din panourile lambriului se ridică.

În spatele panoului, se afla un tub de fildeş similar cu cele din zilele noastre folosite pentru a transmite comenzi de la un etaj la altul, printr-un furtun de cauciuc.

Acest tub ascuns în perete era un mijloc de a auzi pe ascuns, proiectat cu mult timp în urmă de Doamna Catherine, care ocupase apartamentul lui Nancy, în timpul regelui Carol al IX-lea.

Ori, acest apartament comunica prin intermediul unui ornament practicat în plafonul cabinetului regelui.

Henric al IV-lea, stabilindu-se în Luvru, nu bănuise existența acestui dispozitiv, iar el alesese drept locuință tocmai cabinetul rege-

lui Carol al IX-lea.

Acolo stătea de obicei, acolo erau primiți cei din familia sa şi curtenii, acolo lua cina împreună cu favoriții săi şi cu amantele sale, acolo lucra cu austerul domn de Sully.

Nancy se aşeză pe podea şi puse urechea la tubul de fildeş.

Vocea regelui se auzi, clară şi furioasă din când în când, întreruptă de relatarea lui Fritz.

Nancy auzi clar ordinele pe care le dădu regele locotenentului lanscheneților.

— Oh! oh! îşi zise ea, cred ca Galaor ar face bine să nu conteze pe îndemnizația pe care i-am cerut-o regelui pentru el.

Când regele îi ordonă lui Fritz să-l aresteze pe Galaor, Nancy închise panoul din lambriu, apoi, aruncând o privire rapidă în jurul ei, îşi zise:

„Să văd cum pot să-l salvez pe gasconul nostru de prima furie a regelui."

Draperia care acoperea pereții, ascundea atât de bine uşa oratoriului, încât Nancy era convinsă că germanul nu o va descoperi.

Şi, ridicând un moment acea draperie, ea şopti prin uşă:

— Galaor, fiți pregătit.

— Pentru ce? întrebă gasconul.

— Să mă urmați. Luați-vă haina şi prindeți-vă centura sabiei.

Erau acele şuşoteli pe care Fritz le auzise, în timp ce pajul Olivier bătuse la uşă.

Nancy lăsă să recadă draperia, merse să deschidă uşa, îi dădu lui Fritz, care rămase surprins, după cum am văzut, indicații false, apoi, după ce acesta plecă, îndrumat de Olivier, care îl conduse la etajul superior, unde Galaor, spusese ea, era în camera Idolinei, ea alergă la uşa oratoriului, spunând:

— Deschideți! Deschideți repede!

Galaor apăru, ținând-o în continuare de mână pe Idoline care tremura.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Fritz a spus tot.

— Bine!

— El v-a nominalizat.

— Oh! oh!

— Asta l-a înfuriat pe rege.

— Normal să fie aşa.

— Şi i-a ordonat lui Fritz să vă aresteze.

— Diavolul!

— Şi să vă spânzure.

Galaor duse din instinct mâna la garda sabiei sale:

— Să vină! spuse el cu mândrie.

— Nu este cazul să rezistați, spuse Nancy, ci să fugiți.

— Să fug?!...

— Da... veniți...

— Dumnezeule! murmură Idoline îngrozită.

— Răspund de el, o linişti Nancy.

Şi ea îl luă de mână pe Galaor, spunându-i:

— Veniți, ştiu o cale prin care se poate ieşi din Luvru, în siguranță.

Capitolul IV

Nu era niciun minut de pierdut.

Nancy îl conduse pe Galaor în afara camerei sale şi, în loc să meargă pe coridorul care ducea la scara principală, care era calea pe care o urmaseră pajul Olivier şi Fritz, se întoarse brusc spre stânga, scoase din buzunar o cheie şi, folosind cheia, deschise o uşă mică aflată în grosimea peretelui – şi, într-adevăr, pereții erau groşi în Luvru.

După ce deschise această uşă, ei se găsiră în pragul unei galerii înguste, care era cufundată în întuneric.

— Mergeți fără teamă, spuse Nancy. Nu există capcane şi nici trape.

Nancy îl trase în acea galerie şi închise uşa.

Galaor merse pentru câteva minute într-o beznă completă.

— Nu cunoaşteți pe nimeni la Paris? îl întrebă Nancy.

— Absolut pe nimeni, spuse Galaor.

— Şi la ce han locuiți?

— La Croix-du-Trahoir, strada l'Arbre-Sec.

— Este prea aproape de Luvru: trebuie să mergeți în altă parte şi vă recomand să treceți dincolo de apă.

— Bine! făcu gasconul.

— Veți traversa podul Change, apoi insula, veți ajunge la podul Saint-Michel şi veți merge pe strada Saint-André-des-Arts.

— Apoi?

— Acolo este un han frecventat de ucenici şi de călugări, cu numele *Calul Negru*. Îi veți spune hangiului că sunteți unul din prietenii mei şi vă va găzdui. Închideți-vă în camera care vi se va da şi stați liniştit până veți primi veşti de la mine.

În acelaşi timp, Nancy împinse o a doua uşă.

— Aveți grijă, spuse ea, aici este o scară.

Şi ea coborî prima ținându-l în continuare de mână pe Galaor.

Această scară pe care el trebui să se aventureze era chiar aceea care conducea la poterna de la malul apei şi pe care odată messire de Coarasse o folosise atât de des pentru a o vedea în secret pe prințesa Margareta.

Ca de fiecare dată, era o santinelă în spatele poternei.

Dar santinela o cunoştea pe Nancy şi, de altfel, santinela nu primise niciun fel de or-

dine.

Nancy îi porunci să deschidă poterna şi paznicul se supuse.

Apoi, fosta cameristă a reginei Margareta puse o pungă în mâna lui Galaor şi îi zise:

— Probabil că aveți ultimii pistoli în pungă. După ce veți face pace cu regele, el îmi va înapoia ceea ce v-am dat.

Şi cu aceste cuvinte, Nancy îl împinse pe Galaor afară din Luvru, adăugând:

— Plecați repede! urcați malul râului. Primul trecător pe care-l veți întâlni vă va spune unde este podul Change.

Galaor îi sărută mâinile, îşi trase pălăria pe ochi, ridică un colț al mantiei peste față şi se îndepărtă.

El nu avea nevoie să întrebe pe unde să meargă. Râul era cel mai bun ghid pe care-l putea găsi, şi podul Change fu primul pod pe care-l văzu, deoarece Pont-Neuf era în construcție atunci şi nu era finalizat.

Noaptea era întunecată, cu toate că stelele străluceau pe cer. Dar lipsa lunii şi puținele felinare suspendate, aflate la colțurile străzilor, din loc în loc, făceau ca vizibilitatea obiectelor să nu fie bună.

În plus, era frig, stingerea sunase şi trecătorii erau rari.

Cu toate acestea, imediat ce ajunse la pod, Galaor fu depăşit de doi oameni care mer-

geau într-un ritm alert, vorbind în şoaptă.

Unul dintre ei îl lovi în trecere.

— Hei! La naiba! spuse Galaor, fiți mai atent, domnul meu.

Ambii trecători se întoarseră.

— Ce vrea acest clovn? întrebă unul dintre ei pe un ton arogant.

— Clovn sunteți dumneavoastră, spuse Galaor.

— Câtă insolență!

Şi cei doi oameni se apropiară amenințători de Galaor.

Galaor puse mâna pe garda sabiei sale.

— Domnii mei, spuse el, când întâlnesc în calea mea oameni lipsiți de curtoazie, am obiceiul să-i pedepsesc.

Şi scoase sabia din teacă.

Cei doi gentilomi – pentru că se putea vedea după hainele şi săbiile fine pe care le purtau, că erau oameni de calitate – cei doi gentilomi, după cum vă spuneam, lăsară să le scape o dublă exclamație plină de mânie.

Cel mai tânăr dintre ei înaintă spre Galaor şi îi spuse:

— Prietene, v-am lovit fără să vreau şi vă rog să-mi acceptați scuzele; sper că vă veți mulțumi numai cu atât şi că ne veți lăsa să ne continuăm drumul.

— M-ați numit clovn, spuse Galaor, şi va trebui să-mi dați satisfacție.

— Imediat?

— Bineînțeles.

— Imposibil! dragul meu. Ne grăbim.

— Atunci, spuse Galaor cu răceală, atunci vă voi trage o scatoalcă cu latul sabiei mele.

Cel mai în vârstă se interpuse între ei.

— Prietene, îi spuse el lui Galaor, nu ştiți cine suntem şi cred că ghicesc după aspectul dumneavoastră, că sunteți un cadet de familie, după accent, că sunteți gascon şi că ați venit la Paris să vă căutați norocul. Aveți mai multă nevoie de protectori decât de inamici.

— Domnule, spuse Galaor, s-a făcut frig şi nu vreau să răcesc. Vă sfătuiesc să vă scoateți sabia din teacă.

Şi el îndreptă vârful sabiei sale spre fața celor doi gentilomi.

— Ce îndărătnic! şopti gentilomul mai în vârstă, ne va face să pierdem un sfert de oră pentru a-i găuri pielea, iar noi suntem grăbiți.

Şi îşi scoase sabia din teacă.

— Pardon, Armand, spuse cel tânăr, cu mine are treabă domnul.

— Cu amândoi, dacă doriți, spuse Galaor, care se puse în gardă.

Cel mai în vârstă interveni încă o dată.

— Domnule, văd că veniți din provincie şi că ignorați edictele. Dacă ne vom lupta aici, paza ne va surprinde cu siguranță şi vom

face o afacere proastă, deoarece regele este împotriva duelurilor. În loc de a rămâne pe pod, mai bine să mergem dedesubtul lui. Acolo vom fi în largul nostru şi nimeni nu va veni să ne deranjeze.

— Cum doriți, spuse Galaor.

Ei îşi reluară drumul pentru a ajunge la capătul podului şi la o scară care cobora la malul apei.

Cei doi gentilomi mergeau în față şi îşi reluară conversația.

— Cred că ştii, spuse cel tânăr, că regele vine acasă la Henriette în fiecare noapte.

— Fără nicio îndoială.

— Şi că noi trebuie să o vedem înainte ca regele să vină.

— E timpul să-l omorâm pe acest micuț gascon şi apoi să ne grăbim spre casa Henriettei.

Aceste cuvinte, purtate de vânt, ajunseră la Galaor care mergea la doi paşi în urmă.

„Cine este această Henriette? se întrebă el, şi de ce aceşti bărbați vor să o vadă înainte de a veni regele? Iată ceva ce mă intrigă."

Şi el porni pe urmele celor doi adversari pe micuța scară care se afla sub pod.

Terenul de sub una dintre arcadele podului era complet uscat.

Era un teren cu pietriş fin suficient de stabil şi care constituia un loc destul de potrivit

pentru confruntarea ce urma să aibă loc.

Galaor îşi aruncă haina şi pălăria şi se puse în gardă.

— Domnule, îi spuse cel mai în vârstă dintre gentilomi, noi facem parte din lumea bună şi nu facem meseria de asasini. Lui Dumnezeu nu-i place ca noi să luptăm doi contra unul.

— Probabil că aveți dreptate, spuse Galaor pe un ton arogant.

— Tinerețea este plină de îngâmfare, spuse vârstnicul. Dar nu ne cere iertare. Alegeți-vă adversarul, domnule.

— Domnul, în acest caz, spuse Galaor, care arătă cu degetul spre cel tânăr.

Acesta din urmă se puse imediat în gardă.

Din primul angajament, Galaor îşi dădu seama că avea de-a face cu un maestru în ştiința nobilă a scrimei. Buna şi puternica lui sabie se ciocnea în zadar cu acea sabie micuță şi delicată a adversarului său, care şuiera, se răsucea şi care îl hărțuia ca şi cum ar fi fost un dar de la Dumnezeu.

— La naiba! murmură gasconul, mânuiți bine sabia, domnule.

— Sunt foarte sensibil la elogiile dumneavoastră, domnule, spuse gentilomul pe un ton ironic.

— Dar, continuă Galaor, voi încerca să mânuiesc sabia mai bine decât dumneavoastră.

Şi el îi administră o viguroasă lovitură directă, care niciodată nu-şi ratase efectul.

Spre uimirea lui, lovitura fu parată.

— La naiba! repetă el, sunteți o forță, v-o repet.

— Aşteptați, spuse gentilomul.

Sabia lui şuieră, se înfăşură în jurul sabiei lui Galaor, execută terță după terță, şi Galaor simți că sabia îi scapă.

Sabia gasconului sări la patru paşi şi tânărul gentilom puse piciorul pe ea, spunând:

— Ei bine! domnule, sunteți de acord acum să primiți scuzele noastre şi apoi să ne permiteți să mergem la treburile noastre?

— Nu înainte ca dumneavoastră să mă omorâți! spuse Galaor, beat de furie, deoarece era prima dată când o asemenea aventură i se întâmpla.

Şi el îşi încrucişă brațele pe piept şi aşteptă.

Dar gentilomul se aplecă, luă sabia, i-o dădu cu un gest plin de amabilitate şi spuse:

— Apărați-vă, domnule!

Galaor îşi apucă sabia, se puse în gardă şi lupta reîncepu.

Sângele gasconului se încălzise şi ardea de nerăbdare să-i acorde revanşa adversarului său.

Acesta din urmă, dimpotrivă, era rece ca gheața şi părea să se joace cu sabia sa.

— Domnule, spuse el, nu mă mai îndoiesc

de curajul dumneavoastră şi nici dumneavoastră nu vă mai puteți îndoi de al meu. Dacă mă credeți, să ne oprim aici, mai ales că eu sunt foarte grăbit.

— La naiba! răspunse Galaor, ar fi trebuit să mă ucideți mai devreme, atunci când ați avut ocazia, pentru că, acum, vă jur că îmi veți ține companie până la sfârşit.

Şi el se îndreptă într-o nouă acțiune plină de impetuozitate spre adversarul său.

Acesta din urmă îi spuse cu răceală:

— Atunci să fie după cum doriți.

El fandă şi sabia lui dispăru în umărul lui Galaor, care lăsă să-i scape un țipăt.

Un moment eroul nostru rămase în picioare ca un stejar dezrădăcinat de furtună, dar care nu şi-a pierdut încă echilibrul. Apoi, el căzu ca un trunchi dintr-o singură bucată, şi sabia se rostogoli în apropierea lui.

— Încăpățânatul! murmură gentilomul, punându-şi sabia în teacă.

Însoțitorul său se aplecă asupra lui Galaor, zicând:

— E mort?

Noaptea era întunecată, dar o lumină roşie strălucea pe râu, în amonte.

— Să mergem, Armand, spuse tânărul, să mergem.

— Dragul meu, răspunse cel mai în vârstă dintre cei doi gentilomi, este posibil ca acest

băiat să fie mort, ceea ce ar fi o nenorocire, dar este de asemenea posibil ca el să nu fie decât rănit, şi ar fi o cruzime să-l lăsăm aici.

— Ştiți foarte bine că suntem grăbiți!

— Fără nicio îndoială.

— Că Henriette ne aşteaptă!

— Hei! Da.

— Că regele vine în fiecare noapte, la miezul nopții.

Un orologiu începu să anunțe ora exactă.

Era ora zece, iar bătăile orologiului se auzeau în turnul bisericii Saint-Germain l'Auxerrois.

— Numărați, spuse gentilomul căruia însoțitorul său i se adresase cu numele de Armand: e ora zece; avem două ore la dispoziție.

— Dar ce-ați vrea să facem?

Armand întinse mâna în direcția luminii care plutea deasupra apei şi care părea că se îndreaptă spre ei:

— Vedeți această lumină?

— Da.

— Este o barcă ce pluteşte în josul râului.

— Ei şi?

— Îi vom striga pe cei care o conduc. Ei se vor opri pentru un moment, vom împrumuta felinarul pe care ei trebuie să-l aibă la probă şi, cu acest felinar, vom putea vedea dacă acest tânăr a murit sau nu.

Adversarul lui Galaor se aplecă asupra lui, la rândul său.

— E inconştient, spuse el, dar nu este mort. Inima lui încă mai bate.

— Un motiv în plus de a aştepta. De altminteri, dragul meu Rémy, continuă Armand, ultimul dumneavoastră duel a făcut deja mult zgomot; gărzile sunt deja cu ochii pe dumneavoastră, şi regele, care nu vă iubeşte decât pe jumătate...

— Oh! mi-e totuna, spuse tânărul cu dispreț.

— Dacă mâine dimineață, acest tânăr va fi găsit mort de frig, ca urmare a unei lovituri de sabie pe care a primit-o, nu va lipsi mult să fiți acuzat de moartea lui, cu atât mai mult cu cât rana pe care i-ați făcut-o cu sabia dumneavoastră are un stil unic şi toți adversarii voştri o vor recunoaşte, de la cel mai sărac până la cel situat în cercurile înalte.

— Este adevărat, spuse cel numit Rémy.

— Atunci regele, continuă Armand, gelos pe atenția pe care i-o acordați lui Henriette...

Tânărul ridică din umeri:

— Atâta vreme cât regele o va iubi pe Henriette, spuse el, nu-mi va fi teamă de nimic, mai ales...

— Sst! făcu Armand, să nu ne bucurăm pentru succes atât de repede. Cine ştie?

În timp ce vorbeau astfel, felinarul se văzu

înaintând pe sub a doua arcadă a podului, şi cei doi gentilomi văzură foarte clar, la lumina acelui felinar, o barcă condusă de doi bărbaţi care plutea pe firul apei.

— Hei! barcagiilor, dacă vreţi să câştigaţi câte doi pistoli fiecare, acostaţi un moment.

Aurul face întotdeauna minuni.

Unul dintre cei doi bărbaţi se ridică pe o margine a bărcii, apucă o frânghie şi sări sprinten pe ţărm, trăgând după el acea frânghie cu scopul de a ancora.

Barca se opri.

Atunci lumina felinarului căzu direct pe Galaor care era leşinat şi care pierdea mult sânge.

Barcagiul se dădu înapoi înspăimântat.

— Trebuie să-l salvăm pe acest gentilom, spuse Armand.

— Bine! făcu Rémy, dar unde să-l transportăm?

— Într-o casă în care îi putem oferi îngrijire. Aceşti oameni buni şi-ar putea asuma responsabilitatea…

— Armand, strigă Rémy, mi-a venit o idee.

— Care?

— Dacă l-am pune în barcă…

— Bine. Şi, după aceea?

— Dacă barca ar ajunge aproape de vechiul bac din Nesle…

— Apoi?

— Şi dacă, de acolo, noi îl vom duce acasă la Henriette, care are locuința la doi paşi de răscrucea de drumuri Buci.

— Dar...

— Pentru că vă temeți de gărzile regelui, continuă Rémy, vom fi siguri că Henriette nu ne va trăda.

— De fapt, spuse Armand, poate că aveți dreptate. Să facem cum doriți, domnule Rémy.

Şi cei doi gentilomi îl ajutară pe barcagiu să-l aşeze pe Galaor inconştient pe fundul bărcii, apoi urcară amândoi în barcă şi barcagiul începu să vâslească.

Se putea vedea la răspântia Buci o casă cu un aspect somptuos al cărui parter forma corpul principal, iar cele două aripi erau flancate de turnulețe micuțe cu acoperiş conic.

Deasupra porții, un basorelief tăiat cu atenție reprezenta blazonul domnului François de Balzac, senior d'Entragues, un senior suspus şi puternic, după cum se vorbea în cartier, şi care era din ce în ce mai puternic şi unul dintre cei mai mari seniori.

În ultima lună, un zvon ciudat se răspândise în zona intersecției Buci. Se spunea că în fiecare noapte un gentilom, uneori însoțit de un altul, alteori singur, care-şi ascundea fața sub reverul hainei şi luându-şi toate măsuri-

le de precauție pentru a evita să fie recunoscut, venea să ridice ciocanul de la poarta care se deschidea discret şi se închidea imediat după el.

Deseori chiar oamenii întârziați, sau mai degrabă burghezii care, după ce se retrăgeau odată cu sunarea stingerii îşi deschideau ferestrele pentru a respira aer curat, observau la primul etaj al casei o fereastră luminată; în ciuda orei târzii, în spatele perdelelor roşii de mătase ale ferestrei, se vedea un cap de femeie ce părea că aşteaptă pe cineva.

Când misteriosul cavaler sosea, perdeaua, ridicată pentru o clipă, cădea imediat.

Cine era acest cavaler?

Pentru mai multe zile, nimeni n-a ştiut.

Dar s-a întâmplat ca, într-o seară cețoasă, un consilier municipal al Parisului, care locuia pe strada Saint-André-des-Arts şi care se folosea de privilegiul pe care-l aveau cei asemenea lui de a purta un felinar de-a lungul străzilor, să se găsească față în față cu acest personaj, care, având în vedere ceața, nu considerase necesar să-şi mai tragă haina ca să-i acopere fața.

Lumina felinarului căzu pe fața cavalerului şi consilierul municipal, stupefiat, scoase un țipăt.

— Prietene, îi spuse cavalerul, vă îndemn să fiți prudent şi să nu vorbiți vreodată des-

pre întâlnirea noastră.

Apoi, el se îndepărtă cu un pas rapid şi merse să bată la uşa *hotelului*[21] d'Entragues.

De atunci, consilierul municipal, care nu avu nicio îndoială, află cine era acest vizitator nocturn.

Dacă acel consilier municipal ar fi fost burlac, secretul cavalerului ar fi fost bine păs-

[21] Aici, noţiunea de „hotel" are un sens diferit faţă de cel cunoscut astăzi. În Franţa medievală prin „hotel" se înţelege o clădire de mari dimensiuni (vilă, conac, castel), aparţinând nobilimii, dotată cu facilităţi şi personal care o apropie de statutul de hotel, clădire pe care proprietarul o foloseşte atât cu scop de locuinţă personală dar şi ca loc în care îşi invită anumiţi prieteni pentru diferite perioade de timp. Termenul de hotel are legătură şi cu faptul că această proprietate este, de regulă, o reşedinţă temporară; nobilul are una sau mai multe reşedinţe permanente în provincie unde locuieşte în perioada caldă a anului şi o reşedinţă temporară la Paris – hotelul – folosită în special iarna. Spre deosebire de han, unde era găzduit orice călător aflat în trecere, pentru o perioadă relativ scurtă, într-un hotel medieval de acest gen sunt găzduiţi prieteni sau cunoştinţe ale proprietarului, ori alte persoane de viţă nobilă, pe bază de recomandări şi, de regulă, pentru perioade mai lungi. În cartea noastră este vorba despre hotelul familiei d'Entragues şi hotelul bancherului Zamet. [n.t.].

trat.

Din păcate, consilierul municipal era căsătorit cu o femeie bârfitoare care era curioasă, cum sunt mai toate femeile, şi căreia el a avut ghinionul să-i povestească aventura prin care trecuse rugând-o să nu vorbească despre asta.

A doua zi, sub sigiliul celui mai mare secret, soția consilierului încredință ştirea unei jumătăți de duzini de vecine, care povestiseră aceste evenimente cunoştințelor lor, şi, după opt zile, toată lumea ştia în cartierul latin că acel cavaler misterios nu era nimeni altul decât regele, care începea să se îndepărteze de frumoasa Gabrielle şi se îndrăgostise de domnişoara d'Entrague.

De atunci, se presupunea dintr-un anumit motiv, că messire François de Balzac, tatăl tinerei, ar fi primit o însărcinare importantă la curte şi că, nepotul său, Rémy, ar fi fost făcut cel puțin colonel al unui regiment de elvețieni.

De asemenea, se vorbea în şoaptă şi despre obiceiurile ciudate ale acestor doi gentilomi, şi în mod deosebit de faptul că se temeau foarte mult de domnul Rémy, vărul german al frumoasei Henriette, care era certăreț, un personaj negativ care avea cunoştințe de proastă calitate şi plesnea sergenții corpului de gardă şi avea o îndemânare periculoasă

în jocul cu sabia.

Ori, în acea seară, la o oră după duelul lui Galaor cu messire Rémy, pentru că v-ați dat seama că duelul a avut loc între vărul Henriettei d'Entragues şi eroul nostru, un grup de bărbați, şi cavalerul nostru, veniră să bată la uşa hotelului.

Aceşti bărbați erau în număr de patru.

Cei doi care mergeau în față erau cei doi gentilomi; ceilalți doi, barcagiii care trecuseră cu barca pe sub arcada podului Change.

Aceştia din urmă îl purtau pe umerii lor pe Galaor, încă inconştient, dar pe rana căruia fusese aplicat un prim pansament pentru a-i opri sângerarea.

La sunetul produs de căderea ciocanului asupra uşii de stejar, uşa se deschise.

— Iată cei patru pistoli ai voştri, spuse Armand barcagiilor; plecați şi dacă vreți să trăiți mult timp, nu vorbiți cu nimeni despre ceea ce ați văzut şi auzit.

Apoi, în timp ce barcagii se îndepărtau, Armand şi Rémy îl luară pe Galaor în brațele lor şi îl transportară în uriaşul vestibul.

De îndată ce uşa se deschise, partea de sus a scărilor se lumină şi o femeie apăru cu o lampă în mână, pe ultima treaptă.

— Tot tu eşti, Rémy? întrebă ea.

— Da, frumoasă verişoară, dar sunt însoțit, iarăşi.

— De domnul Armand! făcu Henriette pe un ton disprețuitor.

— Chiar de el, frumoasă domnişoară, răspunse gentilomul în vârstă.

— Ați ieşit, fără îndoială, dintr-un tripou sau dintr-un cabaret?

În timp ce punea această întrebare, Henriette d'Entrague coborî câteva trepte, şi razele lămpii căzură asupra lui Galaor, care stătea culcat într-un colț.

Domnişoara d'Entrague scoase un strigăt de groază.

— Un cadavru! spuse ea.

— Ei, nu! făcu Rémy, un rănit... pentru care cerem ospitalitate.

— Aici?

— Da.

— Eşti nebun, Rémy!

— Nu, am sentimente umane, şi astfel voi repara cât mai e posibil răul pe care l-am făcut.

— Ce vrei să spui?

— Acest om, pe care nu-l cunosc, mi-a căutat ceartă. Noi ne-am duelat. Dar nu e mort încă... şi am avut ideea de a-l transporta aici.

— Dar... nefericitule... ştii bine că...

— Ştiu că avem timp suficient pentru a-l pune într-un pat şi a-l pansa înainte de a veni regele.

— Taci!

Henriette se apropie puțin câte puțin de Galaor, care rămase încă nemişcat pe dalele vestibulului.

Dintr-o dată, ea tresări şi scoase un strigăt.

— Ce este? întrebă Rémy.

— Oh!

— Îl cunoşti cumva?

— Nu... dar... această asemănare...

— Cu cine?

— Cu regele.

— Eşti nebună, spuse Rémy, regele are barba căruntă.

— Da. Dar am văzut un portret de-al lui când avea douăzeci de ani.

— Şi acest portret?

— Este imaginea lui vie.

Şi domnişoara d'Entragues se aplecă neliniştită asupra lui Galaor, a cărui inimă continua să bată.

— Ce ciudat! murmură Rémy.

— Oh! Foarte ciudat! spuse domnişoara d'Entragues.

— În fine, vrei să ai grijă de el?

— Desigur.

— Cu atât mai mult, zâmbi ironic gentilomul care se numea Armand, cu cât o astfel de asemănare poate servi întotdeauna în caz de nevoie. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Dar, unde să-l culcăm? întrebă Rémy?

— În camera care se află lângă a mea.

Rémy şi Armand îl luară pe Galaor în braţele lor, şi Henriette, cu o torţă în mână, urcă scara mergând în faţă, spunând:

— Să nu facem zgomot, tatăl meu doarme şi nu este bine ca el să fie de faţă la discuţia noastră.

. . . . . .

Când Galaor îşi reveni în fire, avea febră, dar nu delira.

Îşi amintea perfect că s-a luptat sub podul Change şi că primise o frumoasă lovitură de sabie, după care nu-şi mai amintea nimic.

La început se crezu pe cealaltă lume; dar cum simţea o durere profundă la umăr, el gândi că morţii nu percep suferinţele fizice şi concluzionă că nu-şi începuse încă voiajul pe tărâmul umbrelor.

Totuşi, unde era?

El era culcat într-un pat călduros, iar o lumină mată şi disipată cu măiestrie, domnea în jurul lui.

Privirea lui se obişnui repede cu acea lumină, apoi începu să examineze lucrurile din jurul lui.

Se afla într-o cameră micuţă, al cărei mobilier şi ale cărei draperii arătau opulenţă şi bun gust, iar lumina care-i lovise ochii era aceea a unei lămpi plasate pe o măsuţă rotundă aflată lângă pat.

Pe aceeaşi măsuţă era un pocal de argint frumos ornamentat, şi în acest pocal, un lichior gălbui-roşcat, care părea a fi o poţiune.

Galaor poseda acea naivitate, acea îndrăzneală şi acea filosofie a oamenilor de arme.

El luă pocalul, îl duse la buze şi-i goli conţinutul.

— La naiba! murmură el, iată o băutură care nu mă nemulţumeşte.

Şi el continuă să se uite în jur.

— Frumos adăpost! spuse el cu un oftat de satisfacţie. Aceia care îl deţin sunt gentilomii care m-au adus aici şi care sunt gentilomi adevăraţi.

Cum el şopti aceste cuvinte, auzi un zgomot uşor.

Un pas alunecă pe covor, o umbră apăru în cameră, între lumină şi el, şi o femeie se apropie de pat.

Era o tânără femeie, a cărei frumuseţe îl orbi pe Galaor într-atât încât în acel moment nu găsi niciun cuvânt, niciun gest, nicio simplă exclamaţie.

Tânăra puse frumoasa ei mână albă pe pat şi îl întrebă pe Galaor:

— Cum vă simţiţi, messire?

— Mă aflu cu siguranţă în casa unei zâne, răspunse Galaor care îşi regăsi galanteria sa obişnuită.

— O zână terestră, spuse ea, zâmbind. Cum

vă simțiți, messire? repetă ea întrebarea.

— Oh! foarte bine, spuse Galaor.

— Suferiți din cauza rănii?

— Nu, când vă privesc!

Ea zâmbi din nou şi şopti cu jumătate de voce:

— Dar este şarmant!

— Este adevărat, doamnă, spuse Galaor, că nu sunteți zână?

— Nu sunt zână, cu siguranță, nu.

— Oh!

— Şi de ce mă luați drept o zână?

— Pentru că n-am crezut până acum că există femei atât de frumoase.

— Sunteți un linguşitor, domnul meu.

— Doamnă…

— Şi mă veți face să regret că v-am primit. Deoarece, în cele din urmă, domnule, continuă ea cu o voce armonioasă care îi părea lui Galaor a fi o melodie din cer, deoarece, în cele din urmă, vărul meu Rémy, care este un adevărat ticălos, după ce a avut ideea proastă de a vă străpunge trupul, a avut gândul bun de a vă transporta aici.

— Adversarul meu! exclamă Galaor.

— Da, desigur.

— Şi dumneavoastră sunteți… verişoara sa?

— Vai!

Acest „vai!” îl convinse pe Galaor care se temea deja că messire Rémy nu era iubit de

ea.

În acelaşi timp, gasconul îşi aduse aminte de bucăţile de conversaţie dintre cei doi gentilomi, pe care le auzise în timp ce coborau sub pod.

„Oh! oh! Galaor, prietene, gândea el, cred că eşti în prezenţa acelei frumoase Henriette pe care regele vine să o vadă în fiecare seară: tu deja ai făcut o mulţime de prostii; misiunea pentru binele tău ar fi de a nu urmări vânatul regal.”

Henriette d’Entragues, pentru că ea era, se uită în cupa care era goală.

— Aţi băut? spuse ea.

— Da. Era otravă?

— Dimpotrivă, este o poţiune liniştitoare; Armand, care v-a pansat rana şi care a spus că această rană nu este periculoasă, m-a sfătuit să vă fac să staţi culcat. Adică să dormiţi.

— Nu va fi dificil, spuse Galaor.

— Voi reveni să vă văd mâine dimineaţă, încheie frumoasa Henriette.

— Oh! spuse Galaor, sunteţi la fel de bună pe cât sunteţi de frumoasă.

Şi el îi atinse cu buzele sale mâna ei albă şi delicată.

— Fiţi înţelept, spuse ea, şi… noapte bună…

Cu aceste cuvinte, ea se îndepărtă.

Galaor văzu ridicându-se o draperie; apoi auzi zgomotul unei uşi care se închidea şi

rămase singur.

— La naiba! murmură el atunci, trec din aventură în aventură şi, dacă regele va da ordin să fiu spânzurat, el nu mă va spânzura fără motiv, pentru că vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

El îi promisese Henriettei că va dormi. Dar, având febră, nu reuşi să adoarmă. O curiozitate arzătoare îl cuprinse.

Regele iubea o femeie pe nume Henriette, atunci când toată lumea pretindea că el era foarte îndrăgostit de ducesa de Beaufort şi era pe punctul de a dori să o urce pe tronul Franței.

Ce urmărea această Henriette? Ce urmărea acest văr Rémy?

Iată ceea ce nu ştia Galaor şi ceea ce voia să ştie.

Mintea lui rătăcise prin multe locuri inventând tot felul de ipoteze timp de aproximativ o oră, când deodată auzi deschizându-se din nou acea uşă în spatele căreia frumoasa Henriette dispăruse.

Galaor ar fi fost mai mult decât stângaci dacă nu şi-ar fi închis atunci ochii şi dacă nu s-ar fi prefăcut că doarme un somn profund.

Paşii se auziră din nou şi se apropiară de pat. Dar, odată cu pasul uşor al Henriettei, puteai auzi pasul greu al unui bărbat.

Galaor auzi clar aceste cuvinte:

— Crezi că doarme?

— Da.

El pricepu că era vorba despre el şi o voce pe care o recunoscuse ca fiind aceea a Henriettei, spuse:

— Uită-te. Somnul lui este chiar profund.

— Dacă o să se trezească mai devreme?...

— Oh! Nu. El a luat o poţiune care conţine un narcotic suficient pentru a-l ţine adormit până mâine.

— Ah!

— În plus, este prea slăbit pentru a se ridica.

— Da, dar el poate auzi, iar noi trebuie să vorbim despre lucruri serioase, frumoasa mea verişoară.

— Serios?

— Oh! foarte serios, şi vei vedea că intenţionez să ajut pe cineva să devină regina Franţei.

Henriette avu un râs sec ce trăda dispreţ.

— Nu-ţi face griji, bunul meu văr, spuse ea, draperiile care acoperă uşa dintre oratoriul meu şi această cameră, sunt groase. Nu vom fi auziţi.

— Ei bine! vino atunci, spuse Rémy, a cărui voce fu recunoscută de către Galaor.

Amândoi se îndepărtară, iar zgomotul uşii care se închidea ajunse până la Galaor.

Atunci gasconul, în pofida slăbiciunii sale,

se dădu jos din pat, îşi luă sabia, care fusese lăsată fără teacă pe o masă, apoi, în vârful picioarelor, se strecură până la acea uşă care se închisese în urma Henriettei şi ridică draperia care o ascundea.

După ce ridică draperia, Galaor văzu o rază de lumină ce se strecura prin uşă.

El îşi apropie ochiul de gaura cheii şi o văzu pe frumoasa Henriette stând în picioare, în mijlocul oratoriului său, cu capul dat pe spate, cu un aer plin de ură şi dispreț.

Vărul său, Rémy, stătea foarte neglijent întins într-un fotoliu mare şi avea atitudinea unui om care se credea acasă la el şi îi pasă prea puțin de respectul față de o femeie.

— Nu e bine, vere, spuse Henriette d'Entrague, să trăieşti permanent în compania acestui Armand de Maurevers, care este un mitocan şi un bețiv.

— Nu spun că nu, răspunse Rémy; dar, în afară de faptul că-mi serveşte drept mentor şi sfătuitor, şi că, fără el aş fi fost jefuit de douăzeci de ori de escrocii italieni care trucheză jocul, vei vedea că este în avantajul tău că mi l-am făcut prieten.

— În avantajul meu? spuse Henriette cu uimire.

— Ascultă.

Henriette nu pierdu nimic din atitudinea sa plină de reproş şi aşteptă ca Rémy să se ex-

plice.

— În primul rând, verişoară, lasă-mă să-ți vorbesc despre situația ta față de rege. Regele te iubeşte...

— Ştiu, spuse fata cu mândrie.

— El nu şi-ar dori nimic mai mult decât să fii doar amanta lui. Dar, în fața rezistenței tale pline de încăpățânare, el ți-a făcut o promisiune de căsătorie.

— Da, într-adevăr, spuse Henriette.

— Geronima, continuă Rémy, în consecință nu o va mai părăsi pe ducesă. Aceasta din urmă şi-a manifestat slăbiciunea şi bunătatea până la a-i permite să-l primească în camera sa pe domnul Gaëtan.

— Cine este acest Gaëtan? întrebă domnişoara d'Entrague s.

— Este un italian, după cum ne indică şi numele său.

— Bine.

— Este iubitul Geronimei.

— Am înțeles.

— Nu, nu poți înțelege încă. Domnul Gaëtan este prietenul prietenului meu Armand de Maurevers, şi cel mai frumos client al unui tripou în care l-am cunoscut. El chiar m-a furat, trişând cu multă galanterie, prima dată când am jucat cu el. Dar Armand m-a luat sub protecția sa şi acum suntem cei mai buni prieteni din lume.

— Văd că ai cunoştinţe drăguţe.

— Cunoştinţe care să mă ajute să te fac regină, răspunse Rémy cu răceală.

Cu ochiul lipit de gaura cheii, cu auzul ascuţit, Galaor nu pierdea nici cel mai mic detaliu din această scenă.

„Nu ştiu ce se va întâmpla, gândi el, dar cred că în orice caz, domnul Rémy de Balzac a greşit că nu m-a lăsat să mor de frig sub bolta podului Change.”

Şi el continuă să asculte, în ciuda stării lui, fiind deja interesat de această ducesă de Beaufort pe care nu o mai văzuse vreodată.

— Şi asta pentru că regele caută toate dovezile necesare pentru a putea anula căsătoria lui cu Doamna Margareta.

— Bine. Apoi?

— Dar regele va semna de bună voie actul de căsătorie.

— Ah! spuse Henriette, tresărind.

— Doamna de Beaufort este unică.

Un alt zâmbet apăru pe buzele Henriettei.

— Iată, spuse ea, un rival de care nu mă tem.

— Într-adevăr!

— Regele nu o mai iubeşte pe Gabrielle.

— Este posibil.

— Şi, prin urmare?...

— Prin urmare, cum regele doreşte un moştenitor şi cum el îl adoră pe micuţul Cezar...

— Ei bine? spuse Henriette cu nelinişte.

— Regele, care o adoră pe Henriette d'Entrague, se va căsători cu Gabrielle d'Estrèes, ducesă de Beaufort, cu unicul scop de a-l legitima pe micuțul Cezar şi de a-l numi moştenitorul regilor Franței.

— Oh! dacă ar fi doar asta! spuse ea.

— Asta va fi, cel puțin...

— Cel puțin?

Şi Henriette îl privi pe Rémy de Balzac cu o curiozitate stranie.

— Cel puțin Armand şi cu mine nu vom fi amestecați.

— Atunci, ce puteți face?

— Totul sau nimic, asta depinde doar de tine.

— Vorbeşte, spuse Henriette, pe un ton poruncitor.

— Depinde de noi, continuă ticălosul, ca doamna de Beaufort să dispară de pe scena acestei lumi.

— O crimă! strigă Henriette cu groază.

— Nu.

— Să fie otrăvită?

— Nici vorbă.

— Atunci, explică-te!

— Oh! nu chiar imediat.

— De ce?

— Păi, pentru că înainte vreau să-ți spun care sunt condițiile mele.

— Poftim?

Rémy îi prinse mâna verişoarei sale şi o făcu să stea alături de el.

— Hai, dragă, spuse el, să vorbim puțin mai serios.

— Fie, spuse Henriette, care nu reuşea să ascundă dezgustul amestecat cu teroare pe care i-l inspira acest personaj.

Rémy continuă:

— Tu eşti verişoara mea şi cu un an în urmă, cel puțin, trebuia să fii soția mea; cred chiar că ne iubeam atunci când regele te-a remarcat.

— Apoi? spuse Henriette, a cărei voce era plină de dispreț stăpânit.

— Aşa că m-am retras din această relație ca tu să devii regina Franței. Dar un asemenea sacrificiu, dacă vei fi de acord, merită un salariu.

— Spune care sunt condițiile, zise Henriette sec.

— Vreau o sută de mii de scuzi, pentru a-mi plăti datoriile, în ziua în care vei deveni regină.

— Îi vei avea.

— Vreau, în afară de asta, să guvernez o provincie, Bretania sau Normandia.

— Asta e tot?

— Nu, spuse Rémy cu răceală; vreau acum o sută de pistoli, deoarece nu mai am un

sfanț.

Henriette se ridică şi se îndreptă spre un dulap care se găsea într-un colț al oratoriului.

Ea îl deschise şi scoase o pungă de mătase roşie, prin ochiurile căreia străluceau monede de aur, şi o întinse cu vârful degetelor vărului său.

— Acum, spuse ea, vei vorbi?

— Da, spuse Rémy.

Henriette luă un scaun şi se aşeză la o oarecare distanță de vărul său, ca şi cum ea s-ar fi temut să fie în contact direct cu el.

— Draga mea, spuse atunci Rémy, ştii că doamna de Beaufort este superstițioasă.

— Da.

— Că ea îşi petrece viața chemând pe lângă ea țigănci, ghicitoare care ghicesc viitorul şi care dau în cărți, ceea ce-l face să râdă pe rege şi pe domnul Sully să ridice din umeri.

— Ştiu toate astea, spuse domnişoara d'Entrague s.

— Gabrielle, continuă Rémy, este mereu preocupată de viitor. Va fi regină, nu va fi? Va trăi mult sau va sucomba brusc din cauza excesului de greutate, care o zdrobeşte? Aceste întrebări serioase îi frământară mintea de dimineața până seara şi îi tulbură somnul noaptea. Un italian i-a prezis, anul trecut, că un copil îi va schimba viața. Care

dintre ei este? Ar trebui să-i fie frică de Cezar, fiul său cel mare, sau fiica sa, Henriette? Ducesa nu a reuşit să închidă un ochi din cauza acestei profeții timp de câteva săptămâni.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Henriette.

— Aşteaptă. Italianul care a prevăzut aceste lucruri rele, a fost înlocuit cu o tânără de la țară din mahalaua Rome[22], care se numeşte Geronima. Aceasta i-a prezis numai lucruri fericite. Ea a desenat semne cabalistice pe nisip sau îşi întreba cărțile de tarot, iar viitorul părea să fie roz. Aşa că, doamna de Beaufort este încântată şi nu vrea să se despartă de ea. O ia cu ea peste tot pe unde merge; Geronima stă acum, acasă la seniorul Zamet, cel mai bogat bancher italian, prietenul său, casă în care ea obişnuieşte să locuiască, şi Geronima împarte camera cu camerista ducesei.

— Apoi? apoi? spuse Henriette care găsi că povestea vărului său nu s-a terminat.

— Doamne! continuă Rémy, dacă îți dau anumite detalii, este pentru că altfel nu vei înțelege absolut nimic din ceea ce vreau să-ți spun.

---

[22] Rome – stradă, arondisment (cartier, mahala), aflate la momentul respectiv la marginea Parisului. [n.t.].

— Continuă, atunci.

— Geronima este cea care i-a spus ducesei că tot ce-şi va propune va reuşi, dacă de fiecare dată va vărsa o anumită cantitate de lacrimi.

— Deci, îl întrerupse Henriette cu un zâmbet ironic, acum îmi explic aceste averse de lacrimi, care-i irită nervii regelui, de care el se plânge atât de mult.

Rémy continuă:

— Geronima este nebună după Gaëtan care este un superb cavaler. Tot ce Gaëtan ar vrea, Geronima ar face... Or, Gaëtan este un om capabil de orice şi el comandă la Paris o bandă de pungaşi şi escroci ca el, care şi-a propus să fure casa de bani a bancherului Zamet, care este de zece ori mai plină decât toată averea regelui. Dar Zamet are numeroşi servitori, un hotel ale cărui uşi sunt solide şi bine zăvorâte, şi această acțiune nu este una foarte convenabilă. Totuşi Gaëtan speră să o ducă la îndeplinire.

— Cum aşa? întrebă Henriette, pe care povestea vărului său începea să o intereseze.

— Cu ajutorul Geronimei.

— Ea este deci complicea acestui caraghios?

— Desigur.

— Ah!

— Geronima, continuă Rémy, a văzut în cărțile sale că ducesa trebuie, pentru ca do-

rințele sale să fie îndeplinite, să bea în fiecare seară o infuzie misterioasă din câteva plante, al cărei secret îl ştie numai ea.

— Bine!

— Timp de opt zile, după ce se întinde în pat, înainte de culcare Gabrielle goleşte o ceaşcă mare din această infuzie, care nu este decât un amestec inofensiv din flori de soc şi de tei.

— Şi ea crede în virtutea acestei băuturi?

— Desigur. Acum vei vedea ce şi-a imaginat Gaëtan.

— Să pună otravă în băutură?

— Nu, mai bine decât asta. Camera pe care Gabrielle o ocupă acasă la domnul Zamet are o fereastră care dă spre o stradă mică, care nu este prea luminată noaptea, deoarece consilierii municipali ai Parisului au ajuns la concluzia că iluminatul stradal costă foarte scump. Această fereastră este cea de la camera pe care Geronima o împarte cu Gratienne, camerista.

— Apoi?

— Gratienne are un iubit, un drăguț paj al regelui, care se numeşte Olivier. Dar Gabrielle, care-i permite Geronimei să primească vizitele constante ale domnului Gaëtan, nu vrea ca Gratienne să-l primească pe Olivier; asta face ca în fiecare noapte, după ce Gabrielle adoarme, Gratienne să des-

chidă fereastra.

— Şi coboară cu ajutorul unei scări de mătase?

— Nu, Olivier vine şi reazemă o scară de lemn, destul de solidă, şi Gratienne, cu ajutorul acestei scări, părăseşte casa lui Zamet pentru a se reîntoarce acolo puțin înainte de lumina zilei.

— Unde merge?

— Pe strada Rue-aux-Prouvaires, într-un apartament pe care pajul Olivier l-a închiriat în secret pentru a o primi.

— Eu tot nu văd unde vrei să ajungi.

— La asta: mâine noapte Geronima va amesteca în băutură un narcotic puternic, care o va face pe Gabrielle să cadă într-un somn atât de profund încât nici toate clopotele de la Notre-Dame puse în mişcare nu ar putea-o trezi.

— Şi apoi?

— Trebuie să-ți spun, continuă Rémy, că dormitorul doamnei de Beaufort comunică cu apartamentul lui Zamet printr-o uşă ascunsă de o draperie şi care este încuiată cu un zăvor pe partea ducesei. Casa de bani a lui Zamet este într-un dormitor unde se găseşte patul său. El poartă întotdeauna cheile agățate de gâtul lui. Este un seif special construit din oțel călit, care a fost fabricat la Milano, oraşul armurierilor, şi care ar trebui

spart, în cazul în care cheile nu ar fi cele bune. În plus, încuietoarea are un secret, şi Zamet crede că este singurul care posedă acest secret. El ar fi în stare să lase cheia în broască, ştiind că nimeni în afară de el nu ar reuşi să o deschidă. Dar, domnul Gaëtan a fost armurier în tinerețea lui şi chiar a lucrat la maestrul care i-a făcut lui Zamet seiful, şi acesta spune, prin urmare, că îl poate deschide, cu condiția să aibă cheia. Ori, după ce Gratienne va fi plecată, ca de obicei, pentru a merge să se alăture pajului Olivier, atunci când Gabrielle va cădea în somnul de plumb pe care i-l va induce acea băutură, Gaëtan va pune o altă scară la fereastra Geronimei.

— Şi va intra în casă?

— Împreună cu o duzină de tovarăşi curajoşi, sufletele lui blestemate. Ei vor traversa camera doamnei Gabrielle adormite, vor pătrunde în camera lui Zamet pe care-l vor lovi în somn şi care va fi mort înainte de a putea chema pe cineva în ajutorul său, apoi, luându-i de la gât cheia seifului, vor jefui conținutul acestuia în linişte şi luând tot aurul, bijuteriile şi diamantele, vor pleca pe unde au venit.

— Foarte bine, spuse Henriette cu răceală, dar nu văd cum asasinarea şi jefuirea comorilor lui Zamet mă vor apropia de tronul Franței.

— Aşteaptă. Nu ți-am spus totul. Geronima îl va urma pe Gaëtan. Retrăgându-se, ei vor avea grijă să dea foc perdelelor din apartamentul lui Zamet şi al doamnei Gabrielle. Înainte ca cineva să fie capabil de a da alarma, înainte ca servitorii treziți brusc să se poată organiza pentru a da o mână de ajutor, corpul lui Zamet va fi ars şi Gabrielle, întinsă în patul său şi cuprinsă de acel somn letargic, va muri în acelaşi mod.

— Dar este înspăimântător ceea ce-mi spui! exclamă Henriette d'Entragues făcând o mişcare care exprima această spaimă.

— Nu spun că nu. Însă, continuă Rémy cu cinism, vei vedea că nu suntem cu nimic implicați în această afacere.

— Fie.

— Şi moartea Gabriellei, care te va face să devii regină a Franței, nu-ți poate fi reproşată.

— Dar aş putea împiedica această moarte! strigă tânăra.

— Cum?

— Spunându-i tot regelui.

Rémy ridică din umeri:

— În primul rând, spuse el, te ştiu destul de înțeleaptă ca să nu te amesteci în ceea ce nu te priveşte.

— Ah! crezi?

— Şi, în afară de asta, am prevăzut acest lu-

cru.

Henriette tresări.

Rémy se ridică, se duse să deschidă o uşă din fundul oratoriului şi spuse:

— Mi-am propus ca în seara aceasta să asist la întâlnirea ta cu regele.

— Mizerabilule!

— Regele va veni singur aici, pe când noi vom fi doi.

În acelaşi timp, Rémy îl strigă pe Armand de Maurevers cu jumătate de voce.

Acesta apăru apoi în pragul capelei.

— Dumneavoastră aici?! strigă Henriette tremurând.

— L-am ascuns mai devreme, spuse Rémy, şi vreau să-mi țină companie în această cameră. Acum, ascultă-mă bine, frumoasa mea verişoară, dacă regele va afla din gura ta de pericolul ce o pândeşte pe doamna de Beaufort, el nu va mai ieşi viu de aici şi tu nu vei mai fi niciodată regină.

— Sunteți nişte mizerabili, plecați, plecați! strigă Henriette.

Dar, în timp ce ea pronunța aceste cuvinte, se auzi un zgomot surd, zgomotul ciocanului care lovea uşa.

— Regele, spuse Henriette, cu teamă.

— Ei bine! primeşte-l, spuse Rémy.

Maurevers şi el dispăru în spatele uşii acelei camere, cufundată în întuneric, în

fundul căreia ei doreau să asiste fără să fie văzuți la întrevederea regelui cu frumoasa Henriette d'Entragues.

. . . . . .

În acest timp, Galaor gândea:

„În afară de faptul că domnişoarei d'Entragues îi va fi teamă pentru viața regelui, este posibil că ea să-şi spună că nu se poate ca tocmai ea să-i protejeze viața doamnei de Beaufort. Un singur om poate să o salveze pe Gabrielle şi acela sunt eu. Dar cum să ies de aici?"

Mica lampă continua să fie aprinsă pe masă.

La lumina ei, Galaor văzu o fereastră şi, apropiindu-se de ea, se îngriji foarte puțin de a mai asculta cuvintele de dragoste pe care regele i le spunea Henriettei.

Fereastra avea vederea spre o străduță. Galaor reuşi să o deschidă fără zgomot.

Atunci, deşi era încă foarte slăbit şi suferea îngrozitor din cauza rănii sale, îi reveni curajul său de gascon, se îmbrăcă în grabă, legă lenjeria patului de gratiile ferestrei ca pe o funie şi, cu sabia în dinți, se lăsă să alunece pe ea ajungând pe străduță.

Când atinse solul, îşi spuse:

„Pe legea mea! ce păcat ar fi dacă m-ar spânzura la sosirea mea, trebuie să mă în-

torc la Luvru.”

Capitolul V

Când atinse solul, eroul nostru se clătină o clipă pe picioare, deoarece era încă slăbit.

El pierduse mult sânge şi o natură mai puțin energică decât a sa, ar fi fost biruită. Dar Galaor întrezări în expediția pe care încerca să o facă, nu doar iertarea regelui, ci chiar favorurile sale, şi spiritul aventuros triumfă în fața slăbiciunii trupului său.

Mai mult decât atât, Armand de Maurevers, personajul negativ cu părul grizonat, care devenise stăpânul sufletului blestemat al lui Rémy, vărul Henriettei d’Entrague, Armand de Maurevers, după cum spuneam, nu exagera deloc spunând că este chirurg. El îl pansase de minune pe Galaor, acoperindu-i rana cu un balsam care avea rolul de a grăbi vindecarea, şi pe care îl avea de la însuşi domnul Gaëtan, care nu se mulțumea să fie un pungaş, ci era şi vânzător de leacuri uneori.

Aerul curat îi dădu putere lui Galaor.

El începu să meargă.

Eroul nostru nu era la Paris decât de câteva ore, dar ştia deja că toate drumurile duceau în mahalaua Rome şi că toate străzile duceau la Luvru.

Începu atunci să meargă la întâmplare,

spunându-şi că semnalul care anunța stingerea nu putea fi mai bine auzit în Paris decât la Nérac, şi că, în ciuda orei avansate, va întâlni în cele din urmă un locuitor întârziat care să îi arate drumul.

Şi, continuând să meargă pe jos drept înainte, la întâmplare şi fără să ştie unde se duce, ajunse dintr-o dată la malul apei.

— La naiba! murmură el, nu mai am nevoie de nimeni, mi se pare.

Într-adevăr, în câteva minute, cu toate că noaptea era întunecoasă şi cu toate că Rémy avusese motive să se plângă de zgârcenia consilierilor municipali care luminau atât de prost oraşul Paris, Galaor reuşi să se orienteze.

El se afla pe malul stâng al Senei, şi nu pe malul drept.

Galaor avea în fața lui Luvrul, la dreapta insula din mijlocul Senei şi noul pod aflat în construcție, la stânga dealurile din Passy şi din Chaillot.

Numai că, dacă voia să ajungă la Luvru, el trebuia să ajungă la un pod care ar fi traversat râul spre dreapta, şi primul pe care urma să-l găsească era destul de departe încă.

Să traverseze Sena înot era o nebunie la care Galaor nici nu se gândea măcar, în starea de slăbiciune în care era.

Dar îşi aminti că auzise de multe ori

vorbindu-se la Nérac, despre vechii hughenoți din provincie care au scăpat din masacrul din noaptea Sfântului Bartolomeu cu un bac din Nesle care se afla aproape de ruinele vechiului turn cu acest nume.

Galaor recunoscu, în descrierea care i se făcuse, silueta întunecată a turnului conturându-se pe cer, la stânga sa.

Şi el începu să meargă pe malul apei în aval.

În câteva minute se afla sub zidurile turnului.

Apoi i se păru că vede la nivelul apei, ca o moară de apă, o casă din lemn, cu un singur etaj, în apropierea căreia se afla o barcă.

„Iată aceasta este ceea ce caut", gândi el.

Şi se apropie de această casă şi bătu la uşă.

Nimeni nu-i răspunse.

Dar un om care era culcat pe fundul bărcii se ridică pe jumătate şi spuse:

— Ce-i cu acest zgomot?

— Hei! Prietene! spuse Galaor.

Omul se ridică cu totul.

— Ce vrei? îl întrebă el.

— Sunteți barcagiul?

— Depinde.

— Cum aşa?

— Nu trec pe toată lumea, continuă barcagiul, cu puțină ironie.

— Ah! Serios?

— Şi nu mă interesează decât călătorii de seamă.

O suspiciune trecu prin mintea lui Galaor:

„Oh! oh! îşi spuse el, pun pariu că aceasta este barca regelui.”

Apoi, cu voce tare:

— Un simplu gentilom nu v-ar conveni?

— Nu, spuse barcagiul.

— Un mareşal al Franței?

— Pfu!

— Regele?...

Barcagiul tresări şi Galaor îşi zise:

„Am avut dreptate!”

— Domnul meu, spuse barcagiul, mi-ați întrerupt somnul, vă iert, dar nu mai insistați. Barca mea nu este în serviciu pentru toată lumea şi am fost angajat pentru un senior care se va întoarce imediat. Dacă vreți să treceți apa, urcați din nou pe mal şi mergeți până la podul Saint-Michel, traversați oraşul şi vă veți afla în fața podului Change. Bună seara!

Şi, acesta din urmă, care spusese toate acestea pe un ton politicos şi care anunța un om de condiție mult superioară ca cea de barcagiu, se întinse din nou în linişte pe fundul bărcii, învelindu-se în mantia sa pentru a se proteja de frigul nopții.

Dar Galaor nu se dădu bătut.

— Messire, spuse el, seniorul pe care-l aş-

teptați m-a trimis direct la dumneavoastră.

— Glumiți? spuse omul neîncrezător.

— Pot să vă arăt o dovadă.

— Poftim?

Şi omul se ridică din nou sprijinindu-se într-un cot.

— Am venit de la intersecția Buci, continuă Galaor.

Omul se ridică în picioare dintr-o dată.

— Şi cel ce m-a trimis nu este o persoană oarecare.

— Ați venit de la intersecția Buci? repetă barcagiul.

— Da.

— Şi cel care v-a trimis?...

— Vă voi spune numele lui la ureche.

Şi, înainte ca barcagiul să-şi revină din uimire, Galaor sări sprinten în barcă.

— Persoana pe care o aşteptați, continuă Galaor, şi cea care m-a trimis este una şi aceeaşi.

— Ah! credeți?

— Şi această persoană este regele.

Buna-credință a barcagiului fu luată prin surprindere. Era clar pentru el că, dacă acest gentilom ştia că regele se afla la intersecția Buci, era pentru că regele îl însărcinase cu un mesaj.

— Este în regulă, spuse el, vorbiți, domnul meu. Aştept ordinele regelui.

— Atunci vă voi spune, continuă Galaor, că pe doamna Gabrielle, iubita regelui, o pândeşte în acest moment un mic pericol pe care trebuie să-l prevenim urgent. Regele, care este reținut din propriul capriciu la picioarele domnişoarei d'Entragues, nu poate merge el însuşi acasă la ducesă, dar mi-a ordonat să caut barca sa pe malul apei, să traversez râul şi să merg la Luvru pentru a prelua nişte documente de care are nevoie. Deci, messire, porneşte în larg.

Barcagiu nu avu nicio obiecție.

El luă vâslele şi împinse barca în larg.

Atunci Galaor, care chicotea sub pălăria sa, făcu această reflecție:

„E plăcut că regele vrea să mă spânzure şi că eu i-am luat barca şi barcagiul să mă salvez."

În câteva minute, barca atinse cealaltă parte a râului, undeva în fața Luvrului şi a acelei poterne prin care Nancy îl salvase pe Galaor cu câteva ore înainte.

Galaor sări pe mal şi îi spuse barcagiului:

— Acum, prietene, întoarce-te şi aşteaptă-l pe rege şi spune-i că poate conta pe devotamentul lui Galaor.

— Cine este acest Galaor?

— Eu sunt.

Barcagiul îşi reluă calea spre malul celălalt.

Galaor se îndreptă spre poternă, râzând în

sinea lui de trucul pe care-l jucase regelui.

Dar cum se pregătea să negocieze prin fereastra ghişeului, cu santinela aflată în interiorul coridorului şi să-i demonstreze că poterna trebuia să se deschidă în fața lui, o mână îl atinse pe umăr.

Galaor se întoarse şi făcu un pas înapoi şi, în acelaşi timp, o grimasă.

Omul pe care-l avea în fața lui nu era nimeni altul decât Fritz, locotenentul lanscheneților, căruia regele îi dăduse misiunea de a-l spânzura pe Galaor.

— Io, io! Măi, să fie! exclamă germanul, te-am prins.

Şi îl apucă pe Galaor de ambii umeri, astfel încât să-l împiedice de a-şi utiliza sabia.

Galaor nu se aştepta la aşa ceva.

Mâna de fier a lanschenetului, apăsându-i umărul, îi atinse rana, îi deranjă pansamentul şi-l făcu pe Galaor să simtă o durere atât de violentă încât scoase un țipăt.

— Neîndemânaticule! bădărane! strigă el.

Fritz nu slăbi strânsoarea.

El lăsă să-i alunece o mână de pe umărul lui Galaor şi apucă sabia acestuia, o trase uşor din teacă, aceasta din urmă rămânând goală, prinsă de centura gasconului.

Galaor scoase un nou strigăt.

El era dezarmat.

— Măi, să fie! repeta Fritz, te-am prins.

— Fie, spuse Galaor, m-ai prins... Şi?

— Regele mi-a dat ordine.

— Ştiu; ți-a poruncit să mă cauți la Luvru şi prin oraş.

— *Ja!* spuse Fritz.

— Şi să mă spânzuri.

— *Ja!*

Galaor îşi încrucişă brațele, îl privi pe Fritz, şi începu să-i râdă în nas, fără ruşine.

— Prietene Fritz, spuse el, eşti un idiot.

Fritz se retrase stupefiat. Dar, cum avea în mână sabia lui Galaor, rămase foarte calm. Dacă ar fi încercat să scape, el i-ar fi înfipt sabia în rinichi sau între umeri, şi totul ar fi sfârşit.

— Ah! Măi, să fie! Sunt un idiot, spuse el. Vom vedea.

Şi el trase un pachet destul de voluminos din buzunarul aflat în pantalonii săi largi.

— Ei, drăcie, dar-ar ciuma! spuse Galaor, eşti un om precaut. Mii de complimente, domnule Fritz.

Obiectul pe care Fritz îl avea acum în mână era pur şi simplu o funie frumoasă din cânepă, cu totul nouă.

— Aceasta te-a costat cel puțin douăsprezece parale, spuse Galaor.

— *Ja*, spuse lanschenetul.

— Douăsprezece parale pierdute.

Şi Galaor continuă să-i râdă în nas lui Fritz,

luat uşor prin surprindere.

Galaor continuă:

— Douăsprezece parale pierdute, domnule Fritz, pentru că nu vei avea bucuria de a mă spânzura.

Fritz făcu un semn afirmativ.

— Te voi spânzura! adăugă el.

— Pentru a spânzura un om, spuse Galaor, nu ajunge să ai o frânghie.

— Ce trebuie în plus?

— O spânzurătoare.

Fritz întinse mâna spre una din ferestrele de la parterul Luvrului. Această fereastră, aflată la o înălțime de şapte-opt picioare, era garnisită cu bare de fier transversale.

— Voi lega frânghia mea acolo sus, spuse lanschenetul.

— Singur?

— Oh! nu. Vei vedea...

Şi el se apropie de ghişeu poternei, fără a înceta să-l strângă pe Galaor cu mâinile sale de fier.

„Dacă aş fi avut doar un vârf de pumnal la brâu, gândi Galaor, cât de repede aş fi scăpat de tine".

De cealaltă parte a ghişeului, pe coridor, se afla o santinelă.

Această santinelă era un lanschenet.

Toți lanscheneții, fiind germani, vorbeau astfel aceeaşi limbă, şi Galaor uitase să înve-

țe limba teutonilor.

El nu înțelesese ce-i spuse Fritz lanschenetului prin gratiile ghişeului; dar ghici că lanschenetul recunoscuse pe deplin autoritatea lui Fritz care purta pe braț însemnele gradului său.

„Aceşti germani, gândi Galaor, se înțeleg precum hoții la târg."

Lanschenetul deschise poterna şi ieşi.

Apoi, Fritz i-l arătă mai întâi pe Galaor, fereastra cu gratii şi, în cele din urmă, frânghia.

— *Ja!* spuse lanschenetul pe un ton flegmatic asemenea unui om obişnuit să se supună necondiționat.

Fritz îi dădu frânghia.

Lanschenetul o luă şi începu să urce cu agilitate până la gratii.

Când fu la înălțimea necesară, el legă bine frânghia şi pregăti liniştit lațul.

— La naiba! gândi Galaor, iată că devine treabă serioasă.

Dar gasconul nostru nu-şi pierdu curajul; el se uită la Fritz şi, continuând să zâmbească, îi spuse:

— Iată o frânghie care va avea de lucru.

— Oh! răspunse germanul, nu-ți face griji, aceasta nu se va rupe.

— Crezi?

— Este solidă.

— Nu spun că nu, dar eşti destul de greu.

Fritz izbucni în râs şi spuse:

— Nu e pentru mine, ci pentru tine.

— Pentru mine a fost la început, crede-mă, spuse Galaor cu ironie.

— Oh! Măi, să fie?

— Ți-am spus mai devreme că eşti un idiot, domnule Fritz, şi-ți voi dovedi. Ce ți-a ordonat regele?

— Să te spânzur.

— Nu. El ți-a spus: „Adu-mi-l mai întâi la mine". Ori, văd că neglijezi o mică formalitate, şi când regele, care ar fi vrut să vorbească cu mine în ultimele clipe de viață, va afla că m-ai spânzurat, el va ordona să ți se facă acelaşi lucru.

Această logică riguroasă a lui Galaor îl salvă.

Fritz îşi aminti, într-adevăr, că regele ordonase ca în primul rând să-i fie adus Galaor.

— Măi, să fie! spuse el, ai dreptate.

— Ah! vezi?

— Şi îți mulțumesc.

— Mă bucur că-mi eşti dator, dragul meu Fritz, spuse Galaor râzând în continuare. Deci, mă vei duce la rege?

— Da, dar...

— Dar ce? dragă domnule Fritz.

— Regele doarme, spuse germanul, care aruncă o privire la ferestrele Luvrului, în

spatele cărora nu se vedea nicio lumină.

— Asta, în cazul în care nu te înşeli, spuse Galaor.

— Chiar crezi?

— Nu numai că regele nu doarme, dar nici nu este la Luvru.

— Cum aşa?

— M-ai văzut traversând Sena, mai devreme?

— Da.

— Şi coborând dintr-o barcă ce s-a îndepărtat apoi în larg?

— Într-adevăr, spuse Fritz.

— Ei bine! aceea este barca regelui. Noaptea este puţin cam răcoroasă; dar, în fine, fiecare face ce poate, şi dacă vrei să aştepţi o jumătate de oră aici...

— Îl vom vedea pe rege când se va întoarce?

— Exact. Aşa că, dacă regele îţi va ordona, mă vei expedia imediat.

Nu se puteau aranja lucrurile mai bine decât o făcuse Galaor.

— *Ja!* spuse Fritz, aşa vom face.

Şi el prinse sub braţ sabia lui Galaor.

Lanschenetul de la poternă, după ce legase frânghia, coborî şi aştepta un semn de la Fritz pentru a trece laţul în jurul gâtului lui Galaor.

Dar Galaor puse, la rândul său, mâna pe

umărul lui Fritz.

— Ascultă-mă! spuse el.

— Ce este? făcu germanul.

— Noaptea este prea întunecată ca să putem vedea. Dar nu ai auzit un sunet de rame lovind apa?

— Într-adevăr...

— Ei bine! nu vom mai avea mult timp să aşteptăm.

Şi Galaor gândea:

„Am scăpat. Sunt liniştit acum: pe lângă faptul că, regele oricât de furios ar fi, se va gândi de două ori înainte de a da ordin să fie spânzurat un om care ar putea fi fiul lui, va fi de ajuns să-i spun vreo două vorbe despre proiectele domnului Gaëtan şi de pericolul care o pândeşte pe frumoasa Gabrielle, ca să redevenim cei mai buni prieteni din lume."

Zgomotul vâslelor devenise mai distinct. De îndată Fritz şi Galaor văzură un punct negru care aluneca rapid pe râu.

Capitolul VI

La puțin timp după ce Galaor debarcă pe malul drept al Senei şi se află față în față cu lanschenetul Fritz, un gentilom, înfăşurat cu grijă în mantia sa, ieşi din hotelul d'Entrague murmurând cu o voce joasă, plină de furie, de mai multe ori:

— La dracu' cu femeile, *Ventre-saint-gris!*

Acest gentilom, ați ghicit, nu era altul decât regele.

Şi regele era nervos tare, supărat şi furios.

Un bărbat, care stătuse nemişcat până în acel moment sub veranda unei case, ieşi la lumina unicului felinar aflat la răscrucea de drumuri.

Apoi veni în întâmpinarea regelui.

— Tu eşti, Navailles? spuse monarhul.

— Da, Sire.

— Hai, să mergem!

Şi Henric îl luă de braț printr-un gest familiar pe acela care-l aşteptase.

Domnul de Navailles era unul dintre acei gentilomi care se numărau printre favoriții regelui din acel moment.

Béarnez ca şi regele, devenise prietenul său în ziua bătăliei de la Ivry, confruntare în care îi salvase viața.

Navailles era discret.

Şi regele îi făcea confidențe amoroase fără teama că acesta le-ar divulga.

Navailles era, probabil, singurul de la curte, care era în mod oficial, pus la curent cu noua intrigă a regelui.

El obişnuia să-l însoțească pe Majestatea Sa în excursiile sale nocturne de cealaltă parte a apei şi, în timp ce regele era la frumoasa lui, îl aştepta undeva în apropiere.

Deci, regele îl luă prietenește de braț și îi spuse:

— Să mergem!

Navailles nu se înșela cu privire la acest accent:

— Regele nu pare prea mulțumit, spuse el.

— Mulțumit?! strigă Henric. Dimpotrivă, sunt furios.

— Ce i s-a întâmplat Majestății Voastre?

— Nimic... cu excepția faptului că mereu este la fel... această femeie este o cochetă...

— Nu spun că nu, făcu Navailles.

— Și o ambițioasă.

— Doamne!

— Ai crede, continuă regele care mergea pe străzile cartierului latin cu viteza unui diavol care ar fi fost stropit cu apă sfințită, ai crede că ea mi-a spus că e o fată cinstită?

— Oh! făcu Navailles cu un aer de neîncredere.

— Că a vrut să se căsătorească...

— Ah! Haida-de!

— Și că, din moment ce sunt pe cale să rup mariajul meu cu Doamna Margareta, care nu-mi poate da un moștenitor, n-aș avea decât să o fac regina Franței și că ea îmi va da atâția prinți câți voi dori, pe care să-i numesc moștenitori.

— Dar, Sire, spuse Navailles, nu este prima dată când domnișoara d'Entrague vă ține

acest discurs.

— Da, nu-mi vine să cred.

— Şi... acum?

— Acum, voi sfârşi prin a o crede, pentru că eu nu am avansat cu nimic față de prima zi.

Regele oftă adânc, apoi continuă:

— Femeile sunt cu adevărat extraordinare, toate îşi doresc un rang care nu este încă vacant.

— Chiar aşa? făcu Navailles.

— La urma urmei, continuă Henric, Papa nu a anulat încă mariajul meu şi Doamna Margareta se cramponează de drepturile asupra regalității sale; nu-i aşa că e grozav? Ea spune chiar că dacă am devenit rege, aceasta s-a întâmplat mulțumită ei, şi că fiica celor din casa de Valois a făcut totul ca Bourbonul să fie scos din mijlocul ticăloşilor.

Navailles începu să zâmbească.

— Ei bine! Iată că doamna de Beaufort varsă râuri de lacrimi ori de câte ori îi fac o vizită.

— Ea vrea să fie regină?

— Desigur, spuse Henric.

— Şi domnişoara d'Entrague, de asemenea, după cum văd.

Regele oftă din nou:

— Ah! sărmanul meu Navailles, spuse el, ştii că în acest moment amintirile din tinerețea mea se reîntorc în mintea mea ca un mi-

ros de fân proaspăt cosit? Când aveam douăzeci de ani, vezi tu, eram iubit, nu pentru că eram rege, ci…

— Ci, spuse Navailles, pentru că prințul Henric de Navarra era un frumos şi gentil cavaler.

Regele oftă încă o dată.

— Nu a fost Corizande, spuse el, care să mă tulbure astfel, nici frumoasa doamnă de Sauve, nici acea sărmană Sarah, argintăreasa, nici Fosseuse de Montmorency, nici altele…

— Dar, în sfârşit, Sire, spuse Navailles, Majestatea Voastră se descurajează prea repede.

— Ah! Crezi?

— Majestatea Voastră nu are nici măcar patruzeci de ani. Sunteți în floarea vârstei.

— Hei! Hei! noi spunem asta, bietul meu Navailles, şi chiar credem că aşa stau lucrurile uneori, dar femeile… o cred şi ele?

— N-aş vrea să o vorbesc de rău pe doamna de Beaufort, continuă Navailles, dar…

— Ei bine?

— Doamna de Beaufort o tulbură astfel pe Majestatea Voastră pentru că este înnebunită după fiul ei, care este, de altfel, imaginea vie a Majestății Voastre.

Aceste cuvinte îl făcură să tresară pe rege şi îl făcură să-şi amintească un eveniment din seara pe care o uitase puțin, acasă la

Henriette d'Entragues.

— Ah! spuse el, crezi că Cezar îmi seamănă?

— Da, Sire.

— Ce-ai spune dacă l-ai vedea pe Galaor?

— Cine-i acest Galaor, Sire?

— Nu ştiu. Este un gascon... care spune că este fiul meu... şi, pe legea mea! acest lucru este foarte posibil... dar m-a înfuriat foarte tare, neghiobul!

Şi regele, care avea nevoie să uite cochetăriile infernale ale domnişoarei d'Entragues, începu, în timp ce mergea, să povestească lui Navailles modul ciudat în care i se prezentase Galaor; apoi intrarea lui Fritz, scrisoarea executorului judecătoresc din Amboise şi furia care l-a apucat, pe el, regele, şi ordinul pe care i l-a dat lui Fritz.

— Dar, Sire, spuse Navailles, Majestatea Voastră nu a dat acest ordin în mod serios?

— Ba da, pentru că eram furios. Dar, nu-ți face griji, pe caraghiosul meu nu-l pândeşte niciun pericol.

— Cum aşa?

— Nancy l-a salvat, l-a scos din Luvru.

— Şi dacă lanschenetul reuşeşte să-l găsească şi să-l aresteze?

— El îl va aduce la mine.

— Şi Majestatea Voastră va da ordin să fie spânzurat?

— Nu, dar îl voi închide în donjonul din Vincennes până ce Papa va rupe căsătoria mea cu Doamna Margareta, căreia acest caraghios îi este fidel.

În timp ce regele vorbea astfel, ei ajunseră la malul râului, în locul în care regele îşi lăsase barca.

Dar barca nu mai era acolo.

— Hei! d'Estourbiac! strigă regele, pentru că barcagiul cu care Galaor avusese de-a face, nu era nimeni altul decât tânărul curtean pe care l-am văzut discutând cu ducele d'Épernon.

Domnul d'Estourbiac nu răspunse, dar se auzi sunetul vâslelor sale pe râu.

El revenea după ce îl condusese pe Galaor şi imediat îl văzură că ajunge iar pe malul stâng vâslind cu putere.

— Dar de unde ai venit? întrebă regele când barca atinse malul.

— De pe malul celălalt deoarece l-am transportat pe mesagerul dumneavoastră, Sire.

— Care mesager?

— Acela pe care l-aţi trimis la ducesa de Beaufort.

— Eu?! făcu regele.

— Fără îndoială.

— Nu am trimis pe nimeni.

— Cu toate acestea, spuse d'Estourbiac,

acest gentilom care se numeşte Galaor...

— Galaor! spuse regele. Ah! *Ventre-Saint-Gris!* Iată o aventură care întrece gluma şi un caraghios care este mult mai obraznic decât l-aş fi crezut în stare.

Cavalerul d'Estourbiac era, aşa cum am crede, oarecum surprins de cuvintele regelui.

— Dar, Sire, spuse el, deoarece domnul Galaor, pentru că aşa îşi zice, mi-a spus că venea de la intersecţia Buci...

— Ţi-a spus el asta?

— Da, Sire. El a venit de la răscrucea Buci, unde s-a despărţit de Majestatea Voastră.

— Impostorul!

Navailles râdea în linişte.

— Majestatea Voastră s-a convins, spuse el, că Galaor este un gascon adevărat.

— Este foarte îndrăzneţ, spuse regele, dar va regreta.

Apoi regele urcă în barcă şi Navailles îl urmă.

— Mai curios este că, spuse cavalerul d'Estourbiac, mi-a zis că Majestatea Voastră l-a trimis acasă la doamna ducesă de Beaufort.

— Dar de ce?

— Pentru a o salva dintr-un pericol. Şi, Doamne! făcu gentilomul-barcagiu, trebuie să-i spun Majestăţii Voastre că avea un ac-

cent convingător şi chiar o oarecare emoţie în glas.

— Într-adevăr?

— Părea că se grăbeşte aşa de tare că nu am ezitat să-l trec pe malul celălalt.

— Haide! Du-ne în larg, spuse regele, şi să ne grăbim. Trebuie să clarific toate acestea.

Teama tânărului de a-l vedea pe rege furios şi că această furie ar putea recădea asupra lui, îi dublă forţele; începu să tragă mai viguros la rame, iar barca zbură ca o săgeată, tăind în linie dreaptă curentul.

Cu toate acestea, călătoria dură chiar mai mult de şapte sau opt minute şi, în acest interval de timp, care i se păruse enorm regelui, gândul său, vioi şi uneori neliniştit, se duse la Gabrielle.

Ea se afla în pericol, spusese Galaor.

Ori acest gascon era ultimul caraghios, ori spunea adevărul.

În acest ultim caz, trebuia să-l găsească cu orice preţ.

Navailles, care nu-l văzuse niciodată pe Galaor, se simţea deja cuprins de o reală simpatie faţă de el.

Mai mult decât atât, Navailles era gascon, şi gasconii se iubesc şi se sprijină.

Navailles foarte intrigat şi regele foarte nerăbdător puseră piciorul pe mal.

Spre uimirea lor, văzură silueta a trei băr-

bați în fața poternei prin care Henric spera să se strecoare înapoi în Luvru.

— Bine! spuse el, ce mai este şi cu aceşti nefericiți? Sunt înconjurat de oameni care, în loc să doarmă, se plimbă toată noaptea şi se amestecă în treburi care nu-i privesc.

Dar o voce clară, sonoră, puțin sarcastică şi puternic influențată de accent meridional, îi ajunse la ureche:

— Vezi bine, domnule Fritz, spunea vocea, că nu eşti decât un ticălos, că am avut perfectă dreptate şi regele a apărut.

— *Ventre-Saint-Gris*, el este! spuse Henric.

— Galaor? făcu Navailles.

— Da, Galaor, şi va avea de-a face cu mine.

Şi regele îşi mări paşii şi în câteva secunde se găsi față în față cu Galaor, Fritz şi lanschenetul de la poternă.

— Sire, spuse Galaor, nu-i aşa că i-ați ordonat domnului Fritz să mă aresteze şi să mă conducă la Majestatea Voastră înainte de a mă spânzura?

— Este adevărat, spuse regele.

— Ei bine, acest bădăran a vrut să mă spânzure înainte. Priviți mai bine!

Şi Galaor luă în mâinile sale capătul liber al frânghiei prinse de gratiile ferestrei şi i-l arătă regelui.

Henric se încruntă.

— Ah! a vrut să te spânzure? întrebă el.

— Da, Sire.
— Era foarte grăbit.
— Aşa mi-a spus şi mie.
— El ar fi trebuit să ştie că toate lucrurile se fac aşteptând momentul potrivit.
„Hm! gândi Galaor, regele este încă furios. Cu toate acestea, nu vrea să fiu spânzurat."
Şi, cu glas tare:
— Este probabil, însă, că, dacă Majestatea Voastră a vrut să mă vadă înainte de a fi omorât, este pentru că a vrut să mă interogheze în legătură cu diferite evenimente.
— Într-adevăr, spuse regele.
— Şi eu sunt pregătit să-i răspund Majestății Voastre.
— Ei bine, spune-mi mai întâi de unde veneai mai devreme, când te-ai folosit de barca mea pentru a trece apa.
— Veneam de la intersecția Buci, Sire.
— Şi tu ai pretins că ți-am dat ordine?
— Da, Sire.
— Ai mințit.
— Am mințit, fără îndoială. Dar, dacă nu aş fi spus această minciună barcagiului dumneavoastră, nu aş mai fi trecut, şi eram foarte grăbit, vă jur.
— Grăbit să fii spânzurat?
— Oh! Nu. Şi cum veneam să bat la această poternă, acest german uriaş s-a îndreptat spre mine, şi chiar printr-o mişcare laşă, mi-

a luat sabia.

— Dar, unde mergeai? întrebă regele, pe care calmul şi starea de bună dispoziție a lui Galaor îl îmbuna puțin câte puțin şi care simțea renăscând în el acea misterioasă simpatie pe care o încercase mai devreme pentru acela care susținea că este fiul său.

— Voiam să intru în Luvru, Sire.

— Cu ce scop?

— Pentru a o revedea pe doamna Nancy.

— Ca să-i mulțumeşti că te-a salvat prima dată din mâinile lui Fritz?

— Nu. Pentru a o întreba pe ce stradă locuieşte domnul Zamet.

La acest nume, regele tresări.

— Îl cunoşti, deci, pe Zamet?

— Nu, Sire.

— Atunci, ce voiai să-i spui?

— Voiam să vorbesc cu doamna ducesă de Beaufort.

Regele se încruntă din nou.

— Şi ce voiai să-i spui, doamnei de Beaufort?

— Un lucru extrem de important.

— Cum ducesa nu are secrete față de mine, spuse regele, poți să ai încredere în mine.

— Nu cer nimic mai mult, Sire... dar...

— Dar ce?

— În afară de faptul că nu vă voi spune decât atunci când mă voi afla față în față cu

Majestatea Voastră... aş mai vrea...

Galaor continua să privească îngrozitoarea frânghie.

— Ce ai mai vrea? întrebă regele, zâmbind.

— Ca domnul Fritz să plece la culcare.

— Bine. Şi apoi?

— Şi să ia şi frânghia cu el.

Regele începu să râdă.

— Sunt tentat să te cred, spuse el; eşti plin de duh.

Galaor se înclină.

— Şi acum, încheie Henric punându-i mâna pe umăr, vino cu mine, în cabinetul meu, şi îmi vei povesti ce voiai să-mi spui despre doamna de Beaufort. Bună seara, Navailles!

Şi regele îl împinse pe Galaor în faţa lui şi trecură peste pragul poternei.

— Măi, să fie! murmură Fritz, văzându-i plecând pe amândoi, deci, regele şi-a schimbat ordinul.

— Este posibil, spuse râzând Navailles.

— Şi gentilomul nu va fi spânzurat?

— Cred că nu.

Fritz care-i purta ranchiună şi care îi atribui lui Galaor toate nenorocirile sale, Fritz, după cum spuneam, făcu o grimasă oribilă.

— Domnule Fritz, îi spuse Navailles, vreţi un sfat?

— Da, făcu germanul.

— Când îl veţi întâlni pe domnul Galaor, sa-

lutați-l politicos şi cereți-vă scuze.

— Oh! Măi, să fie!

— Pentru că, încheie Navailles, această frânghie nouă este mult mai aproape de gâtul dumneavoastră decât de al lui.

Şi gentilomul gascon îi întoarse spatele germanului care rămase stupefiat şi intră în Luvru.

Regele urcă sprinten scara în spirală pe care o urcase de atâtea ori în tinerețea sa, pe vremea în care messire de Coarasse se îndrăgostise nebuneşte de Doamna Margareta.

Galaor îl urmă.

Lucru ciudat! pe măsură ce urca, regelui îi reveneau în minte toate amintirile lui din tinerețe, ca şi cum s-ar fi simțit dintr-o dată reîntinerit în persoana lui Galaor.

El urcă, ridicându-şi capul cu un aer cuceritor, el care mai devreme calomniase atât de mult femeile.

Pentru puțin timp, Henric de Bourbon, rege al Franței şi al patrulea cu acest nume, se crezu messire de Coarasse, mergând la întâlnirea cu Doamna Margareta.

Şi, cum hazardul vru să-i completeze această iluzie, atunci când ajunse la primul loc de repaus al scării, care în acel loc era luminat de o lampă mică, plasată într-o nişă săpată în perete, el o zări pe Nancy nemişcată pe una din trepte.

— Sire, spuse ea, ca şi cum ar fi ghicit ce se întâmpla în sufletul regelui, messire de Coarasse vine destul de târziu. Prinţesa s-a culcat.

Regele tresări şi făcu o mişcare atât de bruscă încât îl scoase la iveală pe Galaor, care urca în urma lui.

— Vai! biata mea Nancy, spuse el, acele frumoase vremuri au trecut!

— Pentru prinţesă, poate, spuse Nancy, care îl privi pe Galaor cu un fel de uimire; dar, pentru messire de Coarasse... care s-a strecurat, cu haina trasă pe nas, la ora două dimineaţa, prin coridoarele Luvrului...

— Ştii de unde vin? spuse regele.

— Mă îndoiesc, Sire.

— Nu, nu poţi şti. Am venit să-l salvez pe acest băiat, care stă acolo.

Şi regele îl arătă pe Galaor.

Galaor o salută pe Nancy.

— Atunci, spuse camerista Doamnei Margareta, se pare că toată lumea vrea să-l salveze astăzi.

— Da, spuse regele, dar eu, aproape i-am scos frânghia pe care o avea în jurul gâtului.

— Şi acel Fritz este cel care i-a pus frânghia?

— Exact.

Nancy, care ghicise după accentul din vocea regelui că Galaor reintrase în graţiile

sale, dar care nu ştia cum sau de ce, şi era nerăbdătoare să afle, răspunse pe un ton ironic:

— Dacă Majestatea Voastră nu i-ar fi făcut ea însăşi laţul, nu avea cum să-l desfacă.

— E adevărat, spuse regele, dar Galaor mi-a dat multe motive să-l iert şi chiar are un secret pe care vrea să mi-l încredinţeze.

— Ah! foarte bine! spuse Nancy, care schimbă un zâmbet pe furiş cu gasconul.

— Te-ai culcat destul de târziu, Nancy, spuse regele; ai cumva vreun iubit în Luvru?

— Oh! Sire, făcu Nancy indignată.

— Pfu! spuse Henric, care îl luă pe Galaor de braţ, eu nu mi-aş băga mâna în foc. Bună seara, Nancy!

Şi îl conduse pe Galaor în coridorul care era la capătul scării şi care conducea la cabinetul său.

— Bine! gândi Nancy, care se întoarse în camera ei în grabă, datorită micului meu dispozitiv voi afla ce-şi vor spune.

Între timp regele îl împinse pe Galaor în cabinetul său, încuie uşa, luă un vătrai de fier, răscoli focul care era în cămin, se debarasă apoi de mantie, se aşeză în fotoliul său cel mare şi spuse:

— Acum, băiete, vorbeşte, te ascult.

Galaor rămase în picioare în faţa regelui, dar nu părea deloc presat să dea explicaţii.

O suspiciune trecu prin mintea lui Henric:

— Prietene, spuse el, eşti gascon, şi gasconii sunt plini de imaginație. Cred că nu ai niciun secret să-mi dezvălui cu privire la doamna Gabrielle şi că tot ce mi-ai povestit nu are alt scop pentru tine decât să nu fii spânzurat. Dacă este aşa, te voi grația şi poți merge la culcare. Numai să ții minte că, dacă vei îndrăzni a doua oară să o eliberezi pe Doamna Margareta, fiind prizonieră într-unul din castelele mele fortificate, te voi trata ca pe un gentilom şi voi da ordin să ți se taie capul.

— Sire, spuse Galaor, care îşi desfăcu pe jumătate spențerul său stropit de câteva picături de sânge, după ce am avut onoarea să cinez cu Majestatea Voastră, am primit o onorabilă lovitură de sabie în urma căreia aproape că am murit.

— Sânge! strigă regele.

— Uitați-vă mai bine, Sire.

Numai atunci regele văzu că Galaor era palid şi că se clătina pe picioare.

— Dar ce ți s-a întâmplat? strigă el, cu o emoție bruscă, ce părea să justifice încrederea lui în Galaor.

— Puține lucruri, în aparență, însă o veritabilă aventură, în realitate, continuă Galaor. Deoarece Majestatea Voastră m-a iertat, eu pot să-i spun că doamna Nancy, salvându-mă din Luvru, mi-a recomandat să merg şi să mă

ascund la hanul *Calul Negru*, de pe strada Saint-André-des-Arts, şi să aştept veşti de la ea, deoarece ea îşi promisese să potolească mânia Majestății Voastre.

— Bine. După aceea?

— Trecând pe podul Change, am fost lovit de doi cavaleri şi m-am certat cu ei. Am coborât sub pod şi, la al treilea atac, am primit o sabie care m-a lăsat aproape mort.

— Sub pod?

— Da, Sire.

— Şi de acolo te-ai întors?

— Oh! Nu, după cum veți vedea. Când mi-am revenit, mă aflam într-un pat moale, într-o cameră necunoscută şi mi se bandajase rana. O femeie se afla lângă mine... o femeie frumoasă, Sire. Ea m-a făcut să înghit o băutură liniştitoare, mi-a făcut urarea să dorm bine şi m-a lăsat în pace. Dar am vrut să ştiu unde eram, Sire, şi am acționat ca un paj sau ca o servitoare.

— Ce-ai făcut?

— M-am strecurat din pat şi m-am dus să ascult la o uşă, în spatele căreia am auzit voci.

— Şi ce ai auzit?...

— Un bărbat tânăr şi înalt care vorbea despre un complot urzit împotriva doamnei ducese de Beaufort.

Regele tresări brusc şi se ridică vioi.

— Sire, spuse Galaor cu răceală, complotul nu se va pune în practică până noaptea următoare.

— Ah!

— Avem timp suficient să ne luăm măsuri de precauție.

— Dar…

— Majestatea Voastră să binevoiască să mă asculte până la capăt.

— Vorbeşte, spuse regele cu o emoție crescândă.

— Tânărul înalt care vorbea era acelaşi care m-a recompensat cu o lovitură de sabie. Interlocutorul său era femeia care m-a găzduit.

— Şi… complotiştii?… întrebă regele cu o voce răguşită.

— Sunt italienii care s-au hotărât să jefuiască seiful seniorului Zamet.

— Bine!

— După ce îl vor asasina.

— Nenorociții!

— Şi apoi îi vor incendia casa, ceea ce va face ca doamna Beaufort, care locuieşte în casa lui, să piară în acest incendiu.

— *Ventre-saint-gris!* urlă regele, numeştemi-i pe toți aceşti oameni şi voi ordona să fie spânzurați mâine dimineață.

— Nu, Sire, spuse Galaor cu fermitate. În primul rând, nu ştiu numele lor, ceea ce este

un motiv mai mult decât suficient pentru a explica refuzul meu; apoi, dacă aş şti, nu aş spune.

— *Ventre-Saint-Gris!* dar trebuie totuşi să o salvez pe Gabrielle.

— O voi salva eu! spuse Galaor cu mândrie.

Şi el avu o atitudine atât de cutezătoare şi de frumoasă, că Henric de Navarra se simți reînviind în întregime în acest băiat de douăzeci de ani, şi murmură:

— Iată cum eram şi eu!

Capitolul VII

Urmă un moment de tăcere între Galaor şi rege.

În cele din urmă, regele spuse:

— Sunt sigur că eşti curajos...

Galaor făcu o reverență.

— Că eşti îndrăzneț: tu mi-ai dovedit-o.

Galaor se înclină din nou.

— În fine, vrei să o salvezi pe Gabrielle de la pericolul ce o pândeşte.

— Doresc şi sunt convins să fac acest lucru, spuse Galaor.

— Este o intenție frumoasă, dar, spuse regele, aş avea mai multă încredere în cincizeci de elvețieni şi germani pe care-i voi caza în hotelul lui Zamet, decât numai pe sabia ta, oricât de curajos ai fi.

— Majestate Voastră are dreptate, spuse Galaor, şi este în drepturile sale să se asigure astfel.

— Nu-i aşa?

— Dar dacă o rog pe Majestatea Voastră să-mi încredinţeze comanda acestor inşi pe care intenţionează să-i angajeze?...

— Asta-i cu totul altceva.

— Apoi, dacă voi fi la conducerea acestor oameni, nu doar că o voi salva pe doamna Gabrielle, ci şi seiful şi casa domnului Zamet, aşa că Majestatea Voastră îmi va onora această cerere.

— Da, desigur!

— Ei bine! spuse Galaor, aş vrea ca Majestatea Voastră să-mi dea ordinul de a-l aresta şi de a-l duce la Vincennes pe acest domn frumos care m-a străpuns cu o lovitură de sabie.

— Dar el cunoaşte această bandă de italieni?

— Da...

— Atunci, voi face şi mai mult, spuse regele, el va fi spânzurat.

Galaor începu să zâmbească.

— Majestatea Voastră, vorbind astfel, dovedeşte că se simte în largul său, spuse el.

— Explică-te!

— Pentru că dacă ar şti numele acestui gentilom...

— Tu îl ştii, deci?

— Poate.

— Atunci de ce nu mi l-ai spus mai devreme?...

Galaor rămase impasibil.

— Sire, spuse el, Majestatea Voastră s-a calomniat de patru sau de cinci ori, chiar astăzi.

— Cum aşa?

— Spunând că a îmbătrânit.

— Vai! oftă Henric.

— Majestatea Voastră este încă tânăr. Şi nu trebuie să aduc drept dovadă decât cele două sau trei iubiri care au cucerit deodată inima Majestății Voastre.

— Ah! Dar e adevărat, spuse regele căruia îi reveni în minte o amintire. Atunci, cum de ai ştiut că eram la răspântia Buci?

— Înainte de a răspunde Majestății Voastre, vă rog să-mi urmăriți raționamentul următor!

— Vorbeşte!

— Majestatea Voastră o adoră pe doamna Gabrielle, dar este în aparență la fel de îndrăgostită de frumoasa Henriette d'Entrague s.

— Ah, aşa este! spuse regele, te afli la Paris de câteva ore şi totuşi ai aflat deja toate acestea?

— Da, Sire.

— Dar de unde ştii?

— Poate că sunt un vrăjitor.

Regele tresări şi îşi aminti cu uimire că messire de Coarasse îi spusese acelaşi lucru lui Renè Florentinul.

— Continuă, spuse el.

— Ei bine! Majestatea Voastră să țină cont, continuă Galaor, că gentilomul în cauză este un prieten de-al uneia dintre cele două sau trei femei pe care regele le iubeşte în acest moment.

— Bine!

— Regele s-ar plânge amantei lui. Amanta ar plânge şi ar jura regelui că eu sunt un calomniator. Tentativa ar eşua. Acest lucru ar dovedi că am greşit. Dar, o lună mai târziu, atunci când nimeni nu mai este pus de gardă, dezastrul s-ar produce.

— Ce spui tu este plin de înțelepciune, răspunse regele, care pricepu raționamentul şi care ştia cât de slab era față de sexul frumos; dar, de fapt, ce vrei să faci?

— Majestatea Voastră va scrie câteva cuvinte domnului Zamet prin care îi va cere să aibă încredere deplină în mine.

— Este inutil să-i scriu, spuse regele.

Şi el îşi scoase un inel de pe deget şi i-l dădu lui Galaor.

— Ține, spuse el, i-l vei arăta lui Zamet: acesta este un semn convenit între noi. Tot ce-i vei cere, el va duce la îndeplinire.

Galaor luă inelul.

— Şi apoi? spuse regele.

— Şi nu m-ar deranja să-i acord revanşa acestui mojic, pe nume Fritz.

— Cum? făcu Henric, zâmbind.

— Aş vrea ca Majestatea Voastră să-l pună sub comanda mea şi să-l însărcineze cu recrutarea atâtor soldaţi câţi îi voi cere.

— Dorinţă îndeplinită, spuse regele.

— Oh! Asta nu e tot, spuse Galaor.

— Dar, ce mai este?

— Aş vrea ca Majestatea Voastră să-mi dea cuvântul său că nu va vorbi despre ceea ce v-am dezvăluit cu apropiaţii săi.

— Fie.

— Nici doamnei Henriette, nici doamnei Gabrielle, nici domnului de Sully, nici chiar domnului Zamet.

— De acord, spuse regele, ai cuvântul meu.

— Acum, spuse Galaor, pot s-o las pe Majestatea Voastră să-şi cheme pajii şi să meargă la culcare.

— Dar, tu, unde vei dormi?

— Oh! spuse Galaor zâmbind, nu sunt la Luvru decât de câteva ore, dar am găsit deja câteva suflete caritabile, care s-au oferit să mă găzduiască.

— *Ventre-saint-gris!* spuse regele, încep să cred că, dacă nu eşti fiul meu, suntem cel puţin rude. Eram ca tine, când am venit la

Paris.

Galaor se înclină.

Apoi se apropie de fereastra care era deschisă şi se aplecă în afară.

Fritz era încă aşezat pe bancă.

Poate că aştepta ca regele să-l alunge pe Galaor şi să-i permită să-l spânzure.

— Pe legea mea, Sire, spuse Galaor, iată o bună ocazie de a mă confrunta cu Fritz imediat.

Regele lovi un clopot, şi unul dintre paji intră.

Acesta era tocmai tânărul Olivier.

La vederea lui Galaor, despre care nu ştia că se află în cabinetul regelui, Olivier tresări puternic.

— Du-te la fereastră, spuse regele.

Pajul se supuse.

— Vezi un om stând pe bancă?

— Da, Sire, şi cred că este lanschenetul care a sosit de la Amboise.

— Aşa este, spuse Galaor.

— Du-te şi adu-l, porunci regele.

Pajul se îndreptă spre uşă.

Când trecu pe lângă Galaor, acesta îi spuse:

— Dragul meu domn Olivier, înainte de a merge la culcare, aş vrea să vă spun două cuvinte despre cineva care vă interesează.

Olivier tresări.

— Se numeşte Gratienne, adăugă Galaor.

Regele, care îl auzise, strigă:

— Bine! Iată, o cunoşti şi pe Gratienne?

— Da, Sire, nu v-am spus că sunt vrăjitor?

Şi Galaor începu să râdă, în timp ce pajul stupefiat ieşi pentru a-l căuta pe lanschenetul Fritz.

Galaor nu se înşelase.

Într-adevăr, cel pe care-l observase sub fereastră era lanschenetul.

Stătea aşezat pe o piatră mare, pe malul apei şi se amuza aruncând pietre în râu pentru a face cercuri.

Dar gândul lui era în altă parte.

Bunul cap pătrat al germanului se frământa în legătură cu acele probleme care păreau de nerezolvat.

Regele se înfuriase teribil aflând de rolul pe care-l jucase Galaor la Amboise şi el îi ordonase ca Galaor să fie spânzurat.

Până atunci, totul părea în regulă şi perfect logic.

Dar iată că Fritz, încercând să execute ordinele pe care i le dăduse regele, îl văzu pe rege ținându-se braț la braț cu Galaor, ca şi cum ar fi fost cel mai bun prieten al său, fără să-i dea cel puțin o explicație lui Fritz.

Fritz nu mai înțelegea nimic.

Apoi, mai mult, domnul de Navailles îl lovi pe umăr şi îl sfătui să îşi ceară scuze lui Galaor şi să-i fie teamă pentru el însuşi de

frânghia care-i fusese destinată lui Galaor.

Enigma devenise indescifrabilă.

Domnul de Navailles plecă, Fritz, ameţit, se întoarse spre santinela de la poternă:

— Ai auzit? întrebă el.

— *Ja.*

— Ai înţeles?

— *Nein!*

Şi santinela se limită numai la această afirmaţie şi la această negaţie. Soldatul văzuse multe de când era la Luvru.

Fritz, disperat că nu putea să priceapă noile evenimente, Fritz, după cum vă spuneam, şedea pe o piatră mare şi arunca pietre în apă, atunci când pajul Olivier ajunse lângă el şi îl bătu pe umăr.

Fritz se întoarse.

— Ah! Dumneavoastră sunteţi, *mein herr* Olivier? exclamă el.

— Da, eu sunt.

— Dacă aţi şti ce mi s-a întâmplat?!...

— Nu ştiu ce vi s-a întâmplat, răspunse Olivier, dar ştiu că regele vrea să vă vorbească.

— Regele? zise Fritz, care se ridică fericit.

— Da.

— Oh! probabil că mi-l va preda pe gentilom.

— Care gentilom?

— Galaor.

— De ce?

— Păi, nu ştiţi? făcu lanschenetul cu naivitate, pentru a-l spânzura.

— Haida-de! cum să credeţi aşa ceva? spuse pajul pe un ton ironic.

— Trebuie să se termine aşa, spuse Fritz. Chiar dumneavoastră ştiţi că regele mi-a poruncit…

— Oh! Nu-i totul ca şi făcut, îl corectă Olivier. El v-a spus: „Adu-l la mine, şi vom vedea”.

— Eu nu am înţeles asta, spuse Fritz. L-am văzut mai devreme pe Galaor coborând dintr-o barcă, acolo, la doi paşi, şi apoi a început să bată zgomotos la poternă. Eu, care eram în căutarea lui, l-am lovit pe umăr, i-am luat sabia… Uite-o, aici este…

— După aceea? spuse pajul.

— Am strigat lanschenetul din spatele poternei şi i-am dat această frânghie pe care o puteţi vedea încă agăţată de aceste gratii.

— O văd, spuse Olivier.

— Dar iată că Galaor, care are o limbă ascuţită, mi-a ţinut o serie de discursuri şi m-a linguşit atât de bine, că i-am dat voie să aştepte sosirea regelui. Regele a sosit. Galaor a susţinut că are un secret pe care voia să i-l încredinţeze. Regele l-a luat de braţ şi l-a condus…

— Ei bine, întrebă Olivier, ce concluzie tra-

geți din toate acestea?

— Că Galaor i-a destăinuit secretul său regelui, şi că, deoarece regele mi-a ordonat, mi-l va preda pe Galaor ca să-l spânzur.

Olivier clătină din cap.

— În caz contrar, spuse Fritz, regele mi-ar fi poruncit să-i dau sabia.

— Mă tem că vă înşelați, spuse pajul, dar cred că dacă regele vă va ordona să-l spânzurați pe Galaor, nu eu voi fi vreun obstacol în a vă îndeplini misiunea.

— Ah!

— Acest gascon ştie o mulțime de lucruri pe care nu le arată, şopti pajul printre dinți, care era gelos de când Galaor vorbise cu Gratienne.

Ei intrară în camera regelui.

Galaor era foarte liniştit, aşezat în fața monarhului şi discuta familiar cu el.

Fritz se încruntă şi începu să-şi piardă speranța.

Un om pe care urma să-l spânzure, oricât de curajos ar fi fost, nu ar fi stat atât de liniştit.

Lanschenetul rămase în picioare, cu capul descoperit, şi aşteptă.

— Fritz spuse regele, ştii care este sfatul pe care mi l-a dat în scrisoarea sa, executorul judecătoresc din Amboise?

Fritz simți câteva picături de sudoare rece

cum îi inundă tâmplele, în timp ce părul i se zbârli uşor. El gândi că situaţia se schimbase în întregime şi că Galaor era cel care îl va duce la spânzurătoare.

Regele continuă:

— Executorul judecătoresc m-a sfătuit să dau ordin să fii spânzurat şi cu siguranţă că aş fi urmat acest sfat dacă ai fi avut ghinionul să nu-l asculţi pe prietenul meu Galaor, pe care-l vezi aici.

Fritz respiră puţin mai uşurat.

— Astfel, tu nu vei fi spânzurat, spuse regele, dar cu o condiţie.

Fritz aşteptă impasibil.

— Dacă i te vei supune prietenului meu Galaor, ca mie însumi.

— *Ja!* spuse Fritz, care avea cultul unei supuneri pasive.

— Tot ceea ce îţi va comanda, vei face.

— *Ja!* repetă Fritz.

— Dragă domnule Fritz, spuse atunci Galaor, vă sfătuiesc să puneţi în buzunar frumoasa frânghie nouă pe care aţi cumpărat-o cu gândul la mine. Vom avea nevoie de ea, cu siguranţă. Pentru moment, nu mai aveţi altceva de făcut, aşa că, duceţi-vă la culcare; dar mâine vă voi spune ce aveţi de făcut. Cunoaşteţi cabaretul *Calul Negru*?

— Da, spuse Fritz, făcând un semn cu capul.

El avusese comanda garnizoanei din Paris

şi cunoştea oraşul ca pe propriul buzunar.

— Mâine, la ora şapte după-amiază, spuse Galaor, să mă aşteptaţi la cabaretul *Calul Negru*, cu o duzină de lanscheneţi pe care îi veţi recruta.

Şi Galaor, cu un gest, îl concedie pe Fritz ca şi cum ar fi fost acasă.

— Acum, Sire, spuse gasconul, vă urez o noapte bună şi vă cer permisiunea de a lua cu mine pe acest băiat drăguţ, care se numeşte Olivier.

— Pe mine?! făcu pajul pe un ton acru.

— Da, am două cuvinte să vă spun.

— Olivier, dragă, spuse regele, te voi încredinţa lui Galaor, ce îţi va ordona, vei face.

— Da, Sire, răspunse pajul muşcându-şi buzele.

Când ei ajunseră în anticamera care preceda cabinetul regelui, Galaor îl prinse pe Olivier de sub braţ.

— Dragul meu Olivier, spuse el, o iubiţi pe Gratienne?

— Ce vă pasă? zise sec pajul.

— Oh! absolut nimic. Dar...

— Dar ce?

— Trebuie să o văd şi voi fi foarte recunoscător dacă îmi veţi aranja o întâlnire cu ea.

Pajul deveni palid de furie.

— În serviciul regelui, spuse cu răceală Galaor.

— Şi ce vreți, de fapt, de la Gratienne? întrebă Olivier a cărui voce tremura.

— Bine! spuse Galaor râzând, sunteți gelos! ce risipă... Nu o pot iubi pe stăpâna inimii voastre, pentru că n-am văzut-o niciodată.

— Ah! spuse Olivier, care respiră uşurat.

— În serviciul regelui, repetă Galaor. Vă dau întâlnire mâine la amiază, în curtea Luvrului, pentru a mă conduce la camera domnişoarei Gratienne. Şi acum, noapte bună!

Cu aceste cuvinte, Galaor se despărți de paj şi se pierdu în obscuritatea coridoarelor din Luvru, murmurând:

— Voi ajunge până la urmă să găsesc camera iubitei mele Idoline şi, cum ea nu mă aşteaptă, va fi o surpriză plăcută!

Capitolul VIII

Exact la miezul zilei, pajul Olivier era la întâlnirea pe care i-o dăduse Galaor în curtea Luvrului.

Olivier era foarte intrigat.

Noaptea precedentă, părăsindu-l pe Galaor, el se strecurase afară din Luvru şi, ca de obicei, se îndreptase spre acea casă misterioasă în care Gratienne, camerista doamnei de Beaufort, îl aştepta.

Sosise cu fruntea încruntată şi cu inima

plină de furie, din pricina geloziei.

Gratienne îl ascultase mai întâi cu profundă uimire, apoi sfârşi prin a râde de el, spunându-i că niciodată nu-l văzuse pe seniorul Galaor şi că era pentru prima dată când auzea pronunțându-i-se numele.

Olivier se linişti în cele din urmă, dar rămase surprins în cel mai înalt grad şi, a doua zi, la prânz, cum Galaor se lăsa aşteptat, nerăbdarea pajului ajunsese la cote maxime.

În sfârşit, Galaor apăru.

Olivier se îndreptă vioi spre el.

Galaor puse mâna pe umărul pajului şi îi spuse:

— Te-am făcut să mă aştepți puțin, dar nu mai dormisem de mult timp, aşa că m-am lăsat cuprins de somn.

Olivier îl privi pe Galaor cu o curiozitate crescândă.

— Tinere prieten, spuse Galaor, ți-ai văzut iubita, probabil, în această noapte?

— Da, desigur.

— Ea v-a spus că nu mă cunoaşte…

— Într-adevăr.

— Şi cred că a fost foarte surprinsă aflând despre faptul că trebuie să o văd.

— Uimirea ei nu s-a încheiat.

— Dragul meu domn Olivier, continuă Galaor, ascultă-mă cu atenție.

— Vorbiți…

— Îi voi cere domnişoarei Gratienne să-mi facă un mic serviciu care îi va fi răsplătit însutit.

— Cum? făcu pajul.

— Vei vedea, continuă Galaor, că vreau să fac numai lucruri bune.

— Ah!

— Doamna ducesă de Beaufort o iubeşte pe Gratienne, dar pe dumneata ea nu te iubeşte decât puțin.

— Ştiți şi asta?!... exclamă Olivier.

— Şi încă multe alte lucruri. Dacă doamna Gabrielle ar fi ținut la dumneata, i-ar fi permis lui Gratienne să te primească în camera ei, aşa cum îi permite italiencei Geronima să-l primească pe domnul Gaëtan, un italian dintre cei mai frumoşi.

— Sunteți cumva un vrăjitor? strigă pajul.

— Nu. Şi dovada este că nu am absolut nicio idee de ce doamna Gabrielle nu te place.

— Eu ştiu care-i motivul, credeți-mă.

— Ei bine, trebuie să-mi povesteşti în timpul drumului.

— Unde mergem?

— Acasă la seniorul Zamet, şi îmi vei arăta drumul pe care îl cunoşti mult mai bine decât mine.

— Cum! Vreți ca eu să intru în camera lui Gratienne în plină zi?

— Fără îndoială.

— Dar doamna Gabrielle mă va da afară.

— Te asigur de contrariu.

— Să mergem! murmură Olivier a cărui încredere în Galaor începea să-l cucerească.

Şi se îndreptară amândoi spre poarta Luvrului care dădea în piața Saint-Germain l'Auxerrois.

— E departe? întrebă Galaor.

— Deci, n-ați fost niciodată acasă la Zamet?

— Niciodată.

Şi Galaor începu să zâmbească.

— Şi vei vedea că voi fi bine primit, adăugă el. Dar să vorbim despre dumneata. Spuneam că doamna Gabrielle nu te place.

— E adevărat.

— Ei bine, în timp ce domnişoara Gratienne îmi va face serviciul pe care-l aştept de la ea, nu numai că vei intra în grațiile doamnei de Beaufort, dar mai mult...

— O voi putea vedea pe Gratienne când voi dori?

— Vei putea chiar să te căsătoreşti cu ea, dacă doreşti.

— Uf! făcu Olivier, rămâne de văzut... Mă voi gândi la asta.

În timp ce discutau astfel, ajunseră pe malul râului şi urcară pe malul drept. Hotelul domnului Zamet era localizat pe malul apei, în apropiere de acela al domnului de Sully,

în vecinătatea străzii Leilor şi a ruinelor străvechiului palat Saint-Pol.

— Avem o jumătate de oră bună de drum, spuse Olivier.

— Ei bine, spune-mi de ce doamna de Beaufort nu te poate suferi?

— Ducesa m-a îndrăgit foarte mult altădată. Regele îmi dădea să-i duc biletele şi, cum mesajele erau întotdeauna aşteptate cu nerăbdare...

— ...mesagerul era bine primit.

— Desigur. Ducesa mă numea „drăguțul meu" încoace, „drăguțul meu" încolo, îmi strecura câțiva galbeni în pungă şi mă răsfăța de minune. Asta s-a întâmplat până să o cunosc pe Gratienne.

— Şi toate acestea s-au schimbat?

— De seara până a doua zi.

— Cum aşa?

— Veți vedea. Ducesa este geloasă...

— Înseamnă că ea a avut multe de făcut, în acest caz, spuse Galaor.

— Regele, trecând o dată pe strada Saint-Denis, a avut o fantezie cu o drăguță neguțătoare de haine care-şi vindea marfa la un pas de uşa sa. Neguțătoarea avea un soț bătrân pe care nu-l iubea deloc şi ea venea după o ceartă cu un tânăr galant pe care nu-l mai iubea. Regele a apărut cum nu se putea mai bine, tocmai la țanc. Regele este încă tânăr, şi

cum este rege, va fi considerat întotdeauna frumos. Negustătoarea nu a fost greu de cucerit. După opt zile, ea s-a predat ca o cetate, cu arme şi bagaje. A durat alte opt zile. Regele lovea cu o piatră două păsări.

— Cum aşa?

— Eu duceam în acelaşi timp câte un bilet de dragoste atât negustătoarei cât şi doamnei Gabrielle. Într-o seară le-am încurcat. I-am dat doamnei Gabrielle biletul care era pentru negustătoare.

— Ah! La naiba!

— Ducesa de Beaufort m-a izgonit şi timp de opt zile nu a vrut să-l mai vadă pe rege.

— Apoi regele a fost iertat?

— Desigur.

— Dar dumneata ai rămas duşmanul ei, nu-i aşa, tinere prieten?

— Altfel spus, dacă regele nu ar fi ținut la mine, aş fi fost concediat cu mult timp în urmă din funcția de paj, iar ducesa mi-ar fi declarat un război încrâncenat.

— Ei bine, îți repet, spuse Galaor, lucrurile se vor schimba cu totul.

— În curând?

— Înainte de a trece douăzeci şi patru de ore.

După ce Galaor făcu această promisiune, ajunseră la poarta hotelului domnului Zamet.

Un bărbat corpolent, într-o ținută din stofă brună şi cu o înfățişare de țăran, se certa cu doi feciori de casă în haine aurii, ce nu voiau să-l lase să treacă.

— Monseniorul nu vă va primi, spuneau ei.

Galaor se apropie şi o exclamație de uimire îi scăpă:

— Jupân Pistache! strigă el.

La auzul numelui său, bărbatul corpolent se întoarse, scoase un strigăt recunoscându-l pe Galaor şi se repezi să-l îmbrățişeze.

Era, într-adevăr, jupânul Pistache, destoinicul hangiu, stăpânul hanului *Calul Bălan*, din Amboise.

Purta hainele sale de duminică şi avea sub braț o valiză care părea foarte grea.

— Dumneata, la Paris? întrebă Galaor.

— Da, monseniore, de acum o oră.

— Dar ce faci aici?

— Oh! aceasta este o adevărată istorie, credeți-mă!

— Ei bine! spune-mi-o, zise Galaor. Îi permiteți, Olivier?

— Cum să nu, spuse pajul.

— Nu mai sunt hangiu, spuse Pistache.

— Haida-de!

— Pentru simplul motiv că nu mai am hanul.

— L-ai vândut?

— Nu, mi l-au incendiat.

— Cine?

— Acel oribil Pont-Ribaud, care a vrut să se răzbune că v-am găzduit şi servit.

— Pont-Ribaud nu e mort?

— Cu siguranță, nu!

— Am crezut că şi-a trecut sabia prin trup.

— Ah! Ei bine, nu, spuse Pistache, el era beat, asta-i tot.

— Şi executorul judecătoresc?

— Executorul judecătoresc, la care m-am dus să mă plâng, mi-a spus că trebuie să fiu foarte fericit.

— Că ți-au incendiat hanul?

— Şi că nu am fost spânzurat.

— Bine! spuse Galaor, într-una din aceste zile voi regla aceste conturi acolo cu Pont-Ribaud şi cu executorul judecătoresc.

— Din fericire, continuă Pistache, mi-au ars numai casa.

— Ei bine?

— Şi focul nu s-a răspândit la beciuri.

— Deci ți-ai salvat vinul?

— Vinul meu şi asta.

Şi Pistache arătă valiza sa.

Galaor o pipăi cu ambele mâini şi simți că era plină de aur.

— Dar-ar ciuma! spuse el.

— Acestea sunt economiile mele, spuse Pistache cu modestie.

— Şi le-ai adus la Paris?

Pistache făcu cu ochiul.

— Am venit să le pun la treabă, spuse el.

— Cum? întrebă Galaor.

— Îl cunosc puțin pe domnul Zamet, continuă Pistache.

— Ah!

— L-am găzduit acasă la mine, în urmă cu doi ani.

— Şi lui i-ai adus banii?

— Într-adevăr. Domnul Zamet mi-a spus: „Eu sunt primul bancher al regatului".

— Este adevărat.

— Şi a mai spus: „Cine îmi încredințează zece pistoli, va primi unsprezece, la sfârşitul anului".

— Acesta este un beneficiu frumos.

— Acum, că am încredere în domnul Zamet, îi aduc toți banii mei.

— Şi aceşti imbecili nu vor să te lase să treci?

— Pentru că spun că sunt un om de la țară, un țăran.

— Şi ei nu-şi dau seama că ai atâția bani încât ai putea să-i angajezi în serviciul tău.

— Oh! desigur.

— Doamne, bietul meu Pistache, spuse Galaor, ştii proverbul: „Nu haina îl face pe om"...

— Ar fi bine dacă ar fi respectat, spuse Pistache.

— Tocmai asta e. Din fericire suntem aici şi, mulţumită nouă, vei putea vorbi cu domnul Zamet. Nu-i aşa, Olivier?

— Da, desigur, spuse acesta din urmă.

Într-adevăr, cei doi feciori de casă, văzând un paj al regelui şi un cavaler cu o înfăţişare impunătoare ca Galaor discutând cu acel om, erau acum destul de confuzi că l-au hărţuit mai devreme.

— Aşa, caraghioşilor! spuse Olivier pe un ton poruncitor, daţi-vă jos pălăriile în faţa acestui om curajos care are valiza plină de aur!

Feciorii se înclinară.

— Veniţi, spuse Olivier lui Galaor, vă voi conduce la locuinţa domnului Zamet.

Şi el trecu pragul porţii mari căreia cei doi feciori îi deschiseseră larg cele două părţi batante, înaintea lui.

Galaor şi Pistache îl urmară.

Curtea era plină de lume.

Se aflau acolo seniori, curteni, feciori de casă cu galoane, doamne frumoase în litiere.

Toată această lume îşi aştepta rândul său pentru o audienţă, pentru că în fiecare zi de la prânz până la ora două, finanţistul ţinea, nu o lecţie de justiţie, ci o audienţă pe teme financiare.

Bogaţii veneau să-i încredinţeze banii lor, datornicii veneau să se împrumute.

Frumoasele doamne veneau să schimbe un zâmbet pentru câteva pietre prețioase.

Fiecare îşi aştepta rândul său cu răbdare.

Ai fi putut crede că se aflau la Luvru, şi nu acasă la un om care, înainte de a fi bancherul regelui, fusese cizmarul său.

Olivier strigă foarte tare:

— Din serviciul regelui!

Mulțimea se dădu la o parte înaintea lui.

— Din serviciul regelui! repetă Galaor.

Feciorii de casă care se aflau la uşa cabinetului lui Zamet încercară să-l împiedice pe Pistache să intre, dar Olivier spuse pentru a doua oară:

— Din serviciul regelui!

Şi Pistache intră.

Domnul Zamet, un om destul de frumos, care nu avea mai mult de patruzeci de ani, stătea aşezat la o masă mare, plină cu documente şi pergamente.

Văzându-l intrând pe Olivier, îşi ridică capul şi spuse:

— Ah! tu eşti, drăguțule?

— Da, domnule Zamet.

Apoi, privindu-l pe Galaor:

— Acest gentilom te însoțeşte?

Olivier dădu afirmativ din cap.

Galaor salută şi se dădu la o parte pentru a-l scoate la iveală pe demnul Pistache, care rămăsese aproape de uşă.

Zamet îl recunoscu imediat.

— Hei! bunul meu Pistache, spuse el, dumneavoastră sunteți?

— Da, domnule Zamet, spuse Pistache, v-am adus micile mele economii pentru ca să faceți cum ştiți mai bine.

Şi, spunând aceste cuvinte, Pistache lăsă să cadă pe masă valiza sa grea, care scoase un sunet metalic.

— Dar-ar ciuma! spuse Zamet.

În acelaşi timp, Galaor îşi trase de pe deget inelul regelui şi îl întinse lui Zamet.

Bancherul se cutremură, se înclină adânc şi, privindu-l pe Galaor:

— Messire, spuse el cu o nerăbdare politicoasă şi aproape slugarnică, sunt complet la ordinele dumneavoastră.

— Atunci, spuse Galaor, să discutăm.

Şi el se aşeză, gest pe care cei mai mari seniori nu îndrăzneau să-l facă în prezența lui Zamet, care era atât de bogat şi care avea atât de multă putere.

După ce vorbi astfel, Zamet aşteptă ca Galaor să-i spună motivul vizitei sale.

— Domnule, îi spuse Galaor, aş vrea să le spuneți tuturor celor care au solicitat o audiență, să mai aştepte. Am nevoie de dumneavoastră pentru o jumătate de oră.

— Dacă doriți, domnule, spuse Zamet, îi pot trimite acasă.

— Nu este nevoie, spuse Galaor.

Apoi, privindu-i pe Olivier şi Pistache:

— Aceşti domni sunt prietenii mei, iar eu pot vorbi în fața lor.

Zamet dădu din cap afirmativ.

— Domnule Zamet, continuă Galaor, sunteți bogat, după cum se spune, chiar incredibil de bogat.

— Da, cam aşa este! făcu bancherul, cu un aer plin de modestie.

— Casa dumneavoastră de bani este plină, continuă Galaor.

Zamet crezu că Galaor venise la el să împrumute bani şi se grăbi să spună:

— Sunt în întregime la dispoziția dumneavoastră.

— Aşteptați, spuse Galaor. Spuneam că seiful dumneavoastră este plin.

— Aşa este, spuse Zamet.

— Bijuterii, pietre prețioase ori monede, bilete de trezorerie ale corespondenților din Spania şi Italia, sunt acolo îngrămădite.

— Ei bine? spuse Zamet.

— Se spune chiar, reluă Galaor, că, înainte de toate, casa de bani este o capodoperă în ceea ce priveşte soliditatea ei, şi că nimeni în lume, cu excepția armurierului care a construit-o, nu o poate deschide.

— Este perfect adevărat.

— Chiar şi cu cheia?

— Chiar şi cu cheia.

— Ei bine! dragă domnule Zamet, continuă Galaor, vă înşelaţi.

— Oh! cum aşa?

— Există un om care poate deschide casa dumneavoastră cu bani.

Zamet tresări.

— Fără cheie? spuse el pe un ton batjocoritor.

— Nu, cu cheia.

— Atunci nu i-o voi încredința.

— Iată cu precizie unde vă înşelaţi, dragă domnule Zamet.

Bancherul îngălbeni.

— Pentru a avea cheia dumneavoastră, omul despre care vă vorbesc va trece de înțelegerea cu dumneavoastră.

— Cum va proceda?

— Oh! pur şi simplu: o va lua de la gât după ce veți fi mort.

— Când voi fi mort?

— Da, pentru că urmează să fiți asasinat în noaptea următoare.

Zamet tresări în scaunul său şi deveni livid.

Galaor adăugă:

— Dacă regele mi-a dat inelul său, este pentru că are încredere în mine.

— Oh! o încredere oarbă, spuse Zamet, care ştia bine că regele nu şi-ar fi dat inelul cu uşurință altcuiva.

— Prin urmare, aveți încredere în mine, domnule Zamet, nu este aşa?

— Desigur.

— Atunci, pentru că am venit să vă salvez, veți fi atât de amabil încât să faceți tot ceea ce vă voi spune?

— Sunt în întregime la ordinele dumneavoastră, spuse Zamet care era un om al cifrelor şi nu un spadasin, şi făcea mediocra sa profesie din bărbăție.

Îi tremură vocea şi se clătină oarecum pe picioare.

Galaor continuă:

— Stimate domnule Zamet, doresc să vizitez locul unde se află casa dumneavoastră cu bani.

— E în dormitorul meu, spuse Zamet.

— Foarte bine, informațiile mele sunt exacte.

Zamet se îndreptă spre partea din spate a vastei săli care îi servea drept cabinet, ridică o draperie şi deschise o uşă.

Galaor intră.

Se afla pe pragul dormitorului bancherului, dar el nu acordă decât puțină atenție comorilor artistice înghesuite în acea redută, ci merse direct spre alcov.

„Se află acolo, – îi spusese Rémy verişoarei lui, – casa de bani a bancherului."

Gasconul dădu la o parte perdelele şi, spre

uimirea lui, nu văzu absolut nimic. Nimic decât un pat cu coloane răsucite, urcat pe o platformă, cu un baldachin de catifea roşie, sub care se afla cea mai mare oglindă venețiană care exista, cu siguranță, în toată Franța.

Galaor se întoarse surprins spre Zamet, care îl urmase.

Zamet, în ciuda emoției lui, începu să zâmbească.

— Căutați casa cu bani? spuse el.

— Fără nicio îndoială.

— Şi dumneavoastră nu o vedeți?

— Nu.

— Aşteptați.

Şi Zamet se apropie de pat, apăsă un buton aflat în spate şi, dintr-o dată, patul se deschise ca un cufăr, iar casa de bani apăru dedesubt.

Era o minunată ladă, de patru picioare lățime şi de şase lungime, din oțel călit, şi garnisită cu nişte cuie de aramă.

La prima vedere, nu se putea observa încuietoarea.

Dar, prin apăsarea unui cui, el întoarse şi descoperi intrarea pentru cheia încuietorii.

— Foarte bine! spuse Galaor, văd că, pentru a ajunge la casa de bani trebuie să ridicați patul.

— Acum cunoaşteți secretul.

— Foarte bine! În consecință, continuă Galaor, ei trebuie să vă asasineze pentru a ajunge la casa de bani.

— Da, spuse Zamet tremurând.

— Pe asta se bazează ei, în mod sigur.

— Dar, spuse Zamet care continua să tremure, încă sunt sigur pe oamenii mei.

— Ah!

— Elvețienii, totuşi, sunt oameni oneşti.

— Nu spun că nu, zise Galaor.

— Sunt zece feciori de casă în anticamere toată noaptea, zece feciori bine înarmați.

— Care nu vă vor servi absolut la nimic.

— Ah!

— Fără îndoială, pentru că acei asasini nu vor intra pe acolo.

Şi Galaor arătă spre uşa rămasă deschisă.

— Dar, pe unde ar mai putea intra, atunci?

— Nu există o altă uşă aici?

— Da, dar această uşă…

— Comunică cu apartamentul doamnei de Beaufort.

— Ştiți asta?

— Bineînțeles. Ei bine! aceasta este calea pe care ar putea veni asasinii…

— Dar cum vor intra în camera ducesei?

— Oh! spuse Galaor, iată pentru moment, ceva ce nu este necesar să vă spun.

Zamet se trase un pas înapoi.

— Stimate domnule Zamet, spuse Galaor cu

răceală, sunteți prea bogat pentru a nu ține enorm la viața dumneavoastră.

— Sunt de acord.

— Ei bine! dacă vreți să trăiți...

— Ce trebuie să fac?

— Să mă ascultați orbește.

— Ce diavol de om! murmură Olivier privindu-l pe Galaor, să fiu spânzurat dacă înțeleg vreun cuvânt din tot ce ne-a spus în ultimele zece minute.

Şi el aşteptă ca Galaor să explice mai mult povestea lui.

Galaor continuă:

— Dragul meu domn Zamet, viața dumneavoastră depinde de discreția dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Peste puțin timp, veți primi în audiență, succesiv, douăzeci şi cinci sau treizeci de oameni, nu-i aşa?

— Ca în fiecare zi.

— Desigur, printre ei, se va găsi unul sau doi care să facă parte din complotul urzit împotriva dumneavoastră.

— Doamne Dumnezeule!

— Dacă un muşchi al feței dumneavoastră, dacă un gest de teamă, dacă un cuvânt imprudent vă va trăda emoția, totul este pierdut. Asasinii îşi vor amâna proiectul pentru o altă zi şi în acea zi poate că nu voi mai fi în stare să vă apăr.

— Ei bine! spuse Zamet, ce ar trebui să fac?
— Să fiți tăcut şi impasibil.
— Bine!
— Ca şi prietenul nostru Pistache, spuse Galaor privindu-l pe bunul hangiu, căruia îi spun ca după ce va ieşi de aici, să meargă şi să se închidă în camera de la han şi să nu vorbească cu nimeni despre ceea ce a văzut şi a auzit.
— Oh! Fiți fără teamă, spuse Pistache, voi fi mut ca un mormânt.
— Şi prietenul nostru Olivier? continuă Galaor.
— Ei bine! făcu pajul.
— Îl sfătuiesc să mă însoțească până diseară.
— Fie, spuse Olivier.
— Şi vă rog, domnule Zamet, să trimiteți pe unul dintre feciorii de casă, să o aducă pe Gratienne, regina inimii sale.
— De ce? întrebă Olivier.
— Veți vedea, răspunse gasconul.
Zamet lovi un clopot.
La acest sunet, un fecior intră.
— Băiete, îi spuse bancherul, du-te până la apartamentul doamnei ducese de Beaufort pe scara principală.
Feciorul se înclină.
— Când vei ajunge, îi vei spune don'şoarei Gratienne că vreau să-i vorbesc, fără întârzi-

ere.

Feciorul ieşi.

Galaor făcu turul camerei ai cărei pereți erau acoperiți cu o țesătură de mătase şi lovi undeva în partea de jos, cu pumnul.

La un moment dat peretele sună a gol.

— Ah! spuse el, aici se află uşa?

— Da.

— Cum se deschide?

— Uşa este încuiată cu zăvoare pe ambele părți.

Galaor ridică draperia şi trase zăvorul.

— Ce faceți? întrebă Zamet.

— Verific dacă voi putea intra.

— Când?

— În această noapte.

— Veți veni pe aici?

— Da.

— Şi veți veni diseară?

— Cu o oră înainte de sosirea criminalilor.

— Dar, messire, spuse Zamet, ei vor fi mai mulți…

— Zece sau doisprezece, cel puțin.

— Iar dumneavoastră, veți fi singur?

Galaor zâmbi.

— Nu, spuse el, deşi sabia mea face bine cât zece.

Şi Galaor trecu din nou din dormitor în cabinet.

Olivier şi Pistache îl urmară.

În momentul în care Zamet lăsă să cadă draperia, o altă uşă se deschise şi Gratienne apăru.

— Messire Olivier, spuse atunci Galaor, în timp ce camerista, care era foarte drăguță, îl privea uimită, vă rog să mă prezentați domnişoarei.

— Seniorul Galaor, spuse Olivier.

Gratienne făcu o reverență.

— Vreți, continuă Galaor, să-i spuneți că vă sunt cel mai bun prieten şi că ceea ce îi voi cere să facă, va trebui să execute? Din serviciul regelui.

Aceste ultime cuvinte parcă au fost magice.

— Ai înțeles? făcu Olivier.

— Da, spuse Gratienne, roşindu-se. Ei bine?

— Domnişoară, spuse Galaor, doamna ducesă de Beaufort are obiceiul de a lua o poțiune în fiecare seară?

— Da, într-adevăr, spuse frumoasa fată.

— Şi când ea este adormită, dumneavoastră coborâți pe o scară pe care prietenul nostru Olivier o sprijină de perete, sub fereastra camerei dumneavoastră ce dă în străduța din spatele hotelului?

Gratienne dădu din cap afirmativ.

— În această seară, spuse Galaor, când ducesa va fi adormită, veți aştepta ca de obicei ca scara să fie pusă la locul ei.

— Da, spuse Gratienne plecându-şi capul.

— Ea va fi pusă cu o oră mai devreme.
— De ce?
— În timp ce italianca Geronima va fi încă alături de doamna ducesă.
— Dar ducesa nu va fi adormită...
— Oh! Nu contează! Convinge-o pe domnişoară, Olivier.
— Şi apoi? făcu pajul.
— Atunci, nu va fi domnişoara Gratienne cea care va coborî.
— Eu voi fi cel care voi urca! spuse Olivier.
— Nu, nu dumneata, ci eu.
— Dumneavoastră?! făcu Gratienne retrăgându-se.
— Vă este teamă de mine? întrebă Galaor cu galanterie.
— Bineînțeles că nu, spuse ea, dar...
— Dar, aşteptați permisiunea lui Olivier?
Gratienne îşi coborî privirea.
— Olivier, spuse Galaor, spune-i domnişoarei că nu are de ce să-i fie teamă.
Olivier dădu din cap aprobativ.
— Văd că îl iubiți pe Olivier la fel de mult cum vă iubeşte el, spuse atunci Galaor.
— Da, suspină Gratienne.
— Ei bine! Țineți minte aceste cuvinte: Dacă îi veți spune un singur cuvânt despre ceea ce ați auzit, falsei ghicitoare, Geronima, nu-l veți mei vedea pe Olivier vreodată.
Gratienne făcu un gest de teamă.

Dar, cum Olivier nu-l contrazise pe Galaor, ea răspunse:

— Jur că voi păstra tăcerea.

Atunci Galaor îi spuse lui Zamet:

— Acum, puteți să începeți să acordați audiențele, domnule Zamet.

— Plecați?

— Desigur. Pentru moment, nu mai am nimic de făcut aici.

Şi Galaor făcu un pas în retragere, adăugând:

— Vii şi dumneata, Olivier? Vii, Pistache?

— Da, răspunseră amândoi.

Zamet îl opri pe Galaor, care făcuse deja un pas spre uşă.

— Dragul meu senior, spuse el, niciodată n-a intrat aici un gentilom, care să poarte inelul regelui, fără a lua bani. Ce sumă vreți?

— De fapt, spuse Galaor, deoarece inelul regelui are atâta trecere, nu trebuie să pierd ocazia. Dați-mi o sută de pistoli, domnule Zamet. Îi voi împărți tovarăşilor mei din seara asta.

— Vă dau o mie, spuse Zamet.

Şi el deschise un sertar plin de aur.

Galaor nu văzuse niciodată, probabil, atâta aur în acelaşi loc.

În Gasconia, după cum ştie toată lumea, monedele de aur sunt mai rare chiar decât pietrele prețioase, şi niciodată greutatea

pungii sale nu-l incomodase pe eroul nostru.

Zamet bägă mâna în sertar.

Dar, în momentul în care îşi retrăgea mâna, el îl privi pe Galaor zâmbind:

— Iertați-mă, sunt foarte ameţit şi stângaci.

— Cum aşa? întrebă gasconul.

— În loc să vă întreb unde să vă trimit banii printr-un comis-voiajor, mă pregăteam să vi-i dau direct dumneavoastră.

Într-adevăr, Zamet considera că era mult mai convenabil să trimită un sac plin de aur la hotelul în care se cazase Galaor decât să-i umple buzunarele cu galbeni.

Dar Galaor, deşi înțelesese că era un gest plin de curtoazie desăvârşită, îi răspunse:

— Dragă domnule Zamet, nu este nevoie să vă faceți atâtea griji, cu atât mai mult cu cât nici noi nu ştim foarte bine, Olivier şi cu mine, unde ne vom afla. Dați-mi o sută de pistoli şi, după cum v-am spus deja, îi voi împărți celor pe care îi voi angaja pentru apărarea dumneavoastră.

— Fie, spuse Zamet zâmbind, dar mâine, îmi veți spune unde locuiți.

— Locuiesc la Luvru.

— Ah! foarte bine.

Şi Zamet încărcă doi pumni de aur şi îi întinse lui Galaor care-i făcu să dispară în buzunarele pantalonilor săi largi.

Olivier se uită la sertarul plin de aur şi îşi

zise:

„Zamet este foarte generos astăzi. Cum naiba să profit de această situație?”

Pajul avu un frumos moment de inspirație.

El îi spuse lui Galaor:

— Dragă domnule, v-ați gândit la tovarăşii dumneavoastră, dar nu la toți.

— Ah!

— Ați uitat de unul.

— Aşa e, spuse Galaor care pricepu pe jumătate. Nu m-am gândit deloc la omul de la scară. Acesta este cel care ne va costa cel mai scump.

Şi Galaor încercă să scoată din buzunar un pumn de aur, spunându-i lui Olivier:

— Luați-i!

Dar Zamet îl opri cu un gest.

— De cât ai nevoie? îi spuse el lui Olivier pe un ton de familiaritate protectoare.

— De douăzeci şi cinci de galbeni cel puțin, răspunse pajul cu neruşinare.

— Aici ai cincizeci, spuse Zamet.

Şi Galaor îşi muşcă buzele ca să nu zâmbească.

Apoi, întinzând mâna spre bancher:

— La revedere, domnule Zamet, spuse el, pe diseară.

Şi de data aceasta se îndreptă spre uşă.

Dar Pistache se adresă bancherului:

— Domnule Zamet, spuse el, să înțeleg că

nu vreți banii mei?

— Cum să nu, prietene, răspunse Zamet. Lasă-mi valiza, păstrează cheia lacătului. Revino mâine şi, dacă voi mai fi încă în viață, voi face documentele necesare.

Zamet încercă să zâmbească, dar un tremur uşor îl cuprinse.

În momentul în care deschidea uşa, Galaor se întoarse:

— Domnule Zamet, spuse el, ați reținut că trebuie să nu suflați o vorbă şi să rămâneți impasibil?

— Da, da, spuse bancherul.

— Messire Galaor, spuse Pistache, vin cu dumneavoastră.

Şi el ieşi împreună cu gasconul şi pajul.

Mulțimea continua să se adune în curtea mare şi lacheii reuşeau cu dificultate să-i primească.

Galaor începu să dea din coate şi îşi făcu drum, ca un vier într-un tufiş.

Olivier şi Pistache mergeau în urma lui.

După ce ieşiră din hotel şi ajunseră la râu, Galaor se întoarse spre cei doi tovarăşi ai săi.

— M-am trezit mai târziu, spuse el, aşa că nu am mâncat prânzul.

— Nici eu, spuse Pistache. M-am grăbit să mă debarasez de banii mei, de frica hoților.

— Eu, spuse Olivier, am luat dejunul, dar cum deseori iau masa de prânz de două ori

pe zi, vă voi ține companie. Unde mergem?

— La hanul *Calul Negru*, desigur! răspunse Galaor.

Apoi, lovindu-l prieteneşte pe umăr pe Pistache:

— Deci, iată-te la Paris?

— Da, messire.

— Şi vrei să rămâi?

— Desigur.

— Ce vei face?

Pistache se scărpină după ureche şi îşi luă un aer confuz şi jenat.

— Ah! Doamne! făcu el, este dificil de spus.

— Vrei să cumperi un alt han?

— Uf! făcu Pistache cu dezgust.

— O prăvălie de postavuri sau o pielărie?

— Nici vorbă.

— Îl vei ruga pe domnul Zamet să te angajeze într-unul din birourile sale?

— Nu, continuă să spună Pistache.

Şi începu să-şi scarpine urechea din ce în ce mai mult.

— Pe legea mea! spuse Galaor, dacă nu-ți voi tăia limba şi o voi arunca pisicilor.

— Nu am încă cincizeci de ani, spuse Pistache.

— Bine!

— Sunt puternic ca un turc.

— Te cred. Ai umeri puternici.

— Nu mânuiesc prea rău o spadă.

— Ah! Haida-de!

— Am dovedit că aşa stau lucrurile, în vremuri de restrişte, spuse Pistache cu mândrie.

— Unde vrei să ajungi?

— Când încalec un cal, deşi este nărăvaş, devin stăpânul lui, continuă Pistache.

— Ei bine?

— În fine, eu nu am venit la Paris numai pentru a depune banii mei la domnul Zamet.

— Atunci, explică-te!

— Mi-am spus în sinea mea: „Cu siguranță că, la Paris, îl voi găsi pe messire Galaor”.

— Şi nu te-ai înşelat.

— Probabil aveți nevoie de un scutier…

— La naiba! strigă Galaor, ce idee frumoasă ai avut; dar…

— Dar ce?

— Sunt un biet soldat care caută aventuri, pe când tu ai pungi de aur. Niciodată n-aş îndrăzni să-ți dau ordine.

— Haida-de! spuse Pistache, v-ar putea deranja puțin în prima zi, dar apoi vă veți obişnui.

— Deci, vrei să fii scutierul meu?

— Da.

— Ei bine! Sunt de acord! spuse Galaor, înțelegerea s-a încheiat.

Şi îi întinse mâna lui Pistache, adăugând:

— Acum, hai să luăm masa de prânz!

Capitolul IX

Să-i lăsăm o clipă pe Galaor, pe Pistache şi pe pajul Olivier pentru a ne întoarce la răscrucea Buci şi a reintra în hotelul d'Entragues.

Aici domnea o anumită agitație, după cum se va vedea, şi pentru a înțelege mai bine, trebuie să ne raportăm la evenimentele din timpul nopții.

Să ne amintim că, după ce constataseră că Galaor dormea în patul său, Henriette şi vărul ei, Rémy, reveniseră într-o cameră alăturată, începuseră să vorbească liber, fără să suspecteze că somnul gasconului nu era decât aparent şi că ar fi putut auzi tot ceea ce spuneau.

Şi iată, după cum vă reamintiți, cum Galaor fusese pus la curent, pe nesimțite, cu planul de atac de la hotelul lui Zamet.

Conversația celor doi veri fusese întreruptă de sosirea regelui.

Rémy şi Armand de Maurevers, ascunşi într-o cameră vecină, participaseră fără să fie văzuți la scena de dragoste, care avansa cu mare greutate şi pe care regele obişnuia să o joace în fiecare seară la genunchii frumoasei Henriette.

Apoi, după ce regele plecase, furios şi jurându-se că nu va mai reveni, Armand de

Maurevers şi Rémy ieşiseră din ascunzătoarea lor.

Henriette îşi chemase slujitorii.

Aceştia se grăbiseră să servească o cină bogată şi delicată, iar Henriette se aşezase la masă alături de cei doi oaspeţi ai săi.

În timpul cinei, care fusese foarte veselă, Rémy şi Maurevers o convinseseră pe Henriette că nu va avea nimic de-a face cu urâta aventură care urma să i se întâmple doamnei de Beaufort.

Henriette nu acceptase la început, apoi cedase încetul cu încetul.

Ea nu-i va spune regelui, nu-i va spune nimic.

Mai mult decât atât, regele care plecase furios, nu ar fi revenit probabil în seara următoare, şi dacă s-ar fi întors, ar fi fost tocmai în momentul în care domnul Gaëtan şi-ar fi pus planul de atac în aplicare.

Prin urmare, ar fi fost prea târziu, chiar dacă ar fi vrut, pentru a-l mai salva pe Zamet şi pe ducesa de Beaufort.

— Lasă-l să te facă regină a Franţei, spusese Rémy.

Henriette nu răspunsese.

Cina se prelungise până în zorii zilei şi nu se mai gândiseră la Galaor.

Cu toate acestea, când Rémy şi Maurevers se pregăteau să se retragă, primul spusese:

— Sper că nu am vorbit prea tare.

Henriette tresărise.

— Gasconii au auzul fin, spusese Maurevers.

Henriette luase o torță, se dusese să deschidă uşa care separa oratoriul ei de camera în care se culcase Galaor, făcuse doi paşi în această cameră şi scosese un țipăt.

La acest strigăt, Rémy şi Maurevers veniseră în fugă.

În pat nu se afla nimeni, iar camera era goală, fereastra era deschisă şi draperiile atârnau în stradă.

Rănitul evadase.

— De ce?

— A auzit totul! strigase Rémy.

— Şi va pleca pentru a ne denunța regelui.

Henriette devenise foarte palidă.

Toți trei făcuseră tremurând înconjurul camerei.

Un amănunt îi frapase: patul gol era rece.

Era o dovadă că trecuse deja o lungă perioadă de timp de când Galaor evadase.

Însemna că nu auzise conversația dintre Henriette şi cei doi comeseni.

Dar, atunci, de ce plecase?

Prin urmare, domnişoara d'Entragues, Rémy şi Maurevers se despărțiseră pradă unei mari emoții.

Henriette se dusese la culcare, dar nu reu-

şise să închidă un ochi.

În ceea ce-i priveşte pe Rémy şi Maurevers, ei plecaseră cu intenția de a-l preveni pe domnul Gaëtan.

La ora zece dimineața, Henriette, tremurând în spatele draperiilor, auzi uşa închizându-se în urma unui vizitator.

La scurt timp după aceea, una dintre cameristele sale intră şi aduse o casetă mică din lemn de cedru, spunând:

— Un paj, îmbrăcat cu însemnele regelui, v-a adus acest obiect.

Henriette sări din pat şi luă caseta pe care o deschise.

Caseta conținea un magnific colier de perle.

Darul era însoțit de un bilet care începea astfel:

„Draga mea,
Ați fost crudă cu mine.
Dar vă iert şi țin să mă iertați şi dumneavoastră...”

Biletul scăpă din mâinile Henriettei, care răsuflă uşurată.

Regele nu ştia nimic!

Zece minute mai târziu, sosi Rémy.

El era calm şi zâmbitor.

— Ne-a fost teamă fără rost, spuse el.

— Regele nu ştie nimic, spuse Henriette.

— Nici regele, nici acel gascon blestemat.

— Atunci, de ce a fugit?

— El s-a trezit, probabil, atunci când regele a sosit.

— Ah!

— Şi a fugit de frica lui.

— De frica regelui?

— Da.

Şi Rémy povesti că se dusese la Luvru şi acolo i se spusese, că în noaptea precedentă, un lanschenet, pe nume Fritz, era în căutarea unui gascon, pentru a-l spânzura din ordinul regelui.

Din detaliile care i se dăduseră, Rémy îl recunoscuse pe Galaor.

— Cu toate acestea, observă Henriette când vărul său îşi termină expunerea, este posibil ca acest gascon să-l fi avertizat pe Zamet.

— Haida-de!

— Zamet este bogat şi generos. Toată lumea o ştie. Pentru un tânăr gascon, posesia unui astfel de secret este o avere.

— Ai dreptate, spuse Rémy, care plecă în căutarea lui Maurevers.

El nu-l găsi pe acesta din urmă decât la ora două după-amiază şi îl trimise să supravegheze hotelul lui Zamet.

Când sosi Maurevers, Galaor şi Olivier nu se mai aflau la hotel de mult timp.

Maurevers intră în hotel.

El văzu că hotelul este frecventat în mod obişnuit, Zamet era foarte calm, printre curtenii săi, şi îşi spuse:

„Dacă Zamet ar fi aflat ceva, ar fi cerut regelui o gardă de o sută de soldați care, la această oră, ar fi patrulat prin curte, şi el însuşi ar fi fost mai mult mort decât viu. Pot să merg să-i liniştesc pe Rémy şi Henriette şi să-l las pe Gaëtan să-şi ducă la bun sfârşit micuța sa expediție."

Şi neghiobul se întoarse pe drumul către răscrucea Buci.

Doamna Gabrielle d'Estrées, ducesă de Beaufort şi amantă a regelui, se duse la culcare.

Geronima era cu ea.

Gratienne, după ce o ajută pe ducesă să se dezbrace, cum nu mai avea nimic de făcut, se retrase în camera ei.

Aşa că frumoasa şi superstițioasa favorită a regelui rămase în întregime în puterea Geronimei.

Italianca etală un set de cărți de tarot pe fața albă de masă, iar cărțile prevestiră bogăție, demnitate, o coroană...

Gabrielle bău poțiunea misterioasă, ca de obicei, poțiune care trebuia să alunge soarta adversă.

În fine, Geronima îi vorbise despre viitor în

termenii cei mai veseli şi mai încrezători.

— Deci, spuse Gabrielle, crezi că voi deveni regină?

— V-am văzut în cărţile mele, purtând pe umeri mantoul cu însemnele regale cu flori de crin, doamnă.

— Cât de curând se va întâmpla?

— Înainte de un an.

— Şi fiul meu?

— Fiul dumneavoastră va domni.

— Să te audă Dumnezeu, Geronima! spuse ducesa, care-şi trecu mâna peste frunte.

— Doamnă, spuse italianca, Alteţa Voastră este bolnavă?

Gabrielle zâmbi.

— Deja! spuse ea. Deja îmi spui *Alteţă*.

— În curând vă voi spune *Majestate*.

Şi, în timp ce ea se bucura la gândul de a fi regină:

— Majestatea Voastră este cumva bolnavă, pentru că am văzut că v-aţi dus mâna la frunte?

— Îmi simt capul greu.

— Ah!

— Cred că băutura pe care mi-ai dat-o mi-a ars gâtul şi inima.

— Adevăra?! făcu Geronima, care manifestă o mare bucurie.

— Ei bine! ce înseamnă asta? întrebă ducesa.

— Asta înseamnă, doamnă, că începe să-şi facă efectul!

— Ah!

— Şi că virtutea acestei licori devine tot mai puternică.

Gabrielle îşi duse mâinile la cap care devenea din ce în ce mai greu.

— Veți fi regină! spuse Geronima.

— Voi fi regină, şopti Gabrielle, ai cărei ochi se închiseră.

Ea luptă pentru un moment împotriva somnului de plumb care o cuprindea; buzele sale se întredeschiseră pentru ultima dată repetând:

— Voi fi regină!...

Apoi rămase nemişcată, cu părul ei frumos răsfirat liber pe pernele cu bordură de dantelă.

Atunci Geronima se ridică.

Pe masă se afla carafa ce conținea poțiunea cu efect de somnifer pe care o luase Gabrielle, în timp ce cărțile de tarot cu care îi ghicise viitorul erau împrăştiate pe masă.

Geronima îşi strânse cărțile şi le aşeză metodic într-un toc din piele neagră frumos ornamentat.

Dar nu strânse carafa ce mai conținea puțin din acel narcotic.

— Când Gaëtan va veni, murmură ea, va vedea că l-am ascultat.

O uşă se deschise atunci fără zgomot şi Gratienne intră.

— Ducesa doarme? întrebă ea.

— Da, spuse Geronima.

— Deci pot să plec.

— Oh! Desigur.

— Dragă Geronima, spuse Gratienne, pot să mă bazez pe discreția dumitale, nu-i aşa?

Geronima zâmbi într-un mod ciudat:

— Stați fără grijă, spuse ea. Ducesa nu va afla, nu va şti vreodată că plecați în fiecare seară.

— Vă veți întoarce în cameră?

— Nu, răspunse Geronima, voi rămâne aici.

— Atunci, bună seara, dragă Geronima.

— Bună seara... Gratienne...

Camerista închise uşa care separa chichineața sa de luxosul dormitor al ducesei, apoi aşteptă...

Ea aşteptă ca scara să fie sprijină de zid.

Camerista veni la fereastră şi se aplecă în afară.

Noaptea era liniştită şi întunecoasă. Nimeni nu trecea pe stradă.

Un sfert de oră trecu, apoi Gratienne auzi nişte paşi în depărtare şi, în sfârşit, silueta a doi bărbați apăru în apropierea acelei străduțe.

Cum unul dintre ei purta o scară, Gratienne nu se mai îndoi.

Erau, într-adevăr, Galaor şi Olivier.

Ea îl recunoscu pe acesta din urmă după mers atunci când ajunse sub fereastra sa.

Scara fu sprijinită de perete.

Gratienne tremura toată pentru că nu ştia prea multe despre ceea ce urma să se întâmple.

Olivier apucă partea de jos a scării pentru a-i mări stabilitatea.

Atunci Galaor urcă.

Gratienne se dădu puţin înapoi.

— Micuța mea, spuse Galaor, care ghicise că ea se ascunse, când ajunse la capătul superior al scării. Fără zgomot... sau totul este pierdut!

Şi el sări în cameră, dar cu o asemenea uşurință că nu se auzi niciun pic zgomotul picioarelor care atingeau podeaua.

— Gratienne! zise el în şoaptă.

— Iată-mă! spuse ea.

— Sunteți singură?

— Da.

— Unde este Geronima.

— În camera ducesei.

— Ducesa doarme?

— Da, puteți să vă convingeți.

Şi Gratienne îl prinse de mână pe Galaor şi îl făcu să se apropie de uşă, în mijlocul căreia strălucea un punct luminos.

Era gaura cheii.

Galaor se aplecă, îşi apropie ochiul de deschizătură şi o văzu clar pe ducesă care dormea şi pe Geronima care o veghea aşezată la marginea patului său.

— Foarte bine, spuse el.

Apoi, întorcându-se spre Gratienne:

— Chemați-o pe Geronima, spuse el.

Şi el dispăru în spatele uşii pe care Gratienne o întredeschise, spunând:

— Geronima! Geronima! Veniți o clipă, vă rog.

— Ce este? făcu italianca.

Ea veni în fugă şi intră fără să bănuiască ce se ascundea în întunericul acelei chichinețe.

Dintr-o dată o mână de fier o prinse de gât şi, în acelaşi timp, vârful unui stilet o înțepă uşor.

Şi, o voce care îi era necunoscută, îi spuse:

— Dacă țipați, veți muri!

Teroarea îi îngheță Geronimei sângele în vene.

Galaor o simți prăbuşindu-se în brațele sale.

— Domnişoară Gratienne, spuse el atunci, stați aproape de fereastră şi, dacă Olivier va fluiera, anunțați-mă.

Şi el o luă pe Geronima care tremura de frică în brațele lui şi o transportă în camera ducesei, unde o lampă aşezată pe o masă, răspândea în jurul ei o lumină slabă.

Atunci Geronima putu vedea cu cine are de-a face.

Galaor era un cavaler chipeş, care nu avea nimic înfricoşător în fizionomia sa.

Dar pumnalul său continua să îi ameninţe pieptul Geronimei şi Geronima fu nevoită să tacă.

Ea avu chiar o iluzie. Crezu că Galaor era un prieten de-al pajului Olivier, care se îndrăgostise de ea şi care venise să o răpească.

Un cuvânt al lui Galaor o trezi la realitate.

— Domnişoară, îi spuse el, dacă sunteţi rezonabilă, nu vi se va face niciun rău, altfel, pe cuvântul meu, vă voi omorî!

— Ce vreţi, de fapt, de la mine? întrebă italianca, ai cărui dinţi scrâşniră cu zgomot.

— Pentru început, răspundeţi-mi la o întrebare şi să nu cumva să mă înşelaţi, dacă vreţi să trăiţi.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Ducesa ia o poţiune în fiecare seară?

— Da.

El observă carafa care se afla încă pe masă.

— Această poţiune se află acolo, nu-i aşa?

— Da.

Galaor, care continua să-şi fluture pumnalul, constată că rămăsese un pahar de poţiune pe fundul carafei.

El luă carafa şi o întinse Geronimei.

— Trebuie, spuse el, să o beţi până la ultima

picătură.

— Dar...

— Trebuie.

Geronima încercă să se apere din nou.

Pumnalul lui Galaor se propti în gâtul ei alb.

— Beți sau veți muri, spuse gasconul.

Geronima, uluită, luă carafa şi o duse la buze.

— Beți, beți totul! repetă Galaor.

Şi Geronima, cu ochii încă fixați permanent pe pumnalul a cărui lamă strălucea la lumina lămpii, bău conținutul carafei până la ultima picătură.

Narcoticul era amestecat în lichid în mod neuniform.

Era o pulbere maro destul de grea, care în mare parte rămăsese pe fundul carafei, unde nu se dizolvase încă.

Acest amănunt explică de ce Gabrielle se luptase câteva momente cu somnul.

Geronima, dimpotrivă, abia puse carafa pe masă, că ea se lăsă să cadă fulgerător pe scaunul pe care şezuse mai devreme.

Galaor o privi cum încercase un moment să lupte împotriva somnului.

Dar lupta nu dură mult timp şi, în mai puțin de zece minute, Geronima dormea buştean.

Ea dormea la fel ca şi ducesa de Beaufort şi

chiar dacă pereții hotelului s-ar fi prăbuşit, nu ar fi reuşit să le trezească.

Atunci Galaor o aşează în scaun şi îi dădu atitudinea unui somn natural.

Apoi, el se alătură lui Gratienne.

— Acum, copila mea dragă, spuse el, puteți pleca.

— Eh! făcu Gratienne, uimită de ceea ce văzuse.

— Puteți să vă alăturați lui Olivier, spuse Galaor.

— Ah!

— Nu aveți o cămăruță pe aici, în care să vă întâlniți în fiecare seară?

— Desigur.

— Trebuie să vă comportați ca de obicei.

— Dar, spuse Gratienne îngrijorată, dumneavoastră nu faceți niciun rău, cel puțin, doamnei ducese, nu-i aşa?

— Am să-ți spun tot adevărul, zise Galaor. În această noapte, trebuia să fie asasinat domnul Zamet.

— Doamne Dumnezeule!

— Hanul trebuia să fie incendiat şi ducesa să fie omorâtă.

— Este posibil? strigă Gratienne bulversată.

— Am evitat pericolul în parte, dar am în continuare nevoie de dumneata.

— Dar, spuse Gratienne, dacă plec, nu voi mai putea să vă servesc.

— Dimpotrivă.

— Cum aşa?

— Veți vedea. Asasinii, care sunt complicii Geronimei, ar trebui să fie introduşi aici pe fereastră.

— Bine!

— Dar ei aşteaptă mai întâi să vă vadă intrând la brațul lui Olivier în acea casă în care vă întâlniți în fiecare seară.

— Ah! Am înțeles, spuse Gratienne.

— Şi acum, încheie Galaor, să aveți încredere în mine indiferent ce se va întâmpla.

— O, Doamne! murmură Gratienne, dacă nu veți fi atât de puternic.

— Fiți liniştită, voi avea companie.

— Adevărat?

— Şi, din moment ce regele are încredere în mine…

— Regele ştie, prin urmare, totul?

— Da.

— Şi dumneavoastră ați fost numit să o protejați pe doamna ducesă?

— Da, eu sunt acela. Şi, iată dovada.

Şi Galaor îi arătă pe degetul său inelul magic.

Atunci Gratienne nu mai ezită.

Ea încălecă pervazul ferestrei şi puse piciorul său micuț pe scara pe care Olivier continua să o țină de jos, apoi coborî.

Galaor îi văzu pe amândoi îndepărtându-se

braț la braț.

Şi când dispărură din vederea sa, el puse două degete la gură şi începu să fluiere într-un anumit fel.

La acest zgomot, nişte umbre începură să se mişte la ambele capete ale străzii.

Apoi, aceste umbre se apropiară una câte una de scară, care rămăsese sprijinită de zid şi care ducea până la fereastră.

— Fritz? şopti Galaor, în timp ce una din aceste umbre începu să urce scara, dumneata eşti?

— *Ja!* se auzi vocea groasă a germanului.

— A venit toată lumea?

— *Ja!*

— Atunci, urcă şi, mai ales, fără niciun zgomot.

Apoi Galaor murmură, în timp ce Fritz urca primul:

— Încep să cred că domnul Gaëtan va avea cu cine să vorbească.

. . . . . .

Să ne întoarcem încă o dată la răscrucea Buci.

Era ora unsprezece seara.

O ceață alburie, după cum se văzuse o dată sau de două ori în timp de iarnă, învăluia tot Parisul, estompând turlele bisericilor şi marginile acoperişurilor.

— O noapte frumoasă pentru îndrăgostiți! îi spuse Rémy d'Entrague lui Maurevers, ridicând ciocanul de la poarta verişoarei sale.

Uşa se deschise. Ei intrară.

Henriette şedea pe un scaun în oratoriul său, cu picioarele lângă foc, cu mâinile înmănuşate, purtând o rochie de catifea albastră care i se potrivea de minune.

— Iarăşi, tu! spuse ea văzându-l pe Rémy.

— Da! răspunse Rémy.

— Păi, trebuie să pleci... regele va veni.

— Dacă regele va veni, vom afla tot ce vrem, spuse Maurevers. Deci, sunteți sigură că regele va veni?

Henriette întinse mâna spre o masă şi luă o bucată de hârtie pe care o dădu vărului său.

Era o scrisoare de la rege.

Nu era aceea care însoțise colierul şi pe care o primise în acea dimineață, ci o altă scrisoare pe care pajul Olivier i-o adusese pe înserate.

Regele scria:

„Nu mi-ați răspuns, îngerul meu, la scrisoarea mea din această dimineață. Trag concluzia că sunteți încă supărată pe mine şi vin să vă cer iertare. Un cuvânt de iertare, ca să nu mă respingeți. Dacă mă veți ierta, vă voi face o vizită diseară, la ora obişnuită.

Al dumneavoastră, Henric."

— Ei bine, întrebă Rémy în timp ce îi înmâna această scrisoare verişoarei sale, i-ai răspuns?

— Da.

— Ce anume?

— Că sunt dispusă să-l iert, dar că ar trebui ca regele să vină să-şi ceară iertare, chiar el însuşi.

— Va veni?

— Desigur.

— Iată tot ce voiam să ştim, spuse Maurevers care făcu un pas în retragere; din momentul în care regele va veni aici, nu ne vom mai preocupa de altceva.

— Cum! spuse Henriette, care simulă puțină teamă şi indignare, acest înfiorător căpitan italian nu şi-a abandonat proiectul?

Rémy începu să râdă şi răspunse:

— Îmi dau seama că speri că nu.

Şi cele două personaje negative plecară, în timp ce Rémy repeta:

— Vei fi regină!

În acelaşi timp, italianca Geronima spunea acelaşi lucru despre Gabrielle d'Estrées, ducesa de Beaufort.

— Acum, spuse Maurevers, putem fi foarte liniştiți. Să mergem să-l prevenim pe Gaëtan.

Rémy îl luă de braț; amândoi parcurseră toată strada Saint-André-de-Arts şi ajunseră

la malul apei, discutând.

— Vrei, deci, să trăieşti o aventură? întrebă Rémy.

— Desigur, asta vreau. Trebuie să am partea mea.

— Şi eu pe a mea.

— Da, dar tu ai indicii care sunt mai bune decât lovitura de sabie. În timp ce eu...

— Tu, tu eşti prietenul meu.

— Fie. Dar Gaëtan este un om ciudat. El vrea ca fiecare să aibă partea sa de pericol şi de glorie.

— Cu toate acestea, gândeşte-te la un lucru.

— La care?

— Dacă această aventură eşuează.

— Ei bine?

— Gărzile regelui te vor aresta.

— Voi fi spânzurat sau bătut, puțin îmi pasă, spuse Maurevers cu răceală.

— Dar se ştie că eşti prietenul meu.

— Bine!

— Şi că eu sunt vărul Henriettei. Acest lucru mă va compromite atât pe mine, cât şi pe ea.

Maurevers ridică din umeri.

— Nu-ți face griji, spuse el, nimic din toate acestea nu se va întâmpla.

Ei ajunseră la podul Saint-Michel, trecură prin apropierea catedralei de la Notre-Dame, apoi traversară podul Change, piața Châtelet

şi se angajară pe întunecata şi întortocheata stradă din Grand-Hurleur.

Aici se afla o cocioabă infectă în care şeful gărzilor de noapte şi sergenții săi nu intraseră niciodată, probabil.

Era cârciumă şi tripou, în acelaşi timp.

Acolo se consuma băutură şi se jucau tot felul de jocuri de noroc, în spatele perdelelor de lână roşie, la lumina slabă a lumânărilor, pe câteva mese unsuroase, cu nişte cărți de joc care îşi pierduseră culoarea lor originală.

Se vorbeau toate limbile, mai ales germana şi italiana.

În fiecare noapte se isca o ceartă, care de multe ori se sfârşea cu moartea unui om.

Aruncau cadavrul în stradă şi petrecerea continua.

Această groapă a iadului avea un nume celest. Se numea: *La Porumbița*, ceea ce avea sensul de *La fata neprihănită!*

Acolo intrară Maurevers şi Rémy.

O duzină de bărbați, încălziți de vin şi jocuri de noroc, vorbeau zgomotos.

În mijlocul lor, un fel de bătăuş, cu pumnul în şold, cu vocea ridicată, perora cu îndrăzneala unui om încrezător.

Cum acest om inspira teamă, toată lumea îl asculta.

Acesta fu momentul în care Maurevers şi Rémy intrară.

Fanfaronul, care nu era nimeni altul decât domnul Gaëtan, tresări.

— Totul va fi bine, spuse Maurevers.

— Atunci totul merge strună?

— Da, aşa e.

Gaëtan se ridică:

— Caraghioşii mei, spuse el adresându-se companionilor săi de joc, am în această seară o întâlnire de amor. Bună seara!

Şi el băgă în buzunar o grămadă de monede de aur pe care le avea în faţa lui.

— Nu ne acorzi revanşa? întrebă unul dintre jucători.

— Mâine. În seara asta sunt grăbit.

Şi ieşi pe urmele lui Maurevers şi Rémy.

— Unde sunt oamenii tăi? întrebă Maurevers.

— Ascunşi în casa în care Gratienne se întâlneşte cu micuţul ei paj în fiecare noapte, răspunse căpitanul. Cât e ceasul?

— E aproape miezul nopţii.

— Totul trebuie să fie gata, spuse Gaëtan, Geronima este o fată cu cap. Să mergem... Regele nu ştie nimic? adăugă el.

— Absolut nimic.

— Minunat!

Maurevers întinse mâna spre tovarăşul său.

— Adio, Rémy, spuse el. Aceste lucruri nu te privesc. Vei avea partea ta altădată.

Dar Rémy nu se mişcă.

— M-am gândit că m-aş plictisi, eu, care n-aş avea nimic de făcut, pe când voi vă veți face treburile.

— Ei şi?

— Şi, voi merge cu voi.

— Ah! ah!

— Şi vreau să-mi înțeleg ambele mâini în casa de bani a lui Zamet.

Şi Rémy îi urmă pe cei doi bandiți.

Domnul Gaëtan şi cei doi tovarăşi dădură colțul străzii Grand-Hurleur şi ajunseră la strada Urşilor. Acolo, după cum ştim, pajul Olivier avea o locuință misterioasă unde o primea pe Gratienne, camerista doamnei Gabrielle.

— Ah, aşa deci, spuse Rémy în timp ce mergea, de ce, ca să ajungem la casa lui Zamet, am luat-o pe strada Urşilor?

— V-am explicat mai devreme, spuse Gaëtan.

— Ei bine, nu-mi amintesc de vreo explicație.

— E simplu, totuşi, continuă italianul.

— Ah!

— Pajul Olivier are o cămăruță pe strada Urşilor. Aici va veni Gratienne.

— Bine…

— Doi dintre oamenii mei locuiesc în aceeaşi casă şi la acelaşi etaj.

— Foarte bine.

— De la fereastra lor, ei văd fereastra pajului. Când această fereastră se va lumina, va însemna că pajul este în camera lui. Când două umbre, în loc de una, vor apărea în spatele perdelelor, va însemna că Gratienne a sosit.

— Şi, odată ce Gratienne va sosi, spuse Rémy, înseamnă că Geronima vă aşteaptă.

— Aşa e.

Apoi italianul spuse în continuare:

— Toți oamenii mei sunt împrăştiați în jurul străzii Urşilor; va fi nevoie doar de un fluierat pentru a-i chema.

— Minunat!

— Dar, din nou, vă repet, este necesar ca Gratienne să ajungă acasă la Olivier.

— Linişte! spuse Maurevers care mergea puțin mai înainte.

În acelaşi timp, însoțitorii săi îl văzură dispărând sub cerdacul unei case.

— Bine! spuse Gaëtan, iată vine rondul. Să facem ca Armand. De ceva timp, sergenții pazei de noapte sunt curioşi ca dracu' şi doresc să afle ce se poate întâmpla în stradă după ce s-a sunat stingerea.

Apoi Rémy şi Gaëtan îl imitară pe Maurevers şi se repeziră în umbra unei uşi.

Se auzeau din depărtare, într-adevăr, paşii măsurați şi grei ai sergenților.

Dar probabil că nu-şi imaginau să întâlnească nici huligani, nici băieți răi, deoarece vorbeau foarte liniştiți între ei, şi trecură aproape de Gaëtan şi de cei doi tovarăşi ai săi, fără să îi vadă.

Rondul trecu.

Atunci italianul, Rémy şi Maurevers începură să-şi continue drumul.

O umbră se ridică în fața porții acelei case spre care se îndreptară.

— Gaëtan? întrebă o voce.

— Piétro! răspunse căpitanul.

Umbra înaintă şi, la un moment dat, se contură silueta unui bărbat.

— Păsările se află în cuib, spuse omul în italiană.

— Eşti sigur?

— Le-am văzut intrând.

— Şi oamenii tăi?

— Sunt pregătiți.

Gaëtan traversă strada şi văzu, într-adevăr, lumina de la fereastra camerei lui Olivier.

— Atunci, să mergem! spuse el.

Piétro îşi duse un deget la gură şi scoase un fluierat.

La acel sunet, din ambele părți ale străzii, umbre începură să se agite în tăcere pe sub cerdacurile caselor pe care le părăsiseră pentru a-l înconjura pe Gaëtan.

— Să mergem! repetă el, şi care are încre-

dere în mine, să mă urmeze.

Piétro se apropie de Gaëtan, în timp ce micuța trupă se puse în mişcare în ordine, încât puteai spune că este un rond de sergenți de gardă.

— Căpitane, îi spuse el, am urmat cu fidelitate instrucțiunile pe care mi le-ați dat. Niciunul nu ştie unde vom merge.

— Le vom spune imediat.

Banditii îi priviră cu multă curiozitate pe Rémy şi Maurevers, pe care nu îi cunoşteau.

Dar Gaëtan consideră că era inutil să le satisfacă curiozitatea.

Ei ajunseră la malul apei şi începură să parcurgă o potecă ce trecea pe sub poduri, care şerpuia de-a lungul malului şi care era frecventată în mod obişnuit de către marinari.

În acel moment, orologiile unei biserici vecine începură să anunțe miezul nopții!

Atunci, Gaëtan se întoarse spre mica lui trupă:

— Dragi prieteni, spuse el, cred că a venit timpul să vă spun despre ce este vorba.

— Oh! răspunse unul dintre banditi, mergem până la capătul lumii cu dumneata. Deci, ce mai contează?

— Ați auzit de domnul Zamet? continuă Gaëtan.

— Domnul Zamet! exclamară toți.

— Da.

Acest nume era magic. Cine nu-l ştia pe domnul Zamet, omul care îl împrumuta cu bani pe rege şi a cărui casă cu bani era atât de plină, că cei mai mari seniori se plecau în faţa lui, ca nişte slujitori?

— Ei bine, continuă Gaëtan, îi vom face o vizită.

Toţi tresăriră.

— Numai că, adăugă italianul cu răceală, nu vom acţiona ca toată lumea, deci nu vom intra pe uşă, dragi prieteni.

— Şi, pe unde vom intra? întrebă Piétro.

— Pe fereastră. Apoi vom manifesta poate un pic de curtoazie faţă de domnul Zamet. Vă mărturisesc chiar, că am de gând să-l omor.

Erau atât de atenţi la cele spuse de căpitan, încât puteau auzi chiar şi o muscă dacă ar fi zburat în apropierea acestuia, ca să spunem aşa.

— După aceea, încheie Gaëtan cu multă simplitate, îi vom jefui casa de bani.

Un fior de entuziasm străbătu mica trupă, care începu să meargă în urma lui Gaëtan.

— Iată nişte soldaţi bine instruiţi, şopti Rémy la urechea lui Maurevers.

După un sfert de oră, silueta impozantă a casei lui Zamet se contură ca o pată neagră pe cerul cenuşiu.

— Pe aici! spuse Gaëtan.

Şi urcă pe malul apei şi începu să facă înconjurul clădirii, care era cufundată în întuneric şi tăcere.

Apoi, ajunşi la capătul străduței, el le ordonă oamenilor să se oprească.

— Vedeți această fereastră unde se află o lumină? spuse el.

— Da, spuse Piétro.

— Ei bine! când voi apărea la această fereastră şi vă voi chema, să veniți.

Banditii se opriră la colțul străduței şi Gaëtan, Rémy şi Maurevers înaintară singuri sub fereastră.

— Suntem puțin în întârziere, spuse Gaëtan, dar e mai bine aşa. Vom fi siguri că toată lumea doarme.

— Cu excepția Geronimei.

— Oh! ea a pregătit totul, ne aşteaptă. Vedeți lumina.

Gaëtan făcu încă doi paşi mai departe.

— Şi, vedeți scara, spuse el.

Într-adevăr, scara pe care Gratienne o folosise pentru a coborî şi a i se alătura lui Olivier, era încă rezemată de perete.

— De ce i-ați lăsat acolo pe oamenii dumneavoastră? întrebă Rémy.

— Pentru că vreau să-mi iau, înainte de toate, măsurile de precauție. Ar fi inutil să facem zgomot înainte de momentul potrivit.

Şi Gaëtan puse piciorul pe scară.

Cu toate acestea, înainte de a urca, el scoase un mic strigăt ce părea al unei păsări de noapte.

Acest strigăt era un semnal convenit între el şi Geronima.

De obicei, la auzul acelui strigăt, Geronima se arăta imediat la fereastră.

De data aceasta, ea nu răspunse.

— Poate că ducesa nu doarme încă? spuse Rémy.

— După miezul nopții, e imposibil!

Şi Gaëtan îşi reînnoi semnalul său.

Geronima nu apăru la fereastră.

— Oh! oh! spuse Gaëtan, ce înseamnă asta?

O suspiciune trecu prin mintea lui Maurevers:

— Eşti sigur de Geronima? întrebă el.

— Dacă sunt sigur?! exclamă Gaëtan. Ea ar trece pentru mine prin flăcările veşnice.

— Deci, este incapabilă de a te trăda?

— Sigur că da!

— Atunci, spuse Rémy, poate că a intervenit un obstacol neprevăzut. Trebuie să aşteptăm.

— Nu, spuse Gaëtan. Rămâneți aici şi aşteptați-mă…

— Poate că Zamet a fost deja avertizat…

— Este imposibil.

— În fine, Geronima…

— Mă duc să văd ce se întâmplă, spuse Gaëtan care puse din nou piciorul pe scară. Mai mult decât atât, sunt cunoscut în casa lui Zamet. Ducesa îmi permite să vin să o văd pe Geronima.

Şi Gaëtan urcă două trepte.

Maurevers îl opri încă o dată.

— Poate că, spuse el, ducesa şi-a dat seama că poțiunea pe care i-o dădea Geronima conținea un narcotic.

— Atunci Geronima m-ar fi avertizat.

Şi, de data aceasta, Gaëtan nu mai voi să audă altceva şi îşi continuă ascensiunea pe scară.

Maurevers şi Rémy, rămaşi la baza scării, îl văzură cum se apucă şi încalecă pe pervazul ferestrei care era deschisă.

După ce se prinse de grilajul ferestrei, Gaëtan sări în camera pe care Gratienne şi Geronima o ocupau împreună.

Camera era goală. Geronima nu era acolo.

Totuşi, lampa ardea în apropierea ferestrei ca în nopțile precedente, ceea ce însemna că Gaëtan putea să urce.

Uşa care separa această cameră de cea a ducesei era închisă.

Gaëtan se opri pentru o clipă şi ezită să meargă mai departe.

Unde era Geronima?

El se apropie de uşă şi se uită prin gaura

cheii.

Patul ducesei era aproape în faţa uşii.

Gaëtan o văzu pe ducesa adormită, deoarece lampa era încă pe noptieră.

Dar n-o vedea pe Geronima.

Totuşi, dacă ducesa dormea, însemna că luase narcoticul.

Gaëtan bătu încet la uşă.

Nu i se răspunse.

Atunci, el se decise să deschidă şi, când uşa fu deschisă, văzu ceea ce nu putuse vedea prin gaura cheii.

La picioarele patului, în partea stângă a uşii, Geronima stătea chircită într-un fotoliu mare, complet nemişcată.

— Geronima! spuse Gaëtan în şoaptă, sperând că vocea sa o va trezi pe tânăra fată.

Italianca nu-i răspunse.

Cărţile de tarot erau căzute pe covor; o carafă goală, care se afla pe noptieră, dovedea că ducesa luase narcoticul.

Gaëtan se apropie de Geronima şi îi puse mâna pe umăr.

Geronima nu se trezi.

El o strigă din nou, dar în zadar.

Apoi, începu să o zgâlţâie, dar fără niciun rezultat!

Gaëtan avea sudoare pe frunte.

El reveni în camera lui Gratienne, se aplecă pe fereastră şi îl chemă pe Maurevers.

Acesta urcă cu agilitate şi Rémy îl urmă.

— Ei bine, unde este Geronima? întrebă Maurevers trecând de fereastră.

— Acolo, spuse Gaëtan.

— Totul e gata?

— Nu ştiu.

Rémy şi Maurevers observară atunci că Gaëtan era foarte palid.

— Geronima a adormit, spuse el, şi nu o pot trezi.

Amândoi intrară în camera ducesei imediat după Gaëtan.

Acesta din urmă, o luă pe Geronima în braţe şi o scutură mai tare.

Dar Geronima nu-şi deschise ochii.

— Ce ciudat! spuse Maurevers.

— Ciudat! repetă Gaëtan.

Rémy se apropie de ducesă, al cărei braţ atârna pe lângă pat.

Îi luă braţul şi îl ridică aşezându-i-l înapoi pe piept.

Ducesa nu se trezi.

— Ei bine! spuse Rémy, sunteţi uimit puţin de ceea ce se întâmplă, domnule Gaëtan.

— Ah! Credeţi?

— Geronima i-a dat să bea ducesei un narcotic, nu-i aşa?

— Asta este sigur.

— Ei bine! ea a băut din acelaşi narcotic.

— Dar de ce… dar cum?

— Nu ştiu.

Maurevers spuse:

— Mi se pare că ni s-a întins o capcană.

— Şi mie, făcu Rémy, şi am face bine să batem în retragere.

Gaëtan ezită.

Rémy făcu un pas spre uşă, apoi se opri.

— Aş fi prost să plec astfel! spuse el.

Şi se întoarse spre patul ducesei, care încă dormea.

— Ce vrei să faci? întrebă Maurevers.

Rémy scoase pumnalul pe care-l avea la şold:

— Înainte să plec, spuse el, voi face ceva pentru verişoara mea Henriette: voi înlătura o rivală şi, astfel, o voi apropia mai mult de tron.

Şi Rémy ridică pumnalul asupra frumoasei Gabrielle, care zâmbea în timpul somnului…

Gaëtan sări asupra lui Rémy şi îi smulse pumnalul.

— Nu, spuse el, nu!

— Ce faceți? strigă Rémy uimit.

— Nu vreau să omorâți pe această femeie.

Rémy începu să râdă.

— Şi, de ce? spuse el.

— Am jurat că nu o vom răni.

— Cui?

— Geronimei.

Rémy ridică din umeri.

— Dragul meu senior, spuse el, sunteți nebun!

— Este posibil, spuse italianul.

— Şi vă voi dovedi: pentru ce am venit noi aici?

— Să-l asasinăm pe Zamet, spuse Gaëtan.

— Ei bine, şi apoi?

— Să-i jefuim casa de bani.

— E perfect! Dar nu am fost de acord, de asemenea, ca la plecarea noastră să incendiem casa?

— Fără îndoială.

— Atunci această femeie, care este sub influența unui narcotic, nu va putea să se salveze şi va arde.

— Mi-e indiferent, spuse italianul, am jurat că nu-i voi vărsa sângele, dar nu am spus că o voi salva pe doamna Gabrielle de incendiu.

Rémy ridică din umeri a doua oară.

— Nu există italieni, spuse el, care să fie atât de superstițioşi. Dar țin să-ți respect jurământul pe care l-ai făcut.

— Ah! făcu Gaëtan.

— Cu o condiție, însă.

— Care?

— Deoarece suntem aici, să ne punem planul în aplicare.

Gaëtan ezita încă.

Maurevers interveni.

— Dragă Gaëtan, spuse el, cred că Rémy are

dreptate, nu avem de ce să ne temem.

— Cu toate acestea, Geronima este adormită.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, continuă Maurevers, dar este sigur că, dacă vi s-ar fi întins o capcană, atunci când Rémy voia să o lovească pe ducesa de Beaufort, am fi văzut o reacţie.

— E adevărat! spuse Rémy.

— Ei bine! atunci, spuse Gaëtan, îi voi chema pe oamenii mei.

Apoi se întoarse în camera lui Gratienne şi se aplecă pe fereastră.

Dar, în acel moment, auzi pasul lent şi cadenţat al unui rond de noapte.

O trupă de sergenţi de pază treceau pe străduţă.

Gaëtan suflă repede în lampă şi se întoarse la cei doi tovarăşi ai săi.

— Staţi o clipă, spuse el.

Rondul de noapte trecu, apoi se îndepărtă şi sunetul paşilor se stinse.

Atunci Gaëtan reveni la fereastră şi fluieră.

Dar nu i se răspunse.

Se aplecă în afară, şi cum era pe cale de a fluiera din nou, îşi simţi părul cum i se zbârleşte şi cum sudoarea îi inundă fruntea.

Scara, care mai devreme era atârnată de-a lungul peretelui, dispăruse.

Fără îndoială că sergenţii o luaseră.

Gaëtan îi chemă pe cei doi tovarăşi.

Amândoi nu-şi putură opri un uşor fior.

Dar Maurevers era un om hotărât.

— Deoarece vinul a fost scos, trebuie să-l bem, spuse el.

— Ce vrei să spui? făcu Gaëtan.

— Oamenii noştri, auzind rondul de noapte, au luat-o la fugă, continuă Maurevers.

— Fie.

— Rondul de noapte ne-a luat scara, dar vom găsi noi o cale să ieşim de aici... chiar dacă am lega lenjeria patului de fereastră.

— Asta trebuie să facem, spuse italianul.

— Da, după ce-l vom ucide pe Zamet şi după ce vom jefui casa de bani, mai zise Maurevers.

Şi el se îndreptă spre acea uşă care separa apartamentul doamnei Gabrielle de dormitorul lui Zamet.

După ce ridică draperia, Maurevers îşi puse ochiul la gaura cheii. O beznă de nepătruns domnea în camera lui Zamet.

— Doarme, spuse el.

Uşa era închisă doar cu o încuietoare, care se deschise fără zgomot.

Apoi Rémy luă lampa care ardea pe masa doamnei Gabrielle şi intră primul.

Maurevers şi Gaëtan îl urmară, cu pumnalele în mână.

O tăcere profundă domnea în cameră şi

perdelele patului erau complet trase.

Totuşi, înainte de a le deschide, Rémy se întoarse spre Gaëtan:

— Unde este casa de bani? întrebă el.

— În alcovul său.

— Bine.

Şi Rémy făcu un pas spre pat.

Dar brusc, o uşă se deschise, şi o rază de lumină pătrunse în camera pe care lampa nu o lumina prea bine.

Un om intră, cu o torță în mână.

La vederea acestui bărbat, cei trei bandiți se apropiară unul de celălalt.

Era Zamet.

Zamet, care le spuse zâmbind:

— Ați venit să mă asasinați, nu-i aşa?

Şi, în loc să tremure, el înaintă spre ei, foarte liniştit, şi adăugă:

— Ați vrut să mă asasinați ca să mă jefuiți. Lăsați-mă în viață şi luați-mi banii.

În acelaşi timp el îi întinse o cheie lui Gaëtan.

Era cheia de la casa de bani.

Calmul lui Zamet era înfricoşător.

Gaëtan şi cei doi tovarăşi fură tentați să fugă.

Zamet continuă:

— Sunt destul de bogat în terenuri şi alte bunuri. Lăsați-mă în viață şi luați tot ce veți găsi aici...

Cei trei bandiți rămaseră împietriți şi niciunul nu întinse mâna pentru a lua acea cheie pe care Zamet le-o întindea cu atâta grație.

Dintr-o dată un hohot de râs ironic se făcu auzit, iar perdelele patului se dădură brusc la o parte.

Atunci Gaëtan, Rémy şi Maurevers, îngroziți, se treziră față în față cu o duzină de bărbați înarmați şi cu săbiile scoase din teacă, ascunşi în spatele alcovului.

Unul dintre ei făcu un pas înainte şi spuse:

— Încântat să vă întâlnesc a doua oară, dragă domnule Rémy.

Şi, dintr-o săritură, se plasă între uşa care le servise drept trecere şi cei trei bandiți.

— Gascon blestemat! murmură vărul Henriettei d'Entragues, recunoscându-l pe Galaor.

Galaor era deja în gardă şi avea vârful sabiei îndreptat spre fața lui Rémy, zicând:

— Cred că îmi datorați o revanşă, dragul meu domn.

— Cine se luptă cu mine pierde întotdeauna ambele partide, răspunse vărul Henriettei d'Entragues, care îşi redobândise sângele rece şi prezența de spirit.

Lanschenetul Fritz ieşise din alcov în fruntea oamenilor săi şi ei îi înconjurară pe Gaëtan şi Maurevers.

Acesta din urmă îşi trase sabia.

Dar Gaëtan, care era un laş, căzu în genunchi şi cerea îndurare.

Zamet râdea.

— Dragă domnule, strigă Galaor, cred că nu este o problemă dacă facem puțină gălăgie în casa dumneavoastră?

— Mi-e indiferent! răspunse Zamet.

Aceste cuvinte fuseseră, fără îndoială, convenite în prealabil, deoarece acestea erau un semn pentru Fritz.

Germanul avea un pistol în centură, îl scoase, îl ținti pe Maurevers şi trase.

Maurevers, lovit în piept, căzu.

Rémy scoase un strigăt de furie şi se aruncă asupra lui Galaor, cu sabia scoasă.

— Asasinule! Asasinule! spuse el.

Gaëtan, care rămase în genunchi, cerea iertare cu mâinile lipite în semn de rugăciune.

— Dragă domnule Zamet, strigă Galaor din nou, pentru că acestui caraghios îi este frică să moară, cruțați-l şi încredințați-i-l lui Fritz. El îl va închide undeva până când va fi judecat de parlament.

Maurevers se zvârcolea pe podea, scăldându-o cu sângele său.

Între timp, Galaor şi Rémy se luptau cu furie.

Dar Rémy îşi pierdu calmul, pe când Galaor şi-l păstră în întregime.

— Dragă domnule, spuse el, ați avut un vis frumos, dar-ar ciuma! Guvernator de provincie, o sută de mii de scuzi pentru a vă plăti datoriile şi vărul unei regine a Franței. La dracu'! cum se spune în Nérac, aveți pofte, nu glumă.

— Şi voi digera bine, pe dată, spuse Rémy care îi administră lui Galaor aceeaşi lovitură secretă ca în noaptea precedentă.

Dar de data aceasta lovitura fu parată.

— Nu a avut succes a doua oară, dragă domnule, continuă Galaor râzând! Acum, cred că suntem la egalitate, ce credeți?

Şi el fandă iar sabia lovi pieptul lui Rémy, a cărui îmbrăcăminte se acoperi cu sânge.

— Atins! spuse Galaor.

— Este doar o zgârietură, spuse Rémy beat de furie.

Şi fandă la rândul tău.

Dar Galaor sări şi evită lovitura.

În acelaşi timp, Rémy executând o fandare, alunecă, îşi pierdu echilibrul şi căzu într-un genunchi.

— Predați-vă, sau veți muri! spuse Galaor.

— Niciodată! răspunse Rémy.

— De fapt, poate că aveți dreptate, spuse gasconul, e mai convenabil să muriți aici şi astfel să evitați securea călăului.

Şi îi administră, la rândul său lui Rémy care se ridicase în grabă, o a doua lovitură de sa-

bie atât de viguroasă, încât sabia sa dispăru în întregime, până la gardă, în pieptul vărului Henriettei...

De data aceasta, Rémy căzu dintr-o dată, ca un copac dezrădăcinat, vărsând un şiroi de sânge.

În timp ce se ducea această luptă, Fritz care avea mereu în buzunar frânghia celebră cu care voise să-l spânzure pe Galaor, o folosi pentru a-l lega pe Gaëtan.

Galaor se întoarse atunci spre Zamet.

Bancherul îşi şterse fruntea, şi faţa lui exprima acea bucurie plină de nelinişte care urma după evitarea unui mare pericol.

— Monseniore, îi spuse el, cred că acesta este mort.

Şi îl împinse cu piciorul pe Maurevers, care nu se mai mişca.

Rémy vocifera zbătându-se, iar pe buzele sale se putea vedea o spumă însângerată.

Zgomotul făcut de pistolul lui Frizt atunci când trăsese în Maurevers, se auzise în toată casa şi îi pusese în mişcare pe oamenii lui Zamet, care alergau din toate părţile.

— Aruncaţi acest hoit pe fereastră, spuse Galaor.

Şi el arătă spre Maurevers.

Apoi, sprijinindu-l pe Rémy, el îl luă de braţe şi îl ridică spunând:

— Poate că am avut mâna norocoasă de a

nu-l fi rănit mortal. Aceasta ar fi o ocazie ca frumoasa Henriette să mă ia în considerare.

Şi, privindu-l pe Zamet:

— Trebuie să-l punem pe pat, spuse el, să chemăm un chirurg care să aibă mare grijă de el.

— De ce? întrebă Zamet, care, după ce pericolul trecuse, devenise nemilos.

— Să-i facem pe plac regelui, răspunse Galaor.

— Ah!

— Şi călăul, care, cu siguranță are drepturi asupra acestui cap, să nu greşească.

— Mizerabile! murmură Rémy, tu vei fi spânzurat în piața Grève.

Lacheii lui Zamet executară ordinele lui Galaor.

Îl aruncară pe Maurevers pe fereastră şi-l transportară pe Rémy în patul bancherului.

Atunci, Galaor îi spuse lui Fritz, arătând spre Gaëtan care era stăpânit de teamă:

— Du-l pe acest aventurier la Châtelet, cu recomandarea să aveți grijă.

Fritz îl aruncă pe Gaëtan de umeri.

Italianul avea mâinile legate la spate.

Dar Zamet făcu un semn şi se întoarse spre Galaor:

— Vreți să-mi acordați o favoare? spuse el.

— Spuneți.

— Este timp destul, continuă Zamet, pentru

a-l conduce pe acest om la Châtelet. Mâine dimineață, de exemplu.

— Ce vreți să faceți cu el aici? întrebă Galaor.

— Am o temniță în hotel, continuă Zamet.

— Ah!

— Şi mi-ar face plăcere să închid aici un nemernic care a vrut să mă omoare şi să mă jefuiască.

— Cum doriți, spuse Galaor.

Zamet luă o torță.

— Dacă domnul Fritz vrea să mă urmeze, spuse el, îi voi arăta drumul.

Capitolul X

A doua zi după acea noapte în care domnul Zamet scăpase atât de frumos, îl regăsim pe Galaor acasă la Nancy.

Vechea cameristă a reginei Margareta asculta cu gravitate povestirea lui Galaor despre evenimentele din noaptea precedentă.

— Deci, ați fost îngrijit de către domnişoara d'Entragues, spuse Nancy, şi dumneavoastră ați trădat-o?

— Trebuia să o las pe doamna Gabrielle să ardă? întrebă Galaor cu uimire.

Nancy ridică din umeri.

— Nu trebuie niciodată, spuse ea, să vă amestecați în ceea ce nu vă priveşte.

— Ah! dumneavoastră, doamnă, vorbiți astfel?

Nancy avu unul din acele zâmbete tinereşti care scoteau în evidență toată isteţimea ei.

— Vă dau un sfat, spuse ea.

— Ah!

— Să faceți bine prietenilor şi să îi lăsați pe duşmani să se înfrunte şi chiar să se omoare între ei, dacă doresc.

— Dar…

— Urmăriți-mă, continuă Nancy.

— Vă ascult, spuse Galaor.

— Ați venit să vă căutați norocul la Paris. În drumul dumneavoastră v-ați oprit la Blois. Acolo ați văzut-o pe Doamna Margareta şi v-ați îndeplinit de minune o misiune în onoarea sa.

— Ah! făcu Galaor cu modestie.

— V-ați dedicat reginei şi astfel ați devenit servitorul său.

— Bine!

— Odată ajuns la Paris, ați simțit datoria de a o salva pe doamna Gabrielle care a scos-o pe regină din mintea regelui, este logic?

— Nu vă contrazic.

— Cu toate acestea, continuă Nancy, să presupunem totuşi că nu v-ați fi amestecat deloc…

— Fie.

— Dacă doamna Gabrielle ar fi murit, rege-

le ar fi aflat în cele din urmă, că domnişoara d'Entrague nu a fost străină de moartea ei, iar el ar fi urât-o foarte tare pe aceasta din urmă.

— Ei bine?

— Doamna Margareta ar reveni la Luvru ca stăpână şi domnul Galaor s-ar bucura atunci de o favoare fără egal.

— Toate acestea par perfect raționale, spuse Galaor, dar...

— Dar ce?

— În loc să mă gândesc la toate acestea, eu n-am văzut decât o femeie în pericol de moarte şi am vrut să o salvez.

— Nu ați salvat-o în întregime.

— Ah! cum aşa?

— Ascultați-mă în continuare. Acest mizerabil care răspunde la numele de Maurevers a murit.

— Da, desigur.

— Dar Rémy, spune chirurgul că se va vindeca.

— Tocmai la timp pentru a merge în piața de Grève, spuse Galaor, pentru că regele, pe care l-am văzut în această dimineață, mi-a promis acest lucru în mod oficial.

Nancy ridică din umeri.

— Regele promite întotdeauna, spuse ea, dar el îşi ține cuvântul atunci când poate, altfel spus, foarte rar. Ori, ştiți ce se va în-

tâmpla cu toate astea?

— Nu.

— Regele va merge să o găsească pe domnişoara d'Entragues şi îi va reproşa comportamentul său. Domnişoara d'Entragues care plânge ca o ingenuă, îl va convinge că era străină de complot şi va transfera toată responsabilitatea asupra vărului său.

— Dar ea nu va putea nega faptul că am auzit-o discutând cu acesta.

— Ea va nega cu atâta convingere, încât regele, care v-a crezut, va sfârşi prin a o crede pe ea şi nu pe dumneavoastră, şi veți cădea în dizgrație.

— După aceea? spuse Galaor cu răceală.

— Acest lucru nu o va apăra pe doamna Gabrielle de a scăpa de acel pericol.

— Cum aşa?

— Domnul Gaëtan va fi condamnat de către Parlament, nu-i aşa?

— Sunt sigur.

— Dar o va lăsa în urma lui pe Geronima.

— Bine!

— Şi Geronima îl va răzbuna.

Galaor o privi pe Nancy cu o uimire crescândă.

Ea continuă:

— Unde l-ați lăsat pe rege?

— Acasă la Zamet.

— Cum s-ar spune, la picioarele doamnei

Gabrielle.

— Desigur.

Nancy nu avu timp să-i pună lui Galaor o altă întrebare, pentru că se auzi o bătaie uşoară la uşă.

Era pajul Olivier care sosise.

— Doamnă, îi spuse el lui Nancy, regele s-a întors la Luvru.

— Ei bine?

— Şi a cerut să vă vadă imediat.

— Numai pe mine?

— Da.

— Unde este regele?

— În biroul său.

— Bine, mă duc.

Olivier făcu un pas spre uşă, dar Nancy îl opri.

— Drăguţule, întrebă ea, regele este bine dispus?

— Nu, doamnă. Dimpotrivă, când am plecat de lângă el era încruntat.

— Într-adevăr! Şi este singur?

— Lăcătuşul Aventure Bonhomet este cu el.

— Ah! bine, spuse Nancy, ştiu despre ce este vorba.

După ce pajul plecă, Nancy deschise panoul secret din lambriu, care ascundea o ţeavă, şi arătând-o lui Galaor:

— Haideţi, spuse ea, aşezaţi-vă acolo şi veţi putea auzi tot ceea ce voi discuta cu regele.

Apoi îl închise pe Galaor în camera sa şi se duse la rege.

. . . . . .

Ce se întâmplase încât regele să aibă acea înfăţişare supărată despre care a vorbit pajul Olivier?

Este ceea ce vom povesti în câteva cuvinte.

Regele petrecuse o noapte foarte proastă.

Oricâtă încredere avea în Galaor, în care simţea că-şi retrăieşte tinereţea, şi, deşi acesta din urmă a fost nevoit să accepte la hotelul lui Zamet o duzină de lanscheneţi recrutaţi de către Fritz, regele nu era deloc liniştit în ceea ce priveşte soarta doamnei Gabrielle.

În zori el părăsi Luvrul prin poterna ce dădea spre malul apei şi se îndreptă grăbit spre locuinţa lui Zamet.

Acolo află ce se întâmplase.

Gaëtan era închis, legat într-un fel de fund de temniţă.

Cadavrul lui Maurevers, aruncat pe fereastră, fusese ridicat de sergenţii din gărzile oraşului.

Rémy înjura şi blasfemia pe patul său, de durere.

În cele din urmă Galaor şi Zamet reuşiseră să o trezească pe doamna Gabrielle, care asculta, scoţând strigăte de teamă, evenimentele petrecute în timpul nopţii.

Văzându-l pe rege că intră, Zamet îi făcu un semn lui Galaor.

Acest semn spunea:

— Va trebui să ne retragem cât mai curând posibil.

De asemenea, atunci când regele promise să-l spânzure pe Gaëtan şi să-l decapiteze pe Rémy, Galaor şi Zamet se îndreptară cu prudență spre uşă, lăsând-o pe frumoasa Gabrielle față-n față cu iubitul ei regal.

Ocazia de a vărsa un torent de lacrimi era prea bună pentru ca ducesa să o lase să-i scape.

— Da, spuse ea, în timp ce regele încerca să o consoleze cât mai bine, dacă au vrut să-mi ia viața este pentru că nu faceți nimic pentru mine şi nu vă respectați nicio promisiune.

În consecință, frumoasa Gabrielle îi demonstră regelui atât de bine că era în interesul său, al regatului, al fiului său, micuțul Cezar, ca ea să devină regina Franței, încât regele se lăsă convins şi, pentru a zecea oară, promise să grăbească divorțul lui cu Doamna Margareta.

O oră mai târziu, regele era la Luvru şi trimise după Aventure Bonhomet, celebrul lăcătuş de pe strada l'Arbre-Sec.

Dacă ne amintim scrisoarea scrisă de Nancy pentru regină, să nu uităm faptul că vechea cameristă spusese că regele îi co-

mandase lui Bonhomet o cheie pentru a deschide seiful misterios. Acest seif conținea, spunea ea, corespondența dintre Doamna Margareta şi vicontele de Turenne.

Bonhomet îi promisese să livreze cheia în termen de trei zile, şi regele, ieşind din camera doamnei Gabrielle, îşi aminti că cele trei zile trecuseră.

Deci, Bonhomet, chemat de rege, sosi cu faimoasa cheie.

Totuşi regele nu vru să deschidă seiful înainte de a vorbi cu Nancy care era singura de la Luvru ce îndrăznea să reprezinte interesele Doamnei Margareta.

Nancy sosi.

Regele îi făcu un semn lăcătuşului, care stătea deoparte, apoi o conduse pe Nancy lângă o fereastră şi îi spuse pe un ton sec:

— Vrei să pleci chiar astăzi la Dijon?

Nancy se uită la rege şi aşteptă.

— Există anumite lucruri care-mi provoacă dezgust, continuă regele.

— Ah! făcu Nancy.

— Şi aş prefera să-mi aduci consimțământul Doamnei Margareta în legătură cu divorțul nostru.

— Cum aşa? făcu Nancy, care luă un aer de ingenuă.

— Am cheia seifului.

— Bine!

— Şi sunt convins că acest seif conține unele documente care vor determina parlamentul să anuleze căsătoria mea.

— Parlamentul nu reprezintă biserica, spuse Nancy.

— Da, dar Papa va face ce-i va spune Parlamentul.

Nancy nu răspunse.

— Ți-am spus, continuă regele, această metodă îmi repugnă. Mi-ar fi plăcut mai mult ca, ajutată de elocvența ta, Doamna Margareta să evite orice scandal.

— Ar fi fost mai bine, într-adevăr, dar...

— Dar ce? întrebă Henric.

— Doamna Margareta este fiică de rege şi vrea să moară ca soție de rege.

Regele avu un acces de furie şi lovi cu piciorul în podea.

— Dacă este aşa, vom mai vedea.

Şi făcu să sune un clopot, care se afla la îndemâna sa.

La acel sunet, apăru pajul Olivier.

Cum era ora la care regele se trezea, în anticamere se aflau deja mulți seniori.

Regele îl întrebă pe un paj care este numele lor.

— În primul rând este ducele d'Épernon, răspunse acesta din urmă.

— Şi apoi?

— Domnul de Sully.

— După aceea?

— Domnul d'Estourbiac şi alți şase de acelaşi rang.

— Asta e bine. Spune-le tuturor să intre.

Pajul deschise cele două părți batante ale uşii şi gentilomii intrară.

— Domnilor, le spuse regele, voi deschide în fața domniilor voastre un seif în care sunt documente de cea mai mare importanță şi vreau ca existența acestor documente să poată fi constatată cu solemnitate.

Cu aceste cuvinte, regele deschise o uşă care ducea către o galerie misterioasă.

Pajul Olivier mergea înainte purtând o torță, deoarece galeria se afla în întuneric.

Nancy îl urma pe Bonhomet care avea cheia sa în mână.

Ceilalți veneau imediat în urma lor.

La ordinul regelui, Bonhomet introduse cheia în broască.

Cheia se răsuci. Uşa de fier se deschise, dezvăluind interiorul seifului.

Dar atunci regele scoase un strigăt de furie.

Seiful era absolut gol şi Nancy rămase impasibilă.

Capitolul XI

Celebrul bancher nu exagerase spunându-i lui Galaor în noaptea precedentă, că avea o

adevărată temniță în casa lui.

Această temniță era situată la treizeci sau patruzeci de metri în subteran, cu intrarea aflată în partea de jos a scării ce ducea la pivniță.

În acea epocă, fiecare gentilom de rang nu foarte înalt îşi aroga, pe proprietatea lui, dreptul de a-şi face singur dreptate.

Nu era vreun scutier care să nu aibă o spânzurătoare în partea de sus a crescătoriei sale de porumbei, niciun senior care să nu aibă o închisoare proprie.

Zamet nu era un gentilom, dar regele l-a înnobilat trimițându-i o scrisoare cu titlul de baron. A fost de ajuns ca acesta să pretindă să facă justiție.

Când şi-a construit hotelul, a vrut să aibă temnița lui.

Această celulă fusese deja folosită.

Domnului Zamet i-a trecut prin minte ideea de a închide aproape patruzeci şi opt de ore pe unul din feciorii săi de casă care-i furase un ac montat într-un diamant.

Astfel, Zamet fusese fericit să le arate drumul spre această temniță lui Galaor şi lui Fritz, care îl împingea înaintea lor pe Gaëtan cu mâinile la spate.

Această temniță, cu toate acestea, fusese construită în stilul celulelor din Vincennes.

Aerul intra printr-o răsuflătoare, pereții

boltiți erau umezi; puține paie serveau drept pat prizonierului, şi şobolanii mişunau.

În această mică temniță fu închis domnul Gaëtan.

Căpitanul, care nu se opri din tremurat timp de o oră, se dovedi a fi fericit că scăpase atât de ieftin.

În loc să-l ucidă, se limitaseră doar să-l închidă.

Este adevărat că puteau să-l judece şi apoi să-l spânzure.

Dar când îl vor judeca? Când îl vor spânzura?

Avea timpul înaintea lui, şi pentru un prizonier, timpul înseamnă speranță.

Lăsându-l singur, au avut omenia să-i dezlege mâinile.

Uşa era solidă, dotată cu un sistem de închidere bun, prevăzut cu un zăvor triplu; pereții erau groşi, astfel încât orice evadare era imposibilă.

După câteva ore, cineva i-a adus să mănânce.

Era un valet de-al lui Zamet, transformat în temnicer, care fu însărcinat cu această misiune.

Valetul era vorbăreț. Gaëtan, revenindu-şi din starea de teamă ce-l cuprinsese, îi puse întrebări, iar valetul îi răspunse la întrebările sale.

Un lucru îl preocupa pe Gaëtan:

— Ce s-a întâmplat cu Geronima?

Valetul îi povesti. Geronima era încă fără cunoştinţă, sub acţiunea narcoticului, şi fusese culcată în patul cameristei Gratienne. Dar regele spusese că ea urma să fie judecată la fel ca şi el, Gaëtan, şi a ordonat să fie adusă în simţiri cât mai repede.

Gaëtan avea o slabă speranţă – speranţa că mai devreme sau mai târziu Geronima va veni să împartă captivitatea cu el.

Câteva ore mai târziu, această speranţă i se îndeplini.

Într-adevăr, uşa temniţei se deschise şi acelaşi valet care acceptase rolul de temnicer, o împinse pe Geronima, care tremura şi plângea jalnic, pe paiele din temniţă unde zăcea domnul Gaëtan.

Cei doi iubiţi se aflau acum unul lângă celălalt.

Erau amândoi cuprinşi de o mare durere şi lacrimi, apoi, în cele din urmă, se calmară şi începură să-şi analizeze situaţia cu puţin sânge rece.

Geronima află de la Gaëtan că doamna ducesă de Beaufort voia capul lui şi al lui Rémy, dar în special al acestuia din urmă, care îi mărea cel mai mult furia din cauza relaţiei sale de rudenie cu Henriette d'Entrague, de care regele era îndrăgostit.

Deci, exista o şansă ca Gaëtan să fie grațiat de către judecători.

Cât despre ea, Geronima, el putea să întărească cele spuse de ea, pentru că ea susținuse că nu cunoştea proiectul lui Gaëtan şi afirmase că el a fost cel care a forțat-o să înghită conținutul carafei care conținea restul narcoticului, şi dacă ea ar reintra în serviciul doamnei Gabrielle, nu era nicio îndoială că ar putea obține în cele din urmă iertarea iubitului ei.

Cei doi îndrăgostiți petrecură împreună tot restul zilei; seara uşa celulei se deschise.

— Ni se va aduce mâncare, spuse Gaëtan.

Dar spre uimirea sa, în locul valetului, era însăşi Zamet cel care apăru în pragul uşii.

Zamet îi salută cu un zâmbet ironic şi ei îl întrebară dacă are noutăți să le spună.

Gaëtan căzu în genunchi şi îi ceru iertare.

— Oh! nici vorbă, spuse Zamet, vei fi spânzurat, dragă domnule, şi asta se va întâmpla în câteva zile deoarece Parlamentul se va întruni mâine pentru a te judeca; dar doamna Gabrielle este o femeie ce ține la obiceiurile sale, şi nu se poate lipsi de Geronima pentru mult timp.

Şi se adresă italiencei:

— Haide, gitano spuse el, urmează-mă. Doamna de Beaufort vrea să-i ghiceşti viitorul...

Geronima şi Gaëtan schimbară o privire plină de subînțeles.

Într-adevăr, doamna ducesă de Beaufort se supunea acestei tiranii care se numeşte obişnuință.

După ce aflase adevărul, la început, simțise o furie aprigă împotriva Geronimei, pe care Galaor o acuzase de complicitate cu Gaëtan, şi care o convinsese, în ciuda tăgăduirilor italiencei, ca aceasta să fie aruncată în aceeaşi temniță cu iubitul ei – ducesa, după cum v-am spus, a observat, chiar în aceeaşi seară, că Geronima îi lipsea.

Gratienne îndrăznise să recunoască adevărul referitor la Geronima, cu voce tare, dar Gabrielle îi închise gura cu aceste cuvinte:

— Vreau să ştiu, spuse ea, dacă regele îşi va ține promisiunile şi dacă voi fi regină.

— Geronima nu poate şti mai multe decât dumneavoastră, spuse Gratienne.

— Ba da, prin intermediul cărților sale, ea poate citi viitorul.

Gratienne, care era puțin cam naivă, ridică din umeri.

Gabrielle continuă:

— Vreau să o aduceți pe Geronima.

— Dar, doamnă, ea este în închisoare.

— Ei bine! Scoateți-o de acolo.

Ducesa era de obicei destul de arogantă: atunci când dădea ordine, acestea trebuiau

să fie duse la îndeplinire.

Gratienne plecă, din dorința ducesei, să-l găsească pe Zamet, de care depindea acum libertatea Geronimei.

Zamet reacționă violent la început, dar, până la urmă cedă, cu condiția ca Geronima, după întâlnirea cu ducesa, să se întoarcă în celula sa.

Gratienne îi aduse stăpânei ei răspunsul bancherului şi doamna Gabrielle îl acceptă.

Zamet, aşa cum am văzut, coborî în temnița în care Geronima şi Gaëtan erau închişi şi se întoarse cu italianca.

Aceasta îşi scoase cărțile de tarot şi, ca şi cum nimic nu se întâmplase, începu treaba sa de zi cu zi.

— Voi fi regină? o întrebă Gabrielle.

— Da, spuse Geronima.

— Când?

— Într-o lună.

— Mi-ai spus deja acest lucru, continuă ducesa, şi totuşi aproape că eram să mor.

— Predicția mea este dovada nevinovăției mele, spuse Geronima.

— Cum aşa? făcu Gratienne, care nu părăsise camera ducesei.

Geronima îi aruncă o privire înveninată.

Apoi se întoarse spre ducesă:

— Dacă aş fi fost complicea lui Gaëtan, n-aş fi prezis că veți fi regină, în ciuda unui mare

pericol care vă ameninţa.

— Ah! ai văzut acest pericol în cărţile tale?

— Da, doamnă.

Gratienne zâmbi dispreţuitor, dar Geronima părea să n-o fi observat; ea continua să etaleze cărţile sale de tarot.

Dintr-o dată ea scoase un strigăt.

— Ce este? întrebă ducesa cu nelinişte.

— Văd o carte rea care prezice un necaz, doamnă, continuă italianca.

— O carte rea?

— Da.

— Şi, ce înseamnă?

— Că un eveniment care se pregăteşte v-ar putea aduce ghinion.

— Şi mă va împiedica să devin regină?

— Da, doamnă.

— Şi care este acest eveniment? întrebă ducesa, palidă şi tremurând.

— Moartea unui om.

— Şi... acest om?

— Nu-i ştiu numele.

Dar Gratienne izbucni într-un râs zgomotos.

— Ah! doamnă ducesă, spuse ea, dacă o credeţi pe această ţigancă, ea vă va spune mult mai multe.

— Doamnă, spuse Geronima care îşi luă un ton inspirat, n-o ascultaţi pe această femeie; ea nu ştie ca mine să ghicească viitorul.

— Cine este acest om care trebuie să moară şi a cărui moarte îmi va purta ghinion, repetă ducesa tremurând.

— Nu ştiu, spuse Geronima.

— Uită-te mai bine.

Italianca începu să etaleze şi să întoarcă din nou cărţile:

— Îl văd, spuse ea, dar nu-i văd faţa.

— Ah!

Gratienne începu să râdă:

— Şi eu îl văd, spuse ea.

Geronima îi aruncă din nou o privire ca de viperă.

— Ah! îl vezi? întrebă ea.

— Îi ştiu chiar şi numele, continuă Gratienne.

— Vorbeşte! spuse ducesa, a cărei faţă se încărcă de sudoare.

— Şi, continuă Gratienne pe un ton batjocoritor, depinde doar de dumneavoastră, doamnă, să împiedicaţi moartea sa.

— Într-adevăr!

— Şi să eliminaţi, în consecinţă, nenorocirea care vă ameninţă.

— Numele lui? numele lui? strigă Gabrielle.

— Cum! spuse Gratienne, nu l-aţi ghicit, doamnă?

— Nu.

— Acesta este domnul Gaëtan, care urmează să fie spânzurat în două zile.

Geronima deveni palidă şi dacă privirea înflăcărată pe care o aruncă spre Gratienne ar fi fost otrăvită, Gratienne ar fi murit pe loc.

Frumoasa Gabrielle avu o scânteiere de raţiune şi un zâmbet îi apăru pe buze.

— Spui adevărul, Gratienne, spuse ea, şi cred că fata asta îşi bate joc de mine.

În acest moment Zamet intră.

— Dragul meu Zamet, încheie Gabrielle, v-o predau pe Geronima; faceţi ce vreţi cu ea!

Italianca îl urmă pe Zamet, cu capul ridicat, dar, în momentul în care ieşi, aruncă asupra doamnei Gabrielle o privire plină de ură.

— Doamnă, spuse Gratienne, care surprinse această privire, aveţi grijă, femeia aceasta mă sperie!

Geronima fu apoi condusă din nou în temniţa lui Gaëtan.

Acesta avu o izbucnire de bucurie la vederea ei.

Bucurie egoistă, totuşi, pentru că dacă Geronima revenise în închisoare, acest fapt dovedea că nu reintrase în favoarea doamnei de Beaufort.

Când uşa se închise şi rămaseră singuri, italianca îl îmbrăţişă.

— Cred că te voi salva! spuse ea.

Şi ea îi povesti despre discuţia cu doamna Gabrielle şi despre teama pe care o sădise, într-un mod ingenios, în acest suflet superstiţ-

țios.

— Crezi deci, o întrebă Gaëtan, că ducesa te va chema din nou?

— Sunt sigură.

— Şi vei reuşi să o convingi că moartea mea poate să-i poarte ghinion?

— Da, desigur.

Gaëtan clătină din cap.

— Să zicem că o vei convinge pe ducesă, spuse el, dar dacă regele nu va fi de acord să mă grațieze?

— Regele va face tot ceea ce va dori doamna Gabrielle.

— Dar Zamet va face un adevărat tam-tam dacă nu voi fi spânzurat.

— Zamet nu este mai puternic decât regele.

— Te înşeli.

— Oh!

— Zamet este bogat; regele are tot timpul nevoie de bani. Bancherul îl va împrumuta pe rege cu douăzeci sau treizeci de mii de scuzi în schimbul capului meu.

— Ah! spuse Geronima, dacă acest lucru se va întâmpla, ducesa va muri de mâna mea.

— Ai ucide-o?

— Mă mai întrebi?

— Cum?

— I-aş înfige stiletul meu în inimă, spuse răzbunătoarea italiancă.

— Nu se ucide totuşi cu un pumnal.

— O voi ucide.

— Am un mod mai sigur să ți-l indic, continuă Gaëtan.

— Care dintre ele?

— Ştii unde este casa mea?

— Da, pe strada Grand-Hurleur.

— Dar numai dacă vreodată vei fi liberă.

— Bine!

— Vei găsi, în singurul cufăr în care îmi păstrez hainele, o micuță casetă din fildeş alb care conține un unguent alb, ce seamănă cu untura. Vei lua această casetă.

— După aceea?

— În ziua în care vei dori să o ucizi pe ducesă, înainte cu câteva ore, vei unge cu această pomadă lama unui cuțit.

— Ah!

— Apoi, te vei asigura că ducesa va tăia cu acest cuțit fie un fruct, fie un aliment pe care-l va duce la buze.

— Şi ea va muri?

— În câteva ore, şi nimeni nu s-ar putea gândi să te învinuiască de moartea sa.

— Dar nu-ți face griji, spuse Geronima, vei fi grațiat.

. . . . . .

Douăzeci şi patru de ore trecură.

Li se aduse de mâncare celor doi deținuți, iar a doua zi, la aceeaşi oră, Zamet reapăru.

Bancherul cedase din nou în fața obsesiei ducesei care ceru pe un ton ridicat ca Geronima să-i dea în cărți.

— Ți-am spus eu, murmură țiganca la urechea lui Gaëtan.

Şi ea îl urmă pe Zamet.

De data aceasta doamna Gabrielle îi îndepărtă pe bancher şi pe Gratienne; aceasta voia să fie singură cu Geronima şi se închise în camera ei împreună cu ea.

Geronima îşi scoase cărțile, îşi reluă atitudinea sa plină de mister şi începu să descifreze viitorul cel mai frumos.

— Îl vezi iarăşi pe acest om? întrebă superstițioasa ducesă.

— Da, doamnă.

— Şi acest om este Gaëtan?

— Nu ştiu.

— Micuțo, spuse Gabrielle, punând o mână pe umărul Geronimei, dacă mă înşeli, dacă ai recurs la această metodă pentru a salva viața iubitului tău, greşeşti, pentru că eu îl voi cruța, dacă voi considera că este un lucru bun.

Geronima nu se încruntă.

— Doamnă, spuse ea, vă jur că nu văd fața acestui om, şi nu pot şti dacă e vorba de Gaëtan.

— Dar atunci, ce vezi?

— Un om care va fi spânzurat.

— Ah!

— Şi acest om întinde mâna spre dumneavoastră cu un gest ameninţător.

— Cerule! făcu Gabrielle cu teamă. Şi mă asiguri că acest om nu e Gaëtan?

— Nu ştiu, doamnă; există, v-am mai spus, între mine şi el un nor, care mă împiedică să-i văd faţa.

— Poate că-l vei vedea mâine?

— Este probabil, pentru că astăzi ceaţa ce-l înconjoară este deja mai subţire ca cea de ieri.

Doamna Gabrielle o chestionă mult pe Geronima, dar în zadar; inteligenta şi prudenta ţigancă se rezumă la indicii vagi, continuând să afirme că exista o spânzurătoare între doamna Gabrielle şi tron.

— Micuţo, spuse ducesa, regele trebuie să vină să mă vadă în seara asta. Voi încerca să-l conving să vă graţieze pe tine şi pe iubitul tău şi aceasta să fie ultima noapte pe care o vei petrece în temniţa lui Zamet.

Geronima îşi ascunse bucuria.

— Doamnă, spuse ea, Gaëtan este vinovat, dar eu sunt nevinovată. Totuşi, în ciuda crimei lui, cum îl iubesc în continuare pe acest mizerabil, aş fi plănuit să împart captivitatea cu el.

— Adevărat? făcu Gabrielle, nu ai fost complicea lui?

— Să mor pe loc dacă v-am minţit! spuse ţi-

ganca, neavând teamă de un jurământ fals.

— Te cred, spuse ducesa.

În acel moment se auzi o bătaie la uşă şi regele intră.

Văzând-o pe țigancă, Henric făcu un gest de enervare:

— Iarăşi o văd pe această țigancă aici! spuse el.

Şi el îl strigă pe Zamet, care veni imediat.

— Du-o înapoi la închisoare pe această mizerabilă şi să n-o mai văd vreodată, spuse el.

Geronima îl urmă pe Zamet; dar ea plecă însoțită de un zâmbet al doamnei Gabrielle.

Acest zâmbet părea să-i promită grațierea lui Gaëtan.

Într-adevăr, imediat ce Gabrielle rămase singură cu regele, ea începu să plângă.

Capitolul XII

Orice bărbat, fie el chiar şi rege, are punctul său slab, o zonă lipsită de armură, aşa cum se spune.

Această slăbiciune, pentru regele Henric, era o aversiune bine determinată pentru lacrimi.

Când vedea o femeie plângând, se simțea neputincios şi orice mânie dispărea.

Doamna Gabrielle folosise din plin acest mod de a-l convinge.

Regele, văzând-o plângând, căzu în genunchi şi îi spuse:

— Dar ce aveți, draga mea?

— Sunt cea mai nefericită femeie, răspunse Gabrielle.

— De ce?

— Pentru că o nenorocire cumplită mă amenință.

— Geronima v-a vorbit despre asta?

— Da.

— Ei bine! nu vă faceți griji, spuse Henric râzând, Geronima, nu mai mult decât mine, nu ştie să ghicească viitorul.

Gabrielle dădu din cap.

— Nu credeți în cărțile de tarot? întrebă ea.

— Bineînțeles că nu.

— În schimb, eu cred.

— Cărțile Geronimei, dacă sunt atât de clarvăzătoare, continuă regele cu un dram de ironie, ar fi putut să vă arate, în urmă cu două zile, pericolul de care aveți de gând să fugiți.

Gabrielle ridică din umeri.

— Din moment ce acest pericol a fost evitat, cărțile nu puteau să îl prevadă!

— Atunci, pericolul care vă amenință este sigur?

— Da, Sire.

— Nimic nu l-ar putea înlătura?

— Doar un singur lucru.

— Ah!

Şi regele începu să râdă:

— Cred că ştiu despre ce este vorba, spuse el. Gratienne mi-a povestit mai devreme.

Gabrielle îl privi pe rege cu nerăbdare.

Regele continuă:

— Se pare că un om care ar trebui să fie spânzurat, vă va aduce ghinion.

— Vai! murmură ducesa, care îşi dublă porția de lacrimi.

— Şi acest om, se subînțelege, este domnul Gaëtan, iubitul Geronimei?

— Nu ştiu.

— Bine! Eu ştiu şi acest amănunt. O ceață s-a aşezat între cărțile de tarot şi acest om, nu-i aşa? Încă un detaliu pe care mi l-a descris Gratienne. Mâine ceața va dispărea şi spânzuratul va apărea în chipul domnului Gaëtan. Este foarte ingenios, termină regele, râzând din toată inima.

Dar cum Gabrielle continua să plângă:

— Draga mea, spuse Henric, Dumnezeu mi-e martor că vreau să-ți fac pe plac, dar mi-am dat deja cuvântul lui Zamet.

— Ca Gaëtan să fie spânzurat?

— Da.

Gabrielle nu se mai oprea din plâns şi începu să strige.

Văzând-o şi auzind-o, regele îşi pierdu răbdarea şi începu să se înfurie.

— *Ventre-saint-gris!* strigă el, femeile te înnebunesc dacă nu eşti atent!

Şi spunând acestea, se repezi spre uşă şi ţâşni afară cu urechile astupate pentru a nu auzi ţipetele ducesei.

În anticameră îl întâlni pe Galaor.

Galaor îl însoţise acasă la Zamet; dar ca un curtean care-şi cunoaşte *meseria*, îl lăsă pe rege să intre singur la doamna Gabrielle.

Regele îl luă de braţ şi îi spuse:

— Haide, să plecăm de aici, mă sufoc de furie.

Galaor nu răspunse, dar îl urmă pe rege.

Ei ajunseră la scara principală şi coborâră în curtea hotelului.

Aici, aerul proaspăt îi făcu bine regelui.

El îl privi pe Galaor şi îi spuse:

— Sunt, într-adevăr, un rege nefericit, sărmanul meu prieten.

— Cum aşa, Sire?

— Sunt între Zamet, căruia i-am dat cuvântul meu, şi Gabrielle, care vrea să-mi retrag promisiunea.

— Sire, spuse Galaor cu acel zâmbet fin care amintea de acela al regelui Henric în tinereţe, uneori, sunt un om care ştie să dea un sfat.

— Ah! Serios?

— Majestatea Voastră ar vrea să-mi spună ce i-a promis lui Zamet?

— E destul de simplu: i-am promis lui Zamet că italianul va fi spânzurat.

— Gaëtan?

— Da. Şi doamna Gabrielle susține, după cum i-a fost prezis în cărți de către Geronima că, dacă Gaëtan va fi spânzurat, acest lucru îi va purta ghinion.

Galaor continua să zâmbească.

— Există o cale de a rezolva această problemă, spuse el.

— Cum?

— Dacă Majestatea Voastră este de acord cu mine, doamna Gabrielle şi Zamet vor fi satisfăcuți amândoi.

— Să vedem? spuse regele.

— Întocmai, spuse Galaor, iată-l pe domnul Zamet care tocmai traversează curtea. Chemați-l.

— Zamet! strigă regele.

Bancherul se apropie cu capul descoperit.

— Domnule Zamet, spuse Galaor, insistați ca domnul Gaëtan să fie spânzurat?

— Dacă insist?! răspunse Zamet. Gândiți-vă, dragă seniore, că dacă regele îl va grația pe acest mizerabil, el ar reîncepe din prima zi criminalele sale tentative.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Galaor, dar doamna Gabrielle…

— Doamna Gabrielle crede tot ce-i spune această țigancă, Geronima. Dar noi ştim bine,

noi care suntem oameni în toată firea, că aceste cărți nu înseamnă nimic.

— Cu toate acestea, doamna Gabrielle plânge...

— Ca o fântână, spuse regele.

— Regele mi-a dat cuvântul său, spuse Zamet.

— Fie, dar țineți morțiş ca Gaëtan să fie spânzurat?

— Cu tot dinadinsul.

— Cu toate acestea, este posibil ca el să fie gentilom.

— Ei bine!

— În acest caz, poate fi decapitat...

— Oh! modul în care va muri îmi este indiferent.

— Şi doamna Gabrielle nu ar mai avea nimic de spus.

— *Ventre-saint-gris!* strigă regele lovindu-l prieteneşte pe Galaor pe umăr, eşti un băiat inteligent, amice!

— Am cu cine să semăn, răspunse Galaor cu modestie, care realiza din ce în ce mai mult faptul că regele nu era străin de originea sa.

Şi el trase din punga sa micuțul carnețel pe care Idoline i-l dăduse în aceeaşi dimineață.

Regele se uită la Galaor neştiind ce voia să facă cu acest carnețel.

Galaor îi spuse:

— Sire, dacă domnul Zamet este atent, vă

jur că doamna Gabrielle se va înveseli în zece minute.

— Cum aşa? întrebă regele.

— Ce trebuie să fac? întrebă Zamet.

Galaor rupse o foaie din carnețel şi întinse spre rege un condei, spunând:

— Majestatea Voastră să binevoiască a-i scrie doamnei ducese de Beaufort că Gaëtan nu va fi spânzurat.

— Doar atât? spuse regele.

— Doar atât.

— Dar… eu?… făcu Zamet.

— Aşteptați, spuse Galaor, veți vedea.

Regele scrise:

„Draga mea,

Frumoşii tăi ochi plini de lacrimi m-au convins; nu există nimic, draga mea, ce ți-aş putea refuza.

Acest netrebnic Gaëtan nu va fi spânzurat.”

Regele-i citi aceste trei rânduri lui Galaor.

— Perfect! spuse acesta.

— Asta e tot?

— Nu, spuse Galaor, am auzit că Majestatea Voastră vrea să hăituiască un cerb la Fontainebleau.

— E adevărat.

— Ei bine! Aş prefera ca Majestatea Voastră să meargă mâine la vânătoare.

— De ce?

— Pentru unicul scop de a nu o revedea pe doamna Gabrielle timp de trei sau patru zile.

— Cum?

— Şi de a evita astfel ca ea să ceară grațierea lui Gaëtan.

— Ai dreptate, spuse regele.

Şi el adăugă în scrisoare aceste rânduri:

„Draga mea, nu te voi putea revedea înainte de duminica viitoare, ziua de Paşti, deoarece am de gând să merg la Fontainebleau pentru a-mi îndeplini îndatoririle, şi vă sfătuiesc să mergeți la Paris, în parohia Saint-Germain l'Auxerrois, care este, după cum bănuiesc, un loc pe care-l îndrăgiți foarte mult.

Henric."

— Bun! spuse Zamet, încep să înțeleg.

Regele îndoi scrisoarea.

Galaor o luă şi i-o dădu lui Zamet.

— În ceea ce vă priveşte, dragă domnule Zamet, spuse el, vă sfătuiesc să duceți chiar dumneavoastră acest bilet doamnei ducese de Beaufort.

— Foarte bine, spuse Zamet făcând o plecăciune.

— Poate că ducesa vă va cere ca Gaëtan să fie pus în libertate.

— Oh! oh! făcu Zamet încruntându-se.

— Dar, continuă Galaor, îi veți răspunde că acest lucru este imposibil, ştiind că regele vrea ca Gaëtan să fie judecat şi condamnat; şi puteți să garantați, prin prezența dumneavoastră, că regele îşi va ține promisiunea şi că Gaëtan nu va fi spânzurat.

Zamet făcu din nou un semn care semnifica faptul că a înțeles perfect.

— Acum, încheie Galaor, fiți atent la ceea ce vă voi spune, domnule Zamet. Dacă o veți lăsa pe doamna Gabrielle să ghicească faptul că Gaëtan va fi decapitat, ea o va anunța pe Geronima. Cărțile acesteia îi vor prezice lucrurile cele mai sinistre...

— Mă îndoiesc, spuse Zamet.

— Şi un nou potop de lacrimi al doamnei de Beaufort, care va face o călătorie expresă la Fontainebleau, va sfârşi prin a-l salva pe Gaëtan.

— Fiți liniştit, spuse Zamet, voi fi tăcut şi impasibil.

Regele îl prinse pe Galaor de mână:

— Să mergem, spuse el, trebuie să mă întorc la Luvru, deoarece domnul de Sully are treabă cu mine.

Şi regele, care avea caleaşca la poartă, îi făcu semn lui Galaor să urce şi îl concedie pe Zamet cu un gest prietenos, care se îndepărtă pentru a se achita de misiunea sa.

În mai puțin de un sfert de oră, caleaşca re-

gelui intră în curtea Luvrului şi regele se îndreptă spre cabinetul său, zicând:

— Sigur sunt în întârziere şi Sully mă va certa.

Domnul de Sully nu venise. Totuşi era ora nouă seara, şi la nouă fix, în fiecare zi, domnul de Sully sosea cu un teanc de documente sub braț.

Un paj pe care-l chemă regele îi explică acest mister.

Domnul Sully era bolnav. El îl implora pe rege să îl scuze.

— Bietul Sully, spuse regele, îmi pare rău să ştiu că e bolnav, dar, pe de altă parte, nu-mi pare rău că mă voi duce la culcare mai devreme în această seară, deoarece lacrimile doamnei Gabrielle mi-au dat o durere de cap violentă. Bună seara, Galaor.

Galaor făcuse un pas înapoi, când pajul de serviciu prezentă o scrisoare pentru rege.

— Ce este asta? spuse regele.

— O scrisoare adusă de către un necunoscut, care a insistat foarte mult ca aceasta să-i fie dată regelui imediat.

Henric deschise scrisoarea şi tresări.

Dacă adresa era scrisă de o mână necunoscută regelui, scrisul din conținutul biletului îi era, cu toate acestea, familiar.

Un nume se distingea sub ultimul rând: *Henriette*.

Regelui îi trecu prin minte să arunce scrisoarea în foc, fără a o citi. Dar inima începu să-i bată puternic în acel moment, iar tentația fu prea puternică.

El citi:

„Sire,

Sunt disperată şi vreau să mor. Sunt două zile de când vă aştept la ora obişnuită şi nu aţi venit.

Vai! Acum ştiu de ce.

Un mizerabil, care poartă numele tatălui meu, a vrut să comită una dintre cele mai grave crime.

Mă cutremur, gândindu-mă că Majestatea Voastră ar putea să creadă că sunt complicea lui.

Sire, în genunchi, în numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, care doreşte să vă păstraţi coroana, vă rog să veniţi să mă vedeţi pentru ultima dată.

Henriette.”

Regele îşi trecu mâna peste frunte. Apoi, el înmână scrisoarea lui Galaor.

— Ce ai face în locul meu? îl întrebă el.

— Eu, spuse Galaor, m-aş duce la culcare şi aş dormi până mâine.

— Şi mâine?

— Mâine aş merge la Fontainebleau.

— Fără să o revăd?

— Da, Sire.

Regele îl privi pe Galaor:

— Este clar, spuse el, nu eşti îndrăgostit.

— Da, acesta este motivul pentru care văd atât de limpede, răspunse Galaor pe un ton impertinent.

Acest lucru nu-l împiedică pe rege să-şi ia toca, sabia şi haina.

Regele ar fi avut o dorință puternică de a se înfuria pe francheţea lui Galaor, dar îşi aminti faptul că atunci când era de vârsta gasconului, el nu se tocmea în ceea ce priveşte adevărul cu cei care-i cereau părerea şi, întorcându-se spre el:

— Vrei să mă însoţeşti din nou?

— Oh! din toată inima, spuse Galaor. Cu atât mai bine...

— Cu atât mai bine? spuse regele.

— Cu atât mai bine cu cât aş putea fi de folos Majestății Voastre.

— Cum adică, dragul meu?

— Dacă Majestatea Voastră ar fi prea credul, de exemplu.

— Prea credul!

— Şi dacă ar fi tentat să creadă că doamna Henriette este complet nevinovată.

— Crezi că ea a fost complicele acestui mizerabil Rémy?

— Nu cred, Sire, sunt sigur.

— Ah!

— Şi dacă Majestatea Voastră va binevoi să-mi permită, vă voi dovedi.

— Ei bine! spuse regele, pentru care tentația de a o vedea pe Henriette d'Entragues era prea puternică pentru a rezista, îmi vei povesti pe drum.

— De ce nu acum? făcu Galaor, sperând totuşi să-l determine pe rege să rămână.

— Pentru că pereții au urechi.

Galaor îşi lăsă capul în jos şi îl urmă pe rege.

Ei ieşiră din nou din Luvru, nu pe poarta principală şi pe scara de onoare, lucru care ar fi produs rumoare în tot palatul, ci printr-un coridor obscur, folosind o micuță scară şi poterna, atât de dragă răposatei Doamne Catherine.

Când ajunseră la malul apei, regele fluieră.

Acesta era semnalul convenit de-a lungul timpului cu tânărul d'Estourbiac care, în fiecare noapte, se transforma în barcagiu.

Dar, cum în timpul ultimelor două nopți, d'Estourbiac îl aşteptase în zadar pe rege, în acea noapte acesta nu era la postul său.

— Dumnezeu s-a implicat, Sire, spuse Galaor. El nu vrea ca Majestatea Voastră să meargă acasă la doamna Henriette.

— *Ventre-saint-gris!* Nu-mi pasă, răspunse regele. Vino, vom face un ocol pe la podul

Change.

Galaor oftă şi tăcu.

Regele îl luă de braț şi începu să meargă într-un ritm alert.

Ajunseră la podul Change şi Galaor abia mai respira:

— Ah, aşa! spuse regele, nu pretindeai chiar tu mai devreme că doamna Henriette a fost complicea vărului său?

— Da, Sire.

— Susțineai sus şi tare chiar că poți dovedi această complicitate.

— Da, Sire.

— Ei bine! Vorbeşte.

— Oh! Nu merită, spuse Galaor cu răceală.

— Cum aşa?

— Majestatea Voastră nu m-ar crede.

— De ce, dacă vei spune adevărul?

Galaor ridică din umeri.

— Dar vorbeşte odată, spuse regele.

— Majestatea Voastră vrea cu orice preț?

— Fără nicio îndoială.

— Fie, spuse Galaor. Atunci, îl rog pe rege să-şi adune amintirile.

— Să vedem?

— Cine a descoperit complotul urzit împotriva lui Zamet şi a doamnei Gabrielle?

— Tu.

— Cum l-am descoperit?

— Pe legea mea, spuse regele, habar n-am.

— Ei bine! îi voi spune Majestății Voastre. Acum două nopți, fugind din Luvru pentru a evita să fiu spânzurat de către Fritz, am trecut, aşa cum am trecut în această seară pe podul de la Change.

— Foarte bine.

— Doi bărbați s-au ciocnit de mine, o ceartă a început. Împreună am coborât sub pod, eu am scos sabia din teacă, dar unul dintre aceşti bărbați mi-a înfipt spada în umăr....

— Bine!

— Am căzut inconştient. Adversarii mei s-au consultat şi unul din ei a dat comanda să fiu transportat undeva.

— Ah!

— Acest adversar era Rémy.

— Da, ştiu asta.

— Ştiți unde m-au dus?

— Nu.

— Acasă la doamna Henriette.

— Şi ce ai aflat?

— Despre complot, Sire, pe care Rémy i l-a descris în detaliu verişoarei sale.

— De față cu tine?

— Nu. Dar am tras cu urechea la o uşă.

— Oh! Este posibil? spuse regele care dădu din cap cu un aer de neîncredere.

— Majestatea Voastră vrea dovada?

— Vorbeşte.

— După plecarea lui Rémy, Majestatea

Voastră a sosit.

Regele tresări.

— Ah! Ai aflat şi asta? întrebă el.

— Veți vedea, Sire, că doamna Henriette ştia că doamna Gabrielle urma să fie arsă de vie noaptea următoare.

— Tot ce spui este strict logic, murmură regele, pe un ton enervat, în timp ce ajunseră pe strada Saint-André-des-Arts.

— Deci, continuă Galaor, care spera încă într-o victorie, dacă aş fi rege...

— Ce ai face?

— M-aş întoarce la Luvru.

— Nu, Dumnezeule! spuse Henric.

— Majestatea Voastră vrea să meargă acasă la doamna Henriette?

— Da, pentru a-i reproşa perfidia sa.

Galaor dădu din cap. Apoi spuse:

— Voi participa la această întâlnire?

— Nu. Mă vei aştepta în stradă.

Galaor oftă.

— De ce te temi? spuse regele.

— Oh! de nimic, spuse Galaor.

Şi el recăzu în tăcere.

Între timp ajunseră la uşa hotelului d'Entrague.

O silueta de femeie se arătă în spatele perdelelor unei ferestre.

Era *ea*, fără îndoială.

— Oh! femeile! murmură regele, câtă pre-

făcătorie!

Şi ridică ciocanul pentru a bate la uşă.

Galaor se aşeză pe o piatră din apropiere şi, în timp ce uşa se deschise şi apoi se închise după rege, gasconul îşi spuse:

— Cred că doamna Nancy avea dreptate. Am greşit că m-am amestecat unde nu-mi fierbe oala. Doamna Henriette îi va dovedi regelui, clar ca lumina zilei, că nu sunt decât un intrigant şi un impostor.

Capitolul XIII

Trecură două ore.

După ce rămase aşezat mult timp pe o bornă de piatră, Galaor începu să măsoare răscrucea în lung şi în lat.

Se făcuse frig şi gasconul îşi sufla în palme pentru a se încălzi.

„Galaor, prietene, îşi spuse el, îți garantez că dacă doamna Nancy ar fi fost aici, ea ți-ar fi dat un sfat bun. Un sfat care ți-ar fi indicat să-ți iei tălpăşița şi să te duci oriunde în altă parte decât la Luvru. Iată, sunt două ore de când regele este la doamna Henriette... Nu stai, de obicei, două ore acasă la o femeie dacă ai numai reproşuri să-i faci, doar dacă aceste reproşuri nu sunt urmate de o reconciliere. Totuşi, nu trebuie să pleci, pentru că eşti curajos şi nu ți-e teamă de nimic, şi pen-

tru că deja ai riscat să fii spânzurat, nu văd ce anume ți-ar putea înrăutăți situația."

Şi Galaor rămase în aşteptare.

În cele din urmă, uşa hotelului se deschise şi regele reapăru.

Galaor se aşează din nou pe bornă şi aşteptă ca regele să vină la el.

Regele era radios.

Avea o privire jovială, un zâmbet înfloritor, ceva anume care-i întinerea înfățişarea.

Nu mai fusese văzut altfel din seara unei bătălii încununate cu victorie.

„Hm! gândi Galaor, doamna Henriette şi-a făcut foarte bine treaba; nu voi mai fi de folos, aşa că sunt numai bun de aruncat la câini."

— Vino, îi spuse regele pe un ton puțin ironic.

Galaor porni în urma augustului său companion, fără să spună vreun cuvânt.

Această tăcere îl obosea pe rege, care se simțea tânăr ca la cincisprezece ani.

— Ei bine! spuse el, nu mă întrebi ce s-a întâmplat?

— Bănuiesc, Sire.

— Da? atunci, spune.

— Doamna Henriette v-a spus că nu a ştiut niciun cuvânt despre conspirație?

— Te înşeli.

— Într-adevăr?

— Ea chiar a recunoscut că ştia totul.

— Ei, nu-mi vine să cred, Sire!

— Dar acest fapt nu a împiedicat-o să fie un înger.

— Cred, şi Dumnezeu să mă ierte, spuse Galaor pe un ton ironic, că Majestatea Voastră, îşi pierde timpul, compunând enigme şi mistere, cu intenția de a le prezenta într-o zi confraților de la Passion.

— Galaor, prietene, răspunse regele, care nici măcar nu-şi încruntă sprâncenele, sunt într-o prea bună dispoziție pentru a mă supăra pe glumele tale gascone.

Galaor se înclină.

— Dar îți voi dovedi la rândul meu că doamna Henriette este un înger.

— Chiar m-ați făcut curios, spuse Galaor.

— Tu nu ştii că, în timp ce eu eram înnebunit după Henriette, ea era logodită cu vărul ei, Rémy.

— Ştiu asta, Sire.

— Acest Rémy este un mizerabil fără credință, fără lege.

— Este şi părerea mea, Sire.

— Imaginează-ți că Henriette a avut o teamă ascunsă. El o amenințase că o omoară.

— Bun!

— Şi acum două nopți, după ce i-a dezvăluit complotul, el s-a ascuns împreună cu Maurevers, complicele său, într-o cameră

alăturată, amenințând-o pe verişoara sa că o va înjunghia dacă ea m-ar fi avertizat în legătură cu pericolul ce o pândea pe Gabrielle.

— Perfect! adăugă Galaor.

— Cu toate că sunt regele Henric învingătorul, continuă regele, când am o aventură galantă, nu am la îndemână decât o spadă prea subțire ca să mă apăr împotriva a doi asasini. Deci, dacă Henriette nu a spus nimic, acest lucru s-a datorat faptului că ea tremura pentru viața mea.

Şi justificând astfel comportamentul doamnei inimii sale, Henric aşteptă o nouă obiecție din partea lui Galaor.

— Ei bine! spuse regele, ce părere ai despre asta?

— Am aceeaşi părere ca şi Majestatea Voastră, spuse Galaor.

— Serios?

— Doamna Henriette este un înger.

— Nu-i aşa?

— Şi Majestatea Voastră are multe motive să o iubească din toată inima. De asemenea...

Galaor se opri.

— Ei bine? spuse regele.

— Am luat o decizie, Sire.

— Care?

— Aceea de a pleca să-mi caut norocul oriunde în altă parte decât la Curtea Franței.

— Şi, de ce, dragul meu?

— Pentru că doamna Henriette, care a dovedit astăzi Majestății Voastre că este un înger, mâine va dovedi că sunt cel mai mare caraghios şi, pur şi simplu, voi distra mulțimea stând la capătul frânghiei unei spânzurători din piața Grève.

— Tu te înşeli, dragul meu.

— Haida-de! făcu Galaor, chiar credeți, Sire?

— Bineînțeles! Pentru că doamna Henriette te ştie drept unul dintre cei mai loiali dintre gentilomi.

— Într-adevăr?

— Ea chiar m-a însărcinat să-ți transmit toată admirația sa pentru frumoasa ta conduită.

— Pe naiba! făcu Galaor.

— Şi am fost de acord să te iau cu mine mâine când voi lua cina la ea acasă.

Galaor nu-i răspunse regelui, dar îşi spuse în sinea lui:

„Galaor, prietene, când regele va dormi, ai face bine să pleci de la Luvru şi să pui, înainte de venirea zilei, zece leghe între Paris şi tine. Prietenia doamnei Henriette este mai periculoasă decât ura sa.”

Ei reveniră la Luvru.

Regele era atât de bucuros încât fredonase pe tot parcursul drumului.

După ce ajunseră la poternă şi urcară micu-

ța scară, regele întinse mâna spre Galaor şi-i spuse:

— Bună seara, spuse el. Pe mâine.

— Adio, Sire, spuse Galaor.

Avu o dorință puternică de a se întoarce din drumul său şi de a ieşi din Luvru imediat şi de a nu se mai întoarce.

Dar o amintire îi trecu prin minte:

„La naiba! îşi spuse el, dar nu pot pleca fără să-mi iau rămas bun de la Idoline."

Şi urcă fără să facă zgomot la etajul superior, unde se găsea camera frumoasei cameriste.

Galaor îi făcuse regelui o morală zdravănă, în zadar; îşi ridică umerii cu dispreț văzând că Majestatea Sa se lasă prins din nou în mrejele doamnei Henriette.

Dar, cum vom vedea, Galaor nu era nici mai virtuos, nici mai tare decât cel căruia îi ținuse o predică despre puterea minții şi a virtuții.

El urcă la etajul superior, o luă pe coridorul la capătul căruia se afla camera lui Idoline, şi bătu încet la uşă.

Cu siguranță era aşteptată vizita lui, pentru că uşa se deschise imediat.

Nu era nicio lumină aprinsă în cameră, dar două brațe drăguțe se încolăciră în jurul gâtului lui Galaor şi o voce proaspătă şi dulce îi spuse:

— Cât de târziu ai venit!

După această întâmpinare, deşi se afla în cel mai adânc întuneric, Galaor îşi spuse că pentru dragostea unei frumoase fete precum Idoline, ar putea sfida ura doamnei Henriette.

În plus, acelaşi motiv îl determină pe Galaor să nu sufle niciun cuvânt despre intenția sa de a fugi; el aşteptă ivirea zilei la genunchii lui Idoline şi, în timp ce soarele răsărea încet la orizont, cei doi iubiți îşi făureau încă vise pline de fericire. Dar nu este vis minunat care să nu se termine.

Se auzi o bătaie la uşă. Era Nancy.

Nancy intră zâmbind şi spuse:

— Bănuiam eu că Galaor este aici.

Idoline roşi puțin şi Galaor luă un aer mândru plin de modestie.

— Regele cere să te vadă, spuse Nancy.

— Regele?

— Da. Regele are nevoie de dumneata, şi cum vrea să meargă la Fontainebleau...

— Atunci, haide! făcu Galaor, amintindu-şi că noaptea precedentă, regele părea să renunțe la călătoria sa.

Eroul nostru îşi aşează ținuta puțin deranjată, o îmbrățişă pe Idoline în grabă, sărută mâna lui Nancy, şi se îndreptă spre apartamentul regelui.

Henric era în costum de vânătoare.

— Noaptea este un sfetnic bun, spuse el văzându-l intrând pe Galaor.

— Într-adevăr! spuse acesta din urmă.

— Am dormit puțin şi am avut timp de gândire, continuă Henric.

— Ah!

— M-am gândit că dacă voi rămâne la Luvru, doamna Gabrielle va continua să plângă, aflând că Gaëtan va fi decapitat.

— Este probabil, spuse Galaor.

— Că, pe de altă parte, Henriette ar putea veni foarte bine la Fontainebleau.

Galaor făcu o plecăciune.

— Iar eu te voi însărcina să-i duci un bilet.

Galaor tresări şi nu-şi putu opri o grimasă uşoară. Dar el luă biletul pe care i-l înmână regele.

— Şi când îl voi duce? spuse el.

— Imediat.

Galaor făcu un pas spre uşă.

— Stai, spuse regele, mai e ceva…

— Ah!

— Vei duce imediat şi acest mesaj preşedintelui Înaltei Curți de Justiție.

— Pentru ca Gaëtan să fie judecat.

— Numai Gaëtan, spuse regele.

Un zâmbet apăru pe buzele gasconului:

— Era firesc, spuse el, ca Majestatea Voastră să nu trimită la eşafod pe vărul femeii pe care o iubeşte.

— Da, dar l-am alungat din regat.

Galaor ridică imperceptibil din umeri.

— Atenție, spuse regele, dacă doamna Henriette este de acord să mi se alăture la Fontainebleau – pentru că eu voi pleca acum, – o vei însoți.

— Ah! Sire!

— Această misiune îți displace?

— Nu... dar...

— Dar ce?

— Majestatea Voastră, ocupat fiind cu iubirile sale, nu se mai gândeşte la iubirile altora.

Regele începu să râdă.

— S-ar spune că doreşti să rămâi la Luvru.

— Poate...

— Cu excepția cazului în care Nancy mă va însoți şi o va lua pe Idoline cu ea.

— Asta-i altceva, făcu Galaor.

— Ei bine! spuse regele, după ce te vei întoarce de la doamna Henriette, aducându-mi cele două mesaje, dacă nu le vei mai găsi la Luvru pe Nancy şi Idoline, nu vei mai avea niciun motiv, nu-i aşa, să refuzi de a o însoți la Fontainebleau pe domnişoara d'Entrague?

— Nu, într-adevăr, spuse Galaor.

Şi el plecă să ducă cele două mesaje ale regelui.

Acesta din urmă se pregăti de plecare.

Curtea era plină de persoane obişnuite cu vânătorile regale.

Vânătorii şi şoimarii erau călare şi regele se pregătea să urce în şa, când o litieră intră direct pe poarta principală şi, din această litieră, ieşi Zamet răsuflând precipitat.

— Ah! Sire, spuse el, alergând spre rege, dacă aţi şti...

— Ce s-a întâmplat? spuse Henric încruntându-se.

— Prizonierul meu a evadat.

— Gaëtan? strigă regele.

— Nu, Rémy.

— Ah, haida-de!

— A legat lenjeria patului de fereastră şi a evadat în această noapte.

Regele nici măcar nu se încruntă.

— Este regretabil, spuse el. Dar, la urma urmei, este mai bine că a evadat el decât Gaëtan.

Zamet era uimit să-l vadă pe rege că primeşte această veste cu atâta indiferenţă.

— Vezi dumneata, continuă Henric, Rémy este un gentilom pe când Gaëtan nu este decât un aventurier. De fiecare dată când un cap de gentilom cade, se produce o rumoare puternică în regat. Cu atât mai bine, atunci când se poate evita această rumoare. Nimeni, dimpotrivă, nu va considera că ar fi rău să scape de italian.

— Dar acest mizerabil este capabil de orice, strigă Zamet, făcând aluzie la Rémy. El îşi va relua tentativele sale criminale.

— Haida-de! spuse regele cu un aer puţin misterios şi alunecos, verişoara sa Henriette mi-a promis că el va fi cuminte în viitor.

Şi regele, după această confidenţă, se săltă cu uşurinţă în şa.

Capitolul XIV

Ce se întâmplase, între timp, în temniţa lui Gaëtan?

Geronima revenise la el, spunându-i:

— Vei fi graţiat. Doamna Gabrielle, pe care am speriat-o, mi-a promis.

Şi italianca îi povesti iubitului ei cum abuzase de credulitatea ducesei arătându-i în cărţile de tarot, un om care, dacă va fi spânzurat, îi va aduce ghinion şi care o va împiedica să devină regină.

— Să aşteptăm până mâine, îi spuse ea, şi vei vedea că uşile acestei temniţe se vor deschide şi că nu vei mai fi spânzurat.

Geronima greşea spunând „mâine” pentru că nu trecuse o oră de când cei doi iubiţi se reîntâlniră, când uşa temniţei se deschise.

Zamet apăru din nou.

— Ţiganco, spuse el, urmează-mă; doamna ducesă de Beaufort vrea să te vadă.

— Acum vei spera? strigă Geronima, pe un ton triumfător, uitându-se la căpitan.

Şi ea îl urmă pe Zamet.

Gabrielle era foarte veselă. Ea primise din mâinile lui Zamet biletul prin care regele o avertiza că Gaëtan nu va mai fi spânzurat.

Cu toate acestea, ea nu arătă acest bilet Geronimei.

— Dă-mi în cărți, spuse ea cu autoritate.

Acest lucru era uşor pentru că țiganca niciodată nu se despărțea de cărțile sale de tarot, pe care le purta totdeauna într-o pungă de piele atârnată la brâu.

— Trebuie, îi spuse ducesa, să vezi cine este acel om care urmează să fie spânzurat.

Geronima nici nu tresări.

Ea îşi întinse cărțile pe podea, le amestecă, le întoarse două câte două, apoi patru câte patru, apoi câte trei şi cinci, câte cinci şi opt, la fel de serioasă ca şi cum ar fi văzut în realitate ce se întâmpla, în aceste diverse combinații ale cărților, un colț al destinului.

Apoi, dintr-o dată, ea strigă:

— Văd!

— Pe cine, pe acel spânzurat?

— Da, doamnă.

Şi Geronima ştiu să dea vocii sale un ton foarte convingător.

Apoi ea continuă, în timp ce Gabrielle o asculta cu nerăbdare.

— Văd... Văd spânzurătoarea... Văd călăul... mulțimea este numeroasă...

— Îi vezi fața?

— Nu, nu încă... este întors cu spatele.

— Încă mai are mâna întinsă spre mine?

— Da.

— Şi exprimă un gest de furie?

— Da.

— Dar cine este acest om? strigă Gabrielle, care avea sudoare pe frunte.

Geronima scoase un strigăt:

— Îl vezi? spuse ducesa.

— Da.

— Spune-mi, atunci. Cine este?

— Gaëtan.

Şi Geronima căzu la picioarele ducesei murmurând:

— Iertare! Iertare!

Atunci fața ducesei Gabrielle se însenină imediat.

— Nu-ți fie teamă, spuse ea.

— Dar, doamnă...

— Gaëtan nu va fi spânzurat!

Şi Gabrielle îi arătă Geronimei biletul de la rege.

În acelaşi timp Zamet intră.

— Bunul meu Zamet, îi spuse ducesa, nu-i aşa că Gaëtan nu va fi spânzurat?

— Desigur, doamnă.

— Şi că regele l-a grațiat?

— Nu ştiu decât ce v-a scris regele, doamnă.

— Şi dacă îți cer o favoare, bunul meu Zamet? spuse ducesa.

— Vorbiți, doamnă.

— Nu vreau ca Geronima să se întoarcă în închisoare.

— Ea poate să rămână în serviciul dumneavoastră, spuse Zamet.

Ochii Geronimei străluceau de bucurie. Era sigură că viața iubitului ei fusese salvată.

Seara trecu, apoi şi a doua zi.

Geronima obținu favoarea de a-l vedea pe Gaëtan şi de a-i anunța vestea cea nouă.

În timpul acestei zile se află vestea plecării regelui la Fontainebleau.

Dar Gabrielle era radioasă; cărțile Geronimei îi făcuseră promisiuni mirifice şi favorita regelui se vedea deja pe tronul Franței.

Italianca îşi reluă toate funcțiile sale obişnuite pe lângă doamna de Beaufort.

Ea se culcă, noaptea următoare, într-o cameră vecină cu dormitorul ducesei.

Gratienne, care încercă să o convingă de contrariul pe ducesă, fu aspru muştruluită şi fu nevoită să se retragă în camera ei.

— Pe legea mea! murmură camerista, dacă aşa stau lucrurile, cu atât mai rău pentru ducesă dacă se va întâmpla să aibă ghinion!

Şi fugi prin fereastră, ca de obicei, să se ală-

ture pajului Olivier.

În dimineața următoare, ducesa încă dormea când în hotelul lui Zamet se auzi o mare rumoare.

— Ce este acest vacarm? întrebă Gabrielle care se trezise brusc.

Geronima alergă la ea cu ochii în lacrimi.

— Doamnă, doamnă... spuse ea, ah! Doamne! dacă ați şti...

— Ce este?

— Sunt soldații de la Châtelet.

— Ei şi?

— Au venit să întrebe de Gaëtan.

— De ce?

— Pentru a-l duce la Parlament, unde va fi judecat.

— Ce importanță are? spuse Gabrielle, el nu va fi spânzurat.

Şi ducesa încercă să o liniştească pe Geronima.

Dar Geronima continua să plângă.

Zamet se alătură ducesei spunându-i italiencei că Gaëtan nu va fi spânzurat, dar ea continua să plângă şi să strige.

Ea plecă la Châtelet, intră în sala Parlamentului şi asistă la procesul lui Gaëtan.

Un judecător îl întrebă pe Gaëtan dacă era gentilom.

— Sunt la fel de nobil ca şi regele, răspunse căpitanul cu emfază.

Aceste cuvinte îl condamnară la moarte.

Dintr-o dată, Geronima scoase un țipăt teribil şi căzu fără suflare pe dalele sălii de justiție.

Urma să se pronunțe condamnarea lui Gaëtan.

Decizia spunea că urma să fie decapitat în termen de trei zile, la ora patru după-amiaza, în piața Grève.

Regele se ținuse de promisiune: îl iertase pe Gaëtan de frânghie şi de spânzurătoare, de dragul doamnei Gabrielle, pe care nu putea să o refuze.

. . . . . .

Să facem un arc de două zile peste timp.

Timp de două zile Geronima se purtă ca o nebună.

Nu mai plângea, dar ochii îi străluceau cu o scânteiere întunecată.

Ea nu se mai gândea să citească viitorul.

Viitorul pentru ea era ca Gaëtan să trăiască.

Ducesa de Beaufort expedie mai mulți curieri, unul după altul, la Fontainebleau.

Ea îi scrise scrisoare după scrisoare regelui pentru a-i cere grațierea lui Gaëtan.

Regele nu-i răspunse; niciunul dintre curieri nu se întoarse.

Timpul trecea. Era ora zece dimineața şi mai erau doar şase ore până ce securea călă-

ului urma să-l decapiteze pe italianul Gaëtan.

Geronima, întunecată şi cu un aer fatal, se plimba ca o fiară ametită prin hotelul lui Zamet.

Bancherul s-a ținut de cuvânt față de Galaor, el a rămas impasibil. El chiar a mers mai departe sugerând că grațierea lui Gaëtan va ajunge în ultimul moment.

În cele din urmă, se auzi tropotul unui cal care intra în curte.

Ducesa şi Geronima alergară la fereastră.

Călărețul, plin de praf, care venea de la Fontainebleau era Galaor.

Galaor dădu mâna cu Zamet, care alergă în întâmpinarea sa.

Zamet îi spuse cu nerăbdare:

— Ați adus, măcar, grațierea acestui mizerabil?

— Nu, spuse Galaor. Dar trebuie să vorbesc față în față cu ducesa.

Şi Galaor urcă în camera doamnei Gabrielle şi îi spuse:

— Doamnă, trebuie să vă vorbesc numai dumneavoastră.

— Veniți de la Fontainebleau?

— Da.

— Îmi aduceți un mesaj de la rege?

— Da.

— Atunci, dați-mi-l, spuse ducesa, dați-mi-l

repede.

— Pot să vi-l dau atunci când vom fi singuri.

La un semn al ducesei, Geronima şi Gratienne ieşiră.

Atunci Galaor îi spuse doamnei Gabrielle:

— Cărțile italienei v-au prezis că dacă Gaëtan va fi spânzurat, acest lucru vă va aduce ghinion, nu-i aşa?

— Da, spuse ducesa.

— Gaëtan nu va fi spânzurat.

— Dar va fi decapitat?

— Da. Dar, nu este acelaşi lucru.

— Este adevărat, spuse ducesa. Dar această biată Geronima?

— Este o nenorocire pentru ea... Dar regele a rămas neclintit în decizia sa.

Şi Galaor întinse ducesei o scrisoare de la rege.

Scrisoarea conținea următoarele rânduri:

„Draga mea,

Sunt întristat că nu v-am acordat tot ce mi-ați cerut, cu atâta insistență, dar tocmai binele dumneavoastră îmi porunceşte să vă refuz.

Ştiți că vă iubesc, draga mea, şi puteți ghici durerea pe care o simt; dar o țigancă – pentru că țigani găseşti peste tot, chiar şi în Fontainebleau – mi-a dat în cărți chiar în această dimineață şi mi-a spus că binele tău

depinde de moartea acestui mizerabil Gaëtan.
Vă sărut mâna.
Al dumneavoastră, Henric”

Această scrisoare scăpă din mâinile ducesei.

Apoi, uitându-se la Galaor:

— Deci, regele a cerut să i se dea în cărți?

— Da, doamnă.

— În această dimineață?

— Chiar în această dimineață, de către o femeie care este, după cum se spune, foarte pricepută.

O femeie la fel de superstițioasă ca ducesa nu ar fi putut rămâne indiferentă la o asemenea destăinuire.

Şi, uitând pentru o clipă de Geronima şi Gaëtan:

— Păi, povestiți-mi ce s-a întâmplat, domnule Galaor, spuse ea.

— Cu plăcere, răspunse Galaor.

Ducesa deveni foarte atentă; ea nu se mai gândi la Gaëtan şi nu se mai sinchisi de lacrimile şi gemetele Geronimei.

— Imaginați-vă, doamnă, spuse Galaor, că cei doi curieri pe care i-ați trimis ieri l-au emoționat puțin pe rege:

„— Biata Gabrielle, spunea el în timp ce i se servea cina, ar vrea să-l grațiez pe acest caraghios; dar pot să las nepedepsită crima pe

care a comis-o? Ce va spune Zamet dacă nu voi da un exemplu? Am ordonat să fie decapitat şi nu spânzurat, asta e tot ce pot face."

Regele, aşa cum bănuiţi, doamnă, a fost neliniştit toată noaptea. În această dimineaţă, în zori, era deja în picioare, deoarece urma să hăituim un cerb la prima oră. După ce şi-a pus haina de vânătoare, a auzit nişte bocete în curtea castelului şi a văzut o femeie în vârstă care se certa cu pajii care încercau să o alunge.

„— Ce se întâmplă?" a întrebat regele.

După hainele bătrânei era uşor să-ţi dai seama că era o ţigancă. Ea avea chiar şi nişte cărţi de tarot agăţate la brâu. Regele a început să-i certe pe paji:

„— Hei! a spus el, lăsaţi-o în pace pe această femeie curajoasă. Ce vrea?"

Bătrâna şi-a ridicat privirea, l-a luat pe rege drept un gentilom obişnuit şi i-a spus:

„— Încerc să câştig un ban ca să pot trăi, domnul meu drag."

„— Care este meseria ta, bună femeie?"

„— Ghicesc viitorul."

„— Vrei să mi-l spui şi mie?"

„— Da, domnul meu."

Şi regele a poruncit să fie adusă la el bătrâna. Tot ce v-am povestit, doamnă, este purul adevăr, spuse Galaor.

— Continuaţi, spuse Gabrielle care lovi un

clopot.

La acel zgomot, Geronima intră.

Ducesa era calmă, zâmbitoare şi părea că hârtia pe care o mototolea între degetele sale era grațierea lui Gaëtan.

— Adu-mi paharul meu cu sirop, îi spuse ducesa. Sunt moartă de sete. Continuați, domnule Galaor.

Galaor continuă:

— Ajunsă în camera regelui, bătrâna nu l-a recunoscut pe rege şi a continuat să-l ia drept un gentilom obişnuit. Regele i-a dat un galben şi a întins spre ea palma deschisă. Ea a luat moneda, dar i-a împins mâna şi i-a spus:

„— Nu văd viitorul decât în cărți."

„— Atunci dă-mi în cărți", a spus regele.

Ea a înşirat cărțile de tarot pe podea şi a strigat brusc:

„— Sunteți regele."

„— E adevărat."

„— Ah! Doamne! a continuat ea, aveți o mare îngrijorare."

„— Una foarte mare", a confirmat regele.

„— Există o femeie care vă iubeşte foarte mult", a continuat țiganca.

„— Cum arată această femeie?"

„— Este blondă şi este pe cale de a deveni mamă. Şi o văd plângând foarte tare."

„— Aşa este", a murmurat regele zâmbind.

„— Ea plânge, a continuat țiganca, pentru că i-ați refuzat o favoare.”

„— Din ce în ce mai adevărat. Ar trebui să i-o acord?”

Țiganca a început apoi să mişte cărțile în toate direcțiile, pentru a le amesteca, a le separa, pentru a face teancuri mici, pe care apoi le-a unit imediat. Ochii îi străluceau, gestul său era nervos şi rapid, o emoție bruscă i-a umflat pieptul.

„— Nu, nu! a strigat ea dintr-o dată, nu se poate.”

„— Ce este?” a întrebat regele.

„— Dacă o iubiți, a continuat ea cu un fel de spaimă, nu îndepliniți acea favoare. Ea ar muri.”

Regele a tresărit. Bătrâna a continuat să amestece cărțile. Dintr-o dată, ea a strigat:

„— Văd un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, cu o privire răutăcioasă. Are graiul tărăgănat. Nu este din această țară.”

„— Şi ce face acest bărbat?”

„— Se află în acest moment între femeia pe care o iubiți şi un alt bărbat care ține o secure. Fiecare dintre ei, bărbatul şi femeia, încearcă să-l atragă de partea sa.”

„— Asta-i drept”, a spus regele.

Țiganca a întors încă o carte şi a încheiat:

„— Problema e că femeia nu-l va atrage, din păcate, pentru că acest om o va ucide!”

La aceste ultime cuvinte ale lui Galaor, ducesa scoase un strigăt sfâşietor.

— Oh! spuse ea, nu vreau să mor. Prin urmare, călăul să-şi facă datoria!

În timp ce vorbea astfel, se auzi un ciocănit uşor la uşă.

În locul Geronimei era Gratienne care intră.

Gratienne aducea pe o tavă de argint o cupă de vin aromat şi, lângă cupă, câteva prăjituri şi câteva fructe.

— Ah! doamnă, spuse ea, regele nu a acordat graţierea lui Gaëtan?

— Nu, spuse Gabrielle cu indiferenţă.

— Geronima va fi distrusă.

— Biata Geronima! spuse ducesa, fără niciun fel de emoţie.

Şi ea bău câteva înghiţituri de vin şi mâncă o prăjitură.

Apoi, cum se auzea un zgomot zornăitor în depărtare:

— Ce se aude? întrebă ea.

— Aceasta este Sfânta Vinerea Mare, doamnă.

— Oh! Doamne! Am uitat. Dar am spus totuşi că voi merge să ascult liturghia de la Petit-Saint-Antoine.

Galaor schimbă o privire cu Gratienne.

— Trebuie să plecaţi, doamnă, spuse el.

— Mă sfătuiţi să plec?

— Acesta ar fi un mod de a evita obsesia Geronimei, care nu poate să nu se arunce la picioarele dumneavoastră, spuse Galaor.

— Aveți dreptate, spuse Gabrielle.

— Şi mă ofer să vă însoțesc, adăugă Galaor.

În acest moment, un alt zgomot traversă spațiul.

Aceasta era dangătul unui clopot care suna a înmormântare.

— Un clopot! spuse ducesa.

— Da, doamnă.

— Dar este Vinerea Mare şi, în această zi, nu trebuie să se tragă clopote.

— Este adevărat, doamnă, pentru că ele au fost duse la Roma, şi nu vor fi returnate decât duminică, spuse râzând Galaor, dar a mai rămas unul.

— Care dintre ele?

— Cel pe care îl auziți, desigur.

— Şi ce anunță?

— Aceasta este clopotul din Châtelet care anunță că un om va muri.

— Ah, Doamne! strigă Gabrielle, e deja ora patru?

Mai era un sfert de oră. Gaëtan nu mai avea decât câteva minute de trăit.

— Să plecăm repede, în acest caz, să plecăm! spuse ducesa, ca să nu audă strigătele Geronimei. Spune să-mi aducă litiera, Gratienne.

— Da, doamnă.

Dar, imediat ce Gratienne ieşi, Geronima intră cu privirea aruncând flăcări, spumegând:

— Doamnă, doamnă! strigă ea, Gaëtan va muri!

Gabrielle îşi întoarse capul.

— Nu îl veți salva? urlă italianca, roşind de furie.

— Nu pot, spuse Gabrielle.

Şi ea o dădu la o parte pe Geronima, îl luă de braț pe Galaor şi ieşi, lăsând-o pe țigancă în cameră.

Atunci aceasta din urmă arătă spre acea uşă prin care ieşise Gabrielle.

— Şi tu vei muri, spuse ea.

Apoi, apropiindu-se de platoul unde se găseau în continuare fructele aduse de Gratienne, ea luă cuțitul de aur aflat în apropiere.

Atunci când doamna Gabrielle, ducesa de Beaufort, ieşi din hotelul lui Zamet, ea văzu o mare adunare populară.

Arăta ca o mare de capete care invadase Parisul.

Mulțimea se afla pe ambele maluri ale apei, pe străzi, la ferestre, pe acoperişuri. Toată lumea voia să-l vadă pe condamnat – pentru că, după judecarea italianului, se respecta privilegiul de care Zamet era aşa de mândru,

şi Gaëtan urma să fie condus în temnița pe care o ocupase mai înainte.

Arcaşii veniseră, prin urmare, să-l conducă pe Gaëtan în piața Grève.

De la aceste valuri mişcătoare ale mulțimii, să ne îndreptăm în vecinătatea hotelului.

Lacheii care precedau litiera doamnei Gabrielle aveau mari dificultăți în a deschide un pasaj prin mijlocul acestei mulțimi, dar, în cele din urmă, reuşiră.

— Haideți, repede! striga ducesa purtătorilor litierei sale, să ne îndepărtăm cât mai iute. Nu vreau să dau ochi în ochi cu acest nefericit.

Lacheii distribuiau pe ici pe colo lovituri cu bățul, dar nu reuşeau să înlăture mulțimea.

În cele din urmă, făcură o breşă şi litiera reuşi să ajungă în strada Lions-Saint-Paul.

De la această stradă până la mănăstirea Petit-Saint-Antoine, nu erau decât câțiva paşi.

În timpul călătoriei, Galaor observă că ducesa era foarte palidă.

— Sunteți bolnavă, doamnă? spuse el.

— Nu, răspunse ea, dar sunt asaltată de cele mai triste presentimente.

— Ce nebunie!

— Ați văzut-o pe Geronima mai devreme?

— Da.

— Fața ei m-a speriat.

— Doamnă, spuse Galaor, îmi permiteți să

vă dau un sfat?

— Vorbiți…

— Geronima este o falsă ghicitoare. Cărțile ei niciodată nu au prezis adevărul.

— Credeți?

— Şi când vă spunea că vedea în cărțile ei un spânzurat care vă va aduce ghinion…

— Ei bine?

— Ea mințea şi nu gândea decât să-şi salveze iubitul.

— Oh! spuse ducesa pe un ton care spunea că fusese convinsă. Totuşi, ea mi-a prezis multe lucruri care deja s-au realizat…

— Şi care se vor realiza în continuare, spuse Galaor cu o urmă de ironie în voce.

Gabrielle tresări.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea.

— Dar, continuă Galaor, nu este nevoie nici de cărți de tarot, nici de vrăjitori pentru a prezice aceste lucruri… Geronima nu v-a spus că veți fi regină?

— E adevărat.

— Ei bine! spuse Galaor, dacă Dumnezeu nu vă va chema la el între timp, pot să vă prezic, eu care nu sunt un vrăjitor, că de acum într-o lună…

— Spuneți adevărul? strigă ducesa cu impetuozitate.

— Doamnă! făcu Galaor, regele deja s-a ocupat… A trimis ieri un mesager la Roma.

— Ah!

— Şi un altul la Doamna Margareta.

— Adevărat!

— Primul, va solicita autorizația sfântului Părinte şi al doilea, acordul pentru divorț...

Această veste de la Galaor potoli o parte din temerile ducesei.

La intrarea în biserică, ducesa era aproape zâmbitoare, dar sunetele monotone şi triste ale liturghiei, zgomotul lugubru al pârâitorilor care se amestecau încontinuu, de la distanță, cu sunetul acelui clopot care însoțea ultimele clipe de viață ale condamnatului, o făcură să recadă imediat în neagra sa melancolie.

Dintr-o dată, clopotul tăcu.

Gabrielle strânse cu putere brațul lui Galaor, care stătea îngenuncheat, plin de devotament, lângă ea.

— S-a terminat, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da.

— A murit?

— Da, doamnă.

— Oh! Mi-e teamă... Mi-e teamă... spuse ea.

Era atât de palidă în acel moment încât Galaor se temea să nu i se facă rău.

— Aerul din această biserica este rece şi nesănătos, spuse el. Veniți, doamnă!

Şi el o conduse afară din biserică.

Gabrielle urcă în litieră, fără să spună un

cuvânt.

— Acasă la domnul Zamet, strigă Galaor purtătorilor litierei.

Mulțimea care se înghesuia mai devreme pe străzi, se dispersase.

Litiera intră în curtea hotelului, fără oprelişti.

Gabrielle, coborând, se apucă de brațul lui Galaor:

— Veniți, spuse ea, nu mă lăsați... mi-e teamă... Oh! mi-e teamă... am impresia că Geronima îmi va aduce capul însângerat al iubitului ei.

Gabrielle, însoțită de Galaor, se întoarse în apartamentul ei.

Gratienne nu era acolo, şi nici Geronima.

Platoul cu fructe era încă pe masă.

— Parcă îmi arde capul şi am o sete teribilă, murmură Gabrielle, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Dați-mi această portocală, adaugă ea, îndreptând mâna spre masă.

Galaor luă platoul cu fructe şi îl apropie de ea.

Ducesa luă portocala şi vru să o decojească cu degetele.

Dar fructul, probabil, nu era suficient de matur şi coaja rezista.

Atunci, cu un gest de nerăbdare, ducesa luă cuțitul, care era pe farfurie, tăie fructul în

două şi duse o jumătate la buze.

Dar după ce stoarse câteva picături ale fructului pe limba sa, Gabrielle scoase un strigăt teribil.

— Dumnezeule! Doamne! strigă ea.

— Ce aveți, doamnă? întrebă Galaor înspăimântat.

— Parcă am băut foc! răspunse Gabrielle, care se întoarse brusc spre spate, aruncând departe restul portocalei.

În acel moment, draperiile care acopereau patul, se dădură la o parte şi amândoi văzură figura fatală a Geronimei, ai cărei ochi străluceau, aruncând o privire întunecată.

— Ducesă de Beaufort! strigă italianca, cărțile mele au spus adevărul şi moartea lui Gaëtan ți-a adus nefericirea pentru că ai fost otrăvită!

Galaor scoase un strigăt şi se aruncă asupra italiencei cu sabia ridicată.

. . . . . .

FINELE PĂRȚII A CINCEA

STRUCTURA PĂRȚII A CINCEA

Episodul 9

Prolog – CINSTITUL PISTACHE
(Le Bonhomme Pistache)

MÂNA STÂNGĂ
(La main gauche)

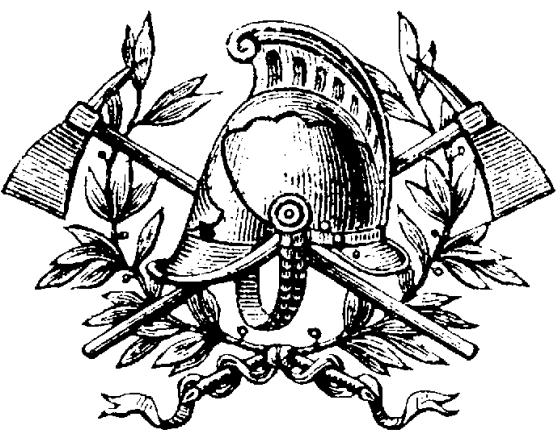

CUPRINSUL

Prolog – CINSTITUL PISTACHE 7
Capitolul II 24
Capitolul III 37
Capitolul IV 68
Capitolul V 94
Capitolul VI 119
Capitolul VII 148
Capitolul VIII 178
Capitolul IX 207
Capitolul X 233
Capitolul XI 245

MÂNA STÂNGĂ 251
Capitolul I 252
Capitolul II 288
Capitolul III 299
Capitolul IV 316
Capitolul V 355
Capitolul VI 367
Capitolul VII 386
Capitolul VIII 398
Capitolul IX 426
Capitolul X 467
Capitolul XI 476
Capitolul XII 490
Capitolul XIII 506
Capitolul XIV 516

Project RIF - 2014

MONTJOIE
SAINT DENIS